

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№48
ΔΡ. 5
ΣΕΛ.
72

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Η ΔΙΠΛΗ ΜΟΝΟΤΗ

ΤΗΣ ΜΑΓΚΑΛΙ

Χωρίς νά την καλέσω, μοδρθε ή "Ανοιξη
μ' ένα μπουκέτο μέσ' στην κάμαρά μου,
καθώς ευγενικά τὸ τοποθέτησεν
ἐχτές τὸ βράδυ ή γρηά νοικοκυρά μου.
Κι' ἦταν λογιῶ - λογιῶ τ' ἀγριολούλουδα.
ἀπ' τὸ βουνό-δὲν ξέρω-ή τὸ περβόλι,
ποὺ μιά χαρά με δόνησε ὅλον σύγκορμος
θαρροῦσες κι' ή καρδιά μου ποὺ εἶχε σκέλη.

Καὶ πήρανε μαζί μου μιά θείαν ἔκφρασι
τὰ ἔπιπλα, τὰ μπιμπλῶ καὶ τὰ χαρτιά μου
κι' ἔναν γλυκὸ ρυθμὸ καὶ κάποιο ξέσπασμα
ἀπ' τὴν καθημερινή τους τὴν ἀνία.
Κι' ἔλεγε πὼς ἀνάσαιναν ἀχόρταγα
τὴ μυρωμένη δλόγυρα ἀτμοσφαῖρα
τὰ κάδρα μου ὅλα, τὰ τοπία, τὰ πρόσωπα,
καὶ τὰ βιβλία μου μέσ' στην ἑταξέρα.

Κι' ἔβλεπα τὴ χαρά νά ζωγραφίζεται
μέσ' στην ψυχὴ τῶν ἀψυχῶν μου εἰδώλων
καὶ στην ἀκίνησία τους, κάποια κίνησι
ν' ἀντιφεγγίξη ἐπάνω στὴ μορφή τους..
(Κι' ἔνα κουκλάκι κρεμασμένο ἀλύπητα
σὲ μιά γωνιά με χέρια στα υρῶμένα,
χαμογελοῦσε στὸν καθρέφτη ἀπέναντι
κάνοντας τὶς γκριμάτσες τοῦ ὁλοένα.)

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Οικονομικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

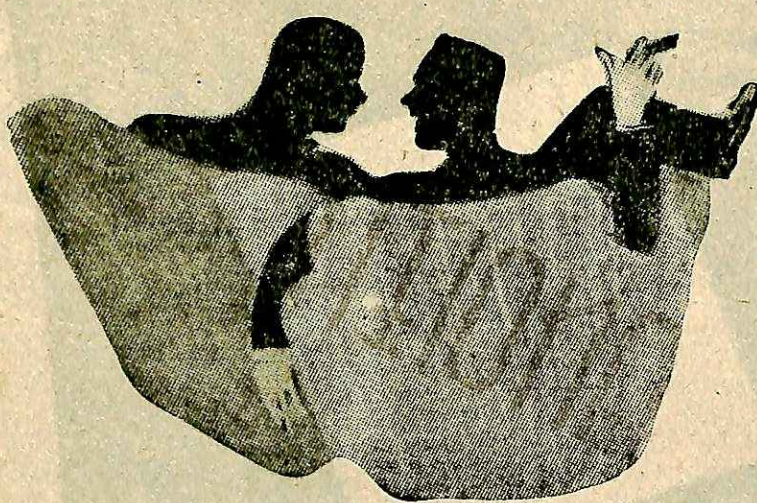
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 48

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΜΑΪΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ ΛΕΩΚΑΡΟΥΣ 18

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΜΕ ΒΙΒΛΙΑ

“Ένα βιβλίο γαμάτο ποίησι: Τὰ «βραδυνά φωτά» τοῦ κ. Στεφ. Μπολέτη. — “Ένα ανοιξιάτικο ἀπόγευμα μὲ τὸν Κώστα Οὐράνη στὸ Ζάππειο. — “Ο «Πιερρότος» τοῦ Φιλύρα καὶ τὰ «Ἀπαντά» του.

“Αν υπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ πιστεύουν ὅτι ἡ ποίησις στὴν ἐποχὴ μας πᾶσι νὰ σβῇ, δὲν ἔχουν παρά ν’ ἀνοίξουν τὸ βιβλίο τοῦ κ. Στεφάνου Μπολέτη, γιὰ ν’ ἀλλάξουν γνώμη! Γιατί τὰ «Βραδυνά φωτά», ἡ συλλογὴ τοῦ νέου αὐτοῦ ποιητοῦ, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη πλούσιες προπαροξυτονεσ ρίμες (ἀ! κατάντησαν πληγὴ, τὸν τελευταῖο καιρό, αἱ περιφημες αὐτὲς ἐξεζητημένες ὁμοιοκαταληξίες ποὺ μεταβάλλουν τὸν ποιητὴ σὲ σχολινοβάτη στιχουργικῆς), μπορεῖ νὰ μὴν ἐμφανίζῃ τὸν ποιητὴ τῆς ὥς νέον πρωτοπόρον ἐμφανίζοντα μὲ συρρεαλιστικὲς ἀσυναρτησίες, περιέχει ὅμως ἀναμφισβητῆτως ποιήσι...

Εἶναι δικαιολογημένος ὁ ἐνθουσιασμός μου. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἀπὸ τὶς στήλες ἑνὸς ἄλλου περιοδικοῦ εἶχα ἀναγκασθῇ, μὲ πόνο στὴν ψυχὴ, νὰ διακηρύξω πὼς «δὲν υπάρχουν σήμερὰ νέοι». Καὶ νᾶ! Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Μπολέτη ἤρθε νὰ μὲ διαμεύσῃ... Μὰ κάποια δυσπιστία τὸ ἀνοίξα. Καὶ ξαφνικά, διάβασα στίχους σὰν αὐτοῦσι:

«Νὰ φύγω
σ’ ἄλλα μέρη,
σ’ ἄλλους τόπους»
Νὰ βρῶ
πὺς πολιτείες, πὰ λιμάνια,
μὲ τοὺς ἀπλοῦς, καλοὺς ἀνθρώπους...

Θὰ τοὺς μιλῶ
μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Θὰ μ’ ἀπαντοῦν σὰ φίλοι.

Ἐκεῖ
δὲν θὰ υπάρχουν πιά κακοί...
Μὲς στὴν ἀγάπη θὰ κυλοῦν
τὰ χρόνια,
καὶ θάναί ὅλα
φωτοβόλα...

Καὶ παρακάτω:

Μίσση, κακίες
δὲ θὰ νοιώθω πιά ἐντός μου.
Θάναί χαρὲς μου
οἱ χαρὲς ὅλου τοῦ κόσμου
Νὰ φύγω
σ’ ἄλλα μέρη,
σ’ ἄλλους τόπους...

Μὰ ποῦ θὰ βρῶ τὼν χιματι-
(ρῶν
τὴν Πολιτεία
μὲ τοὺς ἀπλοῦς, καλοὺς ἀν-
(θρώπους;

Διαβάζοντας τοὺς στίχους αὐτοὺς, δὲν ἐνοίωσατε τὴν καλωσύνην νὰ χαϊδεύῃ τὴν ψυχὴ σας; Δὲν ἐξήσατε μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀπαλῆ, ἀπλῆ, ποιητικῆ;
Τὶ ἄλλο εἶναι ἡ Τέχνη; Τὶ ἄλλο ζητοῦμε ἀπὸ τὴν ποίησι :

Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, κάποιος ἀνοιξιάτικο δειλινό, ἔτυχε νὰ καθώμαστε σ’ ἑνὰ τραπεζάκι τῶν «Ἀγγελῶν» — ἔτσι ὠνομάζοντο τότε τὰ σημερινὰ «Πέδικα» τοῦ Ζαππειοῦ — ὁ ποιητὴς Κώστας Οὐράνης, ἐγώ, καὶ κάποιος ἄλλος.
Ἡ εἰκόνα αὐτῆ ἔχει μεί-

νει θαμπὴ στὴν ἀνάμνησί μου. Δὲ θυμᾶμαι παρά μόνον ὅτι ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα εἶχα γνωρίσει τὸν Οὐράνη, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀπὸ κάποιο ταξίδι τοῦ στὴν Ἰσπανία.

Μιλούσαμε γιὰ ποίησι, ὁ Οὐράνης μᾶς ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς ἐδῶ φιλολογικῆς μας ζωῆς... Κι’ ἐξαφνα — αὐτὸ, κυρίως, θυμᾶμαι ζωηρὰ — ἀρχισε ν’ ἀπαγγέλλῃ μὲ τὴ θερμὴ φωνή του:

«Εἶχε πρωθύστερη ἡ μορφή (τοῦ σημασία, κί’ ὅμως μᾶς ἀπατοῦσε δ- (λους μαζί... Κί’ ἐνῶ ἦταν ἄνθρωπος σῶ- (στός, οὐσία γυρεύαμε, καὶ θέλαμε νὰ (ζῇ...»

Τότε μόλις, εἶχε βγῇ ὁ «Πιερρότος» τοῦ Φιλύρα. Μὲ τὸ βιβλίο του αὐτό, ὁ Φιλύρας ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ καλοῦ πια τῆς ὥς τότε τεχνικῆς του, ἀπὸ τὰ ἔμμετρα κομψογραφημάτων του δηλαδή, καὶ ἐμφανίζονταν σὰν ἑνας ποιητῆς ἄνθρωπος, πονεμένος...

Μέσα στοὺς στίχους αὐτοὺς θρίσκειται ὁλόκληρος ὁ Φιλύρας! Ἐπανελάμβανε ὁ Οὐράνης κατενθουσιασμένος.

Καὶ δὲ χόρταινε νὰ λήῃ καὶ νὰ ξαναλήῃ, τοὺς κάπως παράξενους καὶ ἀνεξηγήτους — ὅπως μοῦ φαίνονταν τότε — τὸσον γοητευτὰ ὑποβλητικὸς ὅμως στίχους τοῦ «Πιερρότου».

Πολλὲς φορές μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ θυμῶ τὴ σκηνὴ αὐτῇ, νὰ μοῦ φανῇ πὼς ἀντηχοῦν σ’ αὐτιά μου οἱ στίχοι τοῦ Φιλύρα ποὺ ἀνέφερα παραπάνω, ὅπως τοὺς ἀπήγγειλεν ὁ Οὐράνης ἐκεῖνο τὸ θαμπὸ δειλινό. Καὶ ἀργότερα, ἀλλοίμονο, μοῦ ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσω καὶ τὸ θαυότερο νόημά τους...

“Υστερ’ ἀπὸ λίγα χρόνια, πράγματι, ὁ Φιλύρας, χτυπημένος ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια, οἰκτρὰ ναυάγιο τῆς ζωῆς, τριγυροῦσε ἀλλόφρων στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους...

Τὸν συναντοῦσα συχνά. Καὶ τότε, τραβώντας με παράμερα, μὲ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, μὲ χεῖλη ποὺ ἔτρεμαν, ἀρχίζε με νευρικότητα, μὲ χειρὸν μίε, νὰ μοῦ ἀραδιάζῃ ἐμπιστευτικὰ παραλογισμοὺς παρόξενους, ἐξωφρενικοὺς τερατώδεις...

Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ λαμπρὰ αὐτῇ εἰκόνα εἶχε χαθῇ γιὰ πάντα... “Ἐξαφνα, ὅμως, ἐξίσχυε μηχανικὰ τὰ αἰῶνα «πένς-νέ» του. Ἐθγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του κάποιο τριμμένο χαρτί γεμάτο κάποι γράμματα τεραστία ποὺ ἐφάντα-

ζαν σὰν γραμμένα ἀπὸ ἀσέ-
“ιον μικρὸν μαθητὴ, καὶ κυ-
τάζοντάς με μὲ τὸ ἄσῳ, πα-
δικό, θασασμένο του βλέμ-
μα — τὸ βλέμμα αὐτὸ ποὺ
προκαλοῦσε πὸ κέφι γιὰ τα-
πεινὲς «νύλες» σὲ τόσοι συ-
νανθρώπους του — μοῦ ἔλεγε
βιαστικά:

— Νᾶ.. Διάβασε... Τὸ τε-
λευταῖο μοῦ ποίημα...

Τὸ διάβαζα. Κί’ ἦταν, κα-
τὰ κανόνα σχεδόν, ἀριστοῦρ
γῆμα.

Γιατί ἂν τὸ πνεῦμα τοῦ εἶ-
χε ὑποστῇ τὸν φοβερὸ ἐκεῖ-
νο κλονισμό — ὀφειδόμενο κυ-
ρίως στὴν κακία τῶν ἀνθρώ-
πων — ἡ ψυχὴ του εἶχε μεί-
νει τὸ ἴδιο πάντα ποιητικῇ...

Μέσα ἀπὸ τὸ περιβλημὰ
ποῦ παραλογίζομένου — πὸ ὁ
ποῖον καὶ μόνο ἔβλεπαν οἱ
περισσότεροι — κρυβόταν ἑ-
νας μεγάλος, αἰσθηματικὸς
ποιητῆς.

“Α, ναί...
“Ἦταν ἑνας τραγικὸς πι-
ερρότος, ὁ Φιλύρας, ποῦ κί’
ἐνῶ ἦταν ἄνθρωπος σωστός,
αἰτία γυρεύανε, καὶ θέλανε
νὰ ζῇ...»

Τὶ λεπτὸ ἄνθος ποὺ εἶναι
ὁ καλλιτέχνης ὁ ἀληθινός,
καὶ πόση προσοχὴ χρειάζε-
ται γιὰ νὰ μὴ μαρᾶθῃ, γιὰ
νὰ μὴ συνεπαρῇ ἀπὸ τὶς
μπόρες!

Αὐτὰ ὅλα τὰ θυμήθηκα
ἀπὸς τὶς ἡμέρες, μὲ τὴν εὐ
καιρίαν τῆς ἐκδόσεως τῶν
«Ἀπαντῶν» τοῦ Φιλύρα.

Ἀνάμεσα στὰ ποιήματα
τῆς συλλογῆς, θὰ συγκατα-
λέγεται, βέβαια, κί’ ὁ Πιερ-
ρότος...

Ν. ΧΑΓΙΕΡ—ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΣΤΡΟΥΤ

ΒΑΘΕΙΕΣ ΡΙΖΕΣ

Ἄμερικανός.— “Ε-
μεῖς στὴν Ἀμερικὴ καλλι-
εργοῦμε καρρότα ποὺ ἔ-
χουν μήκος ἑνα μίλι.
Σκωτσέζος.— “Ε-
μεῖς στὴ Σκωτία δὲν τὰ
καταφέρνουμε νὰ παραγά-
γουμε οὔτε ἑνα καρρότο.

Ἄμερικανός.—
Καὶ γιατί αὐτό;

Σκωτσέζος.— Γιατί
τὰ κουνέλια στὴν Αὐστρα-
λία τοὺς τρῶνε τίς... ρί-
ζες!

ΤΙ ΘΑ ΠΕΤΙΩΤΑΝ

“Ο καθηγητής.— “Αν κα-
τὰ τὴν ὥρα καταιγίδος
ἀρχίζης νὰ τριβῇς τὴν ρά-
χι τῆς γάτας καὶ μάλιστα
ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπά-
να, τί θὰ πέταχθῇ στὰ μά-
τια σου.

Μαθητής.— Ἡ γάτα!

“Εμμετρὴ σατυρικὴ σειρά
τοῦ συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

VI. ΕΡΩΤΕΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

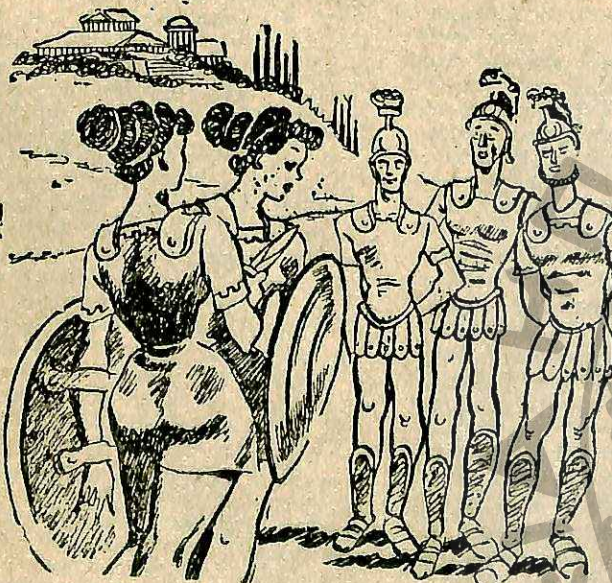
Θ’ ἀφιερῶσω, φίλτατοι, λίγες ἐδῶ ἀράδες,
γιὰ νὰ ὑμνήσω ἐλαφρῶς αὐτοὺς τοὺς φουκαράδες
ποὺ ἐπὶ ἀναριθμητὰ τοὺς τυραννεῖ ὁ ἔρως.
“Ω, εἶνε δρᾶμα μέγιστον ὁ ἔραστής ὁ γέρος,
ἐταν συμβαίη ν’ ἀγαπᾷ στοῦ βίου του τὴ δύσι,
ἐνῶ γνωρίζῃ καλλίστα ὅτι θὰ τὸν μαθήσῃ
ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του, ποὺ εἶνε τόσο νέα.
Καρδιά, λοιπὸν, χρειάζεται, μεγάλη καὶ γενναία,
καὶ εἶναι ἀπαραίτητον — καθὼς θὰ ἔξερε’ ὅλοι —
νὰ ἔχη ὑποστήριγμα μεγάλο πορτοφολί.
Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλοῖμονον, ἐὰν τυχὸν δὲν ἔχη.
Μὲ δίχως ἀποτέλεσμα νυχθημερὸν θὰ τρέχῃ,
καὶ πάντα θὰ διώκεται μὲ φρίκην καὶ μὲ δέος,
ὡς τράγος... τραγικώτατα ἀποδιοπομπαῖος!
“Ο γηραιὸς ἐρωτιδεὺς ἐνδύεται καλὰ,
φροντίζει ἡ χωρίστρα του ποτὲ νὰ μὴ χαλᾷ,
κοτσάρεϊ ἑνα λούλουδο εἰς τὴν κομψιοδόχῃ,
κί’ ἀκούει κάθε πρότασιν, χωρὶς νὰ λήῃ ὀχι.
“Οπου σὸ διάβολο τοῦ πῆς, ἀκολουθεῖ ἀσμένως,
χωρὶς ποσὺς νὰ φαίνεται πὼς εἶνε κουρασμένος,
κί’ ἐνῶ σφοδρῶς δεινοπαθεῖ καὶ εἰς τὰ πόδια ρέ-
(βει,

ὁ γέρος ἀδιάκοπα λάμπει—γούρκ χορεύει
καὶ πίνει τὸ πικρότατο ποτήρι ὡς τὸν πάτο

μὰ δὲν τὸ θάζει κάτω!...
Ζητάει διασκέδασιν συχνά καὶ ἐπιμόνω,
μὲ πείσμα ποὺ θὰ ζήλευε, πραγματικὰ, καί...δνος,
καὶ πάνω στὴν καμπούρα του στοιβάξῃ νέα θάρη,
σὰν δυνατό καὶ γνήσιο κυπριακὸ μουλάρι!...
“Ο γέρος ὁ κακόμοιρος!... Τράγος, μουλάρι, ὄνος...
Αὐτὲς τὶς ιδιότητες τοῦ ἔδωσαν ὁ χρόνος,
ὁ χρόνος ποὺ τοῦ ἄσπρισε τοσοῦτον τὸ κεφάλι,
ὁ χρόνος ποὺ τὸν γέμισε δόξα, τιμὴ καί... χάλι!
Ἀνοίγει ὁ ταλαίπωρος τὸ μάτι σὰν γαρίδα,
καὶ κατατρώγει... ὀπτικῶς τὴν γραφικὴν ἀρίδα
ποὺ ἔτσι ὅπως κάθεται ἐκθέτει κάποιο θῆλυ
καί, σὰν τὸν δη, μαζεύεται δαγκώνοντας τὰ χεῖλη.
Ἐν τούτοις, ἔχουν ἄδικο αὐτὲς οἱ νεαρές
ποὺ ἀφαιροῦν τοῦ γέροντα ἐτούτες τὶς χαρὲς.
Ἀφήστε τὸν τὸν ἄνθρωπο, ὡραία δεσποινίς μου...
Δὲν θὰ σᾶς κάνῃ τίποτα... Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!

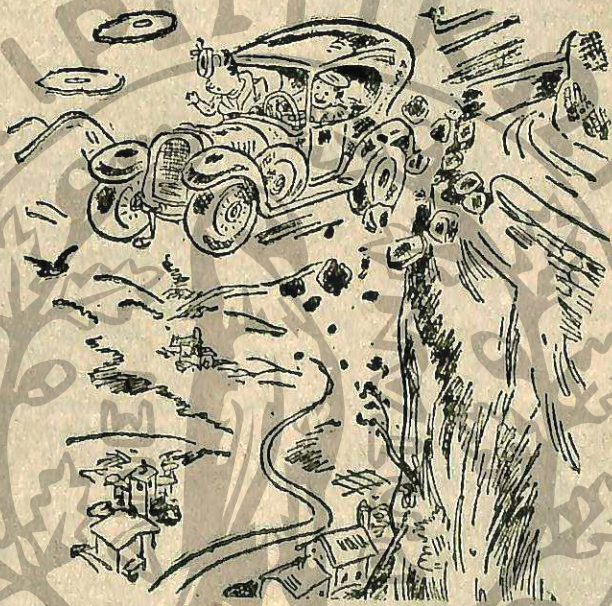
Ἐδῶ, ἀγαπητότατοι, τὸ θέμα μου τελειώνει.
Οἱ ἔρωτες π’ ἀνέφερα δὲν εἶνε μὲν οἱ μόνοι,
ἀλλ’ εἰν’ οἱ σπουδαιότεροι ἐξ ὅλων ὀπωδήποτε.
Τοὺς ρέστους συμπληρώστε τους. Δὲν χάνετε καὶ
(τίποτα...)

ΤΕΛΟΣ Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ AMAZONΩΝ

—Αὐτοὶ εἰν’ ἀδύνατον νὰ εἶνε ἐχθροὶ μας...
—Πὼς τὸ κατάλαβες;
—Μὰ ἀφοῦ κοινοῦνται προτοῦ μᾶς ἐπιτεθοῦν!

ΕΝΩ ΕΠΕΦΤΑΝ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

—Πρόσεχε, Γιάννη, θὰ σκοτώσωμε αὐτὸ τὸ πουλάκι!

“Ένας σπόρος σιταριού, φυτευόμενος σε γόνιμο έδαφος, μπορεί να παράγει 50 σπόρους. Αν όμως κάθε χρόνο φυτεύονται οι σπόροι, οι παραγόμενοι από έναν και μόνο σπόρο, μέσα σε δέκα τρία χρόνια παράγεται μια καταπληκτική ποσότητα σπόρων. Ίδου η ποσότητα που θα παραχθεί κατά σειράν έτών :

1ος χρόνος	2.500
2ος	125.000
3ος	6.250.000
4ος	31.250.000
5οι	1.562.500.000
6ος	81.275.000.000
7ος	4.063.750.000.000
8ος	203.187.500.000.000
9ος	10.159.375.000.000.000
10ος	507.968.750.000.000.000
11ος	25.398.437.500.000.000.000
12ος	1.269.921.875.000.000.000.000

Λαμβανομένου υπ' όψιν ότι κάθε άνθρωπος τρέφεται με 300 κιλά σιταριού, η ποσότητα που από ένα αρχικό σπόρο θα παραχθεί τόν· δέκατο τρίτο χρόνο, είναι αρκετή να θρέψει χίλιους ανθρώπους επί δέκα και πλέον χρόνια.

ΕΝΑΣ ΟΡΙΣΜΟΣ

Ρώτησαν κάποτε τον Γάλλο φιλόσοφο Φοντενέλ, τι γνώμη έχει για τη γυναίκα.

Κι' ο Γάλλος φιλόσοφος απήντησε: — “Η μορφή γυναίκα είναι παράδεισος για τα μάτια, κόλασι για την ψυχή και καθαρτήριο πυώ για την... τσέπη!”

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

“Όταν η συνείδησις μιλή, όφειλομε άπλωσ να την ακούμε και να την ακολουθούμε, αδιάφορο αν ο δρόμος στόν οποίο μας οδηγεί, δεν είναι πάντοτε απαλλαγμένος από αγκάθια και πόνους.

“Το χρήμα σκότωσε περισσότερες ψυχές, παρ' όσα ο πόλεμος σώματα.

“Ο σιδερένιος χαρακτήρας όταν ξεσταθή από τόν έρωτα, όταν χτυπηθή από την μοίρα και κρυώσει από την πείρα, γίνεται άτσάλινος.

“Πολλές φορές τρομάζουμε στη θέα ενός έμποδιού, που το δημιουργήσαμε έμεις οι ίδιοι.

“Το πρώτο θήμα προς την καλωσύνη είναι να μην κάνης το κακό.

“Έχει τα πλούτη όχι εκείνος που τα έχει, άλλ' εκείνος που τα χαίρειται.

“Η φύσις γιατρεύει κι' ο γιατρός πληρώνεται.

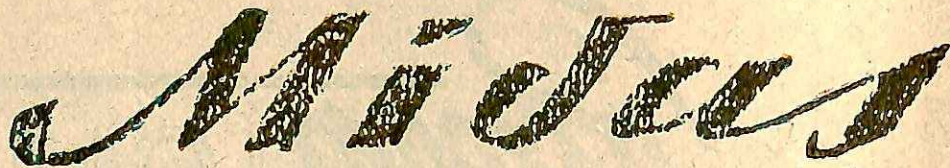
“Αν ποτέ καμιά γυναίκα δεν έλπε ένα μυστικό, αυτό θα πή πώς δεν θρήκε την εύκαιρία να τό κάνει.

“Οι γυναίκες θέλουν ν' άρέσουν πρώτα σ' εκείνους που δείχνονται αδιάφοροι σ' αυτές κι' ύστερα σ' αυτούς που τις συμπαθούν.

“Αν προσκαλέσης στο γάμο γάι-θάρο, θά φέρη, νερό ή εύλα.

“Όταν περνάς από την χώρα των μονοφθάλμων κλείνει το ένα σου μάτι.

“Δέν άρμέγει κανείς την αγελάδα του μέσα σ' ένα ποτήρι.

ο πάμπλουτος μὰ άτυχος βασιληάς

Τό ότι ο Μίδας θα γινόταν πλουσιώτατος κάποτε, φάνηκε — λέγει η παράδοση — από τις πρώτες μέρες της γεννήσεώς του.

Μωρό παιδί άκόμα, κοιμώπαι ησυχος στην κούνια του, όποτε οι δικοί του είδαν ξαφνικά, ένα σωρό μυρμήκια να πλησιάζουν τό παχουλό πρόσωπο του βρέφους και ν' αφήνουν στό στόμα του κόκκους σιταριού. Καί καθώς τό σιτάρι έβωρείτο πάντοτε ως σύμβολο μελλοντικής ευτυχίας, όλοι παραδέχθηκαν πώς τό παιδί αυτό θ' άποκοτούσε κάποτε πλούτη πολλά.

“Ο Μίδας όμως, ό μετέπειτα βασιλεύς των Φρυγών και των Μυγδονίων, δέν έγινε διάσημος και γνωστότατος στην αρχαιότητα μόνο για τό άπειρα πλούτη του, αλλά και για τη μεγάλη του μωρία. Μά περισσότερο κι' από τό άυτό, έγινε διασημότερος με μία του Ιστορία που είχε με τόν Βάκχο.

“Όταν δηλαδή ο Θεός αυτός περιερχόταν τη γη, μεταδίδοντας τόν πολιτισμό και διδάσκοντας τούς άνθρώπους πολλά και διάφορα, και ιδιαιτέρως την καλλιέργεια της άμπελου, σέ μία του περιόδου στην Φρυγία έχασε τόν παιδαγωγό του Σειληνό ή Σάτυρο που τόν συνόδευε παντού.

“Ο Σειληνός ήταν ένας πάνσοφος άνδρας και μαζί με τόν Βάκχο συνελέγεσε πολύ στην διάδοσι του πολιτισμού και την εξημέρωσι των ανθρώπων.

“Όταν λοιπόν, ο Μίδας έμαθε πώς ο Σειληνός χάθηκε μέσα στην περιοχή του, έστειλε άμέσως να τόν αναζητήσουν κι' όταν τόν έβρηκαν, τόν υποδέχθηκε στο παλάτι του μ' έξαιρετικές τιμές, όχι μονάχα προς χάριν του Βάκχου, αλλά και για την μεγάλη του σοφία.

Κι' ο Μίδας, αφού έκράτησε κοντά του καμιά δεκαριά μέρες τόν Σειληνό, τόν απέστειλε με τιμητική συνοδεία προς τόν Βάκχο, ό οποίος χάριχε τόσο, ώστε θέλησε να του ανταποδώσει την χάρι.

Επρότεινε λοιπόν στόν Μίδα να του ζητήσει ό,τι ήθελε.

Κι' ο Μίδας, που κατεχόταν φαίνεται από τό πάθος της φιλαργυρίας, τίποτε άλλο δέν έσκέφθηκε να ζητήσει από τόν Θεό, παρά μονάχα πλούτη: “Ό,τι έπιανε ή άγγιζε, να μετεβάλλετο σέ χρυσάφι!”

Αυτή ήταν ή πρώτη ένδειξι της μωρίας του.

“Ο Βάκχος, σάν Θεός, κατάλαβε πώς ή αίτησις αυτή θάφερνε την δυστυχία στόν Μίδα, μά δέν μπορούσε ν' άρνηθή την χάρι αφού την ύποσχέθηκε. Έπρεπε να κρατήσει τόν λόγο πώς ή αίτησις αυτή θάφερνε την δυστυχία. Καί κρατώντας τό λόγο του.

Χαρούμενος, τότε, ο Μίδας και μακαρίζοντας τόν έαυτό του, μά και δυσπιστώντας κάπως για την πραγματοποίησι εκείνου που ζήτησε, άρπάζει βίαι θρέθηκε μπροστά του κόβει ένα

καλαδί από τό διπλανό του δένδρο κι' άμέσως βλέπει άνάμεσα στη φούχτα του ένα χρυσάφειο ραβδί. Σκύβει και πίνει χόμα, κι' εκείνο είχε γίνει κιόλας βγκος χρυσού. Τά στάχυα των άγρών, τά φρούτα των δένδρων, οι πόρτες και τά ντουβάρια του παλατιού, τά πάντα μεταβάλλονταν σάν τά άγγιζε, σέ χρυσάφι.

“Ο ένθουσιασμός και ή χαρά του Μίδα για την αυτόματη αυτή μεταβολή των πάντων σέ χρυσάφι, ήταν άπερίγραπτη. Γρήγορα εξαπλώθηκε σ' όλη τη γη ή φήμη για τόν μεγάλο, τόν παροιμιώδη πλούτο του.

Δέν άργησε όμως και πολύ ο άμυαλος ήγεμών της Φρυγίας να δοκιμάσει τά δεινά άποτελέσματα της μωρίας του εκείνης αίτήσεως.

Επειδή ό,τι έπαιρνε μετεβάλλετο σέ χρυσάφι, σέ χρυσάφι μετεβάλλοντο και τό ψωμί και τό νερό και τό κρασί και τά φαγητά. Δέν τολμούσε πιά ούτε να φάη, ούτε να πιη, μά ούτε και ν' άγγιζε κάτι τολμούσε.

Φυσικά δέν μπορούσε να ζήσει για πολύ άκόμα, και ό θάνατός του ήταν βέβαιος. Κατέφυγε, λοιπόν, και πάλι στόν εύγνώμονα Θεό Βάκχο και πέφτοντας στα γόνατα, ύψωσε τά χέρια του έκτεντικά και τόν παρεκάλεσε:

— Συχώρεσε, ο Θεέ, την μωρία μου. Άναγνωρίζω πώς άμάρτησα ζητώντας παρόμοια χάρι. Εύστολαχνίσου έναν δυστυχισμένο που σέ έκτελεί κι' άφαιρέσε τό λαμπρό, αλλά τόσο όλέθριο δώρο.

“Ο Βάκχος δέν ήταν κακός. Ήταν ό πιο φιάνθρωπος από τούς Θεούς. Έπειτα, δέν μπορούσε να ξεχάσει τόσο εύκολα και γρήγορα την εύεργεσία του Μίδα. Άποφάσισε λοιπόν να τόν απαλλάξει από τό τρομερό του δυστύχημα και ή θεραπεία που έπρότεινε στόν Μίδα ήταν πολύ εύκολη:

— Πήγαινε, του έπλε, στόν ποταμό Πακτωλό, κοντά στις Σάρδεις, προχώρησε προς τις πηγές του, κι' εκεί λούσου, κι' άμέσως θά θεραπευής!

“Ο Μίδας υπήκουσε στην παραγγελία του Θεού, πήγε στόν ποταμό και καθώς έλούστηκε μέσ' τις πηγές του, άφησε στόν Πακτωλό τό χρυσάφι, ως άλλοτε ο Ναιμάν ο Σύρος άφησε στόν Ιορδάνη την λέπρα του.

Μόλις ο Μίδας άπηλλάγη από την δύσκολη θέσι που ό ίδιος έφριζε τόν έαυτό του, άρχισε να ζή εύτυχισμένος και ν' άπολαμβάνη όλα τ' άγαθά του μεγάλου πλούτου του. Τόν περισσότερο όμως καιρό του τόν περνούσε στις έξοχες και στά βουνά, ακούοντας τόν Πάνα να παίξη τόν αυλό του και να θέλγεται από την μουσική του Θεού.

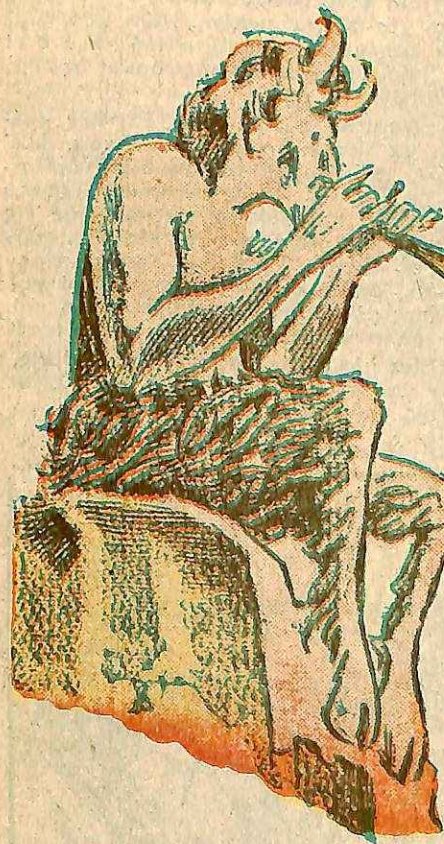
Φαίνεται όμως πώς ούτε ή συνανατροφή του με τόν Σειληνό, ούτε τά διδάγματά του ώφέλησαν σέ τίποτε τόν Μίδα, που χωρίς να τό καταλάβει κι' αυτός πώς μπλέχθηκε στόν

καυγά δυο Θεών και έγινε δικαστής τους. Τό να δικάζει όμως και να κρίνει κανείς είναι θέβαια εύκολο, μά ό δικαστής θέλοντας και μη γίνεται έχθρος ενός των δικαζομένων κι' ο Μίδας δυστυχώς δέν είχε τό κοινό μυαλό και δέν κατάρθωσε ν' άποφύγη την κρίσι, ενώ όπωσδήποτε θά ήξερε ότι οι Θεοί είχαν τότε κι' αυτοί τις έχθρες και τά πάθη τους. Γιατί οι Θεοί δέν ήταν τίποτε άλλο παρά άνθρωποι που είχαν άποθεωθή. Κι' έτσι, κι' αυτός ό Θεός της μουσικής και άρωγός της ποιήσεως είχε κι' αυτός τά πάθη του. Οι Θεοί, που είχαν στήσει τόν καυγά, ήταν ο Άπόλλων και ο Πάν. “Ο Πάν, ο χονδροκαμμένος κι' άγροίκος εκείνος Θεός, με τά τραγίσια ποδάρια και τά κέρατα στο κεφάλι, φανταζόταν πώς ήταν άνώτερος στη μουσική από τόν Άπόλλωνα και τόν έπροκάλεσε σέ διαγωνισμό. Καί κριτής τού διαγωνισμού αυτού ώρίσθηκε ο Μίδας.

“Ο μύθος δέν μας λέει αν ο Μίδας ήταν φιλόμουσος κι' αν άγαπούσε τις άραιές τέχνες. Μιά κι' εξέλεγε όμως κριτής, καθόλου παράδοξο νάταν και φίλος της μουσικής.

“Ωστόσο, οι δυο Θεοί έπαιξαν μπροστά του. “Ο Πάν τόν αυλό κι' ο Άπόλλων την λύρα. Κι' ο Μίδας, αντί να γοητευθή από την λύρα του Άπόλλωνος, ένθουσιασθηκε από τόν αυλό του Πανός, και τόν έκρινε ως άνώτερο.

Χολωμένος ο Άπόλλων από τη άδικη αυτή κρίσι, άπεφάσισε να τιμωρήση τόν άναίσθητο στην τέχνη του Μίδα, όπως άλλοτε είχε τιμωρήσει τόν Μαρσά, ξεγδερνοντάς τον ζωντα-

νό, γιατί έτόλμησε να συνανώνισθη μαζί του στη μουσική.

Τόν Μίδα δέν τόν εξέγδαρε ο Άπόλλων. Τόν τιμώρησε όμως με θάρυτερη και πιο έξευτελιστική τιμωρία. Βλέποντας ό Άπόλλων πώς ό

Μίδας δέν είχε ιδέαν μουσικής, αφού προτιμούσε τά άσιαν τραγούδια, τόν έτιμώρησε άντάξια με την φιλομουσία του. Καί κατ' άλλους μόν τόν μεταμόρφωσε σέ γαϊδάρο, κατ' άλλους δέ τούδωσε μονάχα αυτιά γαϊδάρου.

Πώς όμως μαθεύτηκε ότι ο Μίδας είχε γαϊδουρίσια αυτιά;

Πρώτη φροντίδα του άμυαλου βασιλέως των Φρυγών και Μυγδονίων, ύστερα από την τιμωρία του, ήταν φυσικά να κρύψη όσο μπορούσε την ντροπή του και για τόν σκοπό αυτόν έφτιαξε μίαν ειδική τιάρα που έσκέπαζε όλότελα τ' αυτιά του, κατά τρόπον που κανείς να μη μπορούσε να μάθει τό μυστικό του. Μά κι' αν τό μάθαινε, ποιος θά τολμούσε να μιλήσθ σ' άλλον γι' αυτό;

Μά αν ή τιάρα αυτή, που ποτέ δέν άποχωριζόταν ο Μίδας έκρυβε απ' όλους τό μυστικό του, δέν μπορούσε να τόν προφυλάξει, όπως ήταν έπόμενο, κι' από τά μάτια του κουρέως του. Αυτός, κόβοντας μία μέρα τά μαλλιά του βασιλέως του, έμεινε κατόπληκτος μπρός στα γαϊδουρίσια αυτιά που

στόλιζαν τώρα τό κεφάλι του Μίδα. Δέν έτόλμησε όμως να πη σέ κανέναν τίποτα.

“Οι τύραννοι δέν δυσκολεύονταν και πολύ ν' αφαιρέσουν την ζωή των υπηκόων τους. “Ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος, όταν άκουσε πώς ο κουρέας του καυχώταν πώς από τό ξυράφι του έξηρτάτο ή ζωή του, διέταξε και τόν κομμάτισαν.

Κι' ο κουρέας τού Μίδα, μ' όλο που ήξερε καλά πώς ο κύριός του θά τόν τιμωρούσε σκληρά αν τολμούσε να διαδώσει τό βασιλικό μυστικό, όστόσο έννοιωσε πώς δέν θά μπορούσε να τό κρατήσει για πολύ μέσα του. Άγωνιζόταν με τόν έαυτό του να βρη μία λύσι. Κι' ενώ από την μία μεριά ο φόβος τόν έμπόδιζε να μιλήσθ, ή έμφυτη κι' άκατάσχετη φιλαργία του καθώς και ή επαγγελματική του συνήθεια να έκμυστηρεύεται κάθε τι που ήξερε, από την άλλη, τόν έπέεζαν να φανερώσθ κάπου τό μυστικό που τόν έδασάνιζε.

Εσκέφθηκε και πήρε την άπόφασί του. Τράβηξε έξω στούς άγρούς, μακριά από κάθε κατοικία, κι' εκεί άνοιξε έναν θαυό λάκκο. Μετά, έσκυψε μέσα στο θαυούλαμά του και φώναξε μ' όλη του την φωνή:

— “Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου, ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου!”

Σηκώθηκε μετά, έφριξε μια προσεκτική ματιά γύρω του, θεβαιώθηκε πώς δέν υπήρχε κανένας εκεί κοντά και γύρισε προς την πόλι εύχαριστήμένος, γιατί εξαλάφωσε από τό βάρος που τόν έπίεζε.

Μά αν δέν υπήρχε κανένας εκεί κοντά για να τόν άκούσθ, ή φωνή του όστόσο ξεφύγε μέσα στη γη. Καί, είτε γιατί κι' αυτή ήταν τότε θεά και σάν γυναίκα ήταν αδύνατο να βαστάξη εκείνο που άκουσε, είτε για άλλην αίτία, δέν μπόρεσε να κρατήσει τό μυστικό που της έμπιστεύθηκε ο κουρέας.

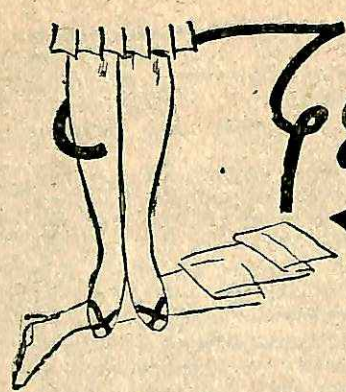
“Έκαμε λοιπόν να ξεφουτρώσθ μία καλαμιά μέσα από τόν λάκκο εκείνο —λέει ή παράδοση— και τά καλάμια απέδιδαν στόν άέρα την φωνή:

— “Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου, ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου.”

Κι' από τότε μαθεύτηκε πώς ο βασιλεύς των Φρυγών και Μυγδονίων είχε αυτιά γαϊδάρου.

Δέν μας λέει όμως ή παράδοση τί απέγινε ο κουρέας και τί διέταξε έναντίον του, όταν τώμαθε, ο άμυαλος Μίδας..

Γεκάλτωμα

Χιουμοριστική επίκαιρότης

ΥΠΟ ΔΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Οι πρώτες ζέστες έθεσαν στις γυναίκες ώμόν το ερώτημα: Καλτωμένες ή ξεκάλτωτες;

Τα γυναίκα πόδια εύρισκονται εις άμνηχανίαν. Δεν ξέρουν τί να κάμουν κατά το έφετεινόν καλοκαίρι: Νά θέσουν έκποδών την κάλτσα ή να χωρήσουν στο καθεστώς της; Για να λάβουν μίαν όριστική άπόφασιν, συνήλθαν εις κοινήν συνεδρίασιν.

Θά σάς δώσω έδω τά πρακτικά αύτης της συνεδριάσεως των γυναικείων ποδιών. Όμιλησαν πολλοί ρήτορες. Μά, θά πητε, μιλούν και τά πόδια; Γιατί όχι; Έφ' όσον έχομε ως δεδομένον, ότι με τά πόδια γράφονται πολλά έργα, θεατρικά και λοιπά, γιατί να μην παραδεχθούμε ότι τά πόδια έχουν και την Ικανότητα να μιλούν;

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΟΥΝ

Η συνεδρίασις άρχισε. Τό προεδρεύον πόδι έλαθε τόν λόγον: — Συνάδελφοι, ειπε, πρέπει να τό έξονυχίσωμεν τό ζήτημα. Ποιό πόδι άπό όλα σας μπορεί να μάς αναπτύξη τό θέμα έν πλάτει;

— Έγώ, πού πάσχω άπό... πλατυπόδιον, έφώναζε κάποιος.

— Όρίστε! το έίπε ο πρόεδρος. Τό πλατύ πόδι άνέθηκε στην έδρα. Περιώνοντας έπάτησε τόν πρόεδρο και παρ' όλίγον να τόν ξευνυχίαση.

— Άγαπητέ μου, το έίπε ο πρόεδρος, νομίζω, ότι άνεθήκατε στην έδρα για να έξονυχίσετε τό ζήτημα και όχι... έμένα.

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε πρόεδρε.

— Ακολουθώ ο ρήτωρ άρχισε να όμιλη.

— Κύριοι, ειπε, είμαι κεκηρυγμένος υπέρ το έκεκάλτωτου ποδιού. Ποδοκρουσίες άκούσθηκαν έκ μέρους των αντιφρονούντων.

— Μη θορυβήθε, συνέχισεν ο ρήτωρ, πριν άκούσετε τά επιχειρήματά μου. Όταν πετάξωμε την κάλτσα, θά επανέλθωμε στο άρχαίον ιδεώδες. Οι πρόγονοί μας άφηναν τό πόδι γυμνόν, διότι αυτό επέβαλλε ή υγεία και ή καλαιδέσσια. Άς τούς μιμηθούμε! Στους δρόμους των άρχαίων Άθηνών οι γυναίκες έδειχναν ξεκάλτωτες τις σφριγηλές κνήμες των.

— Μά και σήμερα, διέκοψε κάποιος πόδι, βλέπομε στους δρόμους να κυκλοφορούν ξεκάλτωτες πολλές...

— Τί έννοείτε, κύριε συνάδελφε;

— Ένωώ, ότι είνε μιά άηδία, να γυρίζουν γυμνές μερικές γηραιές κνήμες. Γι' αυτές ή κάλτσα είνε μεγάλη φιλονεικία. Πρέπει να παρα-

αλήθεια, κύριε συνάδελφε, διέκοψε να πόδι άπό την αίθουσα.

— Τί θέλετε να πητε, κύριε;

— Θέλω να πώ, ότι τά επιχειρήματά σας υπέρ της γυμνής κνήμης δεν είνε άκλόνητα. Παριστάμεθα πολλές φορές μάρτυρες φρικτών θεαμάτων έξ αιτίας του ξεκαλτώματος. Λίγες είνε οι κνήμες εκείνες, πού Ικανοποιούν την αισθητική μας και όταν είνε γυμνές. Άλλά κι αυτές γίνονται πιδ ώραιες, όταν βάλουν κάλτσες. Η κάλτσα, κύριοι, είνε ή τουαλέττα το ποδιού. Δηλαδή στολίζει τό πόδι. Τό κολλακεύει. Υπογραμμίζει την χάριν του. Δείχνει την κομψότητά του.

— Άλλά και ή θεωρία της υγείας, πού υπεστήριξε τό προκάλεσαν πόδι, είνε κατά την αντίληψίν μου, έσφαλμένη. Η κάλτσα δεν καταστρέφει, αλλά έξυπηρετεί την υγείαν το ποδιού, διότι άπορροφά τόν ιδρώτα και προφυλάσσει την επιδερμίδα άπό τις σκόνες.

— Όχι. Όχι. Αύτά είνε άνακρίβειες. Είνε τσαρλατανισμοί.

— Κότω ή κάλτσα.

— Ζήτω ή κάλτσα!

Η ΜΕΣΗ ΛΥΣΙΣ

Τά πόδια διηρέθησαν σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα και οι άντεγκλήσεις έκράτησαν πολλήν ώρα.

— Πρέπει ν' άποφασίσωμε άμέσως την κατάργησιν της κάλτσας, έφώναζε τό ένα στρατόπεδο.

— Όχι, έφώναζε τό άλλο. Νά καθιερώσωμε την κάλτσα χωρίς άλλην συζήτησιν.

Έπενέθη τό προσεδρεύον πόδι:

— Μη διαίσεθε, συνάδελφοι. Τό ζήτημα χρειάζεται μελέτη. Δεν μπορούμε να πάρωμε άπόφασιν, σ τό πόδι!

Ηγέρθη ένας άλλος όμιλητής και πρότεινε τά εξής:

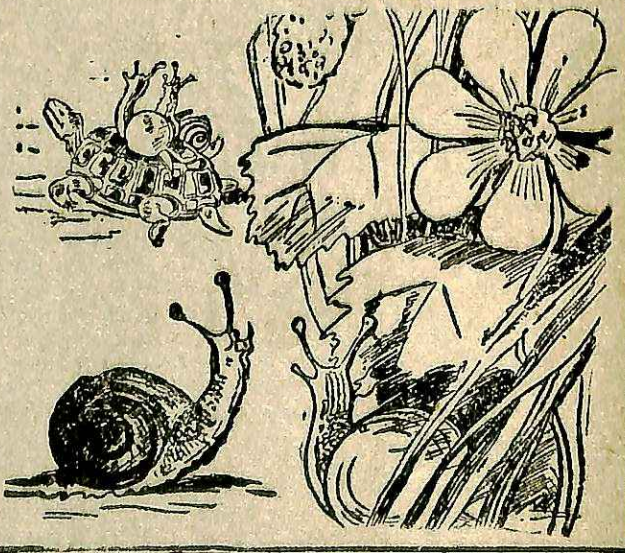
— Νομίζω, κύριοι, ειπε, ότι δεν πρέπει να κατανοήσωμε την κάλτσα, αλλά ούτε και να την καθιερώσωμε όριστικώς. Για να συμφωνήσωμε μεταξύ μας, δεν πρέπει να καταφύγωμε εις λύσεις των άκρων και δη... των κάτω άκρων. Προτείνω λοιπόν μέσην λύσιν. Δηλαδή να κυκλοφορούν οι γυναίκες με τό ένα πόδι ξεκάλτωτο και τό άλλο καλτωμένο.

Είνε μία λύσις σοφή, ή όποία όμως, δεν μπορεί κανείς να ξέρη, τί πιθανότητες έπιτυχίας έχει.

ΔΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

— Είδες τί θά πη πρόδοος; Τώρα κα μπορούμε να ταξιδεύωμε πιδ γρηγορά με τό καλί μας.

— Δ. ΨΑΘΑ

Βίος και Παιδεία σου σου

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

νη. Κυριακή, με τόν άνδρα της. Τουαλεταρισμένη. Σιδερωμένη. Φτιασιδωμένη. Νά καμαρώνη με ύψος ύψηλης κυρίας, να μη καταδέχεται να ρίξη ούτε ένα βλέμμα όλόγυρα. Νά δηματίξη με τρόπον αξιοπρεπή πλάι στον σύζυγον πού έφορούσε τά καλά του.

Άλλά να ακολουθήται, συγχερόνως, άπό δύο και τρείς και πέντε και καμιά φορά δέκα γάτες! Κι' αυτό γιατί οι γάτες της γειτονιάς ήξεραν τόν κύρ Παναγιωτάκη κι' άσχετως άν δεν είχε μαζί του τό πανέρι, έξεσηκωνόντο, έδιναν τό σύνθημα το σύναγεμου και σε λιγάκι όλόκληρη μιαουλίζουσα στρατιά παρακολουθούσε τιμητικώς τό ζεύγος. Και ο μέν κύρ Παναγιωτάκης, άνθρωπος αγαθός, δεν έδινε προσοχή, ή ενόριζε και μιλούσε με οικειότητα στο γατομάχι. Άλλά ή Σουσου κοκίνιζε όλόκληρη, άναβε, άγριοκύτταζε τις γάτες κι' ύστερα τόν άντρα της:

— Σά δεν ντρέπεσαι!

— Γιατί;

— Ν' ανακατεύεσαι με τις γάτες και να τούς κουβεντιάξω κι' όλας! Αυτό μάς μένει τώρα να γίνωμε ένα με τις βρομιόγατες!

Φυσικά ή γραφική αυτή σκηνή δεν διέφυγε την προσοχή της γειτονιάς και πολλές φορές τά παιδιά πού έβλεπαν την γατοσυγκέντρωσιν, έχοχημάτιζαν άλλην διαδήλωσιν άπό πίσω κι' εκεί ήταν πού άναβε και κόρωνε ή Σουσου και δεν ήξερε ποιά να πρωτοδιωχνε — τά γιατί ή τά παιδιά. Για όλα αυτά ή άπόφασίς της να θέση τέρμα σ' αυτή την φρικαλέαν κατάστασιν, ήταν όριστική και άμετάκλητη.

Ήταν γυναίκα με θάρρος ή Σουσου. Δεν τρώαζε μπροστά σε τίποτε. Κι' είχε πάντα κάτι μέσα στο μυαλό της. Όταν έλεγε το σύζυγον της να παρατήση τό πανέρι δεν έννοούσε ν' αφήση την δουλειά του. Άπλως ήθελε να την κάνει πιδ αξιοπρεπή κι' εύπρόσωπη. Καθώς δέ ή ύπομονή κι' ή έπιμονή της δεν μπορούσαν να παραβληθούν με την έπιμονήν και την ύπομονήν κανενός άλλου διαδόου ή τετραπόδου το πινίλιζε μέρα και νύχτα τ' αυτιά:

— Λοιπόν, Παναγιωτάκη;

— Πάλι τά ίδια;

— Πάλι τά ίδια, Παναγιωτάκη μου. Έσ' δεν είσαι άνθρωπος να σου λένε μιά κουβέντα και να την χωνεύης.

Πρέπει να σε κυνηγάω άπό κοντά. Λοιπόν θά τό άταρατήσης τό πανέρι, θά νοικιάσής ένα μαγαζί, θά γράψης επάνω 'Αμερικανικόν ψαροπωλείον'.

— Άμερικανικό;

— Άμέ;

— Γιατί 'Αμερικανικό;

— Δεν ξέρω. Μιά φορά άμα γράψης 'Αμερικανικόν ψαροπωλείον θά κάνης περισσότερη δουλειά. Διότι ο κόσμος θά νομίζει ότι φέρνης τά ψάρια έξ 'Αμερικής και άλλο να είσαι ψαράς έξ 'Αμερικής και άλλο να είσαι παλιοψαράς άπό τόν Βύθουλα. Μ' έννοείς;

— Τρομάρα να σου ρηθ, γυναίκα.

— Άκούς πού σου μιλώ; Άμα κάνης ένα μαγαζί της προκοπής και περισσότερα λεφτά θά γάξης και θά μπορούμε να ζούμε τελοσπάντων σάν κύριοι και δεν θά μάς παίρνουν και οι γάτες άπό πίσω. Άκούς, Παναγιωτάκη μου;

Τί να κάνει; Άκουε. Και άρχισε να σκέπτεται. Νά τό συζητή. Νά ξετάξη τά υπέρ και τά κατά. Ός πού εύρηκε κάποτε ότι ή γυναίκα του είχε δικήν κι' άπεφάσισε να δοκιμάση. Σύμφωνα με τά σχέδια της Σουσούς τό μαγαζί έπ' ουδενί λόγω έπρεπε να είναι σε φτωχογειτονιά. Άπ' έναντίας. Έπρεπε να διατεθούν όλα τά λεφτά στο ζήτημα της θέσεως και της πολυτελούς εμφάνισεως.

Νοικιάσθηκε, λοιπόν, ένα μαγαζί στο Κολωνάκι. Με προθήκες. Με τραπεζιές. Με παγονιέρες. Με όλα τά κομψό. Υπό την καθοδήγησιν της Σουσούς έγιναν όλα, ακόμα και οι επιγραφές:

ΜΕΓΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΨΑΡΟΠΩΛΕΙΟΝ «Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ»

Ότι άφωρούσε τό διακοσμητικόν μέρος τό είχε λάβει ή σύζυγος. Τό καθαρώς έμπορικόν μέρος ήταν δουλειά το σύζυγου. Έτσι ένα πρῶτό τὸ καινούργιο μαγαζί ένεφανίσθη με άφθονο λαχταριστό ψάρι, πολυτελείας μπαρμπούνια, συναγρίδα, λιθρίνι, μαγιάτικο, άστακό, γαρίδα. Άλλά ποιά ήταν ή έκπληξις της Σουσούς όταν πρῶτο πρῶτο καθές ετραβήξε στο Κολωνάκι να παραστή στην πρεμιέρα το νέου μοντέρνου καταστήματος, είδε τόν άνδρα της, πού δεν μπορούσε ν' απαλλαγῇ από τις

παλές του συνήθειες. Είχε σταθή εκεί στο πεζοδρόμιο, είχε τεντωθή όλόκληρος, είχε τό χέρι στο αυτί και ώρύετο:

— Ω ρε ψάρια — ψάρια — ψάρια! Ω ρε φρέσκια μαρίδα το Φαλήρου, ψάρια!

— Παναγιώτη!

Άλλά εκείνος ώρύετο έν συνεχείας:

— Ω ρε ψάρια — ψάρια — ψάρια! Ω ρε φρέσκια μαρίδα το Φαλήρου, ψάρια! Έλα ρε κόσμε να φας και να μου σχωρήσας τά πεθαμένα! Ω, πώ, πώ, πώ, πώ!

Η Σουσου έμείνετο:

— Παναγιωτάκη!

— Γ' αλώς την λαργάνα!

— Τόν κακό σου τόν καιρο, δλακέντιε. Τί φωνάζεις μωρέ και ξελαρυγγίζεις σάν ντε-λάλης, έ; Στου Μπύθουλα σου πέρασε ιδέα πως βρισκεσαι; Έδώ, βρέ, κάθεται άριστοκρατία! Έχει ανάγκη να σου συχωρά τά πεθαμένα, δλακέντιε! Πούτην ή μαρίδα, μωρέ, πού χαλάς τόν κόσμο;

Πράγματι ο Παναγιωτάκης δεν είχε μαρίδα στο κατάστημά του. Άλλά καθώς ήταν συννησμένος να διαλαλή αυτό τό ψάρι δεν μπορούσε να ξεσυννηθισι εύκολα. Γι' αυτό δέ ίσως ψυχή δεν έπάτησε ως τις δέκα τό πρωί. Τού επέδραλε σιωπή και αξιοπρέπεια. Ο Παναγιωτάκης καθόταν σε άναμμένα καθόδυνα κι' έτρεμα μήπως το βρωμήσει τό ψάρι. Άλλά ή πελατεία άρχισε να έρχεται άπό την ώρα εκείνη. Και να έρχεται πλουσία. Άφθονη. Άπαιτητική. Δεν έπρόφτανε να πουλά ο Παναγιωτάκης. Νά ζυγίξη. Νά εισπράττη. Και σε δύο ώρες στο μαγαζί δεν έμεινε ούτε ούρά. Όπου ή Σουσου έβγῆκε αυτή την φορά πληρέστατα δικαιωμένη.

— Άμέ; Δεν ξέρεις άπό άριστοκρατία, Παναγιωτάκη μου! Άχ, άν δεν ήμουν, έγω τί θά γίνάσουν φουκαρά μου! Είμαι λαϊκός τύπος! Λαϊκός τύπος, καίμενε μου!

Κι' άπό την ήμερα εκείνη ή ζωή το ζεύγους έπηρε έντελώς διαφορετική τροπή. Διότι τό κατάστημα έκανε χροσές δουλειές, τά κέρδη ήσαν άφθονα και τό χρέμα άρχισε να συρρέη άφθονο... Έπλησίασαν οι μεγάλες ήμέρες της δόξης...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

Άσμα ασματων ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

— Τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολομῶντος ζοῦσε στὸ Σαλέμ μιά νέα ἀκούσμενη γιὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, ποὺ τὴν ἔλεγαν Σουλαμίτιδα. Τ' ἀδέρφια της ἀπὸ μίους, ἐπειδὴ ὑπαπεύονταν πῶς δὲν ἦταν νόμιμα ἀδερφεὶ τοὺς ἀρνήθηκαν νὰ τὴν δώσουν στὸν ὁμορφό βοσκὸ Ἀμὼρ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐξήγησε σὲ γάμο καὶ τὴν πούλησαν σὲ κάτ' Αἰγυπτίους ἐμπόρους. Ὁ Ἀμὼρ ὅμως κατορθώνει νὰ τὴν παρῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς γυρίζοντας τοὺς πίσω τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχαν δώσει καὶ τὴν φέρνει στὴν καλύβα τοῦ ἐπάνω στὸ βουνό. Οἱ Αἰγύπτιοι ὅμως καταφεύγουν τότε στὸν Σολομῶντα, ζητώντας τοῦ δικαιοσύνην. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τρέχουν ἀμέσως κατὰ διαταγὴν τοῦ σὺλ λαμβάνουν τὴν Σουλαμίτιδα καὶ τὴν φέρνουν μπροστὰ τοῦ. Ὁ Σολομὼν μένει ἐκθαμβὸς ἐμπρὸς στὴν ὁμορφίᾳ τῆς νέας καὶ θὰ νὰ μὴν τὴν παραδῶσιν στοὺς Αἰγυπτίους ἀποφασίζει νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ τοῦ. Τῆς δίδει ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν πῶς ἔπειτα ἀπὸ λί- κο καιρὸ θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της. Τὸ ὅλο θράσος τὴν προσκαλεῖ νὰ τὸν συντροφεύσῃ στὸ δαίτιο τοῦ καὶ τότε ἀνέκρινε πᾶν νὰ συγκρατηθῇ ἀφήνει νὰ ξεχειλίσῃ ἐμπρὸς στὴ Σουλαμίτιδα ὅλο τὸ ἐρωτικὸ πάθος ποὺ αἰσθάνεται γι' αὐτήν).

5ον

— Βασιλεῦ!..
— Εἶσαι ὀραία, Σουλαμίτις!
— Μοῦ ὑποσχέθηκες φρόνησι βασι-
λεῦ καὶ πιστέψα στα λόγια σου.
— Μπροστὰ σου ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ
κόσμου παραφρονοῦν, ὦ Σουλαμίτις.
Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;
Καί, λέγοντας αὐτά, ἄρπαξε ἀπὸ
ἐμπρὸς τοῦ τοῦ κύπελλο ποὺ ἦταν γε-
μάτο κρασί καὶ τὸ κατέβασε μονο-
μίᾳς.
— Ἡ φωνὴ τῆς Σουλαμίτιδος ἔγινε ἱ-
κετευτική τώρα.
— Μὴ πίνης πιά, βασιλεῦ, εἶπε. Τὸ
κρασί εἶνε πάντα κακὸς σύμβουλος
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.
— Ὁχι, Σουλαμίτις. Τὸ κρασί γιὰ-
τρέφει τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Κι'
ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ πῶ γιὰ νὰ ξε-
χάσω τὴ γλύκα τῶν ματιῶν σου καὶ
τὴν ἀδιαφορίαν τους... Ἐλα, κόρη
μου, στὴν ἀγκαλιά μου. Τὰ χεῖρά μου
διψοῦν ἀπὸ φιλιὰ...
— Ξέχασες τίς ὑποσχέσεις σου, βα-
σιλεῦ. Τὸ κρασί σὲ κάνει νὰ παραλο-
γίζεσαι...
— Εἶνε ἀλήθεια, Σουλαμίτις, διὰ πα-
ραλογίζομαι. Μόνον ἓνα ἀνὰ δικό σου φι-
λί μπορεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ λογικὸ
μου στὴ θέσι του.
— Βασιλεῦ! Βασιλεῦ!..

Ὁ Σολομὼν εἶχε ἀρπάξει τώρα στὰ
στιβαρά του χέρια τὴ Σουλαμίτιδα
καὶ τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του. Οἱ
κιθάρες καὶ οἱ λύρες ἔπαιζαν ἓνα λά-
γνο σκοπὸ κι' οἱ τραγουδιστὲς ὕμνοῦ-
σαν τὸν ἔρωτα καὶ τὴ χαρὰ. Καί, τό-
τε, ὁ σοφὸς βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας
ἔσκυψε κι' ἀπόθεσε τὰ φλογισμένα
χεῖλιά του ἐπάνω στὸ στόμα τῆς νέας.
Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη συνέβη ἓ-
να ἀπρόοπτο γεγονός, ποὺ ἔθεσε ἀ-
πότομα τέρμα στὶς ἐρωτικές διαχύ-
σεις τοῦ Σολομῶντος.
Ἀλλ' ἄς δοῦμε τὰ γεγονότα μετὰ τὴ
σειρά τους.

Ε'.

ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΑΜΩΡ

Ἐνῶ ὁ Ἀμὼρ ἐθρηνόυσε γιὰ τὴν
ἀρπαγὴ τῆς Σουλαμίτιδος, ἐφθασάν
στὴν καλύβα τοῦ διάφοροι καλεσμέ-
νοι, ποὺ ἤθελαν νὰ συνοδεύσουν τὴ νύ-
φη ὡς τὸ Σαλέμ.
Ὁ γέρον Ἰακώβ τοὺς ἀνῆγγελε
τότε τί εἶχε συμβῇ κι' ἐκείνοι ἀπομα-
κρύνθηκαν περιλυτοί, φέρνοντας στὸ
χωριὸ τὶς θλιβερὲς εἰδήσεις.
Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Σαλέμ ἐθρή-
νησαν γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Σουλαμί-
τιδος καὶ πῶς πολλὰ ἀπὸ ὅλους ἢ μη-
τέρα της.
Ἀλλὰ τί ἦταν ὁ θρήνος τῶν χωρι-
κῶν τοῦ Σαλέμ, ἐμπρὸς στὸ σπαρα-
γμὸ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀμώρ;
Ἀδικα ὁ γέρον Ἰακώβ προσπα-
θοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.
Ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἀκούγε τίποτε. Τὸ
μυαλό του δὲν μποροῦσε νὰ συνηθίσῃ
στὴν ἰδέαν ὅτι ἔχασε γιὰ πάντα τὴν
Σουλαμίτιδα.

Ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέρες.
Ὁ δρόμος ποὺ ἔφερνε στὴν Αἴγυ-
πτο περνοῦσε ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῆς
Ναδάβ.
Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔδινε κάποια ἐλπί-
δα στὸν Ἀμώρ. Ἄν οἱ Αἰγύπτιοι ἐ-
παιρναν πάλι τὴ Σουλαμίτιδα, θὰ
περνοῦσαν ἀναγκαστικά ἀπὸ ἐκεῖ καὶ
θὰ τοὺς ἔβλεπε.
Ἀλλ' οὔτε τὴν πρώτη ἡμέρα, οὔτε
τὴ δεύτερη, οὔτε τὴν τρίτη φάνηκε
κανεὶς.
Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἀποφάσισε νὰ
πάῃ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἦλπιζε πῶς
ἐκεῖ θὰ μάθαινε τί ἀπόγινε ἡ ἀγα-
πημένη του.
Παρακάλεσε τότε τὸν Ἰακώβ νὰ
φυλάξῃ τὸ ποίμνιό του καὶ ἐξεκίνησε
γιὰ τὴν ἱερὴ πόλιν.
Ἄν περάσουν πολλὲς ἡμέρες καὶ
δὲν μετ' ἴδῃς, εἶπε στὸ γέροντα θά

πῇ πῶς δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλ-
πίς. Καὶ τότε κι' ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω
στὴ ζωὴ, γιατί μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ
ζήσω χωρὶς τὴ Σουλαμίτιδα.
Ὁ γέρον προσπάθησε νὰ τὸν ἐνθαρ-
ρύνῃ.
— Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσαι, τοῦ
εἶπε. Κι' ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς ἔχεις ὑπο-
χρέωσι νὰ ζήσῃς, ἐφ' ὅσον κι' ἐκείνη
ἔρρισκεται ἀκόμη στὴ ζωὴ. Ὅλα διορ-
θώνονται ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἡ
ἀπελπισία δὲν εἶνε ποτὲ καλὸς σύμ-
βουλος, παιδί μου.
Ὁ Ἀμὼρ ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ γέ-
ρον, ἐπῆρε τὴν ἐλπίδα του καὶ ἔφυγε,
παίρνοντας μαζί του γιὰ σύντροφο
καὶ τὸν πιστό του σκύλο, τὸν Βήλ.
Ἐπερπάτησε ὥρες πολλὰς, περνῶν-
τας μὲς ἀπὸ τοὺς σκονισμένους δρό-
μους τοῦ κάμπου καὶ μόνο σὰν ἐφθα-
σε ἐμπρὸς στὴν Ἱερουσαλήμ εἶδε τοὺς
λευκοφορεμένους Αἰγυπτίους νὰ θγαί-
νουν ἀπὸ τὰ τεῖχη.

Τοὺς ἀναγνώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ, γιατί οἱ Αἰγύπτιοι, κατὰ τὴ
συνήθειαν τῆς πατρίδος τους, ἦταν ντυ-
μένοι μετὰ δόλοευκα ἐνδύματα καὶ ἐ-
ξεχώριζαν ἀπὸ μακριὰ.
Ἀλλ' ἡ Σουλαμίτις δὲν ἦταν μαζί
τους. Τί εἶχε λοιπὸν ἀπογίνει; Τοῦ-
λάχιστον οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θὰ μπε-
ροῦσαν νὰ τὸν πληροφορήσουν.
Ἐστάθηκε τότε στὴ μέση τοῦ δρό-
μου, ἔσυρε τὸ τόξον του καὶ προτεί-
νοντάς το πρὸς τὸ μέρος τῶν Αἰγυ-
πτίων, ποὺ εἶχαν τώρα πλησιάσει,
τοὺς ρώτησε:
— Ποῦ εἶνε ἡ Σουλαμίτις;
— Φύγε ἀπὸ μπροστὰ μας, βοσκέ,
τοῦ φώναξαν ἐκείνοι κι' ἔκαμαν νὰ
τραβήξουν τὰ ζῆφους.
Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος τοῦ Σολομῶντος
ποὺ τοὺς συνώδεε, ἐπενέβη:
— Τί ζητᾷς, βοσκέ, ἀπὸ τοὺς ξέ-
νους; ρώτησε. Καὶ γιατί θέλεις νὰ
τοὺς ἐμποδίσῃς τὸ δρόμο;
— Αὐτοὶ μοῦ κλέψανε τὴν εὐτυχία
μου, ἀπήντησε ὁ Ἀμώρ.
— Ἄν σὲ θλάσανε σὲ τίποτε, τότε
νὰ καταφύγῃς στὸ βασιλεῦ τὸ Σο-
λομῶντα κι' ἐκεῖνος θὰ σοῦ δώσῃ δι-
καιοσύνην.
— Δὲν μοῦ χρειάζεται ἡ δικαιοσύνη
τοῦ βασιλεῦ. Ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ ποῦν
τί ἔκαμαν τὴ Σουλαμίτιδα, ποὺ τὴν
ἄρπαξαν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου.
— Τὴ Σουλαμίτιδα λοιπὸν ζητᾷς;
ρώτησεν ὁ αὐλικός, ποὺ εἶχε ἀκούσει
τὴν ἱστορίαν τῆς νέας καὶ εἶχε ἰδῇ ὅ-
λα τὰ διατρέξαντα.
— Ἀλλὰ τί ἄλλο; Αὐτὴ εἶνε ἡ εὖ-
τυχία μου.
Ὁ αὐλικὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι.
— Ἄν ζητᾷς τὴ Σουλαμίτιδα, εἶπε,
δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλῇς αὐτοὺς τοὺς

ἀνθρώπους, ποὺ δὲν σοῦ φταίξανε σὲ
τίποτε.
— Ἀφοῦ μοῦ τὴν κλέψανε;
Ὁ αὐλικὸς ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ ἂν ἔπρεπε νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν.
Ἀλλ' ἐπειτα εἶπε, πλησιάζοντας πε-
ρισσότερο τὸν Ἀμώρ.
— Ἀκουσε, νέε μου. Ἀδικα ζητᾷς
τὴ Σουλαμίτιδα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀν-
θρώπους. Καθὼς θλέπεις δὲν φεύγει
μαζί τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο.
— Ἀλλὰ τότε; Τὴν ξαναπούλησαν
λοιπὸν;
— Ὁχι. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ εἶνε δὲν θὰ
μπορέσῃς νὰ τὴν θρῆς ποτέ.
Ὁ Ἀμώρ εἶχε γίνε κατακίτρινος.
Ἐάν δὲν τὴν εἶχαν οἱ Αἰγύπτιοι, τότε
ποῖος εἶχε πάρει τὴ Σουλαμίτιδα;
Ὁ αὐλικός, γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὴν
ἀγωνία του, εἶπε:
— Τὴ Σουλαμίτιδα τὴν κράτησε γιὰ
τὸν ἑαυτὸ τοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός
μου. Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα θὰ ζήσῃ με-
σα στὸ παλάτι του.
Ὁ Ἀμώρ ἐκλονίσθηκε. Τοῦ φανό-
ταν πῶς θὰ σωριαζόταν κάτω.
— Ὁ βασιλεὺς σου λένε πῶς εἶνε
δικαίος, εἶπε. Γιατί λοιπὸν ἔκανε αὐ-
τὴ τὴν ἀδικίαν;
— Δὲν ξέρω ἂν ἔκανε ἀδικίαν, ἀπάν-
τησε ὁ αὐλικός, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν
δίνει λόγον γιὰ τίς πράξεις του.
— Περιττὰ τὰ λόγια, ἐφώνασαν οἱ
Αἰγύπτιοι. Τόπο νὰ περάσουμε! Δὲν
μποροῦμε νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας.
Ὁ Ἀμώρ πληγωμένος ἀπὸ τὰ λό-
για τοῦ αὐλικοῦ, ὑπεχώρησε καὶ τοὺς
ἄφησε νὰ περάσουν.
Οἱ Αἰγύπτιοι ἀπομακρύνθηκαν, γε-
λῶντας γιὰ τὸ πάθημά του.

Ὁ Σολομὼν πῆρε στὰ στιβαρά του χέρια τὴν Σουλαμίτιδα καὶ τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του.

τόπιν μετάνοιωσε καὶ συνέχισε τὸ
δρόμο τοῦ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.
Ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει πολὺ ὅ-
ταν ἐφθασε ἐκεῖ. Ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἐ-
γύριζε μέσα στὴ μεγάλη πόλιν, χωρὶς
νὰ ξέρῃ οὔτε ποῦ ἐπῆγαινε οὔτε τί
ζητοῦσε.
Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφθασε ἐμπρὸς στὸ
μεγάλον ναὸ καὶ μῆκε μέσα γιὰ νὰ
προσευχηθῇ.
— Δίκαιε Θεέ, ἔλεγε, ἐνῶ τὰ δάκρυα
κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του, μὴ μ' ἀ-
φήσῃς νὰ πεθάνω, προτοῦ τὴν ἰδῶ
γιὰ τελευταία φορὰ.
Καὶ ἐθρηνόυσε ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ
δῇ προσοχὴ στοὺς ἄλλους ἀνθρώ-
πους ποὺ ἦσαν μέσα στὸ ναό.
Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπλησία-
σε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν ρώτησε:
— Τί κακὸ ἔπαθες, νέε μου καὶ θρη-
νεῖς ἔτσι;
— Μοῦ πήραν τὴν ἀγαπημένη μου,
ἐπιθύρῃς ὁ Ἀμώρ, με στυμένη φω-
νὴ.
— Καὶ ποῖος σοῦ τὴν πήρε;
— Ἦρθαν καὶ μοῦ τὴν πήραν οἱ ἀν-
θρώποι τοῦ βασιλεῦ καὶ τὴν ἔκλεισαν
μέσα στὸ ἀνάκτορό του. Πές μου λοι-
πὸν, ὁ βασιλεὺς ποῦ ἔχει τόσες γυ-
ναῖκες εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ Σουλαμί-
τιδα;
— Γιὰ τὴ Σουλαμίτιδα μιλᾷς; εἶπε
ὁ ἀγνωστος. Γι' αὐτὴ μιλάει σήμε-
ρα ὅλη ἡ πόλις. Φαίνεται πῶς ἡ ὁμορ-
φία τῆς ἐθάμβωσε τὸ βασιλεῦ. Κι' ἐ-
σὺ ἀντὶ νὰ χαίρεσαι λυπᾷσαι γι' αὐ-
τό;
— Νὰ χαίρωμαι; Γιὰ ποῖο λόγο;
— Βγές ἔξω στοὺς δρόμους καὶ ρώ-
τησε ὅποιον γυναῖκα θέλεις. Ὅλες μα
καρίζουν τὴ Σουλαμίτιδα γιὰ τὴ σπα-
νία τύχη τῆς καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιά
γυναῖκα ποὺ δὲν θὰ ἤθελε νὰ εἶνε
στὴ θέσι της.
— Οἱ γυναῖκες μπαρεῖ νὰ τὴν μα-
κα-

ρίζουν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔχασα μέσα
ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὴν ὥρα ποὺ ἐ-
πρόκειτο νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου.
Ἦταν ἡ ἀγαπημένη μου...
— Αἱ! Ἔτσι; ἔκαμε ὁ ἀγνωστος.
Τότε νὰ περιμένῃς. Ὁ βασιλεὺς δὲν
θὰ τὴν κρατήσῃ πολὺν καιρὸ. Ἀμὰ
τὴν ἀπολαύσῃ, θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύ-
γῃ καὶ θὰ τὴν γεμίσῃ με πλούσια
δῶρα...
Ὁ Ἀμώρ ἔσφιξε τίς γροθιές του.
— Καὶ ποῖο δικαίωμα ἔχει ὁ βασι-
λεὺς νὰ κάμῃ δική του τὴ Σουλαμί-
τιδα; ρώτησε. Μὴ δὲν εἶνε κι' αὐτὸς
ἀνθρώπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους;
Κι' ἂν εἶνε βασιλεὺς, εἶνε γιὰ νὰ εἴ-
νε δίκαιος καὶ καλὸς καὶ ὄχι ἀδικός
καὶ κακός...
— Μὴν παραφέρεσαι, νέε μου, τὸν
συνεβούλευσε ὁ ἀγνωστος. Τὰ λόγια
σου αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ σοῦ κά-
μουν μεγάλο κακὸ.
— Μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἔπα-
θα;
— Κι' ὡς τόσο, τὸ κακὸ αὐτὸ ἄλλοι
τὸ θεωροῦν γιὰ εὐτυχία. Δὲν μπορεῖ
κάθε γυναῖκα νὰ μῇ μέσα στὸ γυ-
ναικωνίτι τοῦ βασιλεῦ. Πρέπει νὰ εἴ-
νε πολὺ ὁμορφὴ γιὰ νὰ τὸ κατορθώ-
σῃ. Κι' ἄλλως τε καὶ σὺ θὰ ἔχῃς νὰ
ἀφελῇθῃς ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἔκαμε
τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ στὴ νέα ποῦ ἀ-
γάπησες.
— Αὐτὸ ποῦ θρίσκες ἐσὺ γιὰ τιμὴ,
ἐγὼ τὸ θεωρῶ γιὰ ἀτιμία. Κι' ἂν
μποροῦσα θάπαιρνα μὲς ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τοῦ βασιλεῦ τὴ Σουλαμίτιδα, γιατί δὲν εἴ-
χε κανένα δικαίωμα νὰ μοῦ τὴν πά-
ρῃ...
— Σιγὰ νέε μου, συνεβούλευσε καὶ
πάλι ὁ ἀγνωστος κι' ἔκαμε νὰ κινηθῇ
γιὰ νὰ φύγῃ.
— Πές μου κάτι ἀκόμη, παρεκάλεσε
ὁ Ἀμώρ. Ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ
συναντήσω τὴ Σουλαμίτιδα;
— Αὐτὸ ποῦ με ρωτᾷς εἶνε ἀνόητο,
ἀπήντησε ὁ ἀγνωστος. Δὲν μπαίνει ὅ-
ποιος θέλει μέσα στὸ παλάτι. Ἀλλὰ
κι' ἂν μῇ εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσῃ
ἔως τὸ γυναικωνίτι.
— Ἀχ! Θεέ μου! ἀναστενάξε ὁ Ἀ-

μωρό. "Ας ήταν να την ιδω τοδλχλ- στον!

"Ακουσε, νέε μου, είπε ο άγνω- στος, που είχε συγκινηθεί από τα λό- για του, θα σου πω κάτι κι' αυτό ίσως μπορέσει να σ' εξυπηρετήσει στο σκοπό σου. Πήγαινε από τη μεσημβρι- νή πύλη του ανάκτορου. Έπάνω ψη- λά θα ιδής το παράθυρο του γυναι- κωνίτη, που είναι φραγμένο με δικτυ- ωτά. Εκεί μέσα θα είναι κλεισμένη η αγαπημένη σου. Έσύ θέβαινα δεν θα την ιδής. Εκείνη όμως μπορεί να σε ιδή και αν θελήσει ίσως βρή τον τρό- πο για να φθάσει κοντά της...

—Σ' ευχαριστώ, έφώναξε ο 'Αμώρ, ενώ ο άγνωστος έφευγε. "Ο Θεός να σε ανταμείψει για την πληροφορία που μου έδωκες!

"Όταν ο 'Αμώρ βγήκε από το ναό είχε πιά νυκτώσει.

"Ο Βήλ, ο πιστός του σκύλος, τον έπεριμένα. Έξω και τον άκολούθησε στο δρόμο που έφερνε προς το ανά- κτορο του Σολομώντος.

Σάν έφθασε εκεί, είδε φως στα πα- ράθυρα του γυναικωνίτη και διέκρινε μερικές σκιές που έκινούντο πίσω ά- πό τα δικτυώτα.

"Έξω όμως ήτανε σκοτάδι.

Δέν υπήρχε συνεπώς καμιά έλπίς να τον διακρίνει η Σουλαμίτις.

"Εκάθισε λοιπόν σε μια πέτρα πα- ράμερα και άρχισε να σκέπτεται, με τα μάτια καρφωμένα πάντοτε προς το μέρος του γυναικωνίτη. "Ο Βήλ ήλθε κι' αυτός να καθήσει ανάμεσα στα πό- δια του.

Ξαφνικά, μια σκέψις έπέσασε από το μυαλό του, που έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες του.

«Αν ο βασιλιάς την προσκαλέσει απόψε στον κοιτώνα του;»

"Η σκέψις αυτή τον άνεστατώνε.

Και τα λόγια του άγνωστου ξανα- γύρισαν στο μυαλό του.

«Αμα την άπολύση ο βασιλιάς, θα την άφήση να φύνη...»

Καί, φυσικά, δέν έπρεπε να άμφι- βάλλη καθόλου γι' αυτό. Για ποιόν άλλο λόγο την είχε κρατήσει ο βασι- λιάς στο ανάκτορό του και την είχε κλείσει μέσα στο γυναικωνίτη του;

«Θέε μου, έπιθύρισε, δέν μπορεί ν' άφήσης να γίνη αυτό το έγκλημα!»

Και έτινάχθηκε με μιας δρθιος.

Θά καθόταν, λοιπόν, με σταυρωμέ- να τα χέρια, ενώ ίσως έκινδύνε η αγαπημένη του;

"Ο Βήλ, σάν να έμάντευε την τα- ραχή του, τον έκούταζε περίλυπος και τριβόταν έπάνω στα πόδια του, σάν να ήθελε να τον παρηγορήσει.

"Ο 'Αμώρ άρχισε να προχωρή με κλονιζόμενο βήμα, χωρίς να ξέρη ού- τε ποδ έπήγαινε, ούτε τί έπρόκειτο να κάμη.

"Εφθασεν έτσι ως τη μεγάλη πύλη του ανάκτορου. "Ενοπλοί στρατιώτες φρουρούσαν εκεί.

Την έποχή εκείνη τα ανάκτορα των βασιλέων δέν έμοιάζαν με δεσμωτή- ρια, μέσα στα όποια ο ήγεμών κρα- τειται σε άπόσταση από τους υπηκό- ους του. Ούτε ήταν άπρόσιτα στους κοινούς ανθρώπους. "Η άπλότης έθα- σίλευε και έδω, όπως σ' όλα τα πρά- γματα.

"Ο βασιλεύς έθεωρείτο πατέρας του λαού και σάν πατέρας είχε την υπο- χρέωση να άκούη όλους από τον πιο ισχυρό ως τον πιο ταπεινό. Κάθε πο- λίτης είχε το δικαίωμα να τόν πη το παράπονό του ή να άπαικαεσθί την

συνδρομή του, γιατί αυτός μόνο εί- χε τη δύναμη να κάμη το καλό και ν' άποδώσει σ' όλους δικαιοσύνη.

"Αλλ' η εύκολη αυτή έπικοινωνία μεταξύ του βασιλιά και των υπηκόων του είχε θέβαινα και τους περιορι- σμούς της. Κι' εκείνος που θα παρέ- βαινε αυτούς τους περιορισμούς έ- πρεπε να περιμένη μια σκληρή και ά- πάνθρωπη ίσως τιμωρία, που ήταν σύμφωνη με το πνεύμα των μακρινών εκείνων έποχών.

"Όταν ένύκτωνε λοιπόν, οι πύλες έκλείνοντο και σε κανένα πιά δέν έ- πετρέπετο η είσοδος από εκείνη τη στιγμή.

"Ο 'Αμώρ τ' ήξερε, κι' αν δέν τ' ήξερε μπορούσε θέβαινα να τ' οφθα- τασθί.

Κι' όμως, χωρίς να τ' καταλάβη καθόλου, δρέθηκε έμπρός στην πύλη του ανάκτορου.

—Τι ζητάς έδώ; τόν ρώτησαν οι φρουροί. Προχώρησε το δρόμο σου.

"Ο 'Αμώρ κουντοστάθηκε.

—Θέλω να ιδω το βασιλιά, άπήν- τησε ταραγμένος.

—Τέτοια ώρα κανείς δέν μπορεί να ιδή το βασιλιά.

—Μά είναι μεγάλη άνάγκη.

—Ενας άλλος φρουρός έπενέβη:

—Φύγε, του είπε, γιατί άλλοιώς θα μαστιγωθής.

"Αλλ' ο 'Αμώρ δέν έκινήθηκε κα- θόλου από τη θέση του.

—Είναι μεγάλη άνάγκη, ξαναείπε και πάλι. Άφήστε με να περάσω.

—Είσαι τρελλός, του φώναξαν οι φρουροί. Τέτοια ώρα κανείς δέν μπο- ρεί να ταραξή το βασιλιά.

—Δέν πρόκειται να τόν ταραξώ. άλ- λα να τόν σώσω.

"Ο 'Αμώρ δέν είχε ειπή ποτέ ψέμα- τα ως τότε. "Αλλως τε, έπάνω στο θουλό που έζοωσε, δέν είχε καμιά ά- νάγκη να τ' κάμη. Τώρα όμως κατα- λάβαινε πως αν δέν μεταχειριζόταν αυτό το ψέμα, δέν θα κατόρθωνε να φθάση ποτέ ως τόν Σολομώντα.

Οι φύλακες άλληλοκυτάχθηκαν με άπορία.

—"Ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός, είπαν. Τι θέλει να πη;

—Εγώ δέν είμαι τρελλός, άπήντη- σε ο 'Αμώρ. "Εσείς δέν ξέρετε τί λέ- τε... Προσέξτε... Είναι θαιρεία η εύ- θύνη σας αν δέν μ' άφήσετε να ιδω άμέσως το βασιλιά. Σας είπα ότι εί- νε μεγάλη άνάγκη.

Οι φύλακες ταραχθηκαν στα λόγια αυτά και άφησαν το περιγελαστικό ύφος τους. "Ως τόσο, μια άμφιβολία τους έμενε ακόμη.

—Θά σώσης έσύ το βασιλιά; του είπαν. Και πως μπορείς να τ' κάμης;

—Υπάρχει έδω πλήθος από φρουρούς που είναι έτοιμοι να θυσιαστούν για να σώσουν το βασιλιά. Είσαι μήπως ισχυρότερος άπ' αυτούς;

—"Αλλοίμονο! Έκαμε ο 'Αμώρ. "Απ' αυτούς θα προσπαθήσω να τόν σώσω.

—Δέν ξέρεις τί λές, θασκέ!

—Ξρω πολύ καλά τί λέω. "Αλλά σε σάς δέν μπορώ να πω περισσότερα.

—Τότε δέν μπορείς να περάσης.

—Φύλακες! έφώναξε ο 'Αμώρ. "Ο κύριός σας κινδυνεύει... "Ακούστε με. Πρόκειται να θανατωθί απόψε... Μια συνωμοσία...

—Συνωμοσία είπες; ρώτησαν οι φύ- λακες άνήσυχoi. Και πως την ξέρεις έσύ τη συνωμοσία;

—Δέν μπορώ να τ' πω σε σάς, άλ- λά στον κύριό σας. Όταν με φέρετε μπροστά του.

Τό θος του ήταν έξαλλο.

—"Ο άνθρωπος αυτός δέν φαίνεται να είναι τρελλός, είπε ένας από τους φρουρούς.

—Σας όρκίζομαι, έφώναξε ο 'Α- μώρ, πως ο βασιλιάς δέν έχει να πάθη τίποτε κακό από μένα. "Εγώ μό- νο καλό θέλω να τ' κάμη.

—Παράδωσε τα όπλα σου.

—Πάρτε πα, είπε ο 'Αμώρ.

Και άφησε να πέσουν κάτω το τό- ξο και η φαρέτρα με τα βέλη του.

—"Ας τόν άφήσουμε να περάση, εί- πε ο φρουρός που είχε μιλήσει και προηγουμένως. Σάν φθάση στους θα- σιλικούς θαλάμους, θα βρή εκεί τους εύγενείς σωματοφύλακες. "Εκείνοι άς κάμουν ό,τι θέλουν. "Αν λήη ά- λήθεια, γιατί να πάρουμε έμεις την εύθύνη;

Κι' ένας άλλος φρουρός έπεδοκίμα- σε τη σκέψη του συντρόφου του.

—Εμείς δέν μπορούμε να ξέρουμε αν λήη άλήθεια, είπε. Άφού όμως τ' οφθαγμα είναι τόσο σοβαρό άς τόν ά- φήσουμε να περάση. "Αν πάλι έπτε ψέματα, αυτός θα μετανοήση, γιατί η τιμωρία του θα είναι πολύ σκληρή.

Και οι άλλοι φρουροί συνεφώνη- σαν.

"Ανοιξαν τότε την πύλη των άνα- κτορών και άφησαν τόν 'Αμώρ να πε- ράση μέσα.

"Ο Βήλ, θέλησε κι' αυτός να τόν άκολουθήση, μά οι φρουροί τόν έδιω- ξαν με τα μακρυά δόρατά τους.

—Πέριμενε, φίλε μου, είπε ο 'Αμώρ, χαϊδεύοντας τόν τράχηλό του ζώου.

Και έμπήκε μέσα στο ανάκτορο.

Καθώς περνούσε μέσα από τους φωτισμένους διαδρόμους, με τα μαρ- μάρινα άγάλματα και τα γυαλιστερά πατώματα, ο θασκός άρχισε να τ' χάνη.

Ποτέ ως τότε δέν είχε ιδή τόσο φως και τόσο πολυτέλεια.

Γιγαντώσμοι φύλακες, ντυμένοι μέσα σε θαιείες πανοπλίες, έβάδιζαν μέσα σ' αυτούς τους διαδρόμους, σιω- πηλοί και σοβαροί και δοϋλοί έτρε- χαν προς όλες τις διευθύνσεις.

"Ο 'Αμώρ περνούσε άνήσυχος ανά- μεσά τους, χωρίς να ξέρη ακόμη ποδ θα έπήγαινε η τί θα έκανε.

"Αλλά και οι φύλακες που τόν έ- θλεπαν να περνή άπ' έμπρός τους δέν τόν ρωτούσαν κι' ούτε και τόν έμποδίζαν, γιατί φανταζόνταν πως κάποιος από τους άνωτέρους αξιωμα- τούχους της αύλης θα είχε δώσει στο νεαρό θασκό την άδεια να κυκλοφο- ρή τέτοια ώρα μέσα στα ανάκτορα.

Μόνο σάν περάσε έξω από το γυ- ναικωνίτη, που άντηνούσε από τα πέ- λια και τις άργυρόχες φωνές των γυναικών, που θρίσκονταν μέσα σ' αυτόν και έπροχώρησε προς τα ιδιαι- τερα θαιυικά διαμερίσματα, οι σω- ματοφύλακες που φρουρούσαν σ' αυ- τ'ά τοι έφραξαν τ'ό πέρασμα.

"Αλλ' ο 'Αμώρ ήξερε τώρα τί θα τούς έλεγε. Και επανέλαθε θσα είχε πη και στους φρουρούς της πύλης.

Οι σωματοφύλακες τόν άκουσαν με άνησυχία. "Αν ήτανε σωστά όσα έλε- γε, τ'ό πράγμα ήταν πολύ σοβαρό και δέν έπαιρνε καμιά άναβολή. "Αν πάλι δέν ήταν... "Αλλά πως να κάμουν τέτοια σκέψη; Δέν ήξερε τόνα ο νεα- ρός αυτός θασκός πως αν έλεγε ψέ- ματα θα έπληρώνε με τη ζωή του τ'ό σφάλμα του; Κι' έπειτα τί είχαν να φοβηθούν; "Ηταν άσπλος και δέν φαινόταν να έχη καμιά κακή πρό- θεση.

"Αλλ' ο 'Αμώρ δέν έπερίμενε να τα-

λειδώσουν την ανταλλαγή αυτή των σκέψεών τους. Βλέποντας την άνησυ- χία και την ταραχή από την όποία εί- χαν καταληφθή, άπλωσε τα χέρια του προς τα θαιρεία παραπετάσματα, τα παρεμέρισε, άνοιξε με όρμη τη θύρα και έμπήκε μέσα στο θαιυικό θάλα- μο, προτού ακόμη οι σωματοφύλακες άποφασίσουν αν θα έπρεπε να τόν άφήσουν ή να τόν διώξουν.

Τη στιγμή εκείνη, ο βασιλιάς, τρελ- λός από έρωτα και πόθο, είχε τρα- βήξει στην άγκαλιά του τη Σουλα-μίτιδα, που, ζαλισμένη από τη φλόγα της θαιυικής άνάσας, ήταν άνικαη πιά ν' άντισταθί, και της έγέμιζε τ'ό πρόσωπο με φιλία.

—Σουλαμίτις! έκραύγασε ο 'Α- μώρ, με άγρια φωνή, σάν να είχε τυ- φλωθή από τ'ό θέαμα αυτό.

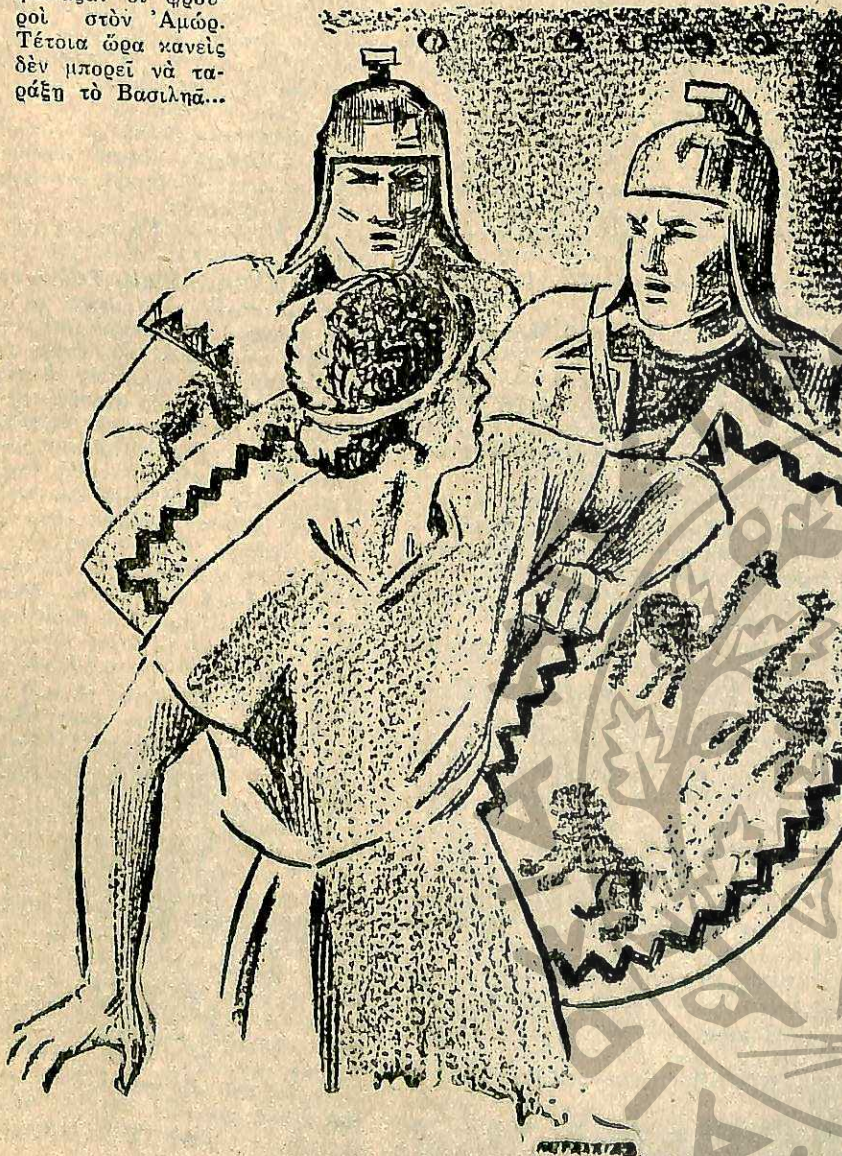
Τα χείλη του Σολομώντος έφλέ- γοντο ακόμη από την έπαφή με τ'ό πρόσωπο της νέας κι' ένοιωθε τ'ό σώ- μα του δόλοκληρο να σκιρτά από ένα ήδονικό ρίγος, όταν άντήχησε η από- τωμη αυτή κραυγή.

"Η κόρη άποσπάσθηκε με όρμη κι' ο βασιλιάς έσήκωσε τα μάτια και εί- δε τ'ό θασκό μπροστά του. "Ηταν κα- τακίτρινος και έτρεμε από όργη.

Την ίδια στιγμή η Σουλαμίτις έση- κώθηκε από τη θέση της και έτρεξε κοντά του.

—"Αμώρ!... έφώναξε η νέα.

—Είσαι τρελλός, φώναξαν οι φρου- ροί στον 'Αμώρ. Τέτοια ώρα κανείς δέν μπορεί να τα- ράξη το βασιλιά...

"Η πόρτα άνοιχθηκε εκείνη τη στι- γμή και μερικοί από τους σωματοφύ- λακες έπρόβαλαν στο άνοιγμα.

—Κύριε... άρχισε να λήη ο ένας άπ' αυτούς.

—Φύγετε άπ' έμπρός μου! έφώνα- ξε ο Σολομών. Δέν μπορώ πιά να έ- χω καμιά έμπιστοσύνη σε σάς!

—Κύριε!... ξαναείπε και πάλι ο σωματοφύλαξ. Ούτε άνάξιοι της έμ- πιστοσύνης σου είμαστε, ούτε έδει- λιάσαμε έμπρός σ' αυτό τ'ό θασκό.

—"Αλλά τότε;

—Μας έξηπάτησε!

—Σας έξηπάτησε ένας θασκός; "Ε- χετε τ'ό θάρρος να τ'ό όμολογήσετε;

—Μας είπε ότι κινδυνεύει η ζωή σου.

"Η ζωή μου κινδυνεύει από τους σωματοφύλακες μου, που δέν είναι ά- ξιοι της έμπιστοσύνης μου. Και τί σάς είπα;

—"Οτι υπήρχε κάποια συνωμοσία έ- ναντίον σου μέσα στο ανάκτορο... και ότι αυτός ήξερε τους συνωμότες και ήρθε για να σου τούς φανερώση.

—Μίωρη, λοιπόν, θασκέ, έφώναξε ο Σολομών, γυρίζοντας προς τόν 'Α- μώρ, που στεκόταν άκίνητος και προ- μαγμένους.

—"Ο έρωσ μ' έκαμε ν' άμαρτήσω, ά- πάντσης αυτός, με σβυσμένη φωνή. "Α- γαπούσα τόσο πολύ τη Σουλαμίτιδα, που οι άνθρωποι σου ήρθαν και την πήραν μέσα από τα χέρια μου, για να τήν φέρουν σε σένα...

—Ταμάς και τ'ό όμολογείς; έφώ- ναξε ο Σολομών. Θέλησες λοιπόν ν' άντιπαθήσης στη θέλησή μου, έσύ, ένα άπλος θασκός. Και είχες τ'ό θάρρος να φθάσης ως τα ιδιαιτερα διαμερί- σματά μου, άπατώντας τους φύλακες μου;

—"Αγαπούσα, βασιλιά!

"Ο βασιλιάς της "Ιουδαίας, κατα- πόρφυρος από τ'ό θυμό του, έγύρισε προς τους φρουρούς του.

—Συλλάβετε τον άμέσως, διέταξε και κλείστε τον στην θαιυτερη και σκοτεινότερη φυλακή. Θά τ'ό περά- σετε σίθερα στα πόδια και στα χέ- ρια του και δέν θα ιδή τ'ό φως της ή- μέρας ως ποδ να δικασθί... Φωνάξτε τ'ό Γιοχανάν.

"Ο πιστός σωματοφύλαξ έπρόβαλε στη θύρα.

—Θά εκτελέσης άμέσως την άπόφα- σί μου, διέταξε ο Σολομών. Κι' έκτός από τ'ό θασκό αυτό, θά συλλάβης και θά τιμωρήσης και τους σωματο- φύλακες εκείνους που παρημέλησαν τ'ό καθήκον τους. Πηγαίνετε όλοι από μπροστά μου...

"Η Σουλαμίτις έτρεξε να ριχθί στα πόδια του Σολομώντος.

—Αυτήσου τον, έφώναξε, λυτήσου μας, δέν έκαμε κανένα κακό. Μή τόν ρίξης στη φυλακή, άλλ' άφήσε τον να γυρίση στα πρόβάτα του.

"Αλλ' ο βασιλιάς της "Ιουδαίας δέν άκούγε τίποτε. Παρέμενε άδιάφορος και άσυγκίνητος έμπρός στις ήκασίες και τα δάκρυα της Σουλαμίτιδας κι' ούτε μια φορά δέν έγύρισε τ'ό κεφάλι προς τ'ό μέρος της.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Πές μου πώς ήταν ψέματα

Διοθηματικός διάλογος υπό
ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(ΕΚΕΙΝΟΣ περιμένει έδω και κάμποση ώρα στο σπίτι την επιστροφή της γυναίκας του. Όσο περνάει η ώρα, γίνεται και πιο νευρικός, αρχίζει και κόβει βόλτες έπάνω - κάτω στο δωμάτιο, καπνίζει χωρίς διακοπή. Έρχεται τότε - τότε στο παράθυρο, κυττάζει στο δρόμο μέσα από το τζάμι. Ο παραμικρός θόρυβος του δρόμου δυναμώνει τον έννευρισμό του. Τό κλάξον κάποιου αυτοκινήτου που περνά άκριβώς κάτω από το παράθυρο, τού δίνει την εντύπωση πως ΕΚΕΙΝΗ γυρίζει. Ύστερα, το αυτοκίνητο συνεχίζει το δρόμο του χωρίς να σταθί. Κάποια φορά, επί τέλους, άκουει τα βήματα της γυναίκας του, που ανεβαίνει τη σκάλα. Μπαίνει στο

δωμάτιο ξαναμμένη και λαχανιασμένη).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλησπέρα...

Ο ΑΝΔΡΑΣ (δεν άπαντάει):
Η ΓΥΝΑΙΚΑ (σηκώνει αδιάφορα τους ώμους. Με μια ματιά καταλαβαίνει σε τι ψυχολογική κατάσταση βρίσκεται ο άντρας της. Άκουμπάει κάτω την τσάντα της, θγάζει το καπέλλο της, τα γάντια της. Είναι ένοχη, μα δεν θέλει να χάση χωρίς πόλεμο το παιχνίδι).

Ο ΑΝΔΡΑΣ (ξαφνικά): Όρα! Όρα μου γυρίζεις. Νά σου πώ...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (κυττάζει το ρολογάκι του χεριού της): Μόλις είναι όχτώ και μισή...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Μόλις είναι όχτώ και μισή... μπράβο άναίδεια!... Μα πόσο έβθελες να ήταν για να μην τη θρίσσης «μόλις»; Δώδεκα και μισή μήπως;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Άκου, σε παρακαλώ, αν νομίζεις πως μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να συζητήσουμε...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Νά συζητήσωμε; Και ποιός σου έλεπε πως έχω σκοπό να συζητήσω; Εκείνο που ξέρω είναι ότι έχω γυρίσει από τις έφτα και περιμένω σχεδόν δυό ώρες την επιστροφή σου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα δε γυρίζεις κάθε μέρα στις έφτα!

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Πώς; Όστε, ώραία. Αυτό σημαίνει πως ξέροντας ότι δεν γυρίζω ποτέ στις έφτα, κάθε μέρα λείπεις. Ξέρεις την ώρα που γυρίζω και κανονίζεις τις δουλίτσες σου με τρόπο που να βρίσκωσαι σπίτι λίγο πριν από μένα. Έτσι δεν είναι;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Α, μά, σε παρακαλώ...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Κι' εγώ νομίζω πως έχω μια γυναίκα που μένει σπίτι και περιμένει το γυρισμό μου. Δεν ήξερα πως η γυναίκα μου, μόλις φύγω από το σπίτι, παίρνει τους δρόμους και γυρίζει, κι' εγώ δεν ξέρω ποτέ... (Απότομα έρχεται κοντά της πολύ, το πρόσωπό του φτάνει σχεδόν το δικό της, ή άνασσα του, γρήγορη και λαχανιασμένη, την άγγίζει): Πού ήσουν;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (χλωμαίνει): Πού ήμουνα;

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Ναι, πού ήσουνα. Γιατί δεν θά μου πής, βέβαια, πως ήσουνα στής μητέρας σου, στής αδελφής σου ή στα μαγαζιά; (Με μικρό σαρκασμό). Θα μου πής, μα δεν θά το πιστέψω. Γιατί δεν μπορείς, βέβαια, να όμολογήσης ότι ήσουν με τον...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (έχει γίνει κάτωχα. Στηρίζεται σαν ένοχη που είναι, σε μια καρέκλα να μην πέση. Μέσα σε μια συστημένη άποφασίζει να τα παίξει όλα): «Ε, λοιπόν, θά δής ότι θάχω το θάρρος να το όμολογήσω. Ούτε στα μαγαζιά ήμουν, ούτε στής μοδίστας μου. Ήμουν εκεί που ήθελες να πής.

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Α, ώστε, το όμολογείς. Έγινε το θαύμας να το όμολογής...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Μόνος σου δεν το ζήτησες; Νά σου πώ την αλήθεια. Νά μη δημιουργήσω ψεύτικες ιστορίες. Αυτό, βλέπεις, κάνω.

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Με τον...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, ναι, πές το!...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Δεν ξέρω τί με βαστάει και δεν σ' άρπάζω από το λαιμό να σε πνίξω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (προσπαθεί να ξαναβρή σιγά - σιγά την ψυχραιμία της): Για ποιό λόγο, φίλε μου; Νά καταστρέψης τη ζωή σου...

Ο ΑΝΔΡΑΣ (με ειρωνεία): Τη ζωή μου!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, δεν υπάρχει λόγος...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Θέθελα νάξωρα τι με κρατάει και δεν σε σκοτώνω τούτη δώ την ώρα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ειρωνικά): Ίσως το δέτι με αγαπάς...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Τό κάθε τι έχει τα δικά του... Μόνο ή άναίδεια σου δεν έχει...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα γιατί κάνεις έτσι; Μόνος σου δεν ζήτησες να σου πώ την αλήθεια; Σου την είπα και τώρα κάνεις σαν θηρίο... Σου είπα που ήμουνα, ή μάλλον το έλεες εσύ. Βαρέθηκα πιά να παίζω κωμωδία. Νά σου λέω κάθε φορά πως ήμουν στής μοδίστας ή στής κατελλούς μου. Νά έχω διαρκώς το καρδιοχτύπι πως μια μέρα θά μ' άνακαλύψης. Νά παίρνω χίλιων ειδών προφυλάξεις. Νά φτάνη ή ψυχή μου στα δόντια...

Ο ΑΝΔΡΑΣ (χλωμαίνει): Ειρήνη...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μπορώ να σου λέω διαρκώς ψέματα. Νά μη μπορώ να σε κυτάξω στα μάτια. Γιατί φοβάμαι κάθε φορά πως θά μπορέσης να διαβάσης στα μάτια μου την αλήθεια. Πώς έχω φύγει από κοντά σου. Πώς είναι κάποιος άλλος που στέκεται άναμέσά μας...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Ειρήνη, πάψε!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, θά τα πώ όλα. Δεν έχω να κρύψω πιά τίποτα. Απόψε γυμνώθηκα όλότελα μπροστά σου. Δεν κρύβομαι...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Άδές ψέματα... Δεν είναι δυνατόν να είνε αλήθεια ό! αυτά που άκούω από το στόμα σου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Νομίζεις; Όχι, φίλε μου. Είναι ή μόνη φορά που δεν σου λέω ψέματα. Σου έλεγα ψέματα τόσον καιρό. Ζούσες τόσον καιρό στην πλάνη. Στήν πλάνη ότι σου ήμουν πιστή. Πώς άντηκα μονάχα σε σένα. Μάθε, λοιπόν, πως δεν σου άνήκω. Μάθε πως δεν είμαι δικιά σου. Μάθε πως άνήκω σ' έναν άλλον...

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Πάψε, Ειρήνη, πάψε... Μή με κάνης να υποφέρω πιο πολύ... Μην παίζεις μαζί μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Νά παίξω μαζί σου; Μα γιατί;

Ο ΑΝΔΡΑΣ: Γιατί; Για να με τυραννήσης πιο πολύ; Όσο μπορεί να τυραννήση μια γυναίκα τον άντρα που την αγαπά. Πού την λατρεύει. Τον άντρα που ή γυναίκα του είναι γι' αυτόν το πάλ. Η μόνη χαρά κι' ο μόνος σκοπός στή ζωή του. (Έρχεται κοντά της, της άρπάζει με νευρική όρμη τα χέρια). Αν μια μέρα σ' έγανα, θά χάνονταν για μένα όλα με μιας. Η ζωή μου δεν θά είχε πιά κανέναν σκοπό. Θα γινόταν άβυσσος τόσο άδεια και τόσο άχαρη... (Γυρεύει να την άγκαλιάση). Είσαι για μένα το πάλ, άκου; Τό πάλ! Τό ξέρεις πολύ καλά. Ίσως γι' αυτό με βασανίζεις. Μου άνοίγεις πληγές. Λίγο πάλ, σου φέρθηκα άσχημα. Τό παραδέχομαι, μή ή ζήλεια με κάνει να μην ξέρω τί λέω. Ξέρω πως είσαι ή πιο πιστή κι' ή πιο άφροσύμη γυναίκα που τό κόσμος. Κι' όσα είπες πριν ήσαν ψέματα. Ήταν της φαντασίας σου. Σου έκαμαν τόσο κακό τ' άπρεπα λόγια που σου είπα. Και θέλησες να με πληρώσης. Μα όχι, δεν είναι δυνατόν. Πές μου πως ήσαν ψέματα όσα μου είπες! Δεν ήσουν εκεί που είπες. Στής μητέρας σου ήσουν, πές μου πως ήσουν εκεί! Πές μου... (Την κυττάζει στα μάτια με άγωνία. Τα δικά του τα μάτια είναι θολά. Γυρεύει να τη σφίξη στήν άγκαλιά του, να τη φιλήση. Η γυναίκα, νικήτρια πιά, κάνει πως άντιστέκεται. Μα στα μάτια της, ξευπνά όσο κι' όμορφα, διαβάει κανείς την ίκανοποίησι για το θρίαμβό της. Για την ταπεινώσι του άνδρός της και τη νίκη της).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

άθηναιϊά καλαμπόρια

Πρωτότυπη δημοσιογραφική έρευνα του συνεργάτου μας ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η μανία των καλαμπουριών φαίνεται ότι είναι πολύ παλιά... Οι άρχαίοι Άθηναίοι και έκαναν καλαμπόρια και τα έγουσάριζαν, όπως αυτό φαίνεται και από τους άρχαίους συγγραφείς. Πλήθος καλαμπούρια υπάρχουν στα έργα τους από τον Άριστοφάνη έως τον Λουκιανό... Πώς λοιπόν κι' έμεις να μην τους όμοιάσωμε;

Όστόσο, και οι ξένοι λαοί, και προ πάντων οι Γάλλοι, νοστιμεύονταν τα καλαμπόρια. Από τον καιρό του Βολταίρου ως την έποχή τών ρωμαντικών, τó καλαμπούρι έθουματούργησε στο Παρίσι... Μάλιστα ο Βίκτωρ Ουγκώ τόσο γά είχε βαρεθί τα Παρισινά καλαμπόρια, ώστε έγραψεν ότι «τα καλαμπόρια είναι ή λάσπη του πνεύματος».

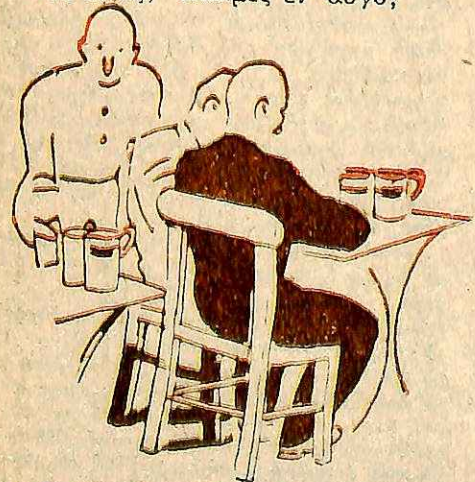
Μά αλήθινή έπιδημία καλαμπουριών είχαν ένοκήσει στον δημοσιογραφικό και λογοτεχνικό κόσμο της Αθήνας τα παλαιότερα χρόνια. Δηλαδή στήν προπερασμένη γενεά. Πρό πάντων από το 1885 ως το 1905 ήταν ή μεγαλύτερη μανία των καλαμπούριών άνάμεσα στους διανοούμενους Αθηναίους... Δημοσιογράφοι, λόγιοι, έπιστήμονες, κοσμικοί κύριοι συνεχώς «διέπρατταν» καλαμπόρια...

ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ

Τα λαϊκά καλαμπόρια ήσαν σπάνια. Και τα πιο πολλά ήσαν βρωμερά και σόκιν, ώστε να μη μπορούμε να τα μεταφέρωμε στο χαρτί. Ένα από τα λαϊκά εκείνα καλαμπόρια, που μπορούν να γραφούν είναι το έξης:

«Έλεγον σ' έναν φίλο τους να πή την φράσι:

— Έκαμα να βγώ κι' έπεσα.
Κι' έπειτα τον έρωτοόσαν:
— Τί είπες; Έκαμες έν' αύγό;

*Ανθρώπων έκαστος δύο μύθους φέρει.

Γιατί ή φράσις έπροφέρετο όμοια με την φράσι: «Έκαμα 'ν' αύγό κι' έπεσα»...

Αυτά όμως τα λαϊκά καλαμπόρια τα διεδέχθησαν τα «λόγια» καλαμπούρια:

Έξαφνα, ο μακαρίτης Δημήτριος Ταγκόπουλος, ο άείμνηστος έκδότης του «Νουμά» για να κατηγορήση σε μια κριτική του τα ποιήματα νεαρού ποιητού του καιρού του, έγραφε:

«Τά ποιήματα του κ. Χ. είναι πράγματι π υ ή μ α τ α!»

Η λέξις αυτή στήν Ιατρική θέλει να πη πληγές με πύον.

Τό καλαμπούρι αυτό έγράφη από τον Ταγκόπουλο, κατά το 1890 περίπου. Μά επανελήφθη πολλές φορές από άλλους.

Κατά το 1893 έπαίχθη το κωμειδούλλιον «Επί του καταστρώματος», που, κατά την συνήθεια, ήταν γεμάτο, με καλαμπούρια. Ίδου μερικά και άπ' αυτά:

Ο Π λ ο ί α ρ χ ο ς : — Η μηχανή όλίγον έχάλασε... Τα καζάνια κάτι έπαθαν...

Ο μ ο ρ ά π ι κ α ς : — Δός τα να τα γανώσουν...

Άλλο:

—Τό χειρότερο όλων είναι να είσαι χήρος — χείριστον!

Φαίνεται όμως ότι ήταν μόν άσήμαντο και σχαλό έργο το «Επί του καταστρώματος», μα έπαιζαν σ' αυτό τό νόστιμες καλλιτέχνιδες. Γι' αυτό στο πρώτο-πρώτο φύλλον του σατυρικού «Σκρίπ», ο Κουσουλάκος έδημοσίευσε το ακόλουθον επίγραμμα:

Ε ί ς κ α λ λ ι τ έ ρ η ι δ α :

Είσαι πολύ ώραία στο «Επί του καταστρώματος»

άλλ' όμως καλλιτέρα θά είσαι... επί του στρώματος!

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΩΣ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΗΣ

Όλους όμως τους θεατρικούς συγγραφείς και δημοσιογράφους του καιρού που τους έβαλε κάτω ο Μπάμης Άννινος. Κάθε έβδομάδα έγραφε στο σατυρικό «Άστρ» δύο στήλες με τίτλο «Αττικά ήμέραι». Εκεί μέσα «έσκοναν» τα καλαμπόρια τό ένα πίσω από το άλλο...

Στους «Παραδαρμένους» του όμοίως παρουσίασε βροχή από καλαμπούρια, που άνέβηκαν και στή σκηνή. Και ίδου μερικά άπ' αυτά:

—Τί θά πη ο «Ριγολέττος»;

—Ρ ι γ ό λ λ η ν ι σ τ ι σημαίνει κρυώνω και λ έ τ τ ο 'Ιταλίστι σημαίνει κρεββάτι. Άρα Ριγολέττος είναι εκείνος που κρυώνει στο κρεββάτι.

Αν κρυώνετε και σείς άναγνώστα σκεπασθήτε.

...Αλλά: «Ο Δούρειος Ίππος» ήταν καμήλα, την όποιαν κατεσκεύασε ο

Άλκιβιάδης εις την πολιορκίαν της Έρετρίας. — «Αί τρεις χάριτες» ήγουν ή Άτρεπος, ή Κλεοπάτρα και ή Καλλιόπη, ή κόρη της κυρά Χρηστίνας. — «Η Καλλιόπη ήταν ή βασίλισσα τών Άργοναυτών και σύζυγος του Οιδίποδος» — και ούτω καθεξής.

Και όμως ο κόσμος, που τ' άκούγε αυτά, έγελοόσε!

Ο Μπάμης Άννινος είναι γνωστόν ότι έκανε και «έμπρακτα» καλαμπόρια. Δηλαδή όχι μόνον με λόγια, αλλά και με πράξεις!

Έξαφνα, μια φορά, παρουσιάσθηκε σε κύκλο δημοσιογράφων μ' ένα τριαντάφυλλο στο χέρι και άμέσως άνέβηκε έπάνω σε μια καρέκλα. Όλοι έκύτταζαν τί θά κάμη.

Έκείνος τότε έδειξε το ρόδον και έπήδησε από την καρέκλα στο πάτωμα. Συγχρόνως δέ έφώνασεν:

—Ίδου το ρόδον, ίδου και το πήμα!

Όταν ο Μπάμης έώρτασε την λογοτεχνικήν του πενηνταετηρίδα, τον κατηγορήσαν ότι αυτός ήταν ο έισηγητής του καλαμποριού στήν Ελλάδα. Και αυτός... άπελογήθη με ένα μικρόν λόγον, όπου παρουσίασε πάλιν μερικά καλαμπούρια... Σ' αυτόν όμολογεί τά έξης:

—Θά λογοδοτήσω ενώπιον του Υψίστου διά τα πολλά μου άμαρτήματα, μεταξύ τών όποιων καταλέγεται — αυτό το όμολογώ — τό ότι συνετέλεσα εις την διάδοσιν της φορτικής χρήσεως τών λογοπαγινίων.

Έπειτα όμως διακηρύσσει ότι έχει συνενόχους.

Και λέγει ότι δεν μπορεί να τό φωνάξη όσον θέλει. «Η δική μου γεροντική λαλιά, έπεν, όμοιάζει όχι με την φωνήν του Α λ α π α, αλλά με τον κοχλασιόν λ α π α καλοβρασμένου... Έτσι και στήν άπολογία του ο Μπάμης τό διέπραξε τό καλαμπούρι του...

ΤΑ ΕΜΠΡΑΚΤΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ ΤΟΥ κ. Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ

Στα καλαμπόρια διεκρίθη και διακρίνεται και σήμερα και ο κ. Νίκος Λάσκαρης. Συχνά μάλιστα τά κάνει και «έμπρακτα», σαν τον μακαρίτη τον Μπάμην Άννινον. Δηλαδή τά προετοιμάζει καταλλήλως.

Κάποτε, λοιπόν έπήγεν ο κ. Λάσκαρης βιαστικά στο γραφείο της «Εστίας» κι' έπήρε τον τότε διευθυντή της Άδωνη Κόρου.

—Κόρου θά πάμε, του έπεν.

—Μά που θέλεις να πάμε;

—Θά δής.

Τόν έπήγε, λοιπόν, σε μία μπυραρία. Εκεί ο κ. Λάσκαρης διέταξε τό

γκαρδόνι;
—Νά μάς φέρης τέσσερις μπύρες.
—Γιατί τέσσερις; έρώτησε ο Κύ-
ρου.

—Θα ίδης.
Σε λίγο ήλθαν οι μπύρες. Τότε ο
κ. Λάσκαρης έβραζε τις δυο μπύρες
μπροστά τους στο τραπέζι και κα-
τόπιν έτοποθέτησε τις άλλες δύο
μπύρες σ' ένα άλλο τραπέζι, που ή-
ταν από πίσω τους. Έπληρε τότε σο-
βαρόν ύφος, έδειξε τις μπύρες και
είπεν:

—Ανθρώπων έκαστος δύο μ π υ -
ρ α ς φέρει, ως λέγων ο Αίσωπος.
Μίαν έμπροσθεν και μίαν οπισθεν..

Ο Κύρου έμεινε άφωνος!...
Μιάν άλλη φορά, ο κ. Λάσκαρης
έσυλλογίστηκε ένα καλαμπούρι. Μιά
δεν τό άνεκοίνωσεν. Έπληρε μερικούς
φίλους του κι' έπήγαν έκδρομή στα
Βίλλια.

Εκεί είπεν ότι τάχα θέλει να ξυ-
ρισθί και έρώτησε:

—Δέν υπάρχει κανείς κουρέας στο
χωριό;

—ΓΙΩΣΙ Υπάρχει..

Όδήγησαν λοιπόν τον κ. Λάσκαρη
οι χωρικοί σ' ένα κουρείον, μαζί με
τους φίλους του.

Το κουρείον δέν είχε καμμίαν έπι-
γραφή.

Ο κ. Λάσκαρης, λοιπόν, μόλις το
παρουσίασαν τον μπαρμπέρη, τον έ-
ρώτησε:

—Γιατί δέν βάνεις έπιγραφή στο
κουρείο σου; Πώς να τό βρούμε χω-
ρίς έπιγραφή;

—Καλά λέτε, κύριε, είπεν ο μπαρ-
μπέρης. Μά τι έπιγραφή να βάλω;

Και ο κ. Λάσκαρης τότε το
θριαμβευτικά:

—Να γράψης στην έπιγραφή:
Μπαρμπέρης ντι σι—Βίλλια!

Δέν ήταν χειμώνας, μά ή θερμο-
κρασία άμέσως κατέβηκε στο χω-
ριό..

Αυτά είνε λοιπόν τά παλαιότερα
και τά ιστορικότερα καλαμπούρια
της πολιώς και άθανάτης Αθήνας
μας.

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

στον ξαπλωμένο ανθρώπινο όγκο.

Έσκυψαν και οι δυο έπάνω του κι'
άφου περιεργάστηκαν τό τριχωτό δέμα
πού μισοσκέπαζε χιαστί τό μισό μαλλια-
ρό στήθος ως τά γόνατά του, ο Ναχά ά-
νοιξε τη φούχτα του άναίσθητου άγριαν-
θρώπου και πήρε στα χέρια του την κο-
φτερή πέτρα που έσφιγγε εκείνος.

—Τά όπλα τους!, έγέλασε ή Τακή κα-
θώς έβλεπε τον σύντροφό της να στρι-
φογυρίζει έξεταστικά στα χέρια του.

—Και τό περιεργό, άπάντησε ο Ναχά,
είναι πώς τά βρισκω όλόδια μ' εκείνα
πού άκουσα πώς είχαν οι Γήϊνοι..

—Λές, λοιπόν, ο άγνωστος αυτός πλα-
νήτης να είναι ή Γή;

—Α, όχι βέβαια, γιατί κι' οι κάτοι-
κοι της Γής έχουν προσδέσει σήμερα
κάπως. Ήθελα να πώ, πώς οι πρωτόγο-
νοι άνθρωποι της Γής που έζησαν στην
έποχή που όνόμαζαν αληθινή, εκείνοι
χρησιμοποιούσαν παρόμοια όπλα..

—Όστε δέν θα μάθωμε, επί τέλους,
πού βρισκόμαστε; Τί θα πούμε στον άρ-
χοντα του Διός όταν γυρίσωμε στον πλα-
νήτη μας;

—Θα τό μάθωμε τώρα!

Και θγάζοντας ένα μικρό γυαλιστερό
σωληνάκι από την φόρμα του ο Ναχά,
τώστριψε μέσα στα δάχτυλά του κι' άμέ-
σως μία δέσμη ακτίνων έπεσε έπάνω στο
πρόσωπο του άγριανθρώπου, που με μιάς
άρχισε να κουνιέται.. Τινάχθηκε όρθιος
σε λίγο, μά μόλις αντίκρυσε τους δυο
ξένους μπροστά του, ρίχτηκε στα πόδια
τους φοβισμένα..

Οι δυο κάτοικοι του Διός ήσαν έτοι-
μοι να τον άνασπρώσουν κι' αν μπορού-
σαν να του εξηγήσουν πώς δέν ήσαν ως
έχθροί, όταν κάτι παράξενες φωνές και
θόρυβος μαζί τους έκαμε να στρέψουν
πίσω τους τά κεφάλια..

Μέσα από μιάν σχισμή ένός θράχου,
πλήθος παρόμοιων άγριανθρώπων, έδγα-
νε όρμητικό σύρλιαζοντας παράξενα. Και
σφίγγοντας τά χέρια τους καθέ-
κοφτερές πέτρες, προχωρούσαν άπειλητι-
κοί προς τους ξένους.

Κατατρομαγμένοι όμως εκείνος που ή-
ταν γονατισμένος μπροστά τους, τινάχθη-
κε πάλι όρθιος, κάτι είπε στους συντρό-
φους, σε μία άκατάληπτη γλώσσα, κι' ά-
μέσως τό άγριεμένο ως τώρα πλήθος, πέ-
ταξε τις πέτρες από τά χέρια του και
συνέχισαν ύποτακτικά στήθηκε άκίνητο.

—Μας πήγαν για άνώτερα όντα αυτοί
οι πρωτόγονοι όμοιοί μας, είπε ο Ναχά
χαμογελώντας.

—Μά πώς θα συνεννοηθούμε μαζί
τους; έρώτησε ή Τακή καθώς κύτταζε
εκείνον που στεκόταν πειθήνιος μπρο-
στά τους.

—Άπλούστατα, με τό τηλεοπτικοακου-
στικό μηχανήμα του βολιδοπλάνου μας,
θα καλέσωμε από τον Δία τον έρχοντα
γλωσσολόγο μας και θα τον φέρωμε σ'
έπαφή με αυτόν έδώ που τρέμει μπροστά
μας και που φαίνεται νάναι, αν όχι ο
άρχηγός, ένας από τους σημαίνοντας των
κατοίκων του πλανήτη αυτού, που ζούν
μέσα σε σπήλαια.

—Και τό όνομα του πλανήτη; έρώτη-
σε ή Τακή, τάχα ξέρουν αυτοί πώς λέ-
γεται;

—Αυτό, είπε ο Ναχά, καθώς έσερνε
την ώραία του προς τό βολιδοπλάνο, θα
τό μάθωμε, όπως έμάθαμε και τά όνόμα-
τα όλων των διαπλανητικών μας συ-
στήματος, από τους Γήϊνους, όταν άνα-
καλύψουν και τον πλανήτη αυτό. Κάπως
θα τον όνομάσουν τότε, και με τά ήχο-
ληπτικά μηχανήματά μας, σύντομα θα τό
μάθω και όλόκληρος ο Ζεύς..

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ανοιξις.. Άνέπνευσαν βαθειά την
μυρωδιά των λουλουδιών, έγύ-
ρισαν κατόπιν, κυττάχθηκαν
και χαμογέλασαν.

—Άγάπη μου.., είπε εκείνος σιγά.
Σάν μουσική άντήχησε ή φωνή του
στ' αυτιά της. Άχ, Θεέ μου.. Ήταν
αλήθεια, λοιπόν; Τό όνειρό της γινό-
ταν πραγματικότητα;

—Ακολουθούσαν, τώρα, ένα μονοπά-
τι, έρημικό. Κανένας δέν τους έβλε-
πε. Κανένας δέν μπορούσε να τους ά-
κούση.

Τό πρώτο τους ραντεβού..

—Και θα μ' άγαπάς πάντα; πάν-
τα;.. έρώτησε εκείνη με φωνή χαμη-
λή, τρεμουλιαστή, σά να συνέχιζε δυ-
νατά κάποια σκέψη της.

—Μά ναι, άγάπη μου, δέν στο εί-
πα;.. Από την πρώτη στιγμή που σε
αντίκρυσα εκείνο τό άπόγεμα, ένιω-
σα ένα δυνατό χτυποκαρδί, κι' άκου-
σα μία φωνή μέσα μου που έλεγε:

«Αυτή είναι!..» Κι' άχ, ναι.. Άπό τη
στιγμή εκείνη, δέν ύπήρχε άλλη γυ-
ναίκα στον κόσμο για μένα! Όσο τό
θυμάμαι, εκείνο τό άπόγεμα..

—Εκείνη χαμογέλασε δειλά:

—Κι' έγώ τό θυμάμαι.. Είχες κα-
θήσει στο γωνιαίο τραπέζι του μαγα-
ζιού. Και φαινόσουν νευρικός..

—Φαινόμουν νευρικός, γιατί δέν
μπορούσα να σ' έχω κοντά μου. Πη-
γαίνω ερχόσουν, περιποιώσουν τους πε-
λάτες, κι' έγώ φουρκίζομουν!.. Άχ,
ναι, δέν ήσουν γι' αυτή τη δουλειά.

Μαίρη μου. Έσύ ήσουν για να γίνης
βασιλίσσα στο σπιτάκι σου.. Και νά-
ξερεις πώς ζήλευα τότε. Άπ' την πρώ-
τη στιγμή σ' άγάπησα. Όταν στο είπα
όμως δέν με πίστεψες.

—Ναι, δέν σε πίστεψα..

—Τώρα όμως;..

—Ή Μαίρη κοκκίνισε έλαφρά.

—Τώρα όμως σε πιστεύω. Και.. α-
λή θάνα ή εύτυχία, Κώστα μου..

Εκείνος, καθώς κρατούσε τό χέρι
του περασμένο στο μπράτσο της, της
τό έσφιξε με αγάπη.

—Γλυκό μου κορίτσι..

Και την έκύτταζε τόσο γλυκά, κι'
ήταν τόσο ευδιασθή ή ατμοσφαίρα,
και έννοιζε την ψυχή της να γεμίζει
από τόση χαρά, εκείνη, ώστε της άνέ-
βαιναν δάκρυα στα μάτια.

Θάθελε να τούλεγε πολλά ακόμα.
Δέν κατάρθωσε όμως να πη τίποτα.

Ένοιωθε έναν κόμπο στο λαιμό της.
Και τον έκύτταζε μονάχα με μιάν ά-
γάπη άνέκφραστη..

Φθινόπωρο..

Μέσα στο μικρό και θερμό δωματιά-
κι, έμεναν άγκαλιασμένοι και κυττά-
ζοντας σιωπηλά, στα μάτια.

Για μία στιγμή τά κεφάλια τους έ-
νώθηκαν. Εκείνη έκανε να τραβήξη
τά χείλη της. Εκείνος όμως έπέμει-
νε:

—Ξέρεις, λοιπόν, τί καταλαβαίνω;
Νά.. Δέν μ' άγαπάς..

—Πώς τό λές αυτό, Κώστα μου..

—Δέν μ' άγαπάς! Άλλοιώς, θα
πίστευες στα λόγια μου. Θα τώνω-
ιθες, πώς ένα είναι τό όνειρό μου; να
παντρευτούμε, να ζήσωμε εύτυχισμέ-
νοι στο σπιτάκι μας.. Μαίρη μου..

Δέν τό καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς
αυτή θα είναι ή μόνη μου εύτυχία;..

Τώρα, δέν τραβήξε αυτή τά χείλη
της. Οι άναπνοές τους μπερδεύτη-
καν..

Μιά τελευταία αντίστασις:

—Κώστα μου.. Μοι τ' όρκίζεσαι;..

Θά με πάρης;..

Και δέν άκούγόταν πιά παρά ο ή-
χος των φιλιών τους..

Χειμώνας..

.. που είνε οι μεθυστικές εκείνες
στιγμές;

Μιά γυναίκα αδύνατη, ζαρωμένη,
σκιά το πριν από λίγους μήνες άκό-
μα έαυτού της, στεκόταν στο κατώ-

φι του μαγαζιού τού.

—Κώστα.., είπε με φωνή θραυχή.
Και τά μάτια της, καθώς τον έκύττα-
ζε μ' άπόγνωση, έλαμπαν από τον πυ-
ρετό.

—Εκείνος έσήκωσε τό βλέμμα από τό
κατώστιχο που ξεφύλλιζε.

—Όχου.., λέει θαρρεστημένα.
Πάλι έσύ είσαι;..

Εκείνη προχώρησε δυο βήματα:

—Κώστα.. Πές μου πώς είναι ψέ-
ματα.. Πώς δέν τελείωσαν όλα.. Μοι-
χες τάξει πώς θα με πάρης, μην τό
λημονήσας.. Κώστα.. Δέν μπορεί να
με παρατηρήσης τώρα, ύστερ' άπ' ό-
σα έγιναν..

Εκείνος άνασκήκωσε τους ώμους.

—Κέφια έχεις πάλι. Κι' έγώ έχω
δουλειά. Άσε με, να χαρής;..

Εκείνη χαμηλώνει τό κεφάλι. Τρι-
κλίζοντας, θυγέκε έξω. Όλα τά έθλε-
πε θαμπά μπροστά της..

.. Και πάλιν ή άνοιξις.

Πάνε, λημονήθηκαν οι βροχές και
τά χιόνια. Όλη ή φύσις καληγορή-
ζε.. Ήταν τόσο γλυκός ο ήλιος, κι'
ήταν τόσο μεθυστικές οι μυρωδιές των
λουλουδιών.

Εκείνος, σκυμμένος έπάνω στα
χαρτιά του, σιγοσφύριζε κάποιον ευθυ-
μο σκοπό. Έξαφνα, σήκωσε τό κεφά-
λι και την αντίκρυσε.

—Πάλι έδώ είσαι; Άι Μ' αυτό πιά
δέν ύποφέρεται!..

Εκείνη προχώρησε σιωπηλή.

Σταμάτησε μπροστά του:

—Κώστα.. Δέν μπορώ να ζήσω
πιά.. Είμαι ένα συντρίμμι.. Κώστα,
δές πώς έγινα, πώς με κατάντησες..

Τι σουφταίξας, λοιπόν;.. Κώστα, μοι-
χες τάξει πώς θα με πάρης.. Θυμή-
σου: πέροι, τέτοια έποχή!..

—Πάλι τά ίδια! Άντε, φύγε από
δώ, και πήγαινε να κυττάξεις τά χεί-
μα σου..

Μιά έκφρασις μίσους έπέρασε από
τά μάτια της. Τά χείλη της έτρεμαν.

—Όστε.., ώστε δέν θα με πάρης;

Εκείνος έσκασε στα γέλια:

—Μά τό πίστεψες, αλήθεια, λοιπόν,
πώς.. Χαχά..

Δέν πρόφτασε να τελειώση τη φράσι-
του. Ένας πυροβολισμός άντήχησε.

Και σωριάστηκε χάμω..

Εκείνη, κρατούσε ακόμα στο χέρι
της τό φονικό όπλο. Και τον κύτταζε
με βλέμμα τρελλής.

..

Και τώρα;

Τώρα αυτή, μονάχη στο κελλί της,
ζαρωμένη, καμπουριασμένη, κλαίει..

Ένθ έξω από τά κάγκελλα του παρα-
θύρου της, ή άνοιξις σκορπά χαρά κι'
έλπίδες στους ανθρώπους.

Κι' όλοι έξω την κατακρίνουν, όλοι
βρίσκουν θάρραρη την πράξη της. Οι
χρονολόγοι των έφημερίδων διανθί-
ζουν τις έπικρίσεις τους με φιλοσοφι-
κούς άφορισμούς..

Δέν έχουν όδικο, βέβαια. Έσκότω-
σε. Είναι ή φόνισσα. Πρέπει να πλη-
ρώση.. Τι σημασία έχει ή πίκρα που
σταλάζει μέσα στην σκοτεινισμένη
της ψυχή; Τι σημασία έχει άν πέρσει,
τέτοιον καιρό, έβλεπε να ζωντανεύη
κάποιο όνειρό της; Τι σημασία έχει
άν με την πιστολιά που έρριξε, σκό-
τωσε πρώτα-πρώτα τον ίδιο τον έαυτό
της, την ίδια την ψυχή της, τό φτωχό
της άκρο;..

Ν. ΧΑΓΕΡ-ΜΠΟΥΛΙΑΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΔΕΝ ήταν ούτε ή πρώτη ούτε ή δεύ-
τερη φορά που χωμένος μέσα στην
κομψή καμπίνα του βολιδοπλάνου
του, ο Ναχά πετούσε έπάνω άπ' εκείνον
τον άγνωστο ακόμα πλανήτη. Όστόσο,
τη φορά αυτή, όσο τό ύψος που βρισκό-
ταν λιγότερο, τόσο και περισσότερο έ-
νοιωθε τον φόβο να τον κυριεύη.

Φοβόταν βέβαια τώρα ο Ναχά, γιατί
αν τις άλλες φορές περιωριζόταν στο να
κάνη λίγες βόλτες σε άρκετό ύψος, και
να παίρνει με τό φωτοχολητικό του μη-
χάνημα μερικές φωτογραφίες, και μαζί
να συλλαμβάνη τις άκατάληπτες όμιλίες
εκείνων που ζούσαν στον άγνωστο αυτόν
πλανήτη, τώρα έπρεπε να προσγειωθί, να
έξετάση καλύτερα κι' αν ήταν δυνατόν
νάρθη σε έπαφή με τους κατοίκους του.

Μά ο γενναίος Ναχά δέν φοβόταν τόσο
πάλι τον έαυτό του και, μια που άνέλαβε,
δέν θα δίσταζε να προχωρήσει άφοβα
προς τον σκοπό του, αν δέν έννοιωθε πλάι
του την θερμή άναπνοή της Τακή, της
όμορφης συντρόφου του, που έπέμενε να
τον ακολουθήση στην επικίνδυνη αυτήν
άποστολή του.

Και τώρα, ένθ, πλησιάζοντας προς τον
χαμένο μέσα στα πελώρια δένδρα άγριό-
τοπον εκείνο, ο Ναχά σκεπτόταν τον τρό-
πο που θα μπορούσε να προστατεύση από
τυχόν κινδύνους την άγαπημένη του, έ-
κείνη του χαμογελούσε ένθαρυντικά και
του έχάιδε να πλούσια μαλλιά.

—Μά δέν υπάρχουν έδώ κατοικίες,
Ναχά; τον έρώτησε κάποια στιγμή κα-
θώς έκύτταζε τον μικρό τετραγωνικό γυα-
λιστερό πλάνο που άνταναιλούσε τις έκ-
τάσεις έπάνω από τις όποιες πετούσαν.

Πού μένουν, λοιπόν, οι κάτοικοι του
πλανήτη αυτού που άποτύπωνες τις φω-
νές τους;

—Αυτό άκριβώς πάμε να έξετάσωμε,
ώραία μου, άπάντησε εκείνος δίνοντας
κάθετη κατεύθυνσι στο βολιδοπλάνο του.

Όσες φορές κι' αν πέρασα έπάνω από
τον άγριότοπον αυτό, που όλ πει, πο-
τέ μου, ούτε άνθρωπο ούτε άλλη ζωντανή
ύπαρξη, να ούτε και κατοικίες είδα. Μο-
νάχα φωνές, παράξενες φωνές και συ-
ζητήσεις άκουσα από τό ειδικό μηχανή-
μά μου.. Μά κρατήσου τώρα!..

Ένα γρήγορο θρόισμα φύλλων και
σπάσιμο κλάδων έπικολούθησε, κι' άμέ-
σως τό βολιδοπλάνο έμεινε άκίνητο.

Πέσαναν λίγες στιγμές άπόλυτης ήσυ-
χίας και μετά, μέσα από ένα στρογγυλό
άνοιγμα του παράξενου εκείνου μηχανι-
κού πουλιού, έφάνηκε ή έπιβλητική σι-
λουέτα του Ναχά, που βοηθούσε την ό-
μορφή του σύντροφο να κατέβη άπ' αυτό.

Χωμένοι και οι δυο στις προστατευτι-
κές φόρμες τους, με τά βαρειά κράνη στα
κεφάλια, στάθηκαν και κύτταζαν γύρω
τους. Τίποτε, έντός από τά πελώρια δέν-
δρα, δέν διακρινόταν σ' εκείνη την πε-
ριοχή. Μόλις όμως έκαμαν να προχωρή-
σουν προς έναν στενό διάδρομο, μέσα
από κάτι θράχια, ένας παράξενος ήχος
έξασχε τον άέρα και τά πικνά κλαδιά
κάποιου δένδρου άναδέυθηκαν άπότομα.

Γόρισαν ξαφνιασμένοι τά κεφάλια τους
και με τρόμο αντίκρυσαν μέσα στα κλα-
διά έναν χονδροκαμμένο άνθρωπινο όγ-
κο, που τό άγριο του προσώπου με τά
πικνά μαλλιά και τά άταχα γένεια, τους
έκαμε να φριχιάσουν.

Γρήγορα όμως συνήλθε ο Ναχά, και
πριν ο άγριάνθρωπος εκείνος προλάβη
να κάνει την παραμικρή κίνησι, έστράφη-
κε προς τό μέρος που και έστριψε ένα
κουμπί της φόρμας του. Μιά λάμψη εξέ-
φυγε άμέσως από μια προεξοχή του κρά-
νους του και την ίδια στιγμή, εκείνος
που τόσο τους έτρόμαξε, έπεσε με θόρυ-
βο μέσα από τά κλαδιά σαν κεραυνόπλη-
κτος.

—Έλπίξω να μην έχτύπησε, ψιθύρισε
ο Ναχά και μαζί με την Τακή πλησίασε

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ) Σ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Σε μια επαρχία της Γαλλίας ζή ο γιατρός Πέτρος Πρόστ, ή ο «Ιταρός των πτωχών». Ο Πρόστ παντρεύτηκε μια νέα που την υπεραγαπούσε αλλά μετά δυο χρόνια του πέθανε στη γέννα της.

Εκείνη άκριτως την νύχτα παρυσιάζονταν στο σπίτι του κάτω προσώπιδοφορού και αφού τον υποχρέωναν να θάψει το κοριτσάκι του, τον παίρνουν δια της βίας και τον οδηγούν εις ένα μακρινόν πύργον όπου υποχρεώνεται να προσφέρει την Ιατρική του βοήθεια σε μια γυναίκα που δυσκολεύεται να γεννήσει. Με την επέμβαση του ξεγεται στον κόσμο ένα κοριτσάκι, που τον υποχρεώνουν να το υιοθετήσει. Καί αυτός το δονμάζει «Εγκλιανίνα».

Σε λίγο συναντούμε τον λαογόν Λακουζόν να δδοιοπορή σ' ένα δυσόδοτο δρόμο και τέλος να στέκεται μπρός σ' ένα σπίτι, όπου προηγούμενος είχαν υποστήρικτα βασανιστήρια οι άνθρωποι που κατοικούσαν εκεί.

Ο Λακουζόν φθάνει τη στιγμή άκριτως του δράματος. Την ώρα που πρόκειται το τελευταίο θύμα των ληστών να προδώσει κάποιο μυστικό ο Λακουζόν επαίσιπτει ένωντιον των και τους αφανίζει. Επειτα σκοτώνει τον υπηρέτη του που ήταν έτοιμος να τον προδώσει.

Ο άγνωστος νέος συνοδεύει μετά τον Λακουζόν και του αφηγείται την ιστορία του, μια ιστορία γεμάτη τραγικές περιπέτειες, μίση και φρικαλεότητες. Συνεχίζει κατόπιν την εξιστόρησι των αιτίων του άσθετου μίσους που χωρίζει τις δυο οικογένειες τη δική του, των Σάμ ντ' Ιβέρ, και του κόμητος ντε Μιρεμπέλ.

5ον

Αφού του είπε αυτά με μια παραφορά καταπληκτική για την ηλικία του, ο βαρώνος, εξητλημένος από τις σφοδρές εκείνες συγκινήσεις, σωριάστηκε πάλι στην πολυθρόνα του.

Ο Τριστάνος, κατάχλωμος σαν πεθαμένος και με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την ταραχή, έγονάτισε μπροστά στον πατέρα του, λέγοντας:

— Δώσε μου την εύλογία σου πατέρα μου. Σε υποκαύω και φεύγω..

Μια λάμπη χαράς έφω-

τισε τα σκοτεινά μάτια του βαρώνου.

— Αυτό που κάνεις είναι το καθήκον σου, παιδί μου, είπε. Πήγαινε. Σε εύλογώ και παρακαλώ το Θεό να σε προστατεύει..

Ο Τριστάνος σηκώθηκε. Εφίλησε το χέρι του πατέρα του κι' έβγήκε από τα διαμερίσματά του μουρμουρίζοντας τόσο σιγά, που κανείς δεν τον άκουσε:

— «Αν σ' άκούση ο Θεός και με προστατεύει, πατέρα μου, δεν πρέπει να μ' αφήσει να ζήσω πολύ».

Μετά δυο ώρες ο νέος φορούσε ρούχα ταξιδιωτικά, έκαβαλλίκευε το αλογό που κι' έφευγε από τον πύργο.

Προτού φύγει όμως άνέθεσε σ' ένα πιστόν του υπηρέτην να παραδώσει μυστικά ένα γράμμα στην Λευκή ντε Μιρεμπέλ.

Αυτό το γράμμα ήταν πολύ σύντομο κι' έλεγε τα εξής:

«Δεσποινίς, Μια άμευλικτη μοίρα μάς χωρίζει. Φεύγω δίχως να σάς ξαναδώ, γιατί αν σάς ξανάβλεπα δεν θα είχα πιά το θάρρος να φύγω».

«Φεύγω—Θεέ μου!—για πάντα!... Ξεχάστε με, λοιπόν, δεσποινίς, και προσπαθήστε να βρήτε άλλοι την εύτυχία! Είσασε ο πρώτος μου έρωτας και θάσαστε ή στερνή μου σκέψις. Το ένομά σας θα είναι ή μόνη λέξι που θα προφέρουν τα χείλη μου τη στιγμή που θα ξεψυχάω..

«Χαίρετε, δεσποινίς. Ίσως, αφού χωριστήκαμε σ' αυτή τη γή, ξαναβρεθούμε κάποτε στον ούρανό. Και πάλι χαίρετε!... Είτε παρήγορη ή στερνή αυτή λέξι, ή μόνη που μου δίνει το θάρρος να περιμένω τον θάνατο χωρίς να τον άναζητήσω..»

Επέρασε ένας χρόνος, κατά το διάστημα του οποίου ο γέρω βαρώνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ απέθανε, αφήνοντας στο παιδί του

τον τίτλο και την άπεραντή περιουσία του, και το σπουδαιότερο απ' όλα, άπολυτήν έλευθερίαν των πράξεών του.

Ο Τριστάνος, ή αγάπη του οποίου είχε μεγαλώσει πιδό πολύ τώρα, έζητησε και έπέτυχε την επίστροφή του στην Έλευθερία Κομητεία.

Κατά το διάστημα όμως της άπουσίας του είχε συμβή ένα γεγονός που θα είχε τρομερές και άνυπολόγιστες συνέπειες. Ο κόμης ντε Μιρεμπέλ είχε άποσχεθή την κόρη του στον Άντιντ ντε Μοντεγκκιού, άρχοντα του πύργου του Άετού, έναν από τους πλουσιωτέρους και ισχυροτέρους της επαρχίας.

Οι Μοντεγκκιού, έπειδή συγγένευαν με τους Βωντραί, ήταν έχθροι με όλους όσους έφεραν το σημά των Σάμ ντ' Ιβέρ, γιατί μια ιστορία του όπου έλεγε ότι σε πολύ παλιούς χρόνους ένας Σάμ ντ' Ιβέρ είχε σκοτώσει με το χέρι του ένα βαρώνον του Βωντραί, στη μεγάλη αίθουσα του πύργου του Άετού.

Παρ' όλα ταύτα, ο Τριστάνος, βέβαιος πως ή Λευκή τον άγαπούσε άκόμην, την έζητησε εις γάμον από τον κόμητα ντε Μιρεμπέλ.

Ο κόμης άρνήθηκε, φυσικά, να την δώσει. Και έπειδή αυτή ή άρνησι έφερε σε άπελπισία την Λευκή, έγινε μια σκηνή με τον πατέρα της όμοια περίπου με αυτήν που άφηγηθήκαμε παραπάνω.

Ωστόσο, για ν' αντιδράσει στην άπόφασι του πατέρα της, ή Λευκή, είχε ένα όπλο άκόμην πιδό δυνατό από τα δάκρυα και τις παρακλήσεις:

Το όπλο αυτό ήταν ή άπεραντή λύπη που έπλημύρισε την ψυχή της, λύπη που σε λίγον καιρό την έκαμνε άγνώριστη.

Η Λευκή έχασε τον ύπνο και την όρεξι. Ποτέ δεν είπε το παραμικρό παραπάνω. Άλλά γινόταν τόσο χλωμή και μελαγχολική, που ένόμιζε κανείς πως ήταν για να σβύσει. Κι' άλήθεια, είχαν αρχίσει να στείρεύουν μέσα

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

της οι πηγες της ζωής.

Ο κόμης ντε Μιρεμπέλ άδιαφόρησε σ' όλ' αυτά όσο ήταν δυνατόν ν' άδιαφορήσει. Επειδή όμως έλάτρευε την μοναχοκόρη του, ή άδιαφορία αυτή δεν μπορούσε, βεβαία, να κρατήσει πολύ.

Εζήτησε πίσω το λόγο που είχε δώσει στον Άντιντ ντε Μοντεγκκιού και ή Τριστάνος, που έγινεν έπισήμως πιά άρραβωνιαστικός της Λευκής, ζούσε με την πεποίθησι ότι πολύ γρήγορα θα συνεπλήρωνε το όνειρό του.

Ο κόμης ντε Μιρεμπέλ είχαν όρίσει την ήμέρα των γάμων των δύο μνηστήρων.

Ο Τριστάνος έπήγε στο Μπεσαζόν για να φέρη τα γαμήλια δώρα.

Η άπουσία του δεν έκράτησε παραπάνω από μίαν έβδομάδα, και όμως άποδείχτηκε πολύ μεγάλη. Όταν επέστρεψε στον πύργο του βρήκε όλα τα όνειρά του γκρεμισμένα, κατωμένα στάχτη, σαν ένα δεντράκι που το χτυπάει κεραυνός.

Ο κόμης ντε Μιρεμπέλ είχε δολοφονηθή και ή Λευκή έξαφανίστηκε.

Δυο μέρες προτού ο Τριστάνος μάθη το τρομερό δυστύχημα, ο κόμης και ή κόρη του είχαν βγή κάβαλλά περιπάτο στο δάσος, συνοδευόμενοι από έναν μονάχα υπηρέτην.

Στη στροφή ενός δρόμου που τον πλασιώνον πελώρια δέντρα, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από κάμposους καβαλλάρηδες που φορούσαν ράσα καλογηρικά και την κατσούλα κατεβασμένη στο πρόσωπο.

Ένας απ' αυτούς, ο πιδήλός, φαινόταν επί κεφαλής των άλλων. Φορούσε ράσο κι' αυτός, αλλά ή κατσούλα του ήταν ριγμένη στις πλάτες. Το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο από μια μαύρη μάσκα.

Ο κόμης ντε Μιρεμπέλ έβαλε χέρι στο σπαθί για να δοκιμάση μίαν άνώφελη αντίστασι. Άλλά μια πιστολιά τον έρριξε κάτω..

Τότε, ένας από τους ψευτοκαλογήρους έρριξε την Λευκή, λιπόθυμη, στην άγκαλιά του ανθρώπου με τη μαύρη μάσκα, και οι άπαγωγείς άπομακρύνθηκαν με κάλπασμό, αφήνοντας πίσω τους, σαν τρομερό ίχνος της διαβάσεως των, ένα αίμόφυρτο πτώμα στη μέση του δρόμου.

Άπελπισμένος, ο Τριστάνος, υπέβαλε μήνυσι στη Βουλή του Ντόλ και, μαντεύοντας τον ένοχον, κατηγορούσε τον άρχοντα Μοντεγκκιού για την φρικαλέα δολοφονία του πατέρα και την άπαγωγή της κόρης.

Καμμία άπόδειξι δεν υπήρχε εις βάρος του ισχυρού εκείνου άρχοντα. Οι ύπόνοιες όμως ήταν άρκετές για να πείσουν την Βουλή να καλέση τον Μοντεγκκιού σε άπολογία και ν' άποτινάξη, αν μπορούσε, την κατηγορία και τις υποψίες.

Ο περιήφανος εύπατρίδης δεν έτόλμησε να παρακούση στην άνώτερη έξουσία της επαρχίας. Παρυσιάστηκε στη Βουλή και άπολογήθηκε, έκτοξεύοντας τρομερές άπειλές κατά του Τριστάνου ντε Σάμ ντ' Ιβέρ που τον είχε υποβάλει σε τέτοιον έξευτελισμό.

Εν τώ μεταξύ, ένω ο

Μοντεγκκιού βρισκόταν άκόμην στη Βουλή, μέσα στον πύργο του έγινε άσπιροτάτη έρευνα.

Ο συνταγματάρχης Βαρόζ, ένας από τους στενότερους φίλους του Τριστάνου, ανέλαβε να κάμην αυτήν την έρευνα, που δεν έδωσε όμως κανένα άποτέλεσμα.

Ο Μοντεγκκιού, αφού άναγνωρίστηκε άθώος για την δολοφονία και την άπαγωγή, επέστρεψε στα κτήματά του, όπου έμεινε σχεδόν κρυμμένος επί δύο τρία χρόνια, για να ξεχασθή ή βρωμερή εκείνη ύπόθεσι που είχε άναστατώσει όλη την επαρχία.

Φαινόταν πως είχε ξεχάσει τις τρομερές άπειλές του για έκδίκησι έναντιον αυτού που του είχε διασύρει την υπόληψι. Στην αρχή έκαμε σε όλους κατάρληξι αυτή ή άδιαφορία που δεν ήταν καθόλου σύμφωνη με τον χαρακτήρα του, αλλά μετά κανείς δεν άσχολήθηκε πιά μαζί του.

Δεν υπάρχει πόνος ψυχικός που να μη σβύνει σιγά-σιγά, με τον καιρό. Η ψυχή του ανθρώπου δεν είναι φτιαγμένη για την αιώνια λύπη. Οι βαρύτερες πληγές της καρδιάς μας μάς κάνουν να πιστεύουμε ότι ποτέ δεν πρόκειται να γιατρευτούν. Επειτα, οι ώρες, οι μέρες και τα χρόνια αρχίζουν να περνούν και περνώντας χύνουν από μια

σταγόνα βάλαμο στην αιματωμένη πληγή, που αρχίζει σιγά-σιγά να κλείνει.

Ο Τριστάνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ δεν μπορούσε παρά να υποταχτή κι' αυτός σ' αυτόν τον νόμο. Στην αρχή θέλησε να σκοτωθή, μετά επέτρεψε στον έαυτό του να ζήση, κι' έπειτα ή πίκρα της καρδιάς του μεταβλήθηκε σε μια γλυκειά μελαγχολία.

Τέλος, μια μέρα, έσκέφτηκε πως είχε την υποχρέωσι άπέναντι των προγόνων του να μην αφήσει να σβύση το μεγάλο όνομά τους, του οποίου ήταν ό τελευταίος κληρονόμος. Καί τρία χρόνια μετά την έξαφάνισι της Λευκής ντε Μιρεμπέλ έπαιρνε γυναίκα του μίαν όμορφη κι' ευγενικά νέα που την έλεγαν Οδέττη ντε Βωμπεκούρ.

Οι συνέπειες αυτού του γάμου δεν ήταν καθόλου εύτυχες. Μετά έντεκα μήνες ή νεαρά βαρώνη ντε Σάμ ντ' Ιβέρ απέθανε φέρνοντας στον κόσμο ένα αγοράκι, που το έδωσαν το όνομα Ρολάνδος.

Το χέρι του Θεού έπεφτε πολύ βαρύ επάνω στον Τριστάνο.

Επέρασαν δυο χρόνια άκόμην.

Μια νύχτα σκοτεινή και φουρτουνιασμένη, μια ξαφνική πυρκαϊά έξέσπασε στα κυριώτερα κτίρια του πύργου Σάμ ντ' Ιβέρ. Πολλοί υπηρέτες έκάησαν ζωντανοί, προσπαθώντας

του κάκου να την σβύσουν.

Κατά τα ξημερώματα ο πύργος δεν ήταν πιά παρά ένας σωρός από καπνίζοντα έρείπια, κάτω απ' τα όποια είχαν ασφαλώς ταφή ο πατέρας και ο γυιός, οι δύο τελευταίοι βαρώνοι ντε Σάμ ντ' Ιβέρ. Η μεγάλη και παλιά έκεινή οικογένεια είχε πιδό σβύσει!..

Σ' όλη τη χώρα υπέθεσαν ότι έπεσαν πολλοί κεραυνοί σε διάφορα σημεία του πύργου. Καί ο λαός υπεστήριζε ότι τέτοιες πυρκαϊές είναι άδύνατο να σβύσουν. Η κοινή γνώμη έμεινε ίκανοποιημένη μ' αυτή την εξήγησι και σε λίγον καιρό—τα τραγικά αυτά γεγονότα ξεχάστηκαν έντελως.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΛΑΚΟΥΖΟΝ

Ο Ρολάνδος είχε φθάσει σ' αυτό άκριτως το σημείο της άφηγησέως του.

— Τώρα καταλαβαίνω! έφώναξε ο Λακουζόν. Κατηγορείτε τον Μοντεγκκιού για τον έμψηισμό του πύργου των Σάμ ντ' Ιβέρ και την δολοφονία του βαρώνου Τριστάνου και κατ'ατή γνήμη σας το διπλό αυτό έγκλημα ήταν γι' αυτόν μια διπλή έκδίκησις..

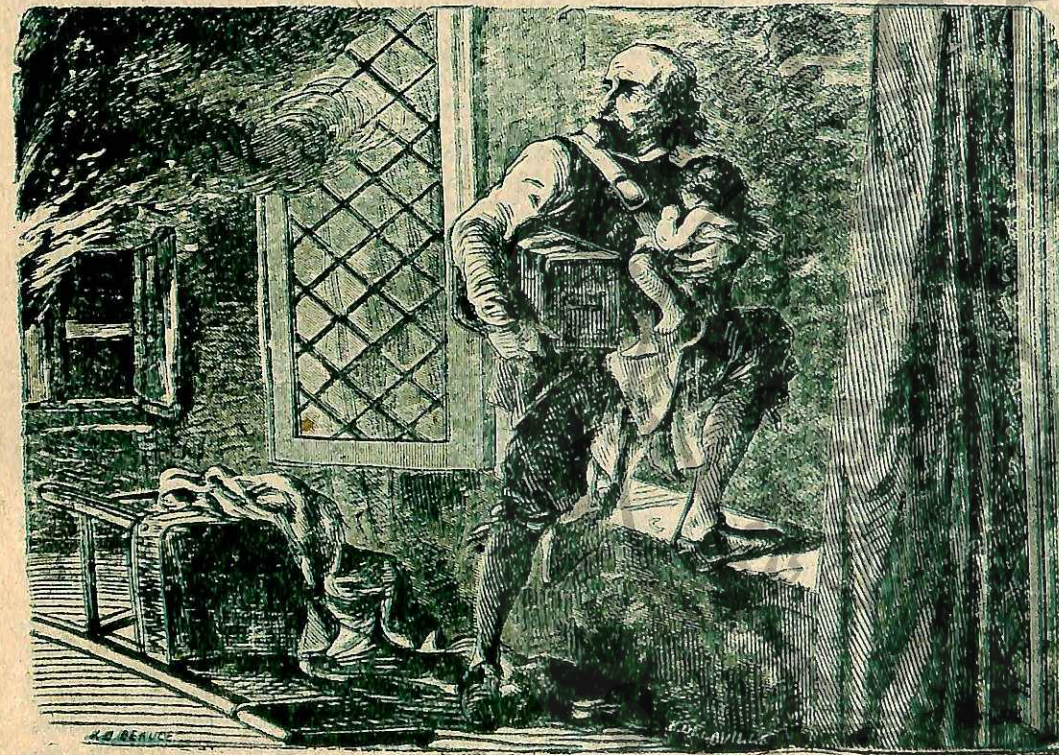
— Ναι, άπάντησε ο νέος. Κατηγορώ τον Μοντεγκκιού για δολοφονία και έμψηισμό, όπως ο πατέρας μου τον είχε κατηγορήσει για άπαγωγή και δολοφονία! Καί όταν μ' άκούσετε ως το τέλος θα τον κατηγορήσετε και σεις και θα πειστήτε ότι κανένας έγκληματίας δεν είναι τόσο άξιος για κρεμάλα, όσον αυτός.

— Εξακολουθήστε, είπε ο Λακουζόν.

Καί ο Ρολάνδος έσυνέχισε:

— Την προηγούμενη μέρα της τραγικής εκείνης νύχτας, ο οικονόμος του πατέρα μου, αυτός ο Μάρκελλος Κλεμάν για τον όποιον σάς είπα, γυρίζοντας από μίαν επιθεώρησι που είχε κάμει στα κτήματα, είδε από μακριά έναν από τους πιδό έμψηιστους υπηρέτες του πύργου να κουβεντιάξη πολλήν ώρα μ' έναν ύποπτον, που του έδωσε πριν χωρίστούν κάτι που έμοιαζε με πουργί γεμάτο λεφτά.

Ο Μάρκελλος έφώναξε αυτόν τον υπηρέτην και τον έρώτησε ποιος ήταν ο άγνωστος εκείνος. Ο υπηρέτης άρνήθηκε να του

Ο Μάρκελλος έπήδησε από το παράθυρο στο πάγκο..

δωση εξηγήσεις και το άπάντησε με πολλήν αὐθάδεια. Τότε ὁ Μάρκελλος τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν ἀπέλευε.

—Ὡς αὐριο θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνη! ἀπήντησε ὁ ὑπηρέτης μ' ἕνα σαρκαστικό χαμόγελο. Ὑπάρχουν πόσοι ἄλλοι πύργοι, στὴν ἐπαρχία!... Κάπου θὰ βροῦμε καὶ μεῖς δουλειά...».

»Δυστυχῶς, ὁ Μάρκελλος δὲν ἔδωκε σημασίαν σ' αὐτά τὰ λόγια, ποὺ ἀποτελοῦσαν μιὰ κρυφὴ ἀπειλή. Ἐάν τὸν ἐδιώχνε ἀμέσως αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην, οἱ ἐμπρησταὶ καὶ δολοφόνοι θὰ εὗρισκαν κλειστή τὴν πόρτα τοῦ πύργου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐμπήκαν γιὰ νὰ βάλουν φωτιά.

»Μέσ' στὴν καρδιά τῆς νύχτας, ὁ Μάρκελλος ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὶς ἀστραπὲς καὶ τὶς βροντὲς, εἶδε ξαφνικά ἕνα κόκκινο φῶς νὰ λάμπῃ στὸ σκοτάδι. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, πυκνὸς καπνὸς ἐπλημμύριζε τὸ δωμάτιό του.

»Στὴν ἀρχὴ φαντάστηκε ὅτι κάποιος κερανοῦν ἔπεσε ἀπάνω στὸν πύργο, κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

»Τρεῖς ἢ τέσσαρες προσωπιδόφοροι, κρατώντας στὸ ἕνα χέρι τὸ σπαθί καὶ στὸ ἄλλο ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο, ἐφρουροῦσαν τὴν κεντρικὴ εἰσοδὸ τῆς μεγάλης αὐλῆς.

»Ἄλλοι ἄνδρες, ἐπίσης μισοκοφορεμένοι, ἔτρεξαν σὺν δαίμονες στοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου, κρατώντας κι' αὐτοὶ ἀναμμένους δαυλοὺς. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε ἀνάμει παντοῦ.

»Ὁ Μάρκελλος ἦταν πολυμήρως καὶ τίμιος ὑπηρέτης. Εἶχε γεννηθῇ μέσα στὸν πύργο καὶ ἦταν σχεδὸν μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Θὰ ἔδινε, λοιπὸν καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ τὸν πατέρα του.

»Ἐντόθηκε βίαια, ἐβόλε στη ζώνη του ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι καὶ δυὸ πιστόλες καὶ κατέβηκε βίαια ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σκάλα ποὺ ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μετὰ τὰ δωμάτια τοῦ βαρὸνου Σάμ ντ' Ἰβέρ.

»Ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ παραιμερίσῃ τὸ βαρὺ παραπετάσμα ποὺ ἐσκέπαζε μίαν ἀπὸ τὶς πόρτες τῆς μεγάλης κρεββατοκάμαρας, ἀκούσε μιὰ φωνὴ ποὺ πὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ, μιὰ φωνὴ πολὺ γνωστὴ, τὴν φωνὴ τοῦ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού, νὰ λέγῃ με ἀγρία χαρά:

—Ὁ λύκος πάει πιά!..

20

Τώρα ζητήστε τὸ λυκόπουλο, σκοτώστε το καὶ πετάχτε το στὴ φωτιά!.. Παντοῦ φωτιά!... Ὡς αὐριο τὸ πρῶτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ πετρεῖ ἐπάνω στὴν πέτρα ἀπὸ τὸν κατσαράμενον αὐτὸν πύργον!..

»Μερικὲς θορυβώδεις φωνὲς τοῦ ἀπάντησαν. Μετὰ ἀπλώθηκε πάλι σιγὴ, ἀπὸ ἀκουστικὰν βήματα ν' ἀπομακρύνωνται.

»Ὁ Μάρκελλος ἐσήκωσε τὸ παραπετάσμα κι' ἐμπήκε στὸ δωμάτιο. Εἶχαν βάλλει φωτιά παντοῦ, στὰ ἐπιπλα, στὶς κουρτίνες, στὰ κάδρα. Ὁλο τὸ δωμάτιο ἐκαίγεται.

»Τὸν ἐδολοφόνησαν ἰ μωρμούρισε πικρὰ ὁ καλὸς ἐκεῖνος ὑπηρέτης. Θὰ σώσω ὅμως τοῦλάχιστον τὸ παιδί του καὶ τὴν περιουσία του.

»Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ πατέρα του καὶ τὸ βρῆκε ἀδειανὸ καὶ αἱματωμένο. Τότε ἐπῆγε σ' ἕνα ἐπιπλο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ καίγεται, ἐπαράβασε τὴν κλειδαριὰ του μετὰ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἀπὸ μέσα ἐβγαλε μιὰ σιδερένια κασσερίνα καὶ ἀπ' ἐκεῖ, περνώντας ἀπὸ μυστικὸς διαδρόμους τοὺς ὁποῖους μόνον αὐτὸς ἐγνώριζε, ἔφθασε στὸ δωμάτιό μου, εὐτυχῶς πρὶν ἀπὸ τοὺς δολοφόνους.

»Μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, καθὼς ἦμουν τυλιγμένος στὰ σπάργανα, κι' ἐπειτα ἀκούοντας βήματα ποὺ ἐπλησιάζαν διαρκῶς, ἐπήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ πάγκο. Πέφτοντας μάλιστα, ἐχτύπησε τὸ ἀριστερὸ του πόδι.

»Παρ' ὅλους τοὺς πόνοὺς ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτό, εἶχε τὸ θάρρος νὰ συρθῇ μετὰ τὸ διπλὸ κεινὸ βάρος σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα δένδρων, ποὺ ἀπείχε τριακόσια πενήντα βήματα ἀπὸ τὸν πύργο.

»Ἐκεῖ ἐστάθηκε κι' ἐπερίμενε.

»Ἡ φωτιά ἀπλώνε παντοῦ, δυναμωμένη ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἀέρα τῆς καταιγίδας καὶ ἐφώτιζε ἀπαίσια τὸ πάγκο καὶ ὅλη τὴν γύρω περιφέρειαν.

»Ἐξαφνα, μέσα ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ τὸν καπνὸ ἐφάνηκε ἡ κατάμαυρη σιλουέτα ἑνὸς κρεβαλλάρη, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ μιὰ μαύρη μάσκα. Ἐσταμάτησε τὸ ἀλογό του, ἐστράφηκε πρὸς τὴν πυρκαϊὰ κι' ἐφώνασε με βροντερὴ φωνή:

—Λοιπὸν, εἰ λὲς τώρα, Τριστάνε ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, θὰ με καταγγεῖς

ὅλη φορὰ στὴ Βουλὴ τοῦ Ντόλ;

»Μετά κέντησε τὸ ἀλογό του, ἔκαμε τὸν γύρο τοῦ πύργου κι' ἐχάθηκε.

»Παρ' ὅλη τὴ μάσκα ποὺ φοροῦσε, τὸν ἀναγνώρισε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὁ Μάρκελλος Κλεμάν. Καὶ ὅχι μονάχα ἀπ' τὴ φωνή του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀνάστημα καὶ τὶς κινήσεις.

»Ἦταν ὁ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού, ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴ μαύρη μάσκα! Ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος ντὲ Μιρεμπέλ, ἦταν ὁ ἀπαγωγὸς τῆς λευκῆς, ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα μου!..

»Ἄλλα μού μένουν γιὰ νὰ προσέσω, λοχαγέ. Ἐνὰς μεγάλος κίνδυνος μετὰ ἀπειλοῦσε. Τὸ ὄνομά μου ἰσοδυναμοῦσε μεθ' ἀνατικὴ καταδίκη γιὰ μένα. Ἄν ὁ Μοντεγκιού ἐμάθαινε πὼς ἐξοῦσα, ἦμουν χαμένος.

»Ὁ Μάρκελλος Κλεμάν τὸ κατὰλαβε τόσο πολὺ καλὰ αὐτό, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ κρύψῃ καὶ ἀπὸ μένα τὴν καταγωγὴ μου. Μὲ πῆρε στὴ Γαλλία, ὅπου με παρουσίασε γιὰ παιδί του καὶ μ' ἔπεισε πὼς ἦμουν Γάλλος.

»Ἡ σιδερένια κασσερίνα, τὴν ὁποῖαν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ὑπηρέτης ἔσωσε μαζί μου, εἶχε μέσα ὅλους τοὺς τίτλους καὶ τὶς ἀποδείξεις τῆς καταγωγῆς μου. Ἐπίσης εἶχε σχεδὸν ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς οἰκογενείας ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, ἀξίας κάπου ἑνὸς ἐκατομμυρίου φράγκων.

»Ὁ Μάρκελλος μού ἔδωσε μὲ μὲν ὑπαρτίδου κι' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν θεωρῶ πατέρα μου. Τέλος, περίου ποὺ τὸ σύνταγμα μου ἐπρόκειτο νάρθῃ νὰ πολιορκήσῃ τὸ Ντόλ, ὁ Μάρκελλος, μὴ θέλοντας νὰ με ἰδῇ νὰ πολεμῶ κατὰ τὰν συμπατριωτῶν μου, μού ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς μου, μού ἀφηγήθηκε ὅσα ὅσα εἶπα καὶ μού παρέδωκε ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ βεβαιώνουν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, προσθέτοντας πὼς ἐμοίχαζα καταπληκτικὰ μετὰ τὸν πατέρα μου.

»Ἀφοῦ ἐξετέλεσεν ἔτσι καὶ τὸ τελευταῖο μέρος τῆς ἀποστολῆς του, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἀπέθανεν ἡσυχος καὶ εὐχαριστήμενος ποὺ ἔκαμε τὸ καθήκον του, βέβαιος ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαιρνα τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσι τῶν προγόνων μου.

»Σὰς εἶπα ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, λοχαγέ. Τώρα τὰ ξέρετε ὅλα. Καὶ δὲν μού μένει παρὰ νὰ ἐπαναλάβω αὐτὸ ποὺ σὰς

ἔλεπα στὴν ἀρχή: Εἶμαι τυχοδιώκτης ἢ πραγματικὸς εὐπατρίδης; Ἀπαντήστε μου!

Ὁ Λακουζὸν ἔτεινε τὸ χέρι τὸν Ρολάνδον:

—Βαρὺν ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, εἶπε, καλῶς ἤλθατε στὰ ἐλευθέρια βουνά μας!

Ἡ Ἐλευθέρη Κομητεία, ὅπου ἐγεννηθήκατε σὰς ἐδῇ, καὶ τὸ καλῶς ἤρθατε καὶ σὰς θεωρεῖ τὸ ἐκλεκτότερο τῶν παιδιῶν τῆς! Ὑπολογίζω σὲ σὰς, Ρολάνδε ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ! Καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ βαδίσετε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ προγόνου σας Ρετζινάλδου, ποὺ ἐπολέμησε μετὰ τοὺς δικούς του κατὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἑρρίκου Δ' καὶ ἐβγήκε νικητὴς ἀπ' τὸν ἀγῶνα!..

—Εὐχαριστῶ λοχαγέ μου, ἀπάντησε ὁ νέος μ' ἐνθουσιασμό. Θὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ τοῦ ὀνόματός μου.

—Ἐπάψατε ἐπισημῶς ν' ἀνῆκετε στὸν γαλλικὸ στρατό.

—Ναί, ἀπὸ ἕνα μῆνα περίπου παρέδωσα τὸ ξίφος μου καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ συντάγματος στὸν ἄρχοντα Βιλλεροῦ.

—Καλὰ. Ἐστὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ὑπόνοια προδοσίας... Θὰ μού ἀπαντήσετε τώρα σὲ μιὰν ἐρώτησιν: Πὼς ἐγνώρισατε τὴν Ἐγκλαντίνα;

—Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνον, ὅπως σὰς εἶπα, ἦρθα στὴν Ἐλευθέρη Κομητεία μετὰ τὸν γαλλικὸ στρατό, γιὰ τὴν πολιορκία τοῦ Ντόλ. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλλεροῦ, ποὺ με εἶχε στὴν ἀκολουθία του, με χρησιμοποιοῦσε γιὰ συνδεσμὸν μεταξὺ τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ στρατοῦ ποὺ ἦταν σκόρπια στὸ δάσος τοῦ Σῶ.

»Μιὰ μέρα, κατὰ τύχην, θρέθηκα μπροστὰ στὸ σπῆτι ὅπου ἔμεινε ὁ θεῖος καὶ ἡ ἐξαδέλφη σας. Εἶδα τὴν Ἐγκλαντίνα καὶ τὴν ἀγάπησα. Ἀμέσως κατὰλαβα ὅτι εἶχαν ἀνάγκη ἑνὸς προστάτου κατὰ τῶν πολιορκητῶν, ποὺ τοὺς ἔκαναν ἕνα σωρὸ προσβολῆς καὶ ἀδικίας. Τοὺς ἀνέλαβα, λοιπὸν ὑπὸ τὴν προστασία μου καὶ μού δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρω μερικὰς ἐκδουλεύσεις στὸν θεῖο σας, ποὺ μ' ἐθεωροῦσε σὺν παιδί του.

»Ἄλῃταν πολὺ εὐτυχισμένη αὐτὴ ἡ περίοδος γιὰ μένα!.. Ἡ Ἐγκλαντίνα μού μιλοῦσε πάντα γιὰ σὰς, μού ἔλεγε γιὰ τὸ θάρρος, γιὰ τοὺς ἀθλοὺς σας, γιὰ τὴν ἱπποτικὴ μεγαλοψυχία σας. Κι' ἔκανε ὥστε νὰ γεννηθῇ μέσα στὴν καρδιά μου ἡ ἐπιθυμία νὰ σὰς γνωρίσω καὶ νὰ γίνω φίλος σας...

»Ἐπὶ τέλους, ἦρθε ἡ μέρα τοῦ χωρισμοῦ. Ἐπρεπε ν' ἀκολουθῶ τὸν στρατηγόν μου ποὺ ἐπέστρεφε στὴ Γαλλία. Ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα ἡ Ἐγκλαντίνα μού εἶπε: «Ὅταν ἐπιστρέψετε, ἂν θρῆτε τὸ σπῆτι μας ἔρημο πηγαίνετε στὰ βουνά καὶ προσπαθήστε νὰ συναντηθῆτε μετὰ τὸν λοχαγόν Λακουζόν, ποὺ εἶναι ἐξάδελφος, φίλος καὶ ἀδελφός μου. Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, μὴ τοῦ κρύψετε τίποτε γιὰ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἀμέσως κοντά μου. Ἐφύγα τότε, καὶ ὅταν ἐπέστρεψα, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, θρῆκα τὸ σπῆτι τοῦς ἔρημο. Ἀμέσως θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς Ἐγκλαντίνας... Ἐμαθα ὅτι θρῆσκοντασε στὸν Ἅγιον Κλαύδιο καὶ ἐρχόμουν νὰ σὰς θρῶ, ὅταν σὰς συνάντησα στὸ Λογκσκαμόα!..»

—Μὰ γιὰτί οὔτε ὁ θεῖος μου οὔτε ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν μού μίλησαν ποτὲ γιὰ σὰς; ἐρώτησε ὁ Λακουζόν.

—Μήπως με ἔχασαν; ἐφώνασε ὁ Ρολάνδος.

—Ὁχι, ἀσφαλῶς. Ὅταν μιὰ καρδιά σὺν τὴν καρδιά τῆς Ἐγκλαντίνας ἀνάψῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια φλόγα, δὲν σβύνει εὐκόλως... Ἰσως γνωρίζοντας πὼς εἶστε Γάλλος δὲν ἤθελαν νὰ μού ποῦν πὼς ἔχουν φίλο ἕναν ἐχθρό μου.

—Ἀκολουθῆσε μιὰ μικρὴ σιγὴ, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Λακουζόν εἶπε:

—Ὅλ' αὐτὰ με θάζουν σὲ σκέψεις, Ρολάνδε!.. Ἐσκέφτηκα καλὰ!.. Εἶσατε πλούσιος καὶ εὐπατρίδης. Ἡ Ἐγκλαντίνα εἶναι ἀσκήτης καταγωγῆς καὶ φτωχὴ... Ποῦ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ αὐτὴ ἡ ἀγάπη!..

—Δὲν καταλαβαίνω τὴν ἐρώτησί σας, λοχαγέ; ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ρολάνδος. Ποῦ θὰ με ὀδηγήσῃ αὐτὸς ὁ ἔρω; Ἀπλοῦστα: θὰ κάμω τὴν Ἐγκλαντίνα θάρσυνον ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, ἐκτός ἐὰν δὲν με νομίζετε ἄξιο νὰ γίνω συγγενὴς σας...

—Ὅτε λοιπὸν ζητᾶτε τὴν ἐξαδέλφη μου σὲ γάμον;—

—Βέβαια. Καὶ θὰ τὴν ζητήσω καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα της σήμερα, αὐριο, μόλις τὸν ἰδῶ.

—Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, Ρολάνδε, εἰσαθε ἀδελφός μου, εἶπε συγκινημένος ὁ λοχαγός. Θέλετε νὰ μάθετε ποῦ θρῆσκει ἡ Ἐγκλαντίνα; Θὰ σὰς πῶ ἀμέσως: αὐτὴ τὴ στιγμή θρῆσκει στὸν Ἅγιον Κλαύδιο, κρυμμένη. Καὶ ἀσφαλῶς, τώρα ποῦ μιλάμε εἶναι γονατιστὴ μπροστὰ σ' ἕνα ἑσταυρωμένον, τὸν ὁνὸν ὀρέχει μετὰ τὰ δάκρυά

της, παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της ποὺ πρόκειται αὐριο νὰ πεθάνῃ...

—Νὰ πεθάνῃ! ἐπανέλαβε Ποῖος πρόκειται νὰ πεθάνῃ;—

—Ὁ Πέτρος Πρόστ. —Καὶ γιὰτί θὰ πεθάνῃ; Μήπως εἶναι πληγωμένος ἢ τόσο θάρσος ἀρρώστος, ὥστε κανένας γιατρός δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸν γλυτώσῃ;

—Οὔτε πληγωμένος εἶναι, οὔτε ἀρρώστος, ἀλλὰ αἰχμάλωτος καὶ καταδικασμένος σὲ θάνατον!..

—Καταδικασμένος! Γιὰ ποῖο ἐγκλημα καὶ ἀπὸ ποῖο δικαστήριου;—

—Δὲν ξέρετε ὅτι ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες ὁ Γκεμπριάν κατέλαβε τὸν Ἅγιον Κλαύδιον μετὰ τοὺς Νορθηγούς του;

—Ναί, Τώμαθα στὸ Σαμπανιόλ.

—Ἡ πολιτεία ἦταν ἀνοχύρωτη καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἀρκετοὶ γενναῖοι πολῖτες ἐπληρώσαν μετὰ τὴν ζωὴν τὴν ἀνώφελη ἄμυνα ποὺ ἐκράτησαν, ἐνῶ ἄλλοι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καὶ τώρα θρῆσκονται στὴ φυλακὴ. Μαζὶ μετὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Πέτρος Πρόστ, ὁ θεῖος μου.

Τὸν συνέλαβαν ἑκατὰ σκοπον, αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ προσωποποίησης τῆς εὐλικρινείας. Βρίσκεται ἄλλωστε δεμένος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελιά τοῦ μοναστηρίου καὶ τὰ ξημερώματα θὰ τὸν ἐκτελέσουν.

—Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τὸ κάνουν αὐτό! ἐφώνασε ὁ Ρολάνδος.

Ὁ Λακουζὸν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

—Τὰ πάντα θὰ τολμήσουν, εἶπε. Ἡ πυρὰ εἶναι ἐτοιμὴ στὴν πλατεία Λουδοβίκου. Κανεὶς θέβαια δὲν πιστεύει τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ κατηγορία κατὰ τοῦ θεῖου μου. Ἀλλὰ θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν ἐπειδὴ εἶναι συγγενὴς μου καὶ ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του θὰ τρομοκρατήσουν τοὺς θουνησίους...

—Μὰ αὐτὴ εἶναι ἀτιμία!—

—Ἀσφαλῶς, εἶναι ἀτιμία! Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν φυλακὴ ὡς τὴν πυρὰ ὑπάρχει ἴσως πολὺ μεγαλύτερη ἀποστασις ἀπ' ὅσην φαντάζονται!

—Ἐλπίζετε, λοιπὸν, νὰ τὸν σώσετε;

—Νομίζετε ὅτι θὰ ἦμουν τόσο ἡσυχος ἂν δὲν τὴν εἶχα αὐτὴν τὴν ἐλπίδα; Ἐλπίζω, βέβαια, νὰ τὸν σώσω! Μήπως δὲν εἶμαι πάντοτε παρὼν ὅταν πρόκειται νὰ σωθῇ ἕνας ἀθῶος;

—Θὰ μπορούσα ἴσως νὰ σὰς βοηθήσω...

—Σεῖς Ρολάνδε;

—Εγώ, ναί. Καὶ ἂν ὅχι ὡς θάρσος Ρολάνδος ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, τοῦλάχιστον ὡς Γάλλος λοχαγός Ρολάνδος Κλεμάν!

—Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον;—

—Εἶδα πολλὰς φορὰς τὸν κόμητα ντὲ Γκεμπριάν στὸ σπῆτι τοῦ μαρκησίου ντὲ Βιλλεροῦ καὶ με γνωρίζει. Ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι δὲν ἀνήκω πιά στὸν γαλλικὸν στρατόν. Καὶ εἶμαι ἐξέσας ὅτι ἂν τὸν παρακαλέσω θὰ δώσῃ χάρι στὸν πατέρα τῆς Ἐγκλαντίνας.

—Νὰ δώσῃ χάριν! ἐφώνασε ὁ Λακουζόν. Νὰ ζητήσωμε χάρι!.. Νὰ παρακαλέσωμε, νὰ ἰκετεύσωμε!..

Νὰ σκύψωμε τὸ κεφάλι μπροστὰ σ' ἕνα Σουηδὸ! Ὁχι, Ρολάνδε, ὅχι! Ὅσα ὁ θεῖος μου δὲν θὰ τὸ δεχθῇ αὐτό, νὰ τοῦ σώσουμε τὴν ζωὴν ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὀρους! Ἐξ ἄλλου ἐγὼ δὲν ὑπολογίζω στὶς παρακλήσεις, ἀλλὰ σὲ κάτι καλὺτερο, πὸ ἀποτελεσματικότερο.

—Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

—Ἐγὼ πάλι σιγὴ. Οἱ δυὸ καθ' ἀλλήλους εἶχαν φθάσει σ' ἕνα ὕψωμα καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔβλεπαν ὅλην τὴν κοιλάδα ὅπου εἶναι χτισμένη ἡ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ μονοπάτι ἐσχημάτιζε πολλοὺς ἐλιγμούς.

—Ρολάνδε, ἐρώτησε ξαφνικὰ ὁ Λακουζόν, πότε σκεφτόσαστε νὰ ξαναπάρετε τὸ αἷμα τῶν προγόνων σας;

—Ὅταν θὰ ἔχω ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ νέος. Ὅταν ὁ δολοφόνος καὶ ἐμπρηστής θὰ ἐχῇ τιμωρηθῇ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του.

—Τὴν ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν. Καὶ σὲ ποιὸν θὰ πέσῃ ἡ ἐκδίκησί σας;

—Καὶ με ρωτᾶτε; ἔκανε ὁ Ρολάνδος με ἀπορία. Σὲ ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν ἀνάνδρον ὅσσην τὸν ἔγκλημάτων, τὸν ἀτιμὸν Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού! Θὰ πνίξω τὸν πύργον τοῦ στο αἷμα καὶ τὴν φωτιά, καὶ σεῖς θὰ με βοηθήσετε, δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀδελφός μου; Γιὰτί πρόκειται νὰ ἐκτελέσω ἕνα ἱερὸ καθήκον!

Ὁ Λακουζὸν ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Ρολάνδε, εἶπε στὴν εὐλικρίαν ποὺ μού δείξατε θάλω νὰ ἀπαντήσω μετὰ τὴν ἴδιαν εὐλικρίαν. Θὰ ἔδιναι καὶ τὴν ζωὴν μου, ἐν ἀνάγκη, γιὰ νὰ σώσω τὴν δικήν σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζετε σ' ἐμένα, ἂν θέλετε νὰ ἐκδικηθῇτε τὸν Μοντεγκιού. Καὶ μάλιστα θὰ ταχθῶ μετὰ τὸ μέρος

τοῦ, ἂν ὅχι γιὰ νὰ σὰς χτυπήσω, τοῦλάχιστον γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσω.

—Ἐναντίον μου, ἀδελφέ μου! Ἐναντίον μου καὶ μετὰ τὸ μέρος του! ἐφώνασε ὁ Ρολάνδος. Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!

—Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ γίνη!

—Μὰ γιὰτί;

—Ἐπειδὴ, ὅταν ὁ κίνδυνος κρέμεται ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια ὅλων μας, οἱ διχόνοιας καὶ τὰ προσωπικά μίση, ὅσο μεγάλα καὶ ἂν εἶναι, περνᾶν κατὰ μέρος! Γιὰτί δὲν μποροῦν νὰ ἐχθρεύονται μεταξύ τους αὐτοὶ ποὺ ἐπιδιώκουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸ, ὅταν ὁ σκοπὸς αὐτὸς κινδυνεύει! Τέλος, ἐπειδὴ αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους καὶ ἰσχυροτέρους ὑπερασπιστὰς τῆς ἐλευθερίας μας! Ἀπὸ τοὺς ὑποταλὰς τοῦ διαλέγου τοὺς ἐβελοντάς μετὰ τοὺς ὁποῖους καταρτίζω τὰ ἀνταρτικά μου σώματα, αὐτὸς μού δίνει χρήματα καὶ τρόφιμα καὶ ὅπλα. Αὐτὸς τρέφει καὶ προστατεύει τὴν μητέρα, τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ χωρικοῦ ποὺ πολεμεῖ. Τέλος ὁ πύργος τοῦ ἔχει μεταβληθῇ σὲ στρατηγεῖο. Καθὼς βλέπετε, οἱ ὑπηρεσίες ποὺ μὲς προσφέρει εἶναι ἀπερριπτόντες καὶ ὅσο ἐνοχος καὶ ἂν εἶναι ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς γιὰ τὴν οἰκογενείαν σας, γιὰ μένα εἶναι ἥρωσι!

—Σὰς καταλαβαίνω καὶ σὰς ἐπιδιοκίμαζω, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Θὰ περιμένω λοιπὸν μετὰ ὑπομονή, καὶ ἰσως δὲν θὰ περιμένω πολλὸ! Θάρσῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ τὸν ἐγκαταλείψετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ θὰ ἐνωθῇτε μαζί μου γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουμε, γιὰτί ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ἀτιμώρητον ἕνα ἀπαγωγέα, ἕνα ἐμπρηστὴ καὶ δολοφόνον! Θυμηθῆτε αὐτὸ ποὺ σὰς λέγω αὐτὴ τὴ

Πώς γεννιέται ο έρωας...

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΓΙΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

του 'Αλεξάνδρου Δουμά, υιού

Την πρώτη φορά την είδα στην πλατεία του Χρηματιστηρίου, στην πόρτα του Σός. Ένα ανοιχτό

άμαξάκι είχε σταθμεύσει και μια γυναίκα άσπροντυμένη έκαιε. Ένα μουρμουρίσμα θαυμασμού έχαιρετο την εισοδό της στο κατάστημα. Όσο για μένα έμεινα, καρφωμένος στη θέσι μου, απ' τη στιγμή που έμεινα ως

τη στιγμή που έβγινε απ' εκεί. Από τα πρώτα την έβλεπα να διαλέγει μέσα στο κατάστημα τα διάφορα πράγματα που ήθελε να ψωνίσει. Θα μπορούσα να μπω κι' εγώ μέσα σ' αυτό, αλλά δεν τολμούσα... Ήταν ντυμένη πολύ κομψά, φορούσε ένα φόρεμα από μουνσελίνα, όλο γαρνιρισμένο με βολάν, μιαν ινδική σάρκα κεντημένη στις γωνίες με λουλούδια χρυσά και μεταξωτά, ένα ψάθινο καπέλλο, και, σαν μόνο βραχιόλι, μια χρυσή αλυσίδα, που άρχισε μόλις τότε να είνε της μόδας...

—Είπε ή δεσποινίς Μαργαρίτα Γκωτιέ, μου είπαν όταν έρώτησα...

Η ανάνησις της όπτασις αυτής, αφού δεν μπορούσε να είναι άλλο τίποτε, δεν έφυγε απ' το νου μου, όπως έγινε με τόσες άλλες προηγούμενες, και αναζήτησα παντού την κατάσταση εκείνη γυναίκα με την βασίλικη όμορφιά.

★

Έτσι άρχισαν σχεδόν όλοι οι μεγάλοι έρωτες του περασμένου αιώνα, ακόμη και σήμερα δεν παύουν να συγκινούν για την ποιητική τους ατμόσφαιρα.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ της Μπαθ. Σεράο

...Ο 'Ανδρέας είδε την Λουκία να παρουσιάζεται στην πόρτα. Με το πρόσινο φόρεμά της και το ροζ καπέλλο, εκείνη φαινόταν σαν μεγάλο τριαντάφυλλο, μια γυναίκα, μεταμορφωμένη σε λουλούδι, ένα λουλούδι που έγινε γυναίκα. Ο 'Ανδρέας ένοιωσε όλη την ύπαρξή του να πετάει προς το λουλούδι αυτό, και θάθελε με μοναδική και υπέρτατη επιθυμία, να τ' αγκαλιάσει το λουλούδι αυτό, να το κρατήσει κοντά στα χείλη του, ν' ανασάνει όλο το άρωμά του, να του ρουφήξει όλη τη ζωή.

Τη νύχτα εκείνη ή Λουκία υπέφερε από τον σφοδρό πυρετό που δίνει στις νευρικές κρίσεις ή αποκαίνις της ζωής των ζώων, που είναι ελεύθερη και θορυβώδης, στην ύπνορη και ύγιεστατη τολμηρότητά της. Εκείνη τη νύχτα ο 'Ανδρέας ναικώθηκε από τον πυρετό που φέρνει στις γερές κρίσεις ή ασθενική έντασις των νευρών. ή διαστροφή των αισθήσεων.

«Η ΠΗΓΗ» του Τουρίς Μόργκεν

Τρεις Άγγλοι αξιωματούχοι, αλχημικοί πολέμου στην Ολλανδία, συγκεντρωμένοι ένα δράδυ στο σπίτι τους μιλούσαν για την νεαρή γυναίκα που τους φιλοξενεί. Καί ακούοντάς τους να μιλούσαν γι' αυτήν και νοιώθοντας ότι του είνε αδύνατον να μείνει οδίαφορος στα σχόλιά τους, ένας απ' αυτούς, ο Λιούις 'Αλίσον, αντιλαμβάνεται πως είναι ερωτευμένος με την Γιούλι.

Την εξέταζαν με τη σιέφι και με τις αισθήσεις, κάποτε με σκληρότητα και άλλοτε με

τρυφερά, συχνά με μιαν ανδρικήν αδιαφορία που δεν έχει καμιά σκληρότητα, ούτε και είνε τρυφερή...

—Την εξέταζαν και την σχολιάζουν, σκεπτόταν ο Λιούις, σάμπως να μην ήταν εδώ και να τους ακούει. Ένώ εκείνοι μιλούσαν, αὐτός την έβλεπε διαρκώς μπροστά του... Όταν οι άλλοι δύο έσώπαιναν, αυτός σχεδόν την άκουε να μιλάει. «Καί όμως, δεν είν' εδώ, σκεπτόταν. Η σιέφις μου την έφερε εδώ πέρα και όχι αυτές οι συζητήσεις των άλλων». Αποφασισμένος ν' απομακρυνθί, σηκώθηκε από την καρέκλα κι' επροχώρησε προς την πόρτα. Αυτή του όμως ή κίνησης, ή τόσο απροσδόκητη, εφάνηκε τόσο παράξενη στους άλλους, που έσταμάτησαν τη συζήτησι κι' έναρρωσαν τα μάτια επάνω του.

Ο Λιούις έκαιε πάλι στη θέσι του. «Εγώ φταίω και όχι έσεις, είπε. Αν δεν την σκεπτόμουν, γαμίζοντας με τον εαυτό της όλο το δωμάτιο, ίσως δεν θ' άρχίζατε αυτές τις κουβέντες... Πάντως, τώρα ξέρετε αυτό που μισή ώρα πριν τ' άνοιξε κι' έγώ».

ΟΤΙΣ ΔΕΛΙΔΕΣ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΤΩΝ

Σε εποχές διαφορετικές και χώρες πολύ μακρινές τη μια από την άλλη, ο έρωας, σε οποιαδήποτε γλώσσα και αν άφηγείται κανείς, έχει μυστηριώδη την καταγωγή, τόσο, που κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να την έξιχνιάσει ως το τέλος.

«Η ΗΛΩΝΗ» του Γαβριήλ Ντ' Ανούντσιο

Εκείνη έσώπασε. Καί οι δύο ένωώσαν πιά να στενεύει ο κύβλος που επρόκειτο να τους κλείσει μαζί.

Μέσα του τόσο γρήγορα. Ούτε ο ένας ούτε ή άλλη είχαν την παραμικρή αντίληψι αυτής της γρηγοράδας. Έπειτα από δύο ή τρεις ώρες από τη στιγμή που πρωτοείδθηκαν, ή μια παραδινόταν στον άλλον νοερά. Καί ή αμοιβαία εκείνη πρόσφορα του εαυτού των τους φαινόταν πολύ φυσική.

Υστερα από μια παύσι, χωρίς να τον κυτάξει, αυτή του είπε:

—Είσαστε πολύ νέος; Άγαπήσατε λοιπόν τόσο πολύ;

Αὐτός της απήντησε με μιαν άλλην ερώτησι: —Νομίζετε πως είναι εγγενέστερο και ωραιότερο να φανταστή κανείς ότι βρίσκει σε μια μόνη γυναίκα όλη τη γυναικεία όμορφιά και τη χάρη, ή ότι ένας άντρας προικισμένος με πνεύμα λεπτό και πολύ ευαίσθητος πρέπει να δοκιμάσει όλα τα χείλη που περνούν από μπροστά του σαν τα πλήκτρα ενός κλειδοκρυβόλου, ως που να βρει τη νότα που θα τον μεθύσει;

—Δεν ξέρω. Έσεις τί λέτε;

—Ούτε κι' εγώ δεν μπορώ να βρω μια λύσι στο μεγάλο αυτό αισθηματικό πρόβλημα. Υπακούοντας όμως στο ένστικτό

«ΣΤΑΧΤΗ» της Γκράσια Ντελέντο

Η Όλυ ήταν ένα κορίτσι δεκαπέντε χρονών, όμορφο και ψηλό, με δυο μεγάλα γατίσια μάτια, γαλάνα και λιγάκι λοξά, το στόμα φιλήδονο, το κάτω χείλος του οποίου, χωρισμένο στη μέση, φαινόταν σαν δυο κεράσια.....

Ο 'Ανανίας 'Ατόντζα ήταν ένας νέος ψηλός, με μακρὰ κατάρματα μαλλιά, που έγυάλιζαν σαν λαδωμένα. Τα μάτια του, κατάρματα, ήταν αδύνατον κανείς να τ' αντικρύσει. Ήσαν τόσο φωτεινά, που μοναχά ή Όλυ μπορούσε να τον κυτάξει κατάρματα.

Μια μέρα ο νέος οδήγησε το κορίτσι ως μια μισογκρεμισμένη καλύβα, άρπαξε την Όλυ από τη μέση, την ανασήκωσε, έκλεισε τα μάτια και την έφίλησε. Καί από την ήμερα εκείνη οι δυο νέοι αγαπήθηκαν άγρια, κλείνοντας το μυστικό της αγάπης τους στη σκοτεινή εκείνη μοναξιά, πίσω από τους θάμνους της άκροθαλασσίας ή στις απόμερες χαλασμένες καλύβες.

μου, έδοκίμασα όλα τα πλήκτρα του κλειδοκρυβόλου, και φοβάμαι πως βρήκα τη νότα που ζητούσα, αν κρίνω τουλάχιστον απ' τη φωνή που άκούω μέσα μου.

—Φοβώσαστε, είπατε;

—Φοβάμαι αυτό που έλπιζω.

Έλεγε με αφάνταστη φυσικότητα τις κομψές τες φράσεις. Καί ή Έλένη ένοιωσε τη φωνή του σαν ένα δίχτυ που την έτύλιγε ολόκληρη και την τραβούσε έξω απ' τη ζωή.

«ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ» του Ντοστογιέφσκυ

Εκείνη του έτεινε πάντα ταπεινά το χέρι, κάποτε δεν έτολμούσε ούτε να του το προσφέρει σαν να φοβόταν μήπως εκείνος το απορρούσει. Φαινόταν πάντα ότι εκείνος έπαιρνε αυτό το χέρι με αποστροφή, ήταν πάντα ανήσυχος, όταν ή νέα έρχόταν, και συχνά δεν κατέρθανε να του βγάλει ούτε μια λέξι απ' τα χείλη. Ήταν μέρες που έτρεπε μπροστά του και μετά έφευγε βαθεία στενοχωρημένη. Αυτή τη φορά όμως τα χέρια τους ενώθηκαν σ' ένα δυνατό σφίξιμο. Ο Ρασκολνίκωφ έκύτταζε την Σόνια γρήγορα, δεν επρόφερε λέξι κι' έγειρε κάτω τα μάτια. Ήσαν μόνοι, κανείς δεν τους έβλεπε. Ο φύλακας είχε απομακρυνθί για μια στιγμή.

Εξαφνα, χωρίς καν ο κρατούμενος να το αντιληφθί καλά-καλά, μια άτακτική δύναμις τον έρριξε στα πόδια της.

Εκείνη, αγκάλιασε τα γόνατά της. Στην αρχή εκείνη έτρώμαζε και το πρόσωπό της έγινε κατάχλωμο. Σηκώθηκε βιαστικά κι' έκύτταζε τον Ρασκολνίκωφ τρέμοντας.

Της ήταν όμως άρκετη αυτή ή ματιά γιό να καταλάβη τα πάντα. Στα λαμπρά του μάτια ένοιωσε μιαν ευτυχία άπεραντη. Δεν χωρούσε πιά ή παραμικρή αμφιβολία ότι την αγαπούσε, με μιαν αγάπη άπεραντη...

Θέλησαν να μιλήσουν, αλλά δεν μπόρεσαν. Τα μάτια της ήσαν πλημμυρισμένα δάκρυα. Καί οι δυο ήσαν κατάχλωμοι κι' έξηντημένοι, αλλά στα καταβεβλημένα πρόσωπά τους έλαμπε ή χαρά της αναγεννήσεως. Ο έρωας τους έκανε να ξαναγεννηθούν, ή καρδιά του ενός έκλεινε μιαν ανεξάντλητη πηγή ζωής για την καρδιά του άλλου.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ) — Ο μπάρμπα Σιμόν, ο θυρωρός της πολυκατοικίας της οδού Παλαιού Περιστεριάνος, όπου παρέμενε η οικογένεια Μενιέ καθώς και ο δικηγόρος Μαρσιάλ Μπερέν, μη ξεχνώντας το άλλο του επάγγελμα που συνίστατο στο να καταδίδει στην Δεσποινίδα Λευκή ντ' Ωμόν, κάθε κίνηση του Μαρσιάλ, την έμπνευσή της έναντιον της Τζέννης επιθετικώς πήγε στο μέγαρο του Γκοντράν κι' ανέφερε στην κόρη του τα όσα συνέβησαν στην δυστυχισμένη εργάτρια. Η Λευκή που θυμόμπε πως είχε απαλλάξει από την Τζέννη όταν έμαθε από τον θυρωρό τα της διασώσεως της ταράχθηκε ελαφρετικά και χτυπώντας το κουδούνι είπε στον υπηρέτη που φάνηκε σ' αυτόν:

— Επιστώ να δώ τον πατέρα μου. Πήγαινε να του πης πως τον παρακαλώ νάρθει να με βρει (δδω).

Βον

— Λοιπόν, δεσποινίς, εγώ φεύγω! Έκαμε ο θυρωρός. — Όχι! μένι! Θα διηγηθής στον πατέρα μου όσα συνέβησαν ψες βράδυ στο σπίτι των Μενιέ. Ο Γκοντράν δεν άργησε να έκτελέση την έπιθυμία της κόρης του. — Ήμουν έτοιμος να βγω. Τι είναι αυτό λοιπόν πού έπείγον πού έχεις να μου πης; ρώτησε βλέποντας την ταράχη πού διαβάζονταν επάνω στο πρόσωπο της Λευκής.

— Ο μπάρμπα Σιμόν, απήντησε εκείνη δείχνοντας τον θυρωρό, μούφερε μιά είδηση πού σάς ενδιαφέρει ίσως αφού έχετε σκοπό, καθώς πιστεύω, να γίνετε ιδιοκτήτης του σπιτιού πού

συνέβη το πράγμα. Είχε τονίσει όσο μπορούσε την τελευταία λέξη. — Ποιό πράγμα; ρώτησε ο Γκοντράν. Σ' ένα νεύμα της νέας, ο θυρωρός Σιμόν ξαναόη γήθηκε την περιπέτεια και σωτηρία της Τζέννης. — Ο Ντ' Ωμόν άκουσε χωρίς ν' αφήση να φανή τιποτε, επάνω στο προσωπό του από τα συναισθήματα πού δοκίμαζε. — Ε, λοιπόν, κόρη μου, έκαμε με τον πού ήρεμο πρόπο πού μπορούσε να βρῆ, όλα αυτά δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για μένα. Είναι πράγματα πού τὰ διαβάζει κανείς κάθε μέρα στα διάφορα των έφημερίδων. Ωστόσο ή υπόθεσις αυτή δεν μπορεί να μ' έμποδίση να γίνω ιδιοκτήτης του σπιτιού πού σκόπευα ν' αγοράσω. Ψες βράδυ άλλως τε, συνεννοήθηκα πάνω στο ζήτημα αυτό με τον άνεψιό του ιδιοκτήτου. — Με τον κ. Έδουάρδο Ντεζανίρ; — Ακριβώς, κόρη μου, κι' ελπίζω να τελειώση σύντομα ή υπόθεσις αυτή. Προφέροντας τὸ όνομα του Ντεζανίρ ή Λευκή άφησε να διαγραφῇ ένα ελαφρό χαμόγελο στα χείλη της. — Έστο! είπε όταν ο πατέρας της έπαυσε να μιλή. Αγοράστε τὸ σπίτι δεν θλῶπω κανένα άτοπο σ' αυτό. Και γυρίζοντας στον μπάρμπα Σιμόν:

— Θα διατηρήσης την θέσι σου! τὸ εἶπε κυττάζοντας τον θυρωρό κατάματα. — Κι' όταν αυτός την εύχρίστηκε με θερμά λόγια: — Τώρα μπορείς να φύγης, πρόσθεσε ή Λευκή.

★

Μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω από τον θυρωρό ο Γκοντράν πού ως εκείνη την στιγμή μόλις συγκρατούσε τον θυμό και την κατάντηξί του μαζί, άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσα στο μπουντουάρ της κόρης του χειρονομώντας σαν τρελλός.

Η Λευκή με τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος, αφού τὸν κύτταξε για ώρα πολλή:

— Βλέπετε, πατέρα, φώναξε ξαφνικά, πὸς τώρα πρέπει να φοβούμαι περισσότερο από άλλοτε την αντίζηλό μου;

— Καί τί μ' ενδιαφέρει αυτό; άποκρίθηκε ο Γκοντράν.

Γρήγορα όμως συγκρατήθηκε και:

— Έστο! θα ξαναρχίσω με, έκαμε σαν ν' άποκρινόταν σέ σκέψι πού τὸν έρχόταν ξαφνικά.

— Τι θέλεις να ξαναρχίσες;... Επιστενα πὸς εἶχα απαλλαγῇ από τὸ βάρος αυτό. Μου εἶχατε υποσχεθῇ...

— Και τώρα ακόμα σου υπόσχομαι πὸς σε λίγο δεν θαῤης καμμιά ανησυχία από τὸ μέρος αυτό. — Αἱ έχετε λοιπόν κανένά νεό σχέδιο; — Τα μάτια του Γκοντράν άστράψαν.

— Ε, λοιπόν, ξανάπε ή Λευκή, έχω κι' εγώ ένα σχέδιο. Καί θα τὸ πραγματοποιήσω, σὰς τὸ υπόσχομαι. Η νέα μιλούσε με τόνο σταθερό και άνεσήκωνε τὸ κεφάλι της. — Ο Γκοντράν την κύτταξε, σαν νάθελε να την ρωτήσει.

— Θέλετε να μάθετε τὸς σκοπούς μου; τὸν πρόλαβε ή κόρη του. Αρνούμαι να σὰς τὸ έκμυστηρευθῇ πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον. — Ε-χω ανάγκη να συνάψω μιά συμφωνία πρώτα.

— Δεν θάταν καλύτερα νάλεγεσ μιά συνεννοχή; — Συμφωνία ή συνεννοχή, τὸ ίδιο πράγμα είναι! απήντησε ή Λευκή, φθάνει να επιτύχω τὸν σκοπό μου. Καί θὰ τὸν επιτύχω, πρόσθεσε με τόνο σταθερό, θὰ τὸν επιτύχω με κάθε

τρόπο και με οποιαδήποτε θυσία. — Ο Γκοντράν σιωπούσε. Μέσα του υποσχόταν στον έαυτό του ν' αφήση την κόρη του, πού θα τὸν άπῆλ- λαισε βέβαια από την Τζέννη. — Υποσχόταν όμως και στον έαυτό του να ενεργήση τὸ πᾶν για να κατορθώση ν' απαλλαγῇ, όσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα και μ' όσες έπιτηδειότητες μπορούσε, από τὸν Μαρσιάλ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' ΝΕΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

Δυὸ μέρες άργότερα ο Γκοντράν γινόταν ιδιοκτήτης τὸ σπιτιού της οδού Παλαιού Περιστεριάνος και καλούσε κοντά του τὸν θυρωρό.

Ο Σιμόν έσπευσε άμέσως και έγινε πάλι δεκτός από την Λευκή. — Ξέρεις ότι ο πατέρας μου αγόρασε τὸ σπίτι, τὸ εἶπε, μόλις ο γέρω θυρωρός βρέθηκε μπροστά της. Δεν θα σου κρύψω όμως πὸς σε βρίσκει κάπως ήλικωμένο για να έπαρῇς σ' όλόκληρη την έπιστάσιά του σπιτιού.

Ο Σιμόν άνοιξε τὰ μάτια του σαν άνθρωπος πού από την έκπληξι μεταπίπτει στην ανησυχία. — Εγώ όμως, έκακολούθησε ή νέα συνηγόρησα για σένα. Τώρα λοιπόν πού ή υπόθεσις σου είναι μισοκερδισμένη από σένα έξαρτάται να διατηρήσης την θέσι του θυρωρό.

— Τι πρέπει να κάμω γι' αυτό, δεσποινίς; — Να με υπηρετήσης! απήντησε ή Λευκή τονίζοντας τὰ λόγια της και κυττάζοντας κατάματα τὸν θυρωρό.

Ο Σιμόν στριφογύρισε τὸ κασκέτο του μέσα στα χέρια του και με ύπουλη δειλία:

— Μήπως δεν ήμουν πάντοτε πρόθυμος στις διαταγές της δεσποσύνης; απήντησε. Θα έκακολουθῇσω, λοιπόν, να κάνω ό,τι μπορείς για να εύχαριστῇ την δεσποινίδα.

— Καλά, δέχομαι την υπόσχεσί σου. Απαιτῇ, λοιπόν, από αύριο νάρχεσαι κάθε πρωί να μου αναφέρης κάθε τι πού θα συμβαίη στο σπίτι πού ο πατέρας μου, μπορώ να σου τὸ βεβαιώσω τώρα, θὰ σου έμπιστευῇ την φύλαξί.

Ο μπάρμπα Σιμόν εύχρίστηκε με θερμά λόγια την Λευκή, πρόσθεσε ακόμα ένα σωρό υποσχέσεις και έφυγε. Καί, όπως τὸ εἶχε άπαιτήσει ή Λευκή,

κάθε μέρα την πληροφορούσε σχετικᾶ. — Έτσι, ένα πρωί, έφθασε θιαστικός ο μπάρμπα Σιμόν στο μέγαρο της οδού Αγίου Δομνίκου, για ν' ανακοινώση στη νέα μιά πολύ σπουδαία γι' αυτήν είδηση. — Ο Μαρσιάλ είχε φθάσει ξαφνικά, και χωρίς να τὸν περιμένη κανείς, στο μικρό δωμάτιο πού κρατούσε ως νοικάρης στο σπίτι της οδού Παλαιού Περιστεριάνος.

Ο νεαρός άντεισαγγελεύς είχε διαβάσει στις έφημερίδες την είδησι πού άφωρούσε την Τζέννη κι' έφυγε άμέσως για τὸ Παρίσι γεμάτος ανησυχίες. Μαθαίνοντας την ξαφνική έπιστροφή του Μαρσιάλ ή Λευκή ντ' Ωμόν δεν μόρρεσε να κρύψη την δυσάρεσκεια πού της προξένησε ή είδησις.

Βιάστηκε να ρωτήση τὸν θυρωρό για τις ενέργειες του Μαρσιάλ μόλις έφθασε στο Παρίσι, αλλά ο Σιμόν δεν ήξερε τίποτε άλλο, παρά ότι ο νεαρός του ένοικιαστής, από την στιγμή πού έφθασε, κλειδώθηκε στο δωμάτιό του. — Ο θυρωρός όμως έφερε και μιά άλλη είδησι, όχι λιγώτερο σπουδαία από την πρώτη.

Επρόκειτο για την Τζέννη, πού κατά την διαβεβαίωσι του Σιμόν, έπαθε ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό, διότι κυριεύθηκε, έλεγε, από μεγάλη μελαγχολία.

Δεν πήγαινε πιά στο εργαστήριό της κ. Μποστέλ και δεν εργαζόταν, πράγμα πού ασφαλώς θα είχε συνέπειες στα οικονομικά της οικογενείας Μενιέ.

Εκτός απ' αυτό και ή κατάστασις της Μπέρθας Μενιέ είχε χειροτερέψει. Τώρα μόλις μπορούσε ν' άναστηκῇ από την πολυθρόνα της κι' αναγκάζονταν να την παίρνουν στα χέρια για να την βάζουν στο κρεβάτι της.

Η Λευκή ένοιωσε μιά άγρια χαρά από τις είδησεις αυτές κι' αφού εύχρίστηκε τὸν θυρωρό και τὸ συνέστησε να έκακολουθῇ νὰ την κρατῇ πάντοτε ένήμερη, διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφείο του πατέρα της.

★

Εκεἱ βρήκε τὸν πατέρα της να συζητῇ με τὸν φίλο του Έδουάρδο Ντεζανίρ. — Σὰς ένοχλῇ, πατέρα; έκαμε ή Λευκή. — Αιγάκι! εἶπε χαμογελώντας ο έκατομυριούχος, μπορείς όμως να περάσης στη σέρρα όπου να κανονίσω με τὸν κ. Έ-

δουάρδο μερικές έπειγούσες υποθέσεις. — Η Λευκή κατάλαβε πὸς δεν έπρεπε να έπιμείνη και πέρασε στη σέρρα πού συνεχόταν με τὸ γραφείο του πατέρα της, φροντίζοντας ν' αφήση μισάνοιχτή την πόρτα, σὲ τρόπο πού να μωρη ν' άκούη τη συζήτησι των δυὸ άνδρων. — Ο Ντεζανίρ ήταν λίγα χρόνια νεώτερος του Γκοντράν. Ήταν ένας κομψός με πολύ εύγενικούς τρόπους νέος, πού από την πρώτη ματιά άφηνε να μαντεύεται ο καλομαθημένος άνθρωπος.

Μόνη του άδυναμία ήταν ότι δεν μπορούσε ν' άρνηθῇ ποτε τίποτε στον ντ' Ωμόν κι' ήταν άληθινό του νευρόσπαστο. — Όταν ή Λευκή μισόγειρε πίσω της την πόρτα, ο έκατομυριούχος πλίσσισε περισσότερο τὸν φίλο του και:

— Ελα. Έδουάρδε, άρχισε να τὸν λέη, πὸς για εἰλικρινά τί σκέπτεσαι για τὸ σχέδιο πού σου ανέπτυξα;

— Μου φαίνεται πραγμα τοποιήσιμο! Ήθελα ωστόσο, πριν έκφρασθῇ όριστικά, να έχω περισσότερες πληροφορίες.

Ο Γκοντράν χαμήλωσε την φωνή του για ν' άποκριθῇ:

— Σου εἶπα πὸς ή τύχη μ' έφερε μπροστά στον... — Αρχαίο σου αντίζηλο; διέκοψε ο Ντεζανίρ. — Ναι. Ύστερα από δέκα όκτώ χρόνια, ξαναβρήκα τον Ζωρζ Περιέ... — Πού εσύ νόμιζες πὸς τὸν είχες στείλει στις αἰώνιες μονές!... Η άλήθεια είναι πὸς κι' εγώ, όπως κι' εσύ, πίστευα πὸς ο φίλος μας είχε πεθάνει, αν όχι άμέσως, τουλάχιστον λίγο καιρό μετά τὸ δυστύχημά του.

Και χαμογελώντας πονηρά ο Ντεζανίρ:

— Μου φαίνεται, πρόσθεσε, άγαπητέ ντ' Ωμόν, πὸς ή παρουσία του είναι ένα βάρος στο στομάχι σου, και δὲ θα σου χόταν άσχημα ν' απαλλαγόσουν από τὰ βάρη πού σ' ένοχλῶν...

Ο ντ' Ωμόν ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Έχω κάτι καλύτερο απ' αυτό να κάμω, εἶπε. Καί όπως σου λέγα και προηγουένως, ή τύχη μου παρέσχε μεγάλη υπηρεσία πού μ' έκαμε να συναντήσω τὸν Ζωρζ Περιέ.

— Είναι ένας άληθινός οφθαλμός, εἶπες;

— Ναι, ένας εἰφομάχος πρώτης δυνάμεως, σου τὸ βεβαιῇ. Τὸν εἶδα με τὰ μάτια μου...

— Όστε, αν ο κύριος αὐ-

τὸς έκαμε καμμιά σοβαρή μονομαχία, ο αντίπαλός του μωρούσε να έτοιμάση την διαθήκη του, πριν πάη στο πεδίο της τιμής... — Ακριβώς! — Κι' αν κατάλαβα καλά, έχεις κι' άλλος έτοιμος έναν αντίπαλο στο χέρι σου. — Ναι! ένευσε ο Γκοντράν. — Τὸ όνομά του; — Αντ' ν' άπάντηση άμέσως ο Γκοντράν έρριξε μιά ματιά πρὸς τὸ μέρος της σέρρας κι' άθόρυβα πήγε κι' έκλεισε την πόρτα. Μετά σέρνοντας τὸν συνομιλήτη του στην άλλη άκρη του γραφείου του τὸ μῆλος χαμηλότερα για λίγες στιγμές. — Τότε λυπούμαι τὸν κακόμοιρο αυτόν Μαρσιάλ! Έκαμε ο Ντεζανίρ, σαν ν' άπαντούσε στα τελευταία λόγια του Γκοντράν. — Ο Ντ' Ωμόν έμεινε άπαθής. — Θέλω να τελειώσω μιά για πάντα! εἶπε. Άλλως τε στηρίζω τις έλπίδες μου σ' έσένα για να τελειώσης την υπόθεσι αυτή. Θα σου καταβάλω τὸ αντίτιμό της, πρόσθεσε, κυττάζοντας κατάματα τὸν συνομιλήτη του. — Δεν υπάρχει λόγος να συζητούμε για τὸ αντίτιμο, άγαπητέ μου ντ' Ωμόν. Ξέρεις πολύ καλά ποιές είναι οι έλπίδες μου και τί φίλο δοξῇ. Σου ζήτησα τὸ χέρι της κόρης σου. Σήμερα ως άμοιβή της υπηρεσίας πού άπαιτείς από την φιλία μου άπαιτῇ να γίνης πεθερός μου. — Συμφωνῇ! Έκαμε ο Γκοντράν. ★

Αναλαμβάνοντας όμως την υποχρέωσι αυτή, ο έκατομυριούχος δεν τόκαμε μω φαίνεται χωρίς όπισθοβουλία, γιατί τὸ επάνω χέλος του συσπάστηκε άπότομα, όπως συνέβαινε όταν μελετούσε κάποιο νέο έγκλημα. — Κι' από τη στιγμή εκείνη, πράγματι, ο Γκοντράν είχε αποφασίσει ν' απαλλάγῇ από τὸν φίλο του Έδουάρδο Ντεζανίρ, μόλις έκείνος άποτελείωνε την υπηρεσία πού περίμενε απ' αυτόν.

Αυτή ήταν πιά ή φύσις του Γκοντράν. Μιά και όλίσθησε στο έγκλημα με την δολοφονία του συγγενούς του κόμητος Μοράν, δεν φρόντιζε πιά να σταματήσει.

Φανόταν μάλιστα πὸς ύστερα από κάθε νέο και κούρημα πού διέπραττε, γινόταν σκληρότερος για τὰ άνοσιουργήματα πού σκεπτόταν να διαπράξῇ.

Από την μισάνοιχτη πόρτα της βεράντας, ή Λευκή κρυφάκουε την συζήτησι του πατέρα της και του Έδουάρδου.

Κι' ο πιο έπιφοδος άνθρωπος δεν μπορούσε να διαθέσει ποτέ τόσα ισχυρά μέσα για να κατορθώσει τον σκοπό που έπεδίωκε και να πραγματοποιήσει τα μισαρά σχέδια που έκρινε απαραίτητα για την ασφάλειά του.

Έτσι η άτυχη Τζέννη, φαίνεται πως δεν είχε φθάσει ακόμα στο τέρμα των φρικτών δοκιμασιών που τις έπεφύλασσε ο άδυσωπτος έχθρος της.

Αφού απέτυχε στον σκοπό του, χρησιμοποιώντας δυο φορές τον Μπρικό ως συνένοχο, έπρόκειτο τώρα να εξασπαστεί τον Ντεζανίρ έναντι του αθώου θύματος του, του οποίου είχε ορκισθεί την καταστροφή.

Και τη φορά αυτή δεν έπιθουλεύονταν πια την ζωή της Τζέννης. Ήθελε να στήση παγίδα στην τιμή και στην αρετή της γλυκειάς κι' αθώας νέας, με την βεβαιότητα πως θα κατώρθωνε να την παρασύρει σ' αυτήν.

Εκτός τούτου ο άθλιος ήξερε πως μπορούσε να βασισθεί στην συνδρομή της κόρης του, τουλάχιστον εφόσον με τα κακούργα ένστικτα, στο οποίο είχε αφήσει ο ίδιος ν' αναπτυχθούν τα χειρότερα αίσημάτα.

Στην αρχή από πατρική αδυναμία, από υπολογισμό έπειτα, είχε μεταβάλει τη Λευκή, σε μια από τις γυναίκες εκείνες, μπρος στις οποίες πρέπει τα πάντα ή να κάμπτονται ή να σπώνουν...

Κι' όταν λοιπόν ήρθε η στιγμή να υποδείξει στον Έδουάρδο την πορεία που έπρεπε ν' ακολουθήσει για την εκτέλεση του εναντίον της Τζέννης σχεδίου, ο Γκοντράν φρόντισε να πάει —χωρίς να φανή πως τώκαμε σκόπιμα— και ν' ανοίξει λίγο την πόρτα της σέρρας.

Ήθελε τώρα να μη χάσει ούτε λέξη ή Λευκή, απ' εκείνα που θα λέγονταν στο γραφείο του.

Η Λευκή ήρθε πραγματικά και τοποθετήθηκε κοντά στην πόρτα σε τρόπο που να μπορεί ν' ακούει χωρίς να την βλέπουν.

Κι' ο Γκοντράν άρχισε άμέσως την συζήτηση.

—Φίλε μου Ντεζανίρ, είπα, πρέπει να φανής μαζί μου τόσο ειλικρινής, με την ιδιότητά σου ως μέλλοντος γαμβρού μου, όσο θα φαινόμουν εγώ ο ίδιος ως μέλλοντος πεθερού σου.

—Δηλαδή, θέλετε να τα πούμε καθαρά και ξάστε-

ρα;

—Και να μιλήσωμε χωρίς επιφυλάξεις, είπε ο Γκοντράν που άφου σιώπησε προς στιγμήν:

—Σου έρρηκα μια θελκτική έρωμένη, φίλε Έδουάρδε, πρόσθεσε.

Ο Ντεζανίρ έσκασε στα γέλια.

—Δεν αρμόζει σ' έναν πεθερό ο ρόλος αυτός, είπε.

—Όπως σου είπα, λοιπόν! Η νέα είναι πολύ θελκτική.

—Ομορφή;

—Όσο παίρνει. Άλλά, εξακολούθησε παραιτώντας τον άστείο τόνο του, δεν πρόκειται να μάθωμε αν θα σουάρσει ή όχι. Απεφάσισα να γίνης έραστής της.

—Υπό τον όρο να θέλη κι' αυτή όμως!

—Ένας παλιός γυναικοθήρας όπως εσύ, θα ξέρη πως να τα καταφέρει.

—Θα κάμω δτι μπορέσω. Άλλά τέλος πάντων, αν εκείνη αντίσταθι στα συνηθισμένα μέσα.

—Τότε, θα πρέπει να χρησιμοποίησις τά... άλλα!

—Τα έκτακτα, θέλεις να πής; Δηλαδή τα επικίνδυνα;

—Με κατάλαβες καθώς βλέπω!

—Ωστε, σαν να λέμε, άγαπητέ μου Γκοντράν, μου προτείνεις να επιχειρήσω άπαγωγή! Τότε όμως πρέπει να ξέρω το έδαφος επάνω στο οποίο θα εργασθώ και τους αντιπάλους, που θάχω να πολεμήσω.

—Θα σε πληροφορήσω άμέσως: η δεσποινίς είναι μια άπλη εργάτρια.

—Δεν είμαι άπ' εκείνους που δεν καταδέχονται τα

κορίτσια του λαού, διέκοψε ο Ντεζανίρ. Είναι ένα φρούτο που έμεις οι γυναικοθήρες δεν θρίσκομε συχνά την ευκαιρία να το δοκιμάσωμε. Κι' όταν κορεσθι κανείς από τις παντοειδείς και πολυποίκιλες ήδονες της ζωής, όπως εγώ, δεν είναι δυσάρεστο, σε βεβαιώ, να δρέψη μερικά άγρια λουλούδια επάνω στους φράκτες...

—Η παραβολή σου αυτή μου δίνει την βεβαιότητα, πως από αύριο κιόλας θ' άρχισις την έκστρατεία σου...

—Ας δούμε τώρα τους γονείς, διέκοψε ο Έδουάρδος. Υπάρχει πατέρας και μητέρα;

—Ναι, ένας πατέρας γέρος και σχεδόν άννηρος.

Μια μητέρα που έχει ήδη το ένα πόδι της μέσα στον λάκκο κι' ένας άδελφός άναξιος λόγου. Όλοι αυτοί δεν είναι και πολύ έπιφοδοί, όπως βλέπεις.

—Τότε που έρίσκεται ο κίνδυνος;

—Στην τιμιότητα της δεσποινίδος...

—Α, μπά!

—Θα χρειασθι να στήσης στην αρχή με προσοχή την παγίδα, και έξασα να σου το πω πρό όλίγου, να κυριεύσης το φρούριο έξ έφόδου. Είσαι λοιπόν αρκετά πληροφορημένος;

—Μένει να μάθω το όνομα.

—Τζέννη Μενιέ! είπεν ο Ντ' Ωμόν που η φωνή του έτρεμε λίγο.

—Και κατοικεί;

—Στην όδο Παλαιού Περιστεριώνος.

—Στο σπίτι που αγοράσες ίσως;

—Το μάντευσε.

—Άλλά τότε ο θυρωρός Σιμόν που είναι παλιός μου γνώριμος και γέρω φιλαράκος πρώτης τάξεως...

—Θα μωρήσει να σε βοηθήσει σε πολλά πράγματα.

—Ξέρω με ποιο τρόπο να τον κάμω σύμμαχό μου, μωρουύρισε ο Ντεζανίρ.

—Και τώρα στο έργον! Κάθε μέρα πρέπει να σημειώνης και νέα πρόσδοσιν κατάκτησι που θα επιχειρήσης. Θα φροντίξης, όμως, πάντοτε να με κρατάς ένημερο της πορείας της επιχειρήσεως.

—Σύμφωνοι!

Κι' ο Ντεζανίρ άποχαιρέτησε τον φίλο και συνένοχό του.

Ο Γκοντράν άφου συνώδευσε τον φίλο του ως το προαύλιο, ξαναγυρίζοντας στο γραφείο του. Έβρεθηκε εαφνικά άπέναντι της κόρης του.

Η Λευκή δεν του άφησε καιρό να μιλήσει.

—Τα άκουσα όλα, του είπεν.

—Βλέπεις, παιδί μου, πως εργαζόμαι σοβαρά για να σ' άπαλλάξω απ' εκείνην, που σ' ένοχλεί.

—Θα σάς βοηθήσω σ' αυτό μ' όλη μου την θέλησι, άπάντησε η Λευκή, που τα μάτια της φεγγόβολούσαν.

Κι' άφου έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή:

—Πατέρα, φώναξε, δεν έρχόμουν έδώ, πιστεύω με για να μάθω τί συζητούσατε με τον κ. Ντεζανίρ.

—Ερχόμουν να σάς άναγγείλω κάτι το πολύ σοβαρό.

—Και τί είναι λοιπόν αυτό το σοβαρό;

—Ο Μαρσιάλ θρίσκεται από χθες στο Παρίσι και μένει κλεισμένος στο δωμάτιό του. Και καταλαβαίνετε βέβαια, η άπρόοπτη αυτή έπιστροφή δεν όφειλεται σε τίποτε άλλο παρά ν' άσχοληθι μ' αυτά που γράφουν οι έφημερίδες τις μέρες αυτές... Τα διαβάσατε βέβαια κι' έσεις, όπως κι' εγώ, και είναι περιττόν να κάμετε πως σάς έκπληκτον αυτά που λέγω. Ωστόσο, πατέρα, πρέπει να διηγήσις τον Μαρσιάλ. Είναι άπαραίτητο να ξαναφύγη άμέσως.

Κι' άφου έκύτταξε κατάματα τον πατέρα της:

—Πρέπει νάχωμε έλευθερία δράσεως έδώ, πρόσθεσε, σ' αυτό που ανέλαβε να εκτελέσει ο Ντεζανίρ.

—Θα περιμένω τον Μαρσιάλ έδώ, είπεν ο Γκοντράν, γιατί δεν πιστεύω να μιν περάσει να μās διή.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Μιά ιστορία συζυγικής αγάπης υπό Π. ΜΑΛΑΡΝΤΥ

Η Άρλντ ήταν είκοσιδύο χρόνων όταν έγνώρισε τον Μωρίς. Είχαν περάσει από τότε έξη χρόνια. Εκείνη εργαζόταν ως δακτυλογράφος σ' ένα μεγάλο έργοστάσιο αυτοκινήτων, του όποιου ο Μωρίς ήταν σχεδιαστής.

Οι δυο νέοι συνηντώντο κάθε μέρα σχεδόν στο μικρό γειτονικό ρεστοράν τα μεσημέρια. Στις άρχές άντηλάσσαν άπλως έναν χαιρετισμό συναδελφικό. Ύστερα ένα χαμόγελο και τέλος μερικές φράσεις, όταν έτύχαινε να βρεθούν στο ίδιο τραπέζι...

Ένα άνοιξιάντικο βράδυ, ο Μωρίς, που ήξερε ότι κατοικούσαν στην ίδια συνοικία, της έπρότεινε να την συνοδεύσι με τη μικρή του κόρη, ως το σπίτι της.

Η Άρλντ έδέχθηκε εύχαιριστως. Έκτοτε, κάθε φορά που δεν ήσαν πολύ διασπασμένοι, ο ένας, ούτε ο άλλος, βγαίνοντας από το έργοστάσιο, έπήγαιναν να κάνουν μια βόλτα στο δάσος πρην χωρισθούν. Έτσι, άνεπτυχθη σιγά-σιγά μεταξύ τους κάτι περισσότερο από μια άδελφική φιλία! Κι' όταν στις διακοπές χρειάστηκε να χωρισθούν για τρεις ολόκληρες έβδομάδες, οι δυο νέοι ένοιωσαν δτι ήσαν τρελά άρωτευμένοι...

Το τελευταίο βράδυ, ο Μωρίς, με τη χαριτωμένη βελία και άδεξιότητα των άρωτευμένων, έπρότεινε σ' η ν

χαρά και ψυχαγωγία. Επήγαιναν σε θέατρα, κινηματογράφο ο υ σ, σε ντάνσιγκ και η Άρλντ άγαπούσε ιδιαίτέρως αυτή τη ζωή των διασκεδάσεων.

Σιγά-σιγά όμως άναγκάστηκαν να μετριάσουν τις διασπάσεις των, για να ξαναφέρουν το ίσοζύγιο

Η Άρλντ ένοιωσε μεγάλη άπογοήτευσι γι' αυτή την ταπεινή ζωή. Εκείνο όμως που την έπλήγωνε βαθύτερα από όλα ήταν ότι

πρέπει πια όριστικά να έγκατέλειπε το όραίο όνειρο της μητρότητας που έτρεφε κρυφά μέσα της έως τότε!... Άρχισε να νοσταλγεί την άραία έξνοιαστη ζωή που έκανε όταν ήταν κοπέλλα, άνυπαντρη και έλεύθερη. Δεν είχε πια τον εύθυμο χαρακτήρα που είχε άλλοτε. Τώρα ήταν δύσθυμη και το παραμικρό την έξενούριζε. Συχνά προκαλούσε σκηνές στον Μωρίς και με την παραμικρή άφορη άκόμα. Αισθανόταν τώρα κάτι σαν έχθρότητα γι' αυτόν. Είχε την έντύπωσι πως τον μισούσε σχεδόν και φανταζόταν ότι κι' εκείνος θα είχε παύσει πια να την αγαπά.

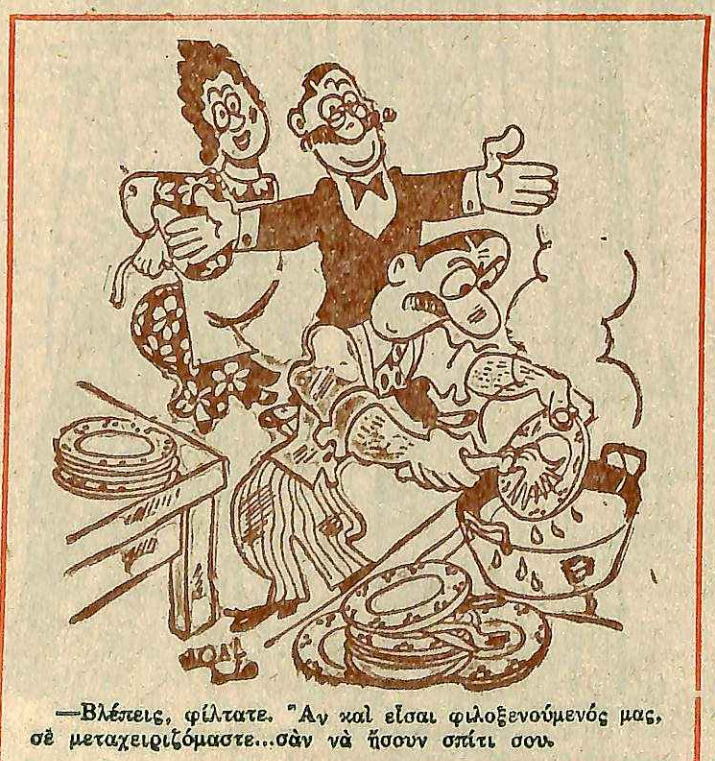
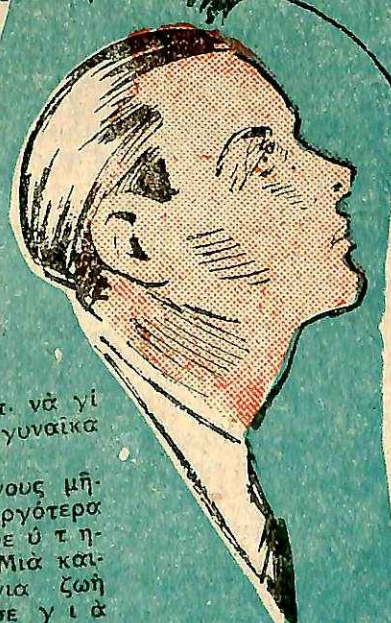
Την έποχή εκείνη ακριβώς η Άρλντ έγνώρισε τον Μπερνάρ Σορμπιέ. Ήταν ένας άνδρας πενήντητα πέντε έτών, χήρος, έργοστασιάρχης άνταλλακτικών αυτοκινήτων. Η γνώριμία τους έγινε σε κάποιο φιλικό σπίτι. Ο Μπερνάρ δεν έκανε κανένα συστηματικό κόρτε στην Άρλντ μόλις την έγνώρισε. Η ευγένεια όμως που της έδειξε και ο ιδιαίτερος τρόπος με τον όποιον της έφέρθηκε, την έκαμαν να καταλάβη ότι του είχε άρεσει υπερβολικά.

Την άλλη μέρα το αυτοκίνητό του βρέθηκε — δθεν τυχαία— κάπου κοντά στο σπίτι της και καθώς την είδε να βγαίνει, της έπρότεινε να την οδηγεί σε κάποιο κατάστημα που έπρόκειτο να πάη για ψώνια. Την παρεκάλεσε να δεχθι να της προσφέρει ένα φλυτζάνι τσάι. Καθώς κουβέντιαζαν γενικά, η Άρλντ, χωρίς να καταλάβη πως, παρεσύρθη σε μερικές έκμυστηρεύσεις.

Ωμολόγησε δτι είχε κουρασθι άπ' όλη την πληκτική και μονότονη ζωή που περνούσε. Εκείνος προθυμοποιήθηκε να της προσφέρει μερικές διασκεδάσεις και να την συνοδεύσει σε κέντρα, εκθέσεις, μουσεία, θεάματα. Διέθετε άρκετόν καιρό και θα ήταν εύτυχης να μωρήσει να της φανή χρήσιμος και άρεστός.

Στην αρχή η Άρλντ έδίστασε, κατέληξε όμως να δεχθι, με την πρόθεσι να τα όμολογήσει όλα στον Μωρίς, σε πρώτη ευκαιρία. Θα κα-

Όταν συνήλθε κάπως η Άρλντ, άρχισε ίδιως να φροντίζει για τις

—Βλέπεις, φίλτατε. Άν και είσαι φιλοξενούμενός μας, σε μεταχειρίζόμαστε...σαν να ήσουν σπίτι σου.

ταλάβαινε φυσικά. ότι μια γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη να δεχθεί μερικές άθωες ψυχαγωγίες που της προσφέρονται...

Κάποια μέρα, ο Μπερνάρ, ύστερα από επίμονες παρατηρήσεις, κατάφερε την Άρλετ να δεχθεί να πάνε να προγευματίσουν σ' ένα έξοχικό κέντρο.

Η θαυμάσια λιμουζίνα του Μπερνάρ, το πολυτελέστατο κέντρον όπου θα γευμάτιζαν και ένα περίφημο μπαουκαλάκι άρωμα, ακριβοπληρωμένο που θέλησε να της προσφέρει εις αντάλλαγμα... όλα αυτά εξάρισαν την Άρλετ και την έκαμαν να πείσει στην παγίδα, όπου καταλήγουν όλες οι άπερίσκεπτες γυναίκες...

Στο γυρισμό, ο Μπερνάρ, για πρώτη φορά πήρε ξαφνικά την Άρλετ στην αγκαλιά του, την έσφιξε και της είπε ότι την αγαπούσε με πάθος και ότι ήταν πρόθυμος να της εξασφαλίσει το μέλλον... Η Άρλετ έφυγε τρομαγμένη χωρίς να πη λέξει.

Όλη τη νύχτα είχε πυρετό και δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Γι' τραγικό διλημμα! Αγαπούσε φυσικά τον Μωρίς, τον αγαπούσε πάντα. Δεν του συγχωρούσε όμως το ότι δεν εφρόντιζε να της παρέχει την άνεση και την ευζωία που της ήταν απαραίτητες... Το ένοιωσε αυτό τώρα πιο καθαρά, τώρα ιδίως που είχε γνωρίσει αυτή τη ζωή των απολαύσεων. Το πρωί, όταν σηκώθηκε, ο Μωρίς είχε φύγει κιόλας για τη δουλειά του. Στις 11 χτύπησε ξαφνικά το κουδούνι. Της έφεραν ένα γράμμα. Ήταν από τον Μπερνάρ Σορμπιέ.

«Αγαπημένη μου Άρλετ, της έγραφε. Είμαι αναγκασμένος να εγκαταλείψω σήμερα στις τρεις ακριβώς το Παρίσι, για ένα μεγάλο ταξίδι. Θα μπορούσα να σε πάρω μαζί μου. Σε ικετεύω να δεχθείς να με ακολουθήσεις... Απάντησέ μου άμεσα... Σε λατρεύω...»

Η Άρλετ αισθάνθηκε την ανάγκη να φωνάξει τον Μωρίς εις βοήθειάν της, να του ομολογήσει την αλήθεια και να τον παρακαλέσει να την προστατεύσει έναντι τον του έαυτού της... Ντύθηκε βιαστικά, πήγε στο γειτονικό ηλτέφωνο και ζήτησε τον άνδρα στο εργοστάσιο.

— Δυστυχώς, της απήντησαν, μόλις βγήκε...

Ο κύβος είχε ριφθεί. Με τα δάχτυλα παγωμένα από την ταραχή, με φωνή μισοσβυσμένη, η Άρλετ ξαναπήρε το τηλέφωνο και ζήτησε το νούμερο του Μπερνάρ.

— Δέχομαι, είπε. Θα σάς συναντήσω στο σταθμό στις τρεις παρά τέταρτο.

Υστερα έγύρισε σπίτι της. ... Στις δύο, στις τρεις, στις τέσσερις όμως, η Άρλετ θριασκόταν άκόμα ξαπλωμένη, ανάσπαστη σχεδόν επάνω στο ντιβάνι του σαλονιού. Για να κοιμηθεί θαθειά, να μη σκέπτεται, να μην μπορεί να κάνει καμιά κίνηση, για να μην μπορεί να εγκαταλείψει τον Μωρίς, είχε πάρει μια μεγάλη δόση ασπιρίνης...

ΠΩΛ ΜΑΛΑΡΝΤΥ

Δύο στήλες

Α. Ο. Δ. Ο.

Έρωταποκρίσεις

— Τι πρέπει να είναι για να το πέψη ή γυναίκα;
— Πρέπει να είναι κάτι το άπίστευτο!

— Γιατί πλάσθηκαν τα χείλη;
— Για να κρύβουν τα χαλασμένα δόντια.

— Με τί μπορεί να παραβληθεί ή γυναίκα ή ηλικία;
— Με το ρολόι που πηγαίνει πίσω.

— Γιατί δόθηκε το πνεύμα στους ανθρώπους;
— Για να σκεπάζει την... μωρία τους.

— Πώς βλέπουν οι άνθρωποι την ζωή;
— Οι γέροι βλέπουν το παρελθόν, όπως οι νέοι το μέλλον, ρόδινο.

— Ποιόν μισεί περισσότερο ή γυναίκα;
— Τον αδιάκριτο, που έρωτά την ήλικία της.

— Δυο και δυο πόσα κάνουν;
— Έαν είναι μάτια κάνουν... έναν έρωτα!

— Ποιά είναι ή καλύτερη ήλικία;
— Εκείνη που δεν έχουμε πιά.

— Τι καίει χωρίς να ζεσταίνει;
— Το πιπέρι.

— Ποιά είναι ή μικρότερη λύπη;
— Να χάσεις τον θεό σου.

— Και ποιά ή μεγαλύτερη;
— Να χάσεις την... κληρονομία του.

Μοντέρνο λεξικό

Υγεία: Η πλέον πολυδάπανη αρρώστεια.

Σαπούνι: Ο πολιτισμός σε πλάκες.

Συνείδησις: Ένας από τους υπηρέτες μας που δωροδοκείται εύκολα.

Ελπίδα: Χωνευτικό των απογοητεύσεων.

Χείμαρρος: Ένα θυμωμένο ποτάμι.

Άνεμος: Αέρας που μετακομίζεται.

Νοσταλγία: Το μπάρι των αναμνήσεων.

Πεταλούδα: Ένα σκουληκάκι μεταμφιεσμένο σε άγγελον.

Αύγος: Ο πρόλογος του πουλιού.

Χιούμορ

Ένας φίλος μου ήθελε κάποτε να γίνει άθλητής σαν κι' εμένα, και μάλιστα πυγμάχος. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειες που έκανε, δεν ήταν ικανός να καταφέρει τίποτε. Τον λυπήθηκαν λοιπόν και του είπα:

— Άκουσε αγαπητέ μου, αν θέλεις να γίνεις πυγμάχος, πρέπει πρό παντός ν' αλλάξεις ζωή. Το τσιγάρο θα κοπεί, για να μην έχεις δύσπνοια, ο καφές θα πάει περίπατο, για να δυναμώσουν τα νεύρα σου και το κρασί,

πρέπει να ξέρεις, είναι καταστροφή για την υγεία.

— Και φαγητό; μ' έρωτησε.

— Λίγο, ελάχιστο, για να μην παχύνεις και σε περάσουν στην άλλη κατηγορία. Και κανένα γλέντι, αλύτως κανένα. Από το πρωί ως το θράδυ δεν θα κάνεις άλλο παρά να προπονήσαι. Μονάχα έτσι μπορείς να γίνεις πρωταθλητής και να κερδίσεις λεφτά, πολλά λεφτά!

— Βέβαια, πολλά λεφτά, έκαμε ο φίλος μου, έχεις δίκιο. Άλλά τί να τα κάνω;...

ΥΠΗΡΕΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Η κυρία:— Εύλογημένη Κατερίνα, δεν σου φθάνει ένα κερί για να πλέξης την κάλτσα σου, παρά καίς δύο;

Η υπηρέτρια:— Δεν καίω δύο, κυρία, ένα ήταν και τώκοψα στη μέση.

ΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

— Άγάπη μου! Άγόρασέ μου αυτό το ωραίο καπέλλο που είδαμε χθές... Μου πηγαίνει τόσο καλά...

— Εύχαρίστως αγαπή μου... Κάθε σου επιθυμία είναι για μένα διαταγή, αλλά ξέρεις πως δεν... δέχομαι διαταγές από κανένα!

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

— Άμα του ζητήσης εκ μέρους μου την χάρη αυτή, δεν θα σου την άρνηθώ.

— Μα τί υποχρέωσι έχει απέναντί σου;

— Σπουδαιότητα: αν δεν έπαιρνα εγώ την γυναίκα που πήρα... θα την είχε πάρει αυτός!

Σοφοί διάλογοι

— Πού βρίσκεται ή γενναιότης της γυναίκας;

— Στο να όμολογή τα πλεονεκτήματα της ωραίας αντίξήλου.

— Ποιά είναι ή μεγαλύτερη απόσταση;

— Από το στόμα μας στού Θεού τ' αὐτί.

— Σε τί χρησιμεύει ή έμπιστοσύνη;

— Στο να απατώμεθα χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

— Τί δεν μπορούμε ν' άρνηθούμε σ' άλλους;

— Συμβουλές.

— Γιατί το φίλημα είναι σαν τη φήμη;

— Γιατί διαδίδεται από στόματος σε στόμα.

— Ποιά έλαττώματα συγχωρεί κανείς;

— Τα δικά του.

— Αν ήσουν ζωγράφος τί θα ζωγράφιζες;

— Την χαρά στα πρόσωπα όλου του κόσμου.

— Σε τί συνίσταται ή τιμή του άνδρός;

— Στο να καθιστά υπεύθυνο, για κάθε του πράξι, τον έαυτό του και μόνο.

— Ποιά είναι ή μικρότερη λύπη;

— Εκείνη που προέρχεται από φίλους.

ΤΟ 24ΩΡΟ ΕΝΟΣ ΟΜΟΡΦΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

μους, και τα προκλητικά της νειάτα

ΚΑΙ ΛΙΓΗ «ΔΙΚΗ ΤΗΣ» ΖΩΗ

Στις δύο, το μανεκέν είχε ελεύθερο. Ο άνταπαυθής με ώριστα στο στήνι ή τα πιά να πάρη λίγο ήλιο στην ακροθαλασσία ή σ' ένα δημόσιον κήπο. Έξηντα λεπτά ευτυχίας και μια προκαταβολή του μισθού, για να κάνει ένα μικρό δώρο στον άρραβωνιαστικό της που γιορτάζει αυτές τις μέρες.

Νάτοι που θγαίνουν περίπατο μαζί, πιασμένοι άγκαζέ: αυτή με δλην την εξαγοισιά που έχουν τα νειάτα, έχοντας στην καρδιά την θεσιότητα ότι το μέλλον της άηκει, μ' ένα χαριτωμένο σπιτάκι, όπου θα εγκαταστήση πρώτ' απ' όλα ένα ραδιόφωνο με δόσεις. Και αυτός, ύπολογίζοντας στην αύξησι του μισθού που θα του γίνη εξάπαντος και στα «έκτακτα» που θα πάρη δουλεύοντας λίγο παραπάνω.

Άφου έχει φωτογραφηθή στις κομψότερες στάσεις μοιραίας γυναίκας, για να δημοσιευθή ή εικόνα της στα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ

Δέν παίζει μπριτζ, δεν πηγαίνει ποτέ σε οικογενειακό ταξί, δεν συχνάζει στις κοφούρες, δεν πηγαίνει στο τένις, δεν χορεύει στα μεγάλα κοσμικά κέντρα, δεν περνάει το καλοκαίρι στις λουτροπόλεις ή στο βουνό, δεν αγαπάει τα κινέζικα σκυλιά και δεν λείπει ποτέ: Γάστρων, δεν μπορείτε να με νοιώσετε! Το αισθημα που μου έκφραζε δεν είναι ο άληθινός έρωας που μπορεί να μιλήση στην καρδιά μου, δεν είναι ο έρωας που μεθάει...

Στις όκτώ το πρωί είχε έτοιμη να βγί από το σπίτι. Περνάει λίγο κοκκινάδι στα χείλη και λίγη πούδρα στα μάγουλα, κυττάει σ' ένα καθρεφτάκι αν είναι εν τάξει και δεν ξέρει αν το άπόγευμα θα έχει μεταβληθή σε άσιαζόνα ή σε πριγκήπισσα, μ' ένα ψεύτικο διάδημα στο κεφάλι.

Νάτην τώρα, στο εργαστήριό ενός οίκου μόδας, θριαμβευτική για την όμορφιά της, ανάμεσα στα άλλα κορίτσια της δουλειάς, όρθη απάνω σ' ένα τραπέζι, ντυμένη στα μεταξωτά, μ' ένα χαριτωμένο φόρεμα που είναι ή τελευταία άνοιξιάτικη κρεασιόν.

«Γυρίστε δεξιότερα... Σταθήτε. Μη τεντώνετε πολύ το χέρι... Άνοιχτε λιγάκι το ντεκολτέ...»

Η διευθύντρια δίνει διαταγές, και τα κορίτσια γύρω της καρφισώνουν, κονταίνουν, μακραίνουν το φόρεμα, κάνουν εδώ μιά πιέττα, εκεί μιά σουφρα, προσθέτουν ή αφαιρούν μιά γαρνιτούρα.

Το άπόγευμα που γίνεται ή έκθεσις των μοντέλων στο σαλόνι που είναι γεμάτο κυρίες που ήρθαν να ίδουν, το μανεκέν προκαλεί τόν φθόνο όλου αυτού του γυναικείου πλήθους, που δεν θαυμάζει τόσο την τουαλέττα που φορεί, όσο την τελειότητα της κνήμης ή την λαμπρότητα των ματιών, τα κατασπρα χέρια, τους τρυφερούς δ-

λάη από λουλούδια και λιθάν. «Δεσποινίς γδυθήτε» την προτάζει ή διευθύντρια του εργαστηρίου και της δίνει να φορέση ένα άλλο, γκρίζο άπογευματινό φόρεμα. Και το μανεκέν γδύνεται και ξαναδύνεται θιαστικά για να παρουσιάσθη στην πελατεία που περιμένει, μ' ένα χαμόγελο χωρίς έκφρασι, ένα στερεότυπο χαμόγελο που μοιάζει κάποτε με μορφασμό.

Η μέρα περνάει έτσι ανάμεσα σε δυνατό φώτα ή μικρούς προβολείς, σε ύφασματα, γούνες, βελόνες και ψαλλίδια, πόν γοργό ρυθμό της ραπτομηχανής, το σούρτα - φέρτα των κοριτσιών του εργαστηρίου, τις φλυαρίες και τα σόγια των κυριών, τα διαπεραστικά βλέμματα των ήλικιωμένων κυριών που τις συνοδεύουν.

«Είνε ή τελευταία φορά που έρχεσαι μαζί μου εδώ, άκουσε μιά κυρία να λή σιγά στον άντρα της. Πάψε τέλος πάντων να κυττάς το μανεκέν κατ' αυτόν τον τρόπο!...»

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Στις έπτά ή εργασία τελειώνει. Ο καλός της, που την προσμένει στη γωνιά του δρόμου, μόλις την βλέπει, τρέχει κοντά της.

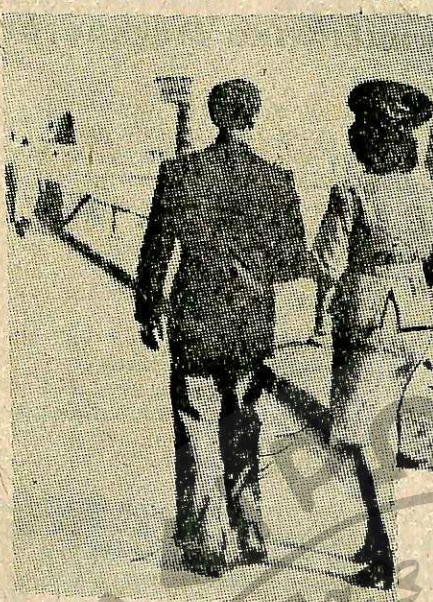
Προχωρούν άγκαζέ προς το σπίτι της, κάνοντας έναν μεγάλο γύρο από τα πιο έρμηκα δρομάκια, για να μωρέσουν να ψιθυρίσουν πάλι λογάκια τρυφερά και ωραία σχέδια για το μέλλον.

Το σπίτι είναι μιά μεγάλη λαϊκή πολυκατοικία, μακριά απ' το κέντρο. Έφ' όσον ζυγώνουν τα δήματά τους γίνονται πιο άργα. Σε άπόστασι είκοσι μέτρων από την πόρτα στέκονται πέντε λεπτά. Τέλος, εκείνη προχωρεί βιαστικά κι' εξαφανίζεται στην είσοδο, ως που να την ιδί στο παράθυρο να του στέλνη ένα φίλι με το χέρι.

Το φαί το έχει ετοιμάσει ή γρηά μητέρα της. Η νέα αλλάζει φόρεμα, στρώνει τραπέζι, και μετά το δείπνο κάθεται με τη λάμπα και διορθώνει ένα περσινό της φόρεμα, αυτή που το άπόγευμα είχε φορέσει μιάν πολυτελέστατη τουαλέττα προκειμένου να την φορέση μιά πελάτισσα.

Στο κρεβάτι, λίγο προτού κοιμηθή, διαβάζει το πρώτο έρωτικό γράμμα του καλού της: «Δεσποινίς, από την ήμερα που σάς είδα...». Και άποκοιμείται, βλέποντας όνειρα γλυκά, ένα σπιτάκι δικό της, μ' ένα ραδιόφωνο άγορασμένο με δόσεις...

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

φιογυρίνα, το μανεκέν προτιμάει τώρα να ποζάρη μαζί με τον άρραβωνιαστικό της μπροστά στον φακό ενός πλανοδίου φωτογράφου. Θα θγάλουν δύο φωτογραφίες μονάχα, για να τις ανταλλάξουν, με μίαν άμοιβαίαν άφιέρωσι.

Ο ΑΘΩΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Η ώρα περνάει γρήγορα έτοι, και το μανεκέν βρίσκεται πάλι στη δουλειά του, ντυμένο μ' ένα φόρεμα νυφικό. Πόσες φορές το «δοκίμασε» το φόρεμα με το κάτασπρο πέπλο;

Βαδίζει άργα, με κάποιαν έπισημότητα, καμαρώνοντας την όμορφη κορμοστασιά της στους μεγάλους καθρέφτες, έχοντας στη σκέψι τον καλό της και την προσεχή πρώτη και τελευταία φορά που θα φορέση άποκλειστικά για τον έαυτό της ένα τέτοιο φόρεμα, περνώντας συγκινημένη ανάμεσα από συγγενείς και φίλες, μεσα στην εκκλησία που θα μωσχοδο-

Η ΚΑΡΕΤΙΡΑ

Ένα χαριτωμένο παριζιάνικο διηγηματάκι

Το μικρό και κομψό ρεστωράν ήταν γεμάτο από πελάτες. Η κυρία Ντυράν έφθασε εκεί σχεδόν κατά τύχη. Στάθηκε στο κατώφλι, με τα χέρια φορτωμένα από δέματα. Έρχοταν στην πόλη δυο φορές το μήνα για τα ψώνια της, για τις διάφορες δουλειές της.

Αφού σταμάτησε για μερικές στιγμές αναποφάσιστη, γιατί κατάλαβε και μόνη της ότι αποτελούσε αντίθεση χτυπητή προς την πελατεία του κέντρου αυτού, με το ντεμοντέ καπέλο της και το άκομφο φόρεμά της, είδε όμως να προχωρή προς το μέρος της ο μάιτρ - ντ' ότέλ, ο οποίος είπε:

—Φοβούμαι, κυρία μου, ότι δεν θα σάς δώσω ένα μοναχικό τραπέζι. Λέπετε ή κουζίνα μας φιμίζεται. Και γι' αυτό συγκεντρώνουμε την καλύτερη μερίδα της κοινωνίας. Πάντως θα κυττάξω να σάς εξοικονομήσω όσο το δυνατόν καλύτερα.

Η κυρία Ντυράν έκαμε με το κεφάλι της μία καταφατική κίνηση. Ήταν φοβερά κουρασμένη και διαζόταν να τελειώσει τις διάφορες δουλειές της. Δεν μπορούσε λοιπόν να άργησει πολύ, γι' αυτό και ακολουθούσε τον μάιτρ, ο οποίος την ωδήγησε σ' ένα τραπέζακι που καθόταν ήδη μια νέα.

Η νέα αυτή της χαμογέλασε φιλοφρονητικά. Η κ. Ντυράν άφησε τα δέματά της σε μία γωνιά του τραπεζιού κι' έπειτα κύτταξε την νέα, ένα πλάσμα άσημαντο, με έναν γιακά από τριμμένη γούνα κουνελιού κι' ένα φόρεμα καλοβαλμένο, αλλά αρκετά φθαρμένο κι' αυτό. Τίς είδε πως είχε κατορθώσει να εξοικονομήσει τα λεφτά για να μπορέσει να φιγουράρει κι' αυτή στο σίκ αυτό ρεστωράν.

Οι δυο γυναίκες αντήλλαξαν μερι-

—Ευχαριστώ για την ευγένειά σας, της είπε.

—Ω, παρακαλώ, διεμαρτυρήθη εκείνη. Θα μπορούσατε τώρα κι' εσείς για ένα λεπτό μόνο να προσέξετε τα πράγματά μου;

Η κ. Ντυράν ευχαρίστως ανταπέδωσε την εκδούλευση στη νέα. Κυττάζοντάς την όμως ν' απομακρύνεται, έπρόσεξε με αηδία τα κακοβαμμένα, δευξεναρισμένα μαλλιά της και το προκλητικό της θάδισμα. Σκέφθηκε τότε ότι ο άνδρας της θα την έλεγε ασυλλόγιστη, αν μάθαινε ότι είχε αφήσει τα δέματά της και ιδίως την τσάντα της υπό την επίβλεψιν ενός τέτοιου πλάσματος.

Μηχανικά σχεδόν, άνοιξε την τσάντα της, για να βεβαιωθεί ότι υπήρχε ακόμη μέσα το χιλιάρικο που της είχε δώσει ο άντρας της για να πληρώσει τον οδοντοίατρό, και έπρόκειτο να πάει τώρα άμέσως να εξοφλήσει τον λογαριασμό. Άλλά δεν θρήκε παρά τα κλειδιά της.

Για μία στιγμή έμεινε με το στόμα ανοιχτό, απολιθωμένη. Έπειτα το βλέμμα της έπεσε σε μία μικρή τσάντα που είχε αφήσει η νέα επάνω στο τραπέζι, δίπλα στο πιάτο της. Την άνοιξε βιαστικά και κύτταξε μέσα. Σ' ένα χώρισμα της τσάντας, το χέρι της συνήντησε ένα χαρτονόμισμα. Το τρόβηξε έξω, ήταν ένα χιλιάρικο —το δικό της!

Η πρώτη της σκέψις ήταν να καλέσει τον ιδιοκτήτη του ρεστωράν και να καταγγείλει την νέα. Άλλά άμέσως μετάνοισε, ντράπηκε τον κόσμο και θέλησε ν' αποφύγει την σκηνή που θα έπακολουθοί. Γι' αυτό πήρε βιαστικά το χαρτονόμισμά της, το έβαλε στη δική της τσάντα, επέλθρωσε τον λογαριασμό της και δγίηκε σχεδόν τρέχοντας από το αριστοκρατικό ρεστωράν που έσύχναζαν τέτοια υποκείμενα σαν την δευξεναρισμένη δεσποινίδα.

Ο κ. Ντυράν περίμενε την σύζυγό του το θράδυ στο σταθμό.

—Λοιπόν, διακέδασες στην πόλη;

—Έκαμες καλά ψώνια; την ρώτησε.

—Αν η κυρία είχε άλλον σύζυγο θα μπορούσε να του τα διηγηθή όλα, άλλ' αυτός, τόσο αυστηρός και ιδιότροπος, θα την έμάλωνε για την επιτολαιότητα της και γι' αυτό του διηγήθηκε μόνον ότι έφαγε θαυμάσια σ' ένα σίκ ρεστωράν.

—Πλήρωσες τον οδοντοίατρό, έπρόσθεσε ο κ. Ντυράν.

—Βεβαιότατα, απήντησε η κυρία.

—Μπορούμε να μάθουμε, έφώναξε τότε έκπληκτος ο σύζυγος, με τί λεπτά τον πλήρωσες; Το χιλιάρικο που σου δώσα το πρωί για τον γιατρό, το έεχασες επάνω στην τουαλέττα σου και βρίσκεται ακόμα εκεί.

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Ο Μπαλζάκ για τη γυναίκα

Η γυναίκα από 1—10 χρονών είναι σπουδαγίτης.

Από 10—15, χελιδόνι.

Από 15—20, παραδεισίο πτηνό.

Από 20—25, τρυφάνι.

Από 25—30, περιστέρι.

Από 30—40, παπαγάλος.

Από 40—50, κουκουβάγια.

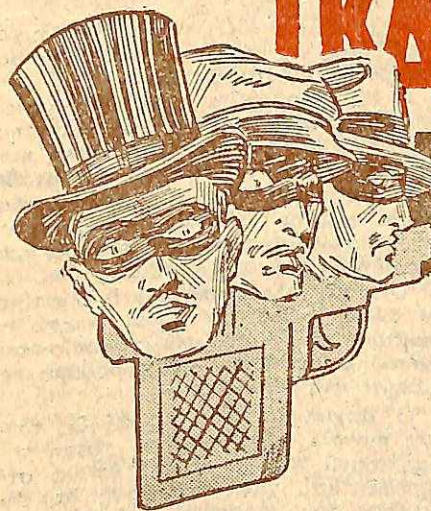
Από 50—60, ...κουρούνα.

Από 60 κι' επάνω... δεν είναι τίποτε!..

ΜΠΑΛΖΑΚ

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ & ΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

Άριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίση

ΚΑΤΑ ΝΕΑΝ ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΥΠΟ ΘΑΝ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

«ΕΓΩ!»

την ίδια του τη ζωή. Αύτος, όταν είδε πως έπρόκειτο ν' αποκλυφθή το σφάλμα της Μαθίλδης, έπαυσε να άμυνεται για την αθωότητά του και παρακαλούσε, και έκτευε γονατιστός, όχι για τον έαυτό του, αλλά για κείνην.

Τώρα του παρουσίαζαν ένα γράμμα που τον ένοχοποιούσε και που φανέρωνε πως ήταν φίλος του έπικειρηρυγμένου άρχισμουρίτου Καρού. Ένα γράμμα άνάμεσα από τις γραμμές του όποιου διακρινόταν πως σκότωσε τον πατέρα του τη ύποδειξει του άρχιστου αυτού. Με το γράμμα αυτό καταστρεφόταν, άφου άποδεικνύοταν πως άνηκε στη συμμορία του Καρού.

Αν ώμολογούσε πως αυτό ήταν το γράμμα που κατέσχε ο άστυνόμος Άνρϋ Ντοσιν στα χέρια του θα ώπλιζε τους κατηγορούς του με μία περισσότερη ένδειξιν για να ύποστηρίξουν την θρώμικη συκοφαντία τους.

Μήπως όμως αν άρνιόταν πως είχε πάρει το γράμμα αυτό δεν θα γινόταν πρόξενος μεγαλύτερου κακού; Μήπως δεν θα κατέστρεφε την Μαθίλδη του; Μήπως δεν θάρριχνε στην καταφροσύνη του κόσμου την μητέρα του παιδιού του, την λατρευτή του Μαθίλδη, τον άγγελό του έκεινον, που άβελά του, είχε παρασύρει στον σκοτεινό δρόμο της δυστυχίας του;

Κι' ο Ζάκ Ντενέ, που σαν κινηματογραφική ταινία πέρασαν όλοι αυτοί οι συλλογισμοί από το μυαλό του, δεν σκέφθηκε ούτε για μία στιγμή καν να θυσιασθή την Μαθίλδη του στην προβληματική άλλωστε δική του σωτηρία. Θα προτιμούσε να θυσιασθή χίλιες φορές άκότος, όχι όμως να καταστραφεί εκείνη που άγαπούσε. Θα προτιμούσε να κατατομηθή άκόμη, προκειμένου να σώσει εκείνην.

Και, χωρίς κανέναν δισταγμό, χωρίς κανένα παράπονο, χαιρόντας γιατί του δινόταν η εύκαιρία να εξαγοράσει την σωτηρίαν της άγαπημένης του με τον δικό του θάνατο, χωρίς καμμία λύπη τώρα, χωρίς κανένα θάρος στην ψυχή, χωρίς να σηκώση συντριμμένον το κεφάλι του, χωρίς να έχη κυρτωμένο το σώμα του από άγανία, ύπερήφανος κι' εύτυχισμένος για ό,τι έκαμε, δακρύζοντας, όχι από λύπη, αλλά από χαρά και γλυκειά συγκίνησι μαζί, με φωνή σταθερή, άποφασιστική και μεγαλοπρεπή:

—Ναι! απήντησε. Αυτό το γράμμα κατέσχε στα χέρια μου ο άστυνόμος που με συνέλαβε... Το γράμμα του Καρού!...

Όταν ο εισαγγελεύς άκουσε την βεβαίωσι αυτή του Ζάκ, χωρίς να φαντασθή το μέγεθος της θυσίας του, χωρίς να μαντεύση τον ήρωισμό του, χωρίς να νοιώση την παραμικρότερη μεταμέλεια για το κακούργημα εκείνου που έκανε: να ένοχοποιήση έναν άθωον και να τον στείλη στη λαμητόμο για ένα έγκλημα που ήθικος άστυργός ήταν αυτός ο ίδιος, χαμογέλασε ειρωνικά και:

—Στο γράμμα λοιπόν αυτό, ο Καρού σου μιλεί για την δολοφονία του πατέρα σου; τον ρώτησε.

—Όχι!

—Άλλά... για τί πράγμα;

—Μοι προτείνει να γίνω μέλος της συμμορίας του και να δεχθώ να τον υπηρετήσω με τις κοινωνικές σχέσεις και γνωριμίες μου. Γι' αυτή την ύπόθεσι μου μιλεί.

—Καλά. Κι' ως προς το ιδιόχειρο εκείνο σημείωμα του πατέρα σου που θρέθηκε επάνω στο γραφείο του, τί λες έσύ; Φαντάζεσαι πως πεθαίνοντας ο πατέρας σου ήθελε να σε καταστρέψη;

Μ' όλο που ο Ζάκ στο σημείωμα έκεινο άνεγνώριζε τον γραφικό χαρακτήρα του πατέρα του κι' έβλεπε πως είχε γραφή με τα ίδια του τα χέρια, ποτέ του δεν ήθελε να παραδεχθή πως ο δολοφονηθείς, έγραψε την βεβαίωσι εκείνη με σκοπό να τον καταστρέψει, στέλνοντάς τον στη λαμητόμο άκόμη. Μία τέτοια κατηγορία δεν μπορούσε να επιτρέψη κατά του νεκρού πατέρα του ο άτυχος νέος και προτιμούσε να πιστεύη ότιέπεσε θύμα άπάτης, ότι παρενώρισε. Και με τη σκέψι πως ύποστηρίζοντας το αντίθετο, θα βεβήλωνε την μνήμη του νεκρού, απήντησε θαρρετά:

—Όχι! Ποτέ ο πατέρας μου δεν μπορούσε να σκεφθή την καταστροφή μου. Γελάσθηκε. Ό,τι έγραψε, αυτό πιστεύει...

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ, άφου άπέτεινε μερικές έρωτήσεις άκόμη στον Ζάκ, τον παραιόσε, με προσποιητό πατρικό ύφος, να πιστεύση πως ένδιαφερόταν γι' αυτόν, πως ήταν θεάσιος για την αθωότητά του και πως θα έκανε το πάν για να τον σώσει. Του συνέστησε άκόμη νάχη άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτόν και να τον θεωρή φίλο και προστάτη. Δικαιολογώντας δέ τα μέτρα που έπρόκειτο να

πάρη, τὸν θεβαίωσε πὼς λιπώταν, γιατί ἦταν ἀναγκασμένος νὰ διατάξῃ τὴν προφυλάκισί του καὶ πὼς συχνὰ θὰ τὸν ἐπισκεπτόταν στὴ φυλακὴ του. Καὶ μιλιώνας δ' εἰσαγγελεὺς υπέγραψε τὸ ἔνταλμα τῆς προφυλακίσεώς του καὶ καλῶντας τοὺς χωροφύλακες μὲ τὸ κουδούνι του τοὺς διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὶς φυλακές...

Μόλις δ' Ζάκ Ντενέ, ἀκολουθώντας τοὺς χωροφύλακες θῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως, τρίβοντας τὰ χέρια του εὐχαριστημένως, δ' Ριχάρδος ντὲ Βιλ, χαμογέλασε σαρκαστικά, ψιθυρίζοντας:

— Βλάκα! Μὲ τὸ νὰ θεβαίωνης ἀπὼς πὼς εἶσαι ἀθῶος, νομίζεις πὼς θὰ κατορθώσης νὰ σωθῇς! Ὁ Μπονὼ ὅμως εἶναι ἀριστοτέχνης ἐγκλημάτων. Σκότωσε τὸν πατέρα σου μὲ τὸ πιστόλι σου καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πιστέψῃ πὼς ἐσὺ δ' ἴδιος τὸν δολοφόνησες. Ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπὸ πίσω πόρτα φυγῇ σου, ἀπὸ τὰ δακτυλικά σου ἀποτυπώματα πού θρέθηκαν ἐπάνω στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ τόσες ἄλλες ἐνδείξεις κ' ἔστρεψε διὰ τίς ὑπόνοιες ἐναντίον σου. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, ἀποκαλύπτεται ἐπὶ πλέον πὼς θρῆσκόσουνα σὲ συνειδησεις μὲ τὸν Καροῦ. Ποιὸς θὰ μπόρῃσιν λοιπὸν νὰ σὲ σώσῃ;

Κάθησε μετὰ ἱκανοποιημένος σὲ τὸ γραφεῖο του, κύτταξε τὸ πόρισμα τῶν ἀνακρίσεων του κ' ἐξέδωκε τὸ βούλευμα πού παρέπεμπε τὸν Ζάν Ντενέ σὲ τὸ Κακουργιοδικεῖο γιὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ πατροκτονίᾳ κ' ὡς μέλος τῆς συμμορίας τοῦ λησταρχοῦ Καροῦ.

Διέταξε τὸν γιατρό τῆς εἰσαγγελίας νὰ πᾶ νὰ διενεργήσῃ νεκροψίαν ἐπάνω σὲ τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος, ὥρισε προσεχέστατὴ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ ἀτυχοῦ νέου κ' ἔταν ἔκλεισε τὸν φάκελλο τῆς υποθέσεως: «Δολοφονία Λουδοβίκου Ντενέ», χαμογέλασε εὐχαριστημένως καὶ εἶπε καὶ πάλι φωναχτὰ αὐτὴ τὴν φορὰ:

— Ποιὸς δαίμονας λοιπὸν θὰ μπόρῃσιν νὰ σὲ σώσῃ;...

— Ἐγὼ! ἀκούστηκε μιά ξερὴ, παγερὴ, εἰρωνικὴ φωνή.

Ξέροντας ὁ εἰσαγγελεὺς πὼς ἦταν μόνος σὲ τὸ γραφεῖο του κ' ὅτι ὅλοι εἶχαν ἀποσυρθῇ, σὲ ἀκούσμα τῆς ἀναπάντεχης αὐτῆς ἀπαντήσεως, τινάχτηκε τρομαγμένος. Ποιὸς τοῦ ἀπήντησε;

Ὁρθὸς στὴ μέση τοῦ γραφείου του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω σὲ τὸ στήθος, μὲ ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα πού πλανιόταν στὰ χεῖλη του, μὲ μιά καταπληκτικὴ ἀταραξία πού διακρινόταν σὲ τὸ πρόσωπό του, στεκόταν εὐθυτενῆς καὶ κατάντικρύ του ἕνας νέος καὶ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος, πού ὅταν σηκώονταν τὰ μάτια του τὸν εἶδε δ' εἰσαγγελεὺς, ὄργισθη γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν θρασύτητά του. Ὅταν ὅμως τὸν πρόσεξε καλύτερα καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, ἕνα ρίγος φρίκης διέτρεξε τὸ σῶμα του, κ' ἐνῶ δ' ἰδρῶς ἀνέβλυζε σὲ τὸ κάτωχρο καὶ καταφοβισμένον πρόσωπό του, υπέχωρσε κατατρομαγμένος καὶ μὲ φωνὴ πού πνιγόταν σὲ τὸν τρόμο πού τὸν κατεῖχε:

— Ὁ Γκαρνιέ! ψιθύρισε κατὰ πλὴν-κτος. Ὁ ἀρχισυμμορὶτῆς Γκαρνιέ! Ἐκεῖνος χαμογέλασε ἐλαφρά καὶ

ὀπισκλήθηκε εὐγενικά:

— Χαῖρό πολύ, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπήντησε, πού με γνωρίζετε, κ' ἔτσι μ' ἀπαλλάσσετε ἀπὸ τὸν κόπο ν' αὐτο-συστηθῶ. Ὁ Γκαρνιέ, μάλιστα! Ὁχι ὅμως δ' ἀρχισυμμορὶτῆς Γκαρνιέ ὅπως εἶπατε, ἀλλ' ὁ κύριος Γκαρνιέ, ταπεινὸτατος δοῦλος σας, κύριε εἰσαγγελεῦ. Σεῖς; Εἰσθε καλὰ στὴν ὑγεία σας;

Ὁ Ριχάρδος ντὲ Βιλ, πού ἡ μυστη-ριώδης αὐτὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀρχισυμμορὶτου τὸν φόβισε περισσότερο ἀπ' αὐτὴν τὴν παρουσία του, ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ ἀφωνος.

Σὰν κάποια ὑπεράθρωπη δύναμις νὰ τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει τὴν φωνή, σὰν τὸ λογικὸ του νὰ ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ, σὰν οἱ ἀντυπώσεις του νὰ ἔπαθαν ξαφνικὴ σύγχυσι καὶ οἱ αἰσθήσεις του νὰ ἀρνιόνταν νὰ λειτουργήσιν, στάθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς, προσδύλοντας προμαγνέως τὸν ἀρχισυμμορὶτη, πού μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω σὲ τὸ στήθος, μ' ἕνα μόνυλο σὲ δεξι-μάτι, μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ εἰρωνικώτερο ἀκόμα μορ-φασμὸ, στεκόταν παρατηρώντας τὸν κατὰματα.

Ὁ Γκαρνιέ, ξαναμολόγησε ὁ εἰσαγγελεὺς, σὰν νὰ μὴ πιστεῦε στὰ μάτια του. Ὁ Γκαρνιέ...

Ὁ ἀρχισυμμορὶτῆς χαμογέλασε καὶ πόλιν καὶ παίρνοντας ἕνα κἀβισμα τὸ ποποθέτησε κοντὰ σὲ τὸ γραφεῖο. Γύ-ρισε μετὰ πίσω του καὶ θλέποντας τὴν πόρτα μισόνοιχη:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε εἰσαγγε-λεῦ, εἶπε. Ἐπειδὴ ἴσως νὰ σὰς πειρά-ζουν τὰ ρεύματα θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε νὰ κλείσω τὴν πόρτα.

Προχώρησε πρᾶγματι πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὴν ἔκλεισε ἀθόρυβα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν κλειδώσῃ.

Στὸ μεταξύ δ' εἰσαγγελεὺς πού συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατὰπληξι πού τοῦ προέβλεψε ἡ μυστηριώδης ἐμφάνισις τοῦ τρομαχτοῦ ἀρχισυμμορὶτου, κ' ἀνέ-κτησε μὲ μιάς τὴν διάνοιαν τοῦ πνεύ-ματός του, ἔκαμε δυὸ γοργὰ θήματα πρὸς τὸν τοῖχο καὶ πίεσε τὸ κρυφὸ ἡ-λεκτρικὸ κουδούνι πού ἐσήμανε τὸν κίνδυνον.

Ὅσο δ' εἰσαγγελεὺς θρῆσκόταν σὲ τὸ γραφεῖο του, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ παραμένουν πάντοτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς Εἰσαγγελίας δέκα χω-ροφύλακες, πού σὲ περιπτώσιν ξαφνι-κῆς ἐπιθέσεως ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀνακρι-νομένους ἐναντίον τοῦ εἰσαγγελέως, νὰ ὀρμῶν σὲ τὸ γραφεῖο του καὶ νὰ συλλαμβάνουν ἐκεῖνον πού ἤθελε νὰ τὸν θλάσῃ. Σ' αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ δω-μάτιο ἦταν τοποθετημένο τὸ κουδούνι, πού μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ κουμπὶ τοῦ τοί-χου πίεσε τώρα ὁ εἰσαγγελεὺς.

Τὸ δωμάτιο πού χρησιμοποιοῦσε, ὡς γραφεῖο τοῦ δ' Ριχάρδος ντὲ Βιλ, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μονάχα παράθυρο κ' αὐτὸ καγκελλοφραγμένο σὲ τρόπο πού νὰ μὴ μπόρῃ νὰ πηδῇ κανεὶς ἀπ' αὐτό. Ἐτοῦ ὅτε δ' Γκαρνιέ θὰ τὸ κα-τάρθωνε τώρα, Ἄλλος τρόπος φυγῆς δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τὴν πόρτα θὰ ἐμπαί-ναν, ὅπου νᾶναι, οἱ δέκα χωροφύλα-κες.

— Καλὰ! μουρμούρισε ὁ εἰσαγγε-λεῦς, ἐνῶ τὰ μάτια του ἀστραφτάν-απὸ χαρὰ. Σὲ λίγο θὰ μετανόησης πολὺ γιὰ τὸ τόλμημά σου αὐτό.

Ὅταν εἶδε πὼς δ' Γκαρνιέ ἔκλεισε τὴν πόρτα, τραβήχθηκε διαστικὰ ἀπὸ τὸν τοῖχο πού ἦταν πὸ ἡλεκτρικὸ κου-

δούνι, κ' ὅταν ἐκεῖνος ξαναγύρισε κοντὰ του καὶ κάθησε σὲ τὸ κάθισμα πού προστοίμασε:

— Τί θέλετε ἐδῶ; τὸν ρώτησε προ-σπαθώντας νὰ κάμῃ τὴν φωνή του ὅσο μπουρὸς πὸς σταθερή.

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε εἰσαγγελεῦ, γιατί τόλμησα νὰ καθίσω, ἀπήντησε εἰρωνικά δ' Γκαρνιέ. Εἶμαι πολὺ κου-ρασμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου οὔτε μιά στιγμὴ. Κα-θήσθε καὶ σεῖς. Ἐχομε ἄλλωστε νὰ συζητήσωμε τόσα πολλὰ πού θὰ κου-ρασθῇτε νὰ μένετε ὀρθοί.

Ὁ εἰσαγγελεὺς πού δὲν ἤθελε τίπο-τε ἄλλο καλύτερο τώρα, παρὰ νὰ κρατήσῃ τὸν Γκαρνιέ σὲ τὸ γραφεῖο του ὥσπου νὰ φθάσουν οἱ χωροφύλακες, κάθησε στὴ θέσι του.

Ὁ ἀρχισυμμορὶτῆς τραβήξε τότε ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὴ μέση τσέπη τοῦ σακκακιῦ του, τὸ ἀφῆκε ἐπάνω σὲ τραπέζι καὶ, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἀν-τελήφθῃ τὸν μορφασμὸ πού ἔκαμε ὁ εἰσαγγελεὺς ἀντικρύζοντας τὸ ὄπλο του, εἶπε:

— Μ' ἐρωτήσατε πρὸ ὀλίγου, ἀν δὲν ἀπατώμαι, κύριε εἰσαγγελεῦ, γιατί ἦρθα ἐδῶ. Μὰ σὰς τὸ εἶπα: Γιὰ νὰ σώσω τὸν Ζάκ Ντενέ πού δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορεῖται. Σεῖς τί λέτε;

Καὶ καθὼς ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἔλε-γε τίποτε, μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε εἰρωνικὸ ὄφος δ' Γκαρνιέ, συνέχισε:

— Σεῖς, κύριε εἰσαγγελεῦ Ριχάρδε ντὲ Βιλ, εἰσθε ἀντιπρόσωπος τῶν Νό-μων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ' ἐ-γὼ εἶμαι νομοθέτης καὶ ἐκτελεστής τῆς ἰδικῆς μου τρομοκρατίας. Εἰσαγ-γελεὺς ἐσεῖς, ἕνα τέτοιο, περὶπου, πρᾶγμα κ' ἐγὼ. Ἐσεῖς εἰσθε τῆς ἱ-δέας ὅτι τὴν δολοφονία τοῦ τραπεζι-τοῦ Λουδοβίκου Ντενέ τὴν διέπραξε ὁ γιὸς του Ζάκ, ἐγὼ ἔχω ἀντίθετη γνώμη. Εἰσθε διατεθειμένος νὰ συζη-τήσωμε;

Ὁ εἰσαγγελεὺς, πού περισσότερο πρόσεχε τὸ πιστόλι πού εἶχε ἀφήσει ἐπάνω σὲ τὸ γραφεῖο του ὁ ἀρχισυμμο-ρὶτῆς γιὰ νὰ τὸν φοβερίσῃ καὶ πού δὲν τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ γιὰ νὰ συζη-τήσῃ μαζί του, παρὰ ὡς ὅτου φθάσουν οἱ χωροφύλακες, ὁ εἰσαγγελεὺς πού ἐπιζητοῦσε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ν' ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι καὶ νὰ σκοτώ-σῃ, ἀν μποροῦσε, τὸν ἀρχισυμμορὶτη, μηχανικά, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τίποτε, ἀπήντησε ἀναίσθητος:

— Ναί!...

— Μπράβο! ἔκαμε ὁ ἀρχισυμμορὶ-της, νὰ πού ἀρχίζουμε νὰ συνεννοού-θα. Λοιπὸν: Ὁ Ζάκ Ντενέ δὲν δολο-φόνησε τὸν πατέρα του, οὔτε ἐκεῖνος ἔγραψε πὼς τὸν δολοφόνησε ὁ γιὸς του. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα, ἔγραψε...

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς πού ἀρχισε τώρα νὰ ἐνδιαφέρεται κά-πως.

— Τὰ ἐξῆς ἀκριβῶς: «Δὲν μ' ἐδο-λοφόνησε ὁ γιὸς μου Ζάκ». Ἀφῆρ-θη τὸ «δὲν» καὶ λέγει τὸ ἀντίθετο.

— Ἀφῆρθη ἀπὸ ποιόν;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξήτασα. Ἐξακριβώ-στε το ἐσεῖς, θεσβαιώθητε ὅτι αὐτὰ πού σὰς λέγω εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ διατάξτε τὴν ἀποφυλάκισι τοῦ Ζάκ Ντενέ. Ἀλλοῶς...

— Ἀλλοῶς;...

— Θὰ ἀναλάβω ἐγὼ καθήκοντα εἰσαγγελέως καὶ θὰ διατάξω ἐγὼ τὴν ἀποφυλάκισι του.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέ-

ρια τοῦ ἀρχισυμμορὶτου τὸ τσιγάρο πού ἐτοιμαζόταν ν' ἀνάψῃ κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ.

Μὲ μιά γρήγορη τότε κίνησι ὁ εἰ-σαγγελεὺς ἀρπάξε τὸ πιστόλι πού ἦ-ταν ἀφήμενο ἐπάνω σὲ τὸ γραφεῖο καὶ προτεινόντας τὸ κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου του:

— Ἄν κουνήθῃς Γκαρνιέ, φώναξε μὲ θριαμβευτικὸ ὄφος, πυροβολῶ. Τὴν μικρότερη κίνησι ἀν κἀνης σὲ σκοτώ-νω...

Σὰν νὰ μὴ διέτρεχε κανέναν κινδύ-νο δ' ἀρχισυμμορὶτῆς, σὰν νὰ μὴ θρι-σκάσαν σὲ μέρος γεμάτο ἀπὸ χωρο-φύλακες, σὰν νὰ μὴ ἀντίκρυζε προ-τεταμένο ἐναντίον του ἕνα πιστόλι, ἀνεσῆκωσε ἀπὸ τὸ πάτωμα τὸ τσιγά-ρο του, τὸ ἀνάψε ἥσυχα, τράβηξε δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ παρακολουθώντας τὰ δακτυλίδια τοῦ καπνοῦ πού ἀνέβαιναν πρὸς τὸ ταβάν, ἐπανέλαβε ἡρεμῶς:

— Ὅταν λοιπὸν θελήσετε, κύριε εἰ-σαγγελεῦ, μορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε αὐτὸ πού σὰς λέγω. Ἐγὼ τὸ εἶχα ὀρῇ τὸ κομμάτι μὲ τὸ «δὲν». Τὸ ἔχασα ὅ-μως. Ἀσφαλῶς θὰ περιήλθε στὰ χέ-ρια τῶν χωροφύλακων καὶ μορεῖτε νὰ τὸ ζητήσετε ἀπ' αὐτούς...

Ὁ εἰσαγγελεὺς πού δὲν ἀπειλιώταν τώρα ἀλλὰ ἀπειλοῦσε τὸν Γκαρνιέ, πού δὲν ἦταν ὄπλος, ἀλλ' εἶχε μπροστὰ του, χωρὶς τὸ πιστόλι του τὸν ἀρχι-συμμορὶτη, γέλασε τώρα κ' αὐτὸς εἰρω-νικά:

— Λέγε ὅτι θέλεις, ἀν δὲν θαυμά-σαι! τοῦ εἶπε. Μὴ κουνήθῃς ὅμως γιὰ-τί...

Σύσπασε σ' ἄγριο μορφασμὸ τὰ

φρύδια του καὶ μὲ φωνὴ πού εἰδεινὰ-τὴν σταθερὴν του ἀπόφασι:

— Γιατί θὰ σὲ σκοτώσω! συμπλή-ρωσε.

Ἀτάραχος ὅμως δ' Γκαρνιέ, μὲ τὴν ἴδια πάντα εἰρωνικὴ διάθεσι, δὲν ἀ-ξίωσε οὔτε μ' ἕνα τὸν βλέμμα τὸν δι-καστικὸ λειτουργὸ πού τὸν ἀπειλοῦσε καὶ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν προτε-ταμένο τὸ πιστόλι ἐναντίον του.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε Ριχάρδε ντὲ Βιλ, συνέχισε μ' ὅλην τὴν ἀταρα-ξία δ' ἀρχισυμμορὶτῆς Γκαρνιέ, εἶμαι ὅπως θέλετε πρόθυμος νὰ σὰς βοη-θήσω σὲ νὰ ἐξιχνιάσῃτε ἕνα μυστη-ριώδες ἐγκλημα, ὅποτε καὶ σεῖς θὰ δοξασθῇτε καὶ τὴν δικαιοσύνη θ' ἀ-ποδώσετε σ' ἐκεῖνον πού ὑποφέρει, χω-ρὶς λόγο κ' ἀφορμή, χωρὶς νάχη κά-μει ἐκεῖνον γιὰ τὸ ὁποῖο ἀρκεῖσθε νὰ τὸν κατηγορήτε καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο ἀ-ποφανθήκατε πρὶν λίγη ὥρα πὼς κα-νένας δαίμονας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώ-σῃ. Εἰσθε διατεθειμένος νὰ ἐπωφελη-θῇτε ἀπὸ τὴν περίστασι πού σὰς δι-δεταί;

Ὁ εἰσαγγελεὺς οὔτε ἄκουε, οὔτε πρόσεχε τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Γκαρνιέ πού ἐπέμενε νὰ μιλῇ γιὰ τὴν ἀθωότη-τα πού Ζάκ Ντενέ.

Ἡ ἀταραξία τοῦ ἀρχισυμμορὶτου τὸν ἐξόργισε. Ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁ-ποία ἀντίκρυζε πὸ ἐναντίον του προτε-ταμένο πιστόλι, τὸν ἔκαμε ἔξω φρε-νῶν. Κι' ἐνῶ μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ μιλῇ, νευριασμένος ἀπὸ τὴν ἀπάθεια τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ-νου:

Ὁρθὸς στὴ μέση τοῦ γραφείου τοῦ εἰσαγγε-λέως, μὲ τὰ χέρια σταυ-ρωμένα σὲ τὸ στήθος, μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ μόνυλο σὲ δεξι μάτι στεκόταν ἀτάραχος ὁ Γκαρνιέ...

— Ἀκίνητος εἶπα Γκαρνιέ! Ἐσθᾶπε δυνατότερα τώρα. Ἀκίνητος, γιατί πυροβολῶ...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ἀρχισυμμορὶτῆς φάνηκε πὼς ἀπόρησε κ' ἐξεπλάγη-μαξί. Ἐρρίξε μιά ματιά στὴν κἀνήν τοῦ πιστολίου πού ἔστρεψε ἐναντίον του ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ πού μάλιστα ἀ-πείχε ἕνα μέτρο ἀπὸ τὸ στήθος του, τὸν κύτταξε κατὰματα καὶ τοῦ εἶπε μὲ ζωγραφισμένη τὴν ἐκπληξι σὲ πρό-σωπό του:

— Μὰ σὲ θεὸ σας! Τί κάμετε αὐ-τοῦ, κύριε εἰσαγγελεῦ! Ἐτοῖς λοιπὸν συνηθίζετε νὰ ὑποδέχεσθε τοὺς ἐπισκέ-πτας σας;

Καὶ σὰν νὰ προσεβλήθῃ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ ἐκεῖνη τοῦ εἰσαγγελέως, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ μὲ τόνο ἐπιπληκτικὸ αὐτὴ τὴ φορὰ:

— Κύριε Ριχάρδε ντὲ Βιλ, τοῦ εἶπε, μὴ ξεχνάτε πὼς εἰσθε εἰσαγγελεὺς! Ἐγὼ Γάλλος πολίτης. Ὁφείλετε νὰ εἰ-στε εὐγενής. Εἶναι τρόπος συμπεριφο-ρᾶς αὐτῆς;

Ὁ εἰσαγγελεὺς χαμογέλασε εἰρωνι-κώτερα τώρα.

— Γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ σοῦ ἐπανα-λαμβάνω ἀπήντησε, πὼς ἀν κἀνης τὴν πειραιμικρότερη ὑποπτη κίνησι θὰ σὲ σκοτώσω.

Ὁ Γκαρνιέ σταύρωσε τὰ χέρια ἐπὶ-νὰ σὲ τὸ στήθος του, κ' ἐνῶ ὁ εἰσαγ-γελεὺς προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τὰ θῆ-ματα τῶν χωροφύλακων πού εἶχε κα-λέσει, πιέζοντας τὸ κρυφὸ κουμπί, ἐ-κεῖνος τὸν κύτταξε μέσῃ στὰ μάτια. Ἐκαὶ ἕνα μορφασμὸ ἀπογοήτεως ἔπειτα, ξανακάθησε σὲ τὸ κάθισμά του κ' ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

— Τί μὲ μέλλει ἐμένα; ψιθύρισε. Ἐ-γὼ δὲν ἦρθα γιὰ νὰ μάθω τὸν τρόπο τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς σὲ τὸν κύριο εἰσαγγελέα. Ἦρθα ὡς συνήγορος τοῦ Ζάκ Ντενέ...

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο:

— Λοιπὸν; ρώτησε γυρίζοντας πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, εἰσθε διατεθειμένος ν' ἀσκοληθῇτε μὲ τὴν ἐξιχνίασι τοῦ μυστηρίου πού καλύπτει τὴν δολοφονία τοῦ Λουδοβίκου Ντενέ; Ναί, ἢ όχι!

— Μὴ κινηθῇ!

Ὁ Γκαρνιέ ἀνέπνευσε μὲ μάτια πού ἀστραφτάν.

— Κύριε εἰσαγγελεῦ! φώναξε. Ἐγὼ δὲν ἀστετεύομαι καὶ δὲν ἦρθα νὰ παί-ξω μαζί σου. Δέκα φορὲς μοῦ εἶπατε νὰ μὴν κινηθῶ. Ἐ, λοιπὸν, δὲν κινού-μαι. Γιατί ὅμως δὲν ἀπαντᾶτε στὶς ἀ-ραιτήσεις μου; Τί σκοπεύετε νὰ κάμε-τε;

Ἀπὸ τὸ βλέμμα πού τοῦρριχνε κ' ἀπὸ τὸ ἄγριο ὄφος πού πήρε ξαφνικά ὁ ἀρχισυμμορὶτῆς, ὁ εἰσαγγελεὺς φο-βήθηκε καὶ κατὰ τὸν ὅμοιο. Κι' ἀφοῦ τὸν εἶχε ἀ-φοπλίσει καὶ μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώ-σῃ χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον σὲ κανέναν — ἀφοῦ ἤξερε ὅτι ὁ Γκαρνιέ ἦταν ἐπι-κηνυγμένος — πεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτόν, πυροβο-λῶντας ἐναντίον του, χωρὶς νὰ περι-μένῃ τοὺς χωροφύλακες πού παραβῶ-εως ἀργοῦσαν νάρθουν.

Κι' ὅταν δ' Γκαρνιέ τὸν ρώτησε:

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Νὰ σοῦ φυτέψω μιά σφαῖρα στὰ μυαλά! φώναξε.

Κι' ἐνῶ μιά ἄγρια χαρὰ ἀπλωνόταν σὲ τὸ πρόσωπό του, σηματοδοτώντας σὲ μέτωπο τοῦ Γκαρνιέ, πίεσε τὴν σκαν-δάλη τοῦ πιστολίου του...

Πώς όμως θρέθηκε ο Γκαρνιέ, τόσο μυστηριωδώς στο γραφείο του εισαγγελέως από την ντουλάπα της κρεβατοκάμαρας της Ευγενίας Μαρλιέτ που ήταν κλεισμένη;

Ο αρχισυμμορίτης, όταν κατάλαβε πως κάποιος άνοιγε την πόρτα του έπιπλου εκείνου μέσα στο οποίο ήταν κλεισμένος, τράβηξε γρήγορα το περικόφρο του και περίμενε. Ήταν τοποθετημένος πίσω από τα φορέματα και ήταν αρκετά καλά σκεπασμένος, δεν μπορούσε όμως να είναι βέβαιος πως δεν θ' ανακαλυπτόταν, όταν εκείνος που άνοιγε την ντουλάπα έρευνούσε λεπτομερώς.

Γι' αυτό δεν θύγχε μόνον μέσα από τα άρωματισμένα μεταξωτά φορέματα, δεν παρέλειπε όμως να πάρει κάθε μέτρο που του παρείχε έλπίδες διασώσεως, κάθε μέτρο και το οποίο θα μπορούσε ν' άμυνθη και να μην έπιτρέψει να τον πιάσουν ζωντανό και να τον σύρουν σιδηροδέσμιο στις φυλάκες.

Τράβηξε από την τσέπη του ένα από τα δυο πιστόλια που έφερε πάντοτε μαζί του και στάθηκε ακίνητος. Όταν ανακαλυπτόταν, την ίδια στιγμή θα ξάπλωνε εκείνον που πήγαινε να τον ένοχλήσει στην κρύπτη του. Όταν προδινόταν ή παρουσία του στο μέρος εκείνο, θα παλούσε ακριβώς την ζωή του. Όταν οι χωροφύλακες θά του έπετιθεντο, πριν σκοτωθώ, θα ξάπλωνε πολλούς νεκρούς, μ' όλο που απέφυγε το έγκλημα όσο μπορούσε, μ' όλο που ποτέ του δεν έγκλημάτησε, όπως οι άλλοι, μ' όλο που λυπόταν όταν θρυσκόταν στην ανάγκη να σκοτώσει.

Δεινός σκοπευτής, γρήγορος στις κινήσεις του, υπεράνθρωπος στην ψυχραιμία του, άσυγκλήτος μπρός στον κίνδυνο και το πλήθος των αντιπάλων του ο αρχισυμμορίτης Γκαρνιέ δεν θάμπεφε, πριν γέμιζε το δωμάτιο με πτώματα.

Ήταν λοιπόν τρομερή ή στιγμή εκείνη και γι' αυτόν, αλλά και για τους χωροφύλακες και πρό πάντων για εκείνον που άνοιγε την ντουλάπα.

Όστόσο τίποτε απ' όλα αυτά δεν συνέβη...

Η Ευγενία Μαρλιέτ, γιατί αυτή ήταν που άνοιγε την ντουλάπα, ούτε έζητσε πίσω από τα φορέματά της, ούτε υπαπτεύθηκε τίποτε από την άταξία τους, γιατί πριν λίγη ώρα είχε έρευνήσει πίσω από τα φορέματα ο ύπαξιωματικός Ρενέ.

Πήρε από το επάνω μέρος της ντουλάπας ένα μεταξωτό μαντήλι για να σκεπάσει το κεφάλι της, έκλεισε την ντουλάπα, την κλείδωσε, πήρε το κλειδί μαζί της κι' έφυγε διασπαστική.

Λαμπρά! ψιθύρισε ο Γκαρνιέ όταν τα δήματα της κ. Μαρλιέτ έπαυσαν ν' ακούγονται. Με κλείδωσε μέσα στη ντουλάπα σαν ποντικό κι' έφυγε. Μά είναι τρόπος αυτός;

Έκρυψε πάλι το πιστόλι μέσα στην τσέπη του κι' έστάθηκε με τεντωμένα τ' αυτιά.

Όπως μπόρεσε να καταλάβει ή ιδιοκτήτρια του σπιτιού ανέλαβε να οδηγήσει τους χωροφύλακες σ' όλα τα δωμάτια του μεγάρου της, ν' ανοίξει

εκείνα που ήταν κλειδωμένα και να υποδείξει τέλος τα μέρη στα οποία μπορούσε να κρυφτεί ένας άνθρωπος ή τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να είχε φύγει.

— Άς περιμένω λίγο άκομη, σκέφθηκε ο Γκαρνιέ, και θέλωπε.

Και πράγματι περίμενε.

Μισή ώρα αργότερα άκουσε και πάλι στο διάδρομο τις φωνές του Ρενέ και της κ. Μαρλιέτ κι' απ' όσα έλέχθησαν μεταξύ τους, κατάλαβε πως οι χωροφύλακες, άπελπισμένοι και νομίζοντας πως είχε δραπέτεύσει, πήραν την απόφαση να φύγουν.

— Στο καλό! μουρμούρισε χαμογελώντας ο Γκαρνιέ. Πηγαίνετε τώρα ν' αναπαυθήτε, γιατί κουρασθήκατε αρκετά...

Οι χωροφύλακες πράγματι είχαν άπελπισθη πιά. Έρευνήσαν σ' όλα τα δωμάτια με κάθε δυνατή λεπτομέρεια. Εκύτταξαν παντού. Κι' εκεί που δεν μπορούσε να χωρέσει ένας άνθρωπος και στα κλειδωμένα κιβώτια άκομη. Έψαξαν στο υπόγειο, μπήκαν στην καπνοδόχο, εκύτταξαν στον κήπο κι' επάνω στα δένδρα άκομη. Ένας κατέθηκε στο πηγάδι, άλλος αναρριχήθηκε ως το ταβάνι, ο Γκαρνιέ όμως δεν δρόθηκε πουθενά.

Κι' άπελπισμένος ο ύπαξιωματικός Ρενέ, νομίζοντας πως ο αρχισυμμορίτης είχε πηδήσει στο πλαϊνό μέγαρο και θά είχε εξαφανισθεί από ώρα, ώστε να θρυσκόταν πολύ μακριά, ζήτησε συγγνώμην από την κ. Μαρλιέτ για την άνησυχία που της έπροξένησε, παρέλαβε τους χωροφύλακες κι' έφυγε, έπιστρέφοντας στο τμήμα του, άπογοητευμένος και μελαγχολικός.

Μόλις έφθασε εκεί κι' έπεσε κουρασμένος σ' ένα κάθισμα:

— Έπρεπε να το ξέρω! αναστέναξε. Ο Γκαρνιέ δεν πιάνεται εύκολα, είναι σχεδόν άσυλληπτος...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο Γκαρνιέ, μ' όλο που κατάλαβε πως οι χωροφύλακες είχαν φύγει, δεν θιάστηκε να θύγ από την ντουλάπα. Περίμενε και άκουε με τ' αυτί κολημένο στην πόρτα της ντουλάπας. Κι' όταν ή κ. Μαρλιέτ, άφου κλείδωσε καλά το σπίτι της, γδύθηκε κι' έπεσε πάλι στο κρεβάτι της κι' ύστερα από λίγο ύπελόνισε πως είχε άποκοι-

— Κάθε φορά που κληρόνει το λαχείο κερδίζει ο αριθμός που είχα στην προηγούμενη κλήρωση. Τι διάβολο να κάμω;

— Άπλούστατα. Τον αριθμό που θά πάρης για την επόμενη κλήρωση, να τον πάρης για την μεθεπομένη.

μηθή, έβγαλε ένα μυτερό σουγιά, παρεβίασε τη μικρή κλειδαριά της ντουλάπας και θύγχε.

Η κ. Μαρλιέτ όμως ζύπνησε από το τρίξιμο που προκάλεσε ή παραβίαση της κλειδαριάς κι' άνασπικωμένη στο κρεβάτι της παρατηρούσε γύρω της άνησυχία να δη τί συνέβαινε.

Μ' ένα πήδημα ο Γκαρνιέ, κρατώντας άκόμα στο χέρι του τον μυτερό σουγιά που είχε παραβιάσει την κλειδαριά, θρέθηκε κοντά της.

— Εύγενεστάτη κυρία, της είπε, δάζοντας το δάχτυλο στο στόμα κι' έπιτάσσοντας σιωπή, θέλω να πιστεύω πως δεν θά διαπραξέτε την άνοησία να καλέσετε βοήθεια. Κανένα κίνδυνο δεν διατρέχετε. Δεν είμαι κακοποιός εγώ. Είμαι ο Γκαρνιέ!

Στο άκουσμα του ονόματος εκείνου που θύγχε μέσα από ένα μέρος που μόλις λίγες στιγμές πριν είχε έρευνηθεί προσεκτικά, αντί να καθησυχάσει ή κ. Μαρλιέτ, τρόμαξε περισσότερο κι' ενώ το πρόσωπό της γινόταν πελιδνό από τον φόβο το σώμα της δλόκληρο ριγούσε.

— Μη φοβάσθε! ξανάπε ο αρχισυμμορίτης. Μην άνησυχίτε. Με νομίζατε κακούργο αλλά γελιέσθε.

Έβγαλε από την μέσα τσέπη του σασκακιού του ένα χιλιόφραγκο κι' αφήνοντάς το επάνω στο κομοδίνο:

— Ήμουν κρυμμένος μέσα στην ντουλάπα σας της είπε, και σας έπροξένησα άρκετές ζημιές. Θά σας παρακαλέσω να δεχθήτε το μικρό αυτό δώρο.

Και καθώς ή κ. Μαρλιέτ αντί να τρέμη τώρα, τον κύτταζε έκπληκτη για την ευγένεια και τους λεπτούς του τρόπους:

— Κυρία, συνέχισε ο Γκαρνιέ με το χαμόγελο πάντοτε στα χείλη, θά έπιθυμούσα νάφευγα χωρίς να σας ένοχλήσω καθόλου. Δυστυχώς όμως, για λόγους άσφαλείας μου, είμαι ύποχρεωμένος να σας φιμώσω για να μη φωνάξετε. Θά σας αφήσω όμως έλεύθερα τα πόδια κι' έτσι θά μπόρεσετε να τρέξετε στους ύπηρέτες σας για να σας άπαλλάξουν από το φιμωτρο. Ός τότε εγώ θά έχω φύγει.

Η Ευγενία Μαρλιέτ, αντί τρόμου ένοιωθε τώρα έμπιστοσύνη στον Γκαρνιέ. Η συμπεριφορά του, τα λόγια του, το ύφος του, ή ευγενική μορφή του και το διαρκές χαμόγελο που πλανιόταν στα χείλη του, την έκαμαν να διώξη κάθε φόβο και άνησυχία. Άντι να τον φοβάτε, τον συμπαινούσε τώρα.

— Όχι! ψιθύρισε. Μη με φιμώσετε. Δεν θά φωνάξω.

Ο Γκαρνιέ έκαμε μια βοθειά υπόκλιση μπροστά της.

— Ύστερα από την βεβαίωσί σας αυτή δεν έχω λόγους να το κάμω. Σας ζητώ συγγνώμην για την ένόχλησι, εύγενεστάτη κυρία κι' έλπίζω άν ποτέ συναντηθούμε κάτω από καλύτερες συνθήκες, να σας δείξω δλη την εκτίμησι που αισθάνομαι για σας. Χαίρετε κυρία!

Κι' άτάραχος, εύθυνης ο Γκαρνιέ, χωρίς ν' άνησυχίση στη σκέψι πως ή κ. Μαρλιέτ μπορούσε να φωνάξει και να ζητήσει βοήθεια, άνοιξε την μία ύστερ' από την άλλη τις κλειδωμένες πόρτες του σπιτιού, κατέβηκε τις σκάλες και θρέθηκε στον δρόμο.

(Άκολουθεί)

ΚΑΠΕΛΛΑ ΓΙΑ... ΚΑΠΕΛΛΩΜΑ

Μπρίκια, κατσαρόλες, κανάτια, τηγάνια...άλλα και σκόρδα, κρεμμύδια, λαχανίδες και κουνουπίδια, όλα δηλαδή τα είδη της κηχαλαρίας και όλα τα είδη των ξαρφαδατικών στα κεφάλια των αντιπροσώπων του ώραιον φύλου. Και αυτό—με το συμπάθειο—λέγεται

ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1939

ο *Μαϊός*

μην **ΈΓΓΡΑΦΕ...**

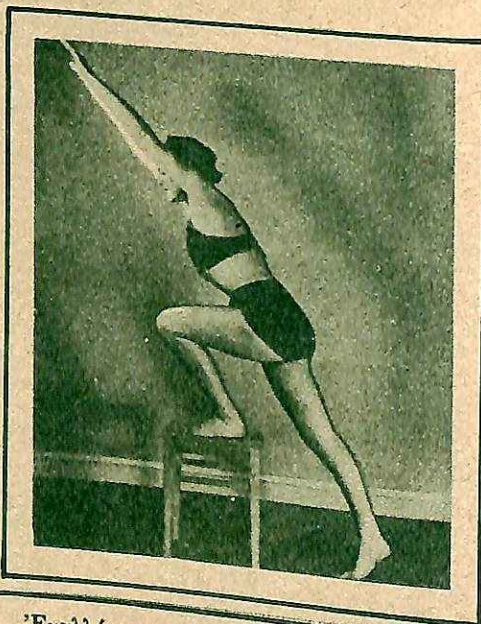
Γυμναστική με μία καρέκλα

Στη στάσι αυτή, όπως καθόμαστε, κάνουμε κάμψεις του κορμού δεξιά και αριστερά με τα χέρια τεντωμένα.

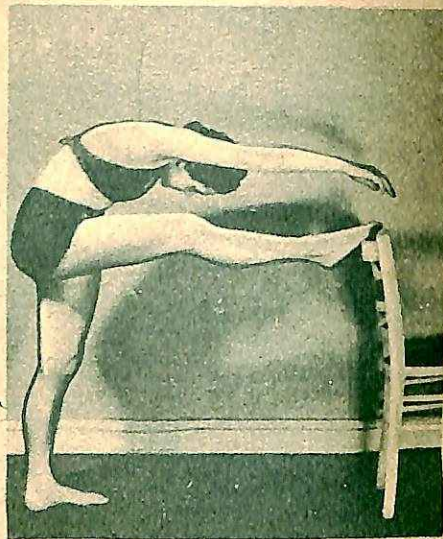
Άλληλοδιαδόχως τεντώνουμε πίσω το κεφάλι και το ξαναφέρνουμε εμπρός, ώστε να εφάπτεται απόλυτως των γονάτων.

Εναλλάσσουμε τα δύο πόδια παίρνοντας επακριβώς αυτή τη στάσι, σαν να ανεβαίνουμε μία σκάλα. Με το ένα πατάμε καλά στην καρέκλα και με το άλλο σηκώνομαστε στα νύχια.

Εν συνεχεία της προηγούμενης στάσεως τεντώνουμε και μαζεύουμε εξακολουθητικώς τα χέρια και τα πόδια προς όλες τις διευθύνσεις, εμπρός, επάνω, πλαγίως κ.λπ.

Παίρνουμε την ανώτερω στάσι, κάμπτομε το άνω μέρος του κορμού εμπρός και σηκώνομαστε στα νύχια του αριστερού ποδιού.

Η άσκηση σ' αυτή τη δύσκολη στάσι, εγκείται στο πόσο ψηλά θα μπορέσουμε να σηλώσουμε το κεφάλι από το έδαφος.

Κάμψεις και ανόρθωσις πλαγίως του κορμού, εναλλάσσοντας τα πόδια στο πάτωμα και επάνω στην καρέκλα.

ΜΙΑ ΣΕΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΗΡΩΟΣ

ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Η ΤΑΝ απόγεμα. Σ' ένα γειτονικό δωμάτιο του Λονδίνου ένας καλοντυμένος μεσόκοπος άντρας παρακολουθούσε μια κοπέλλα. Της μιλούσε, την εναχλούσε, αλλά αυτή δεν φαινόταν διατεθειμένη να του απαντήσει. Ο άντρας έγινε απαιτητικώτερος και έφθασε μέχρι του σημείου να την πιάσει από το χέρι.

— Αφρό με! του φώναζε εκείνη. Αφρό με, γιατί θα φωνάζω.

Την ίδια ώρα ένας γέρος που περνούσε από εκεί βλέποντας τη σκηνή, έπηρε το μέρος του κοριτσιού:

— Άσε το κορίτσι ήσυχο, εφώναζε, γιατί σου άστράφτω χαστούκι που θα το ευμάσαι σ' όλη σου τη ζωή.

Ο άλλος αγρίεψε για την προσβολή.

— Τί σε νοιάζει τί κάνω εγώ; Για ζήτηνια ήθελες; Νά, πάρε.

Και έβγαλε να του δώσει μια πέννα.

Ο γέρος όμως, αντί να πάρη το νόμισμα, του έσφιξε το χέρι τόσο δυνατά, ώστε τον έκαμε να δγάλη μια κραυγή πόνου.

— Τί με νοιάζει; του είπε ο γέρος. Δεν μου λές, λόρδε "Εδουαρδ Ρότσεστερ, πρόεδρε του «Συλλόγου προς ανύψωσιν των ξεπεσμένων γυναικών» και μέλος τόνων άλλων φιλανθρωπικών σωματείων, μ'ίπως θέλεις να πιστέρω πως αυτή τη στιγμή ασχολείσαι με τα φιλανθρωπικά σου έργα;

Ο λόρδος είδε ότι τον ανεγνώρισε. Για να μη γίνη σκάνδαλο γύρω από το όνομά του αναγκάστηκε να φύγη. Η γυναίκα — μια φτωχή εργάτρια — ευχαρίστησε τον γέρο.

— Δεν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήσες, κόρη μου, της είπε. Μόνο, δεν μου λές τί όνομά σου;

— Λέγομαι Μαίρη Γκρήν, του απήντησε αυτή.

Ο γέρος δεν την έρώτησε τίποτα άλλο. Την έχαιρτησε κι' έφυγε.

ΘΑ ΣΕ ΛΗΣΤΕΨΩ!

ΤΟ άλλο πρωί, ο λόρδος, κυττάζοντας την άλληλογραφία του, είδε ένα γραμματάκι. Το διάβασε:

«Εντιμότατε,

«Χθές το βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι μου, είχα την τιμή να σας γνωρίσω. Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη, για την αγένειά μου, αλλά δεν ήξερα με ποιόν είχα την τιμή να μιλώ, και ή επέμβασις εκείνου του γέρου μ'εσκόδισε να γνωρισθούμε καλύτερα. Αν όμως με συγχωρήτε για την αγένειά μου, μπορείτε να με συναντήσετε σπίτι μου την Κυριακή, μεταξύ 5 και 8 μ.μ., Μπάλτικ Στρήτ 285, 6' πάτωμα.

Η ταπεινή σας δούλη
Μαίρη Γκρήν»

Ο λόρδος πετούσε από τη χαρά του. Αλλά μια άλλη επιστολή τον έκαμε ν' ανατριχιάσει:

«Λόρδε Ρότσεστερ,

«Είπατε ο χειρότερος ύποκριτης που γνώρισα. Προσποιείσθε τον φιλάνθρωπο όταν πρόκειται να κάμετε φιλανθρωπίες.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΡΟΤΣΕΣΤΕΡ

με τα λεπτά των άλλων, και γδέρνετε τους κολλίγους σας όταν δεν έχουν να σας πληρώσουν. Σας χρειάζεται τιμωρία, και άπεφάσισα να σας τιμωρήσω εγώ. Στο γραφείο σας έχετε ένα χρηματοκιβώτιο με 4 χιλιάδες λίρες. Λοιπόν αυτές τις 4.000 λίρες θα σας τις κλέψω την Κυριακή, μεταξύ 5 και 7 μ.μ. Μη δοκιμάσετε να φυλαχθήτε, γιατί είναι περιττό.

«Τζών Σίνκλαιρ»

Και πούδς δεν ήξερε το όνομα αυτό; Ο Σίνκλαιρ, ο τζέντλεμαν τυχοδιώκτης, ο μυστηριώδης και φιλάνθρωπος λοποδότης, ήταν ο άνθρωπος που τιμωρούσε τους κλέφτες και τους απατεώνες. Και κανείς δεν του ξέφευγε.

Ο λόρδος ήταν απελτισμένος. Έπρεπε όμως να λάβη τα μέτρα του. Είδοποίησε την αστυνομία, και μετά ένα τέταρτο ο

αστυνόμος Μπάστερ, και ο γραμματέας του, ο Μπάρολμ — που τον έλεγαν συνήθως Κόρυζα — έφθασαν στην έπαυλη. Ο λόρδος έδειξε στον Μπάστερ το γραμμάτιο του Σίνκλαιρ.

— Είναι αληθινός ο λοχυρισμός του ότι έχετε στο χρηματοκιβώτιό σας 4.000 λίρες; ρώτησε ο Μπάστερ.

— Απολύτως αληθινός, απήντησε ο λόρδος. Τα εισέπραξα χθές το απόγεμα, και επειδή ήταν Σάββατο, οι Τράπεζες ήταν κλειστές, και τα έκρατσα στο χρηματοκιβώτιό μου.

Ο Μπάστερ έρώτησε μερικά άλλα πράγματα.

— Μία λύσις υπάρχει, του είπε ο λόρδος, και θα την εφαρμόσω. Θα πάρω τα χρήματα μαζί μου. Όταν ο Σίνκλαιρ έρθη, θα βρή το χρηματοκιβώτιο άδειαν.

— Αυτό είναι το καλύτερο που έχετε να κάμετε, απήντησε ο Μπάστερ. Πάντως, εγώ θα κρυφθώ εδώ, με αρκετούς αστυνομικούς, και όταν φανή ο Σίνκλαιρ, θα τον συλλάβουμε.

Στις τέσσερις το απόγεμα, οι αστυνομικοί εκρύφθηκαν στο σπίτι του λόρδου.

Κατά τις έξημιση ή πόρτα του γραφείου άνοιξε σιγά - σιγά. Από το άνοιγμα έπροβάλλε ένα κεφάλι, έπειτα ένα σώμα. Ο Μπάστερ έπετάχθηκε από τον κρηψώνα του, έσφύριξε για να μαζευθούν οι άλλοι αστυνομικοί, και δγάζοντας το περιστροφό του, εφώναζε:

— Άλτ, Σίνκλαιρ! παραδόσου! Αδότη φορά δεν μου ξεφεύγεις!

ΕΝΑ ΖΑΧΑΡΩΜΑ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΑΚΡΙΒΑ

Στις 5 το απόγεμα, ο λόρδος Ρότσε

στερ κυττούσε το κουδοῦνι ἐνδὸς σπι-
τιοῦ, καὶ ζητοῦσε τὴν μὲς Μαίρη Γκρήν.
Τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα δωμάτιο. Ἡ Μαί-
ρη τὸν περιέμενε, ἀλλὰ φαινόταν δειλὴ, καὶ
μόνον όταν αὐτὸς τὴν ἐβεβαίωσε πὼς δὲν
τῆς κρατοῦσε κακία γιὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς
προηγούμενης ἡμέρας, ἡ Μαίρη ἐπῆρε
θάρρος.

—Εἰσθε πολλὸ καλὸς, Μιλόρδε, τοῦ εἴ-
πε. Μοῦ εἰδείξατε τόσο ἐνδιαφέρον, χωρὶς
νὰ τὸ ἐξέλω.

Ὁ λόρδος δοκίμασε νὰ τὴν πιᾶσιν ἀπὸ
τὴν μέση, ἀλλὰ αὐτὴ τοῦ ἐξέφυγε. Σὲ λίγο
τοῦ ἔδωλε νὰ πῇ, καὶ τοῦ προσέφερε τσι-
γάρο. Ὁ λόρδος τὸ ἄναψε.

Ὅταν τὸ τσιγάρο εἶχε φθάσει ὡς τῆς
μέσης, ὁ λόρδος ἀισθάνθηκε μιὰ μεγάλη
κούρασι. Τὰ βλέφαρά του ἐκλείσαν σιγά-
σιγά, τὸ κεφάλι του ἔγειρε στὸ στήθος
του, καὶ σὲ λίγα λεπτά τὸν εἶχε πιᾶσει
δαρὺς ὕπνος.

Ἡ Μαίρη Γκρήν τὸν ἐπλησίασε, ἔβαλε
τὸ χεῖρ τῆς στὴν τσέπη του καὶ πῆρε τὸ
πορτοφόλι του. Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα τέσσερα
κολληριὰ τοῦ χιλιόλιρα, τὰ ἔφερε στὸ τρα-
πέζι, ἐνανθάλε τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη
τοῦ λόρδου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκλείσε
μέσα ἓνα χαρτάκι ὅπου εἶχε γράψει δυὸ
λόγια.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ φουστάνι τῆς, τὰ
φρεῦκα στήθη τῆς, τὴν περούνα τῆς,
καὶ ἡ ψευτο-Μαίρη ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι...
ἄντρας πλέων.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ὁ λόρδος
ἐξύπνησε, ἡ πρώτη του κίνησις ἦταν νὰ
δῇ τὸ πορτοφόλι του ἀνῆλταν στὴν τσέπη
του. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἦταν πραγματικὰ
στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἀνοίξε εἴ-
δε ὅτι τὰ χρήματα εἶχαν κάμει φτερά. Στὴ
θέσι τους ἦταν ἓνα σημεῖωμα. Ὁ λόρδος
διάβασε:

«Ἐγγενικὲ προστάτα μου,
«Γιὰτὶ δὲν μείνατε σπῆτι σας, νὰ φυ-
λάξετε τὰ χρήματά σας, ἐνῷ ἐγὼ σὰς εἴ-
δοποίησα ὅτι μεταξὺ 5 καὶ 7 μ.μ. θὰ σὰς
ἐκλεβῶ 4.000 λίρες; Μὴ θελήσετε νὰ ἐνο-
χλήσετε τὴν ιδιοκτητῆρα τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν
ἔξεραι τίποτε. Τὸ δωμάτιο τὸ ἐνοίκιασα μό-
λις πρὸ τριῶν ὥρων. Ἐξ ἄλλου θὰ γίνης
ρεζήλι ἂν μαθευθῇ πὼς ἔχασες 4.000 λίρες
σὲ σπῆτι ποὺ νοικιάζει δωμάτια γιὰ ζευ-
γαράκια.

»Τζῶν Σίνκλαιρ»

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Μπάξτερ καὶ οἱ ἀστυ-
νομικοὶ κρατοῦσαν γερά τὸν ἄνθρωπο ποὺ
εἶχαν συλλάβει. Ὅταν ἄναψαν τὸ φῶς,
εἶδαν πὼς τὴν εἶχαν πᾶθει. Ὁ ἄνθρωπος
ποὺ εἶχε μῆτὶ στὸ γραφεῖο τοῦ λόρδου
ἦταν ὁ ὑπηρετῆς του. Ἐφῆρνε ἓνα τηλε-
γράφημα γιὰ τὸν Μπάξτερ.

Ὁ ἀστυνομὸς πῆρε διαστικὰ τὸ τηλε-
γράφημα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητὲ ἐπιθεωρητά. Μὴ κουράζεσθε
ἄδικα. Τὰ χρήματα τὰ ἐκλεψα πρὸ μίαις
ὥρας. Καλὴ ἀνάμωσι. Τζῶν Σίνκλαιρ.»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΡΟΤΣΕΣΤΕΡ

Ὁ λόρδος Ρότσεστερ τὸ φουσοῦσε καὶ
δὲν κρῶνε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμ-
πόδισε νὰ πάη στὴ λέσχη του, γιὰ
νὰ παίξῃ χαρτιά μετὰ τὸν λόρδο Μένεβαλ.
Τὴν προηγουμένη ἡμέρα ὁ λόρδος Μένεβαλ
τὸν εἶχε κερδίσει, καὶ σήμερα ὁ λόρδος
Ρότσεστερ ἤθελε νὰ ξαναβάλῃ τὰ χα-
μένα.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ σήμερα δὲν εἶχε τύχη
ὁ λόρδος Ρότσεστερ. Ἀφοῦ ἔχασε 200 λί-
ρες, ἔφηρε τὴν τράπουλα.

—Φτάνει, Μένεβαλ! εἶπε. Ἐχω μεγάλη
γκίνια.

—Φαίνεται, μιλόρδε, τοῦ ἀπήντησε ὁ
Μένεβαλ, πὼς θὰ ἔχετε κερδίσει στὴν ἀ-
γῆτη.

Ὁ Ρότσεστερ κοκκίνισε.

—Ἀστετεύσθε, μιλόρδε. Εἶμαι παντε-
μένος, καὶ πάντοτε ὑπέρβα πιστὸς σύ-
ζυγος.

—Καὶ πρόεδρος τόσων συλλόγων κατὰ
τῆς ἀνθρωπότητας, συνελήφωσεν ὁ Μένε-
βαλ. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; Ἀλήθεια ὁ-
μως, ἤθελα νὰ κάμω κι' ἐγὼ μιὰ δωρεὰ
σὲ κανένα σωματεῖον. Δὲν μοῦ ὑποδει-
κνύετε σὲ ποιό;

—Μπάξδο, λόρδε Μένεβαλ, ἀπήντησε ὁ
Ρότσεστερ, Εἰσθε καλὸς Χριστιανός. Σὰς
συνιστᾷ νὰ δοῦτε τὴν γυναῖκα μου, ποὺ
εἶναι πρόεδρος τῆς «Φιλοπαιδείας» Ἀδελφό-
τητος. Τὸ σωματεῖο τοῦ δὲν ἔχει χρή-
ματα, καὶ οἱ πτωχοὶ θὰ σὰς ἐγγνωμονοῦ-
σαν, ἂν κάνατε τίποτε γι' αὐτοὺς.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Μένεβαλ. Θὰ πάω
ὁπωσδήποτε.

Τὴν ἐπομένη, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐπῆγε
νὰ συναντήσῃ τὴν λαίδη. Ἐνῶ περιέμενε,
ἤκουσε τὴν λαίδη νὰ καλλῶνῃ τὴν ὑπὴ-
ρέτριά της.

—Σιωπῇ, ἀδιάντροπη! τῆς ἔλεγε. Καὶ
μέσα στὸ σπῆτι μου! Σὲ διώχνω! Φύγε
μένε; Στάσου γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ φύ-
γης! Νά! Νά!

Καὶ ἡ λαίδη ἔδωσε στὴν ὑπηρετριά της
δυὸ δυνάτα σκαμπίλια.
Ἡ ὑπηρετρία δὲν ἔτρεχε, καὶ στὸ
διάδρομο συνήτησε τὸν λόρδο Μένεβαλ.
Ὅταν τὸν εἶδε, σταμάτησε διστακτικῇ. Ὁ
λόρδος τὴν ἐρώτησε γιὰτὶ ἦταν λυπη-

—Μὴ μὲ παρεξηγεῖτε, τοῦ ἀπήντησε.
Χθὲς τὸ βράδυ ὁ οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ μὲ
εἶδε νὰ μιᾶ μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου.
Μὲ περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα,
στὴν τράπεζα, καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ γινό-
ταν ὁ γάμος μας. Ἐχεῖν δὲν τὴ δουλειὰ
αὐτὴ, ἀλλὰ τοῦ ζητοῦν 100 λίρες ἐγγύησι,
καὶ δὲν τὶς ἔχει. Ὁ οἰκονόμος μὲ κατήγ-
γεψε στὴν κυρία.

Τὰ δάνεια τῆς ἐπῆγαν τὴ φωνή.
—Μὴ σὲ πειράζει. Δόσε μου τὴν διευ-
θύνσιν σου, καὶ θὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ δουλειά.
Ἡ ὑπηρετρία τὸν εὐχαρίστησε, καὶ τοῦ
ἔδωσε τὴν διευθύνσιν της. Ἐλεγόταν Νέλ-
σὴν δὸν Οὐίλσον 318.

Σὲ λίγο ὠδήγησαν τὸν λόρδο Μένεβαλ
σὲ μιὰ αἴθουσα, ὅπου τὸν ἐπεριέμενε ἡ λαί-
δη Λη Ρότσεστερ.

—Συγγνώμην, μιλόρδε, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ
καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ συνέλθω κι' ἐγὼ
ἀπὸ τὶς τελευταῖες συγκινήσεις. Ξέρετε
ὅτι εἶχαμε τὴν ἀστυνομία ἐδῶ.

—Τὴν ἀστυνομία; Γιατί;

Ἡ λαίδη τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ
τὴν προηγουμένη ἡμέρα.

—Εὐτυχῶς, προσέθεσε, αὐτὸς ὁ κακοῦς
ἄνδρας μου εἶχε πάρει τὰ χρήματά του μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν λόρδο Μένεβαλ. Ἐξ ἄλλου ὁ
ζὶ του. Ἐγὼ ὅμως ἐφοβήθηκα πολὺ, γιὰτὶ
διαμέρισμα, εἶχα τὰ δικά μου χρήματα.
Χρηματιστήριο. Ὁ ἄνδρας μου δὲν ἤξερε
τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ. Δὲν τοῦ εἶχα
μιλήσει ποτὲ γι' αὐτό.

Ὁ λόρδος Μένεβαλ τὴν διέκοψε:

—Ἐπιτρέψτε μου, μιλαίδη, νὰ βῶ τὸ
ζητήμα πὺ μὲ ἔφερε ἐδῶ.

—Ἐρχεσθε σὲ κατὰλληλὴ στιγμὴ γιὰ
τὴν δωρεὰ σας. Τὸ ταμεῖο μας εἶναι ἄ-
δειο. Ἡ μεγάλη φιλοanthρωπικὴ ἐορτὴ τοῦ

Δεκεμβρίου τὸ ἐξήντησε τελείως.

—Δὲν καταλαβαίνω, μιλαίδη, τῆς εἶπε
ὁ λόρδος. Ἡ φιλοanthρωπικὴ ἐορτὴ ἐξήν-
τησε τὸ ταμείον; Μὰ οἱ φιλοanthρωπικὲς
ἐορτὲς γίνονται γιὰ νὰ γεμίζουν τὰ τα-
μεῖα, ὅχι γιὰ νὰ τ' ἀδειάζουν.

—Μιλόρδε, φαίνεσθε πολὺ ἀρχαῖος.
Κυττάξτε ἐδῶ τὰ βιβλία τοῦ σωματεῖοῦ
μας. Εἴχαμε εἰσπράξεις 2615 λίρες καὶ 13
σελλήναι.

—Πολὺ καλὲς εἰσπράξεις!

—Ναί, ἀλλὰ κυττάξτε καὶ τὰ ἐξοδα.
Ἐξοδα διακοσμήσεως, φωτισμοῦ, μουσι-
κῆς κ.λ.π. 800 λίρες.

—Πολὺ σωστά.

—Γεῦμα γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ 60 λίρες. Τὸ
ἀραβικὸ κοστοῦμι τῆς λαίδης Ἑλγαν, 30
λίρες. Τὸ κοστοῦμι τῆς μὲς Ἑλινor, 40
λίρες. Ἐξοδα ἀμάξης τῆς κ. Σβήλντ, τῆς
ὑπερας, 20 λίρες.

Ὁ λόρδος Μένεβαλ, ἔριξε καὶ πὺ κὰ-
τω μιὰ ματιά:

—Ἡ λαίδη προεδρίνα, δι' ἐξοδα ἀμά-
ξης, δῶρα κ.λ.π. 100 λίρες.

Ἡ λαίδη ἐκλείσε διαστικὰ τὸ διδύλι,
γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν ἡ προεδρίνα. Τώρα ὁ
λόρδος Μένεβαλ ἤξερε πὼς εἶχαν βγῇ οἱ
10.000 λίρες.

—Καθὼς βλέπετε, μιλόρδε, τοῦ εἶπε,
ἡ γενναῖωδρία σας ἔρχεται σὲ καλὴ
στιγμὴ.

—Τὸ βλέπω, ἀπήντησε ὁ λόρδος Μένε-
βαλ. Ἀλλὰ θὰ δώσω τὴν δωρεὰ μου ὑπὲρ
ἑνὸς ὄρου: νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τοὺς
σκοποὺς ποὺ θὰ ὑποδείξω.

Ἡ λαίδη ἐγέλασε.

—Ἀστετεύσθε, μιλόρδε; Δωρεὰ ὑπὸ ὁ-
ρους δὲν γίνεται.

—Τότε κρατῶ τὴν δωρεὰ μου νὰ τὸν
ἐαυτὸ μου, εἶπε ὁ λόρδος.

Ἡ λαίδη τὸν ἐκύτταξε.

—Μένεβαλ, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ νὰ παίζουμε
κωμωδία; Ὁμολογεῖτε μου πὼς ἤρθατε
γιὰ μένα. Κακὲ, γιὰτὶ μ' ἔκαμε νὰ σὲ πε-
ριμένω τόσην ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ Βρετανικὸ
Μουσεῖο; Ἐκεῖνο τὸ γράμμα τὸ ἔγραψα,
γιὰτὶ μ' ἔσπερχε μιὰ ἀκατανίκητὴ δύνα-
μις. Σὲ ἀγαπᾷ. Μένεβαλ, καὶ εἶμαι εὐτυ-
χὴς ποὺ ἐπιτέλους ἤρθες.

Στὴν ἀρχὴ ὁ λόρδος τὰ ἔχασε. Μήπως
ἡ λαίδη εἶχε τραβήξῃ; Ἀλλὰ ἀμέσως θυ-
μήθηκε. Μέσα στὶς τόσες κυρίες τῆς ἀρι-
στοκρατίας ποὺ τοῦ εἶχαν στείλει ραβα-
σάκια, ἦταν καὶ ἓνα μὲ τὴν ὑπογραφήν λαί-
δης Λη Ρ. Ὁ λόρδος Μένεβαλ δὲν εἶχε
δώσει σημασία στὸ ραβασάκι, καὶ δὲν εἶ-
χε πάει στὸ ραντεβού ποὺ τοῦ ὥριζε ἡ
λαίδη Ρότσεστερ. Τώρα διωσπασποισήθη-
κε τὸν ἐρωτημένον, καὶ ἄφησε τὴν λαίδη
νὰ τὸν φιλήσῃ.

—Εἶμαι εὐτυχὴς, Μένεβαλ, τοῦ ἔλεγε ἡ
λαίδη. Ἀλλὰ ἔρχονται. Αὐριο ὁ ἄνδρας
μου πάει ταξίδι. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μπο-
ρεῖς νὰ ἔρθῃς ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

Ὁ λόρδος Μένεβαλ, τὴν ἔχαιρέτησε, μὲ
τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ ἐγύριζε ὁπωσδήποτε.

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡῶ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ
λόρδος Ρότσεστερ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπι-
τι του, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐπῆ-
γαινε στὴ συνεδρίασι ἐνδὸς φιλοanthρωπι-
κοῦ σωματεῖοῦ. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάη στὸ
σωματεῖο, ἐπρωτίμῃς νὰ περάσῃ εὐχάρι-
στα τὴν βραδυὰ του στὸ σπῆτι μίαις ὥρας
θεατρίνου, τῆς Ἀραμπέλλας Νόρφολκ. Ὁ
λόρδος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀραμπέ-
λλα καὶ τῆς εἶχε νοικιάσει ἓνα κομψὸ δια-
μέρισμα. Ὅταν ἔφθασε στὸ σπῆτι, ἐκτύ-
πησε τὴν πόρτα καὶ ἡ ὑπηρετρία τῆς Ἀ-
ραμπέλλας τοῦ ἀνοίξε. Ὁ λόρδος δὲν εἶχε
παρηγήσει πὼς μιὰ ἄμαξα τὸν παρακο-
λοῦθοι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ λαίδη Ρότσεστερ
εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι τῆς νὰ κοιμηθῇ.
Μόλις ὅμως ἔσβυσε τὸ φῶς, μιὰ σιλουέ-
τη ζωγραφίσθηκε στὴ μπαλκονόπορτα καὶ
ἓνας ἄνθρωπος ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ μῆψε
μέσα. Ἡ λαίδη εἶχε παγώσει ἀπὸ τὸν φό-
βο τῆς.

—Καλησπέρα, μιλαίδη, τῆς εἶπε μιὰ
γνωστὴ φωνή.

Καὶ ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἐπροχώ-
ρησε πρὸς τὸν διακόπτη καὶ ἄναψε τὸ
φῶς. Ἡ λαίδη ἀνεγνώρισε τὸν λόρδο Μένε-
βαλ.

—Μὲ τρώμαξες, Μένεβαλ, τοῦ εἶπε. Πὼς
τόλμησες, ὅμως, νὰ ἐρθῇς; Ὁ ἄνδρας
μου λείπει, ἀλλὰ δὲν πῆγε ἀκόμη ταξίδι!

—Μιλαίδη, ἤρθα γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τίς
δέκα χιλιάδες λίρες, ποὺ ἔχετε στὸ χρη-
ματοκιβώτιο.

Ἡ λαίδη τὸν κύτταξε τρομαγμένη.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Μένεβαλ.

—Καὶ ὅμως, ἀπήντησε ὁ λόρδος Μένε-
βαλ. Σὰς μιλῶ καθαρά. Ἐχετε δέκα χι-
λιάδες λίρες. Τὶς κλέψατε ἀπὸ τοὺς πτω-
χοὺς. Τὶς καταχραστήκατε ἀπὸ τὸ φιλο-
anthρωπικὸ σωματεῖο. Λοιπόν, θὰ μοῦ τὶς
δώσετε, νὰ τὶς μοιράσω ἐγὼ.

Ἡ λαίδη Λη τὸν ἐκύτταξε ἀγριεμένη.

—Καὶ γι' αὐτὸ μπῆκατε στὸ σπῆτι μου
σὺν κλέφτῃ; Εἰσθε κτήνος! Θὰ φωνάξω
τοὺς ὑπηρετὲς νὰ σὰς πετάξουν ἔξω.

—Καὶ ἐτοί, μιλαίδη, ὁ ἄνδρας σας θὰ
μάθῃ ὅτι ἂν δὲν σὰς ζητοῦσα τίς δέκα
χιλιάδες λίρες, θὰ μὲ δεχόσαστε τελείως
ἀλλοιῶτα. Λυποῦμαι, μιλαίδη, γιὰτὶ τὸ
βλέπω πὼς σὰς στενωχωρᾷ, ἀλλὰ δὲν ἐπι-
τρέπεται σὲ μιὰ λαίδη νὰ κλέβῃ ὅπως κλέ-
βετε ἐσεῖς, καὶ ἐνῶ στέλνετε ραβασάκια
σ' ἓναν ἄνθρωπο ποὺ μόλις γνωρίζετε, νὰ
διώχνετε τὴν ὑπηρετρία σας καὶ νὰ τὴν
μπασίζετε, γιὰτὶ μίλησε μὲ τὸν ἀρραβω-
νιαστικὸ τῆς. Ἡ τελευταία γυναῖκα τοῦ
δρόμου εἶναι καλύτερη ἀπὸ σὰς, γιὰτὶ δὲν
προσποιεῖται τὴν ἡθική.

—Φτάνει, μιλόρδε! τὸν διέκοψε ἡ λαίδη
Ρότσεστερ. Φύγετε!

—Δώστε μου πρῶτα τίς δέκα χιλιάδες
λίρες καὶ θὰ φύγω.

—Ἐλάτε αἰεῖ! Σεβασθήτε μιὰ γυναί-
κα. Σεβασθήτε τὸ ὄνομά σας!

Ὁ λόρδος ἐγέλασε.

—Ἐγὼτε λάθος, μιλαίδη. Δὲν εἶμαι ὁ
λόρδος Μένεβαλ. Εἶμαι ὁ Τζῶν Σίνκλαιρ.

Ἡ λαίδη Λη ἐχλόμιασε. Ὁ Σίνκλαιρ
ἐξηκολούθησε:

—Μιλαίδη, μοῦ εἶπατε νὰ σεβασθῶ μιὰ
γυναίκα. Θὰ σὰς σεβασθῶ. Θὰ τραβήξω
λίγο, γιὰ νὰ ντυθῇ. Καὶ ὕστερα θὰ γυ-
ρίσω, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὸ κλειδί τοῦ
χρηματοκιβωτίου. Ἀν σὰς μὲν κάποιος
ἴχνος τιμῆς, δὲν θὰ εἰδοποιήσετε τοὺς ὑ-
πηρετὰς, γιὰτὶ τότε θὰ χάσετε καὶ αὐτὸ
τὸ ἴχνος ποὺ σὰς ἔμεινε. Ἐμπρός, μιλαί-
δη, νὰ τελειώνωμε γρήγορα...

Ἡ λαίδη Ρότσεστερ, σηκώθηκε, ντύθη-
κε προχείρως καὶ ἀκολούθησε τὸν Σίν-
κλαιρ στὸ γραφεῖο τοῦ λόρδου, ὅπου ἦταν
τὸ χρηματοκιβώτιο.

—Δώστε μου τώρα τὸ κλειδί, εἶπε ὁ
Σίνκλαιρ.

Ἡ λαίδη τοῦ τὸ ἔδωσε. Ὁ Σίνκλαιρ ἄ-
νοίξε τὸ χρηματοκιβώτιο. Στὸ βάθος ὑ-
πῆρχε δευτέρω κλειδαριά.

—Δώστε μου τὸ δεύτερο κλειδί, εἶπε ὁ
Σίνκλαιρ στὴ λαίδη.

Ἡ λαίδη ἔδισατο. Ἀποφάσισε ὅμως
νὰ δεῖξῃ θάρρος.

—Κι' ἂν δὲν σὰς τὸ δώσω; τοῦ εἶπε.

Ὁ Σίνκλαιρ ἐχαμογέλασε. Ἀνοίξε τὸ
παλτό του καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ τσάντα.

—Ἐδῶ μέσα, μιλαίδη, τῆς εἶπε, ἔχω
ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ ἀνοίξω καὶ τὸ γε-
ρώτερο χρηματοκιβώτιο, καὶ νὰ λυώσω
καὶ τὴν παχύτερη πλάκα. Ἀλλὰ ἂν χρη-

σιμοποιήσω τὸ μηχανήμα μου, θὰ χάσω
τὸν καιρὸ μου χωρὶς λόγο, ἐσεῖς θὰ χά-
σετε τὸν ὕπνο σας καὶ ὁ λόρδος Ρότσε-
στερ θὰ χάσῃ κι' αὐτός, γιὰτὶ θὰ κατα-
στραφῇ τὸ χρηματοκιβώτιό του. Ὑστερα,
ἂν κόψω τὴν πλάκα, θὰ μυρζή ἀσχημα,
κι' αὐτὸ θὰ σὰς πειράξῃ. Ἀφήνω ὅτι
μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ὁ ἄνδρας σας καὶ νὰ
μὲ βρῇ ἐδῶ. Καὶ τότε, τί θὰ πῇ γιὰ σὰς;

Ἡ λαίδη Ρότσεστερ κατάλαβε ὅτι ὁ
Σίνκλαιρ θὰ ἔπαιρνε ὁπωσδήποτε τὰ χρή-
ματα, καὶ ὅτι ὅσο γρηγορώτερα τὰ ἔπαιρ-
νε, τόσο καλύτερα θὰ ἦταν γι' αὐτήν.

Τοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί, καὶ ὁ Σίνκλαιρ ἄ-
νοίξε τὸ μυστικὸ διαμέρισμα τοῦ χρημα-
τοκιβωτίου. Ἐκεῖ μέσα ἐφύλαγε ἡ λαίδη
τὰ χρήματά καὶ τὰ κοσμήματά της.

Ὁ Σίνκλαιρ ἐπέσπεσε τὰ χρήματά, καὶ
ἔπειτα πῆρε στὰ χεῖρά του τὰ κοσμήμα-
τά καὶ τὰ ἐξήτασε. Ἡ λαίδη ἔτρεψε, μή-
πως τῆς τὰ ἔπαιρνε καὶ ἐκεῖνα. Ἀλλὰ ὁ
Σίνκλαιρ τὰ ἄφησε.

—Σὰς εὐχαριστῶ, μιλαίδη, τῆς εἶπε,
γιὰτὶ μὲ τὰ χρήματά αὐτά θὰ μπορέσω νὰ
εὐεργετήσω πολλοὺς πτωχοὺς. Εἶμαι δέ-
σιος ὅτι τώρα θὰ κοιμηθῇτε μὲ ἡσυχία
τὴν συνειδήσί σας.

Καὶ ἀκολούθησε τὴν λαίδη στὴν κἀμαρά
τῆς, γιὰ νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὴν μπαλκονό-
πορτα. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Ὅταν ἡ
λαίδη μῆψε στὴν κἀμαρα, ἔβγαλε μιὰ
κραυγὴ τρόμου. Καὶ ὁ Σίνκλαιρ μόλις κρᾶ-
τησε τὴν ψυχραιμία του. Ἡ κἀμαρα δὲν
ἦταν ἀδειανή. Ὁρθὸς στὴν πόρτα, ἀκί-
ντος σὺν ἀγάλμα, στεκόταν... ὁ λόρδος
Ρότσεστερ.

Ο ΣΙΝΚΛΑΙΡ ΤΑ ΕΧΕΙ ΣΚΟΥΡΑ

ΤΑΝ ὁ λόρδος Ρότσεστερ ἔφθασε
στὸ σπῆτι τῆς Ἀραμπέλλας Νόρφολκ.
εἶδε ὅτι ἓνας ἄλλος ἄνδρας, καθόταν
στὸ σαλόνι τῆς ὥρας ἡθοποιοῦ.

—Μιλόρδε, τοῦ εἶπε ἡ Ἀραμπέλλα, μὴν
κάνεις ἱστορίες. Πὼς νὰ τὸ ἔξω πὼς θὰ
ἐρχόσασιν; Κι' ὕστερα, δὲν εἶναι νυναικα
σου. Μὴ μείνης, γιὰτὶ θὰ ἔκτεθῇ. Ὁ ταγ-
ματάρχης Ὀλίβερ, ποὺ εἶναι μέσα, εἶναι
καλὸς πυγμαχός!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἡ ὡ-
ραία θεατρίνα ἐγύρισε στὸ σαλόνι τῆς.
Ὁ λόρδος κατέβασε τὸ κεφάλι του καὶ
βγήκε.

—Βαῶμα! ψιθύρισε θυμωμένος. Θὰ σὲ
συνυρίσω ἐγὼ.

Ὅταν βγήκε ἔξω, πῆγε μὲ τὰ πόδια
στὴ

—Τί είπατε; Δεν σ'αs φοβούμαι. Σε σκέπασα έναν επικίνδυνον εγκληματία, που έπαρουσιάζετο ως λόρδος Μένεβαλ. Τώρα πιά δεν είσθε σ'ε θέσι να κάμετε άλλα εγκλήματα.

—Λαμπρά, είπε ο Σίνκλαιρ, μα νομίζατε, μιλώρδε, πως εγώ δεν ξέρω να εκδι-
κθώ, και να ξεσκεπάσω κι' εγώ κάποιον
άνθρωπο; Φαντάζομαι πως αν με συλλά-
σουν, θα με δικάσουν. Και άμα με δικά-
σουν, τί θα με εμποδίση να ξεσκεπάσω
και εγώ μερικές τυχοδιωκτικές περιπέτει-
ες του λόρδου και της λαίδης Ρότσεστερ;
Και λέγοντας αυτά ο Σίνκλαιρ, εκύτ-
ταξε την λαίδη.

Ο λόρδος σήκωσε τους ώμους του.
—Τό δικαστήριο δεν πρόκειται να πι-
στείψη έναν τυχοδιώκτη. Όσον άφορ'α τη
γυναίκα μου δεν καταλαβαίνω τί θέλετε
να πείτε.

—Η λαίδη όμως καταλαβαίνει! είπε ο
Σίνκλαιρ. Νά, εγώ δεν έχω παρ'α να απο-
καλύψω πως οι 10 χιλιάδες λίρες που
έκλεψε από τη λαίδη, θγήκαν από κατα-
χρήσεις που έκανε η λαίδη σ'ε βάρος του
φιλανθρωπικού σωματείου που διηύθυνε.
Και μπορώ ακόμη να πω πως αν αντί να
κλέψω 10 χιλιάδες λίρες ήθελα να πάρω
κάτι άλλο από τη λαίδη, αυτή όχι μόνο
δεν θα μου έλεγε να φύγω, αλλά θα με
δεχόταν στην αγκαλιά της.

Ο λόρδος χλόμιασε.
—Κανείς δεν θα έπιστευε αυτές τις
προστυχές. Η λαίδη Ρότσεστερ δεν έχει
καμιά σχέση με λοποδύτες σαν εσάς.

—Σύμφωνοι! Μόνο με δυο λοποδύτες
κάνει παρέα. Με σ'ας και με τον εαυτό
της. Άλλά έμένα με ήξερε για λόρδο Μέ-
νεβαλ.

Η λαίδη προσπάθησε να ελαφρύνη τη
θέσι της.

—Αυτός ο άνθρωπος, είπε στον λόρδο,
δεν είναι μόνο κλέφτης. Είναι και ένας
συχαιμερδς σκυοφάντης. Θα προσεβάλλετο
ή αξιοπρέπειά μας, αν έλεγε αυτές τις
αηδίες στο δικαστήριο. Ο κόσμος είναι
κακός και πιστεύει τις σκυοφαντίες. Κα-
λύτερα να τον αφήσουμε, Έδουαρδ.

—Και οι δέκα χιλιάδες λίρες; Άδύνα-
τον!

—Και αν, μιλώρδε, ρώτησε ο Σίνκλαιρ,
άποδείξω αυτά που λέτε σκυοφαντίες;
Σ'ας συνιστώ να ακούσετε τη γυναίκα σας.
Ξέρει τί λέει. Ξέρει πολύ καλά τί λέει.
Έχω ένα ραβασάκι που έστειλε η λαίδη
Ρότσεστερ στον λόρδο Μένεβαλ. Αν δεν
σ'ας έκλεβα τις 10 χιλιάδες λίρες, θα σ'ας
έκλεβα την οικογενειακή σας τιμή. Τί λέ-
τε τώρα;

Ο λόρδος γύρισε άγριεμένος προς τη
γυναίκα του.

—Αή! είναι αλήθεια;
Με τη ματιά που του έβριξε η γυναίκα
του, ο λόρδος κατάλαβε πως όλα ήσαν α-
λήθεια.

—Βρώμα, άτιμη γυναίκα! σβήλισε ο
λόρδος. Φύγε από τό τιμίο αυτό σπίτι!
Άυριο θα πάω στο δικηγόρο μου, να ζητή-
σω διαζύγιο.

Και γεμάτος θυμό ώριμισε για να χτυ-
πήση τη γυναίκα του.

Ο Σίνκλαιρ τον έγκράτησε;

—Σταθήτε, μιλώρδε. Γιατί να χωρίσετε
άφο'ε είσθε ένα τόσο ταιριαστό ζευγαρά-
κι. Η γυναίκα σας θέλγει να σ'ας απατή-
ση. Καλά. Τάχα και σεις δεν κάνατε τό
ίδιο; Μη ξεχνάτε πως γυρίζετε από τό
σπίτι της έρωμένης σας, της μ'ε Άραμ-
πέλλας Νόρφολκ. Μήπως θέλετε να δώσω
άποδείξεις της γυναίκας σας;

Ακούγοντας τό λόγια αυτά, η λαίδη

έγινε θηρλό.

—Παλάνθωπε! φώναζε στον άνδρα
της. Άτιμε! Υποκριτή!

Οι δύο σύζυγοι θα έρχονταν στα χέρια
αν δεν επενέβαινε ο Σίνκλαιρ να τους χω-
ρίση.

—Αυτά τό λέτε κι' αύριο, τους είπε.
Για την ώρα, για να μη γίνη σκάνδαλο,
πέστε στους ανθρώπους σας να με αφή-
σουν να φύγω.

—Και τό ραβασάκι της γυναίκας μου;

—Δεν μπορώ να σ'ας τό δώσω. Πρώτα
—πρώτα δεν τό έχω μαζί μου. Ύστερα
προτού σ'ας τό δώσω, πρέπει να παραι-
τηθ'η λαίδη από τό φιλανθρωπικό της
σωματεία. Έξ' άλλου θέλω να εξακολουθώ
για λίγον καιρό να είμαι λόρδος Μένεβαλ,
και για να μη με αποκαλύψετε, θα κρα-
τήσω ακόμη τό ραβασάκι. Και τώρα, μι-
λώρδε, κάνετε γρήγορα. Πρέπει να φύγω.

Ο ΣΙΓΚΛΑΙΡ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΣ

Ο λόρδος είδε πως δεν μπορούσε να
κάμει τίποτε. Τό συμφέρον του του
επέβαλλε να σιωπή ο Σίνκλαιρ για να
μη κάμει τις αποκαλύψεις που άπειλούσε
πως θα έκανε στη δική του. Και προχώ-
ρησε προς την πόρτα, για να διατάξη τους
υπηρέτες να απομακρυνθούν. Άλλά ήταν
πιά άργά. Ένα αυτόκινητο έστάθηκε έξω
απ'τό σπίτι κι' ένας από τους υπηρέτες
χτύπησε την πόρτα:

—Μιλώρδε, είπε. Ο κύριος Μπάξτερ
και οι άνθρωποι του έφθασαν.

Ο λόρδος κούταξε άπελπισμένος τον
Σίνκλαιρ. Ο Σίνκλαιρ σήκωσε τους ώ-
μους του.

—Βλέπετε τί έκάνανε με τό πείσμα σας;
Τώρα σ'ας χρειάζεται να συλληφθώ. Θα
λυτώμουν! Πέστε στον υπηρέτή σας, πως
θα πάτε σ'ε λίγο να συναντήσετε τον
Μπάξτερ. Και να κάμετε ό,τι σ'ας πω.
Και ο Σίνκλαιρ είπε στον λόρδο τί έ-
πρεπε να κάμει.

Ο Μπάξτερ δεν μπορούσε να πιστέψη
γο έφθασε ο λόρδος. Μαζί του έρχόταν
κι' ένας γέρος.

—Επιβεβαιώτα μου, είπε ο γέρος στον
Μπάξτερ, δεν έχουμε τύχη. Πέντε λεπτά
γοηγορότερα αν έρχόσαστε, θα τον θρί-
φω. Άλλά σ'ε μ'α στιγμή ο κακοήγος
δεν έσκασε. Θέλησα να βοηθήσω τον φίλο
μου, αλλά τί μπορεί να κάμει ένας γέρος;
Αχ! νειάτα μου, που είσαστε;

Ο Μπάξτερ δεν μπορούσε να πιστέψη
τί' αυτά του.

—Μά πως άκριβώς συνέβη; ρώτησε τον
γέρο. Συγγνώμη, με πουν έχω την τιμή
να μιλώ;

—Δεν με γνωρίζετε; τον ρώτησε ο γέ-

ρος. Λόρδος Μπέρεσφορδ, κ. Έπιθεω-
ρητά. Ο φίλος μου ο λόρδος Ρότσεστερ
κι' εγώ είμαστε μέσα και παίζαμε χαρτιά.
Ο Μπάξτερ δεν είχε ξανακούσει τό ο-
νομα λόρδος Μπέρεσφορδ. Κάτι ύποπτε-
θηκε.

—Ο υπηρέτης μου είπε πως ο κύριος
του γύρισε ξαφνικά.

—Ο υπηρέτης αυτός είναι γαίδαρος!
τόν διέκοψε ο λόρδος Ρότσεστερ. Τά έχει
χαμένα από τό φόβο του.

Ο Μπάξτερ επέισθη. Ο γέρος του διη-
γήθηκε μ'α φανταστική ιστορία, για να
του δικαιολογήση τη φυγή του Σίνκλαιρ.
—Επιτρέψτε μου, είπε σ'ε μ'α στιγμή
ο Μπάξτερ, να ρίξω μ'α ματιά στην κά-
μαρα της λαίδης.

—Προσγυμνένως, επιτρέψτε μου να φύ-
γω, είπε ο λόρδος Μπέρεσφορδ. Είμαι γέ-
ρος και έχω κουρασθ'η πολύ.

—Θά διατάξω, μιλώρδε, να σ'ας συνο-
δεύσουν ως την στάσι των άμαξιών, του
είπε ο Μπάξτερ.

—Είσθε πολύ καλός, κύριε επιθεωρη-
τά, του απήντησε ο γέρος.

Και ο Μπάξτερ διέταξε έναν άστυνο-
μικό να συνοδεύση τον λόρδο Μπέρεσφορδ.
Ο άστυνομικός ώδήγησε τον γέρο ως τη
στάσι των άμαξιών, και κάθε τόσο, ο γέ-
ρος του έλεγε:

—Σιγά-σιγά, παλληκάρι μου. Δεν θα
στούν τό γόνάτά μου.

Ο γέρος έπηρε ένα άμάξι. Όταν άπα-
μακρύνθη άκριτά, κατέβηκε, πήγε στο
πρώτο τηλέφωνο που θρήκε και ζήτησε
να μιλήση με τον Μπάξτερ, σ'του λόρδου
Ρότσεστερ.

—Έμπρός, πούδς είναι;

—Εγώ, ο Σίνκλαιρ, δουλος σας, κ.
Μπάξτερ, απήντησε ο ψευτο-γέρος. Μη
κάνετε τον κόπο να με ζητήσετε άδικα,
και μην ένοχλήτε τον λόρδο και τη λαίδη
Ρότσεστερ. Χαίρετε.

Ο Μπάξτερ έγινε έξω φρενών.

—Άνθρωπος είναι αυτός, ή διάβολος!
φώναξε.

★

Την επομένη οι άπογευματινές έφημε-
ρίδες έγραφαν ότι ή λαίδη Ρότσεστερ πα-
ρηγείτο για λόγους ύγείας από τό διά-
φορα φιλανθρωπικά σωματεία που διηύ-
θυνε. Με την ελκαιρία, έκανε διάφορες
δωρεές. Για τις δωρεές αυτές διέθετε τό
όλον 9 χιλ. λίρες.

Ο λόρδος και ή λαίδη εδιάβασαν την
είδηση και έσκασαν από τό κακό τους.
Την είδηση την είχε δώσει ο Σίνκλαιρ.
Αυτός επίσης είχε κάνει τις δωρεές, με
τά λεπτά που έκλεψε από τη λαίδη. Άλλά
είχε πάρει 10 χιλιάδες λίρες, και διέθετε
μόνο 9. Τί είχαν γίνει οι άλλες χιλίες;

—Τις κράτησε για λογαριασμό του ο
λοποδότης! είπε ή λαίδη.

Άλλά μετά λίγες ήμέρες ή Νέλλη Σό-
μερσετ, ή υπηρέτρια που είχε διώξει ή
λαίδη, έλαβε ένα συστημένο γράμμα, με
την ύπογραφή της κυρίας της. Η λαίδη
της ζήτησε συγγνώμη γιατί την κακο-
μεταχειρίστηκε, και της έστειλε για προΐ-
μα χιλίες λίρες.

Μ'όλον ότι τό γράμμα του γράμμα-
τος δεν έμοιαζε με τό γράμμα της κυ-
ρίας της, ή Νέλλη έγραψε στη λαίδη, για
να την ευχαριστήσει για τό καλό που της
έκανε.

Όταν ή λαίδη διάβασε τό γράμμα και
έμαθε τί έγιναν οι χιλίες λίρες, μόνο που
δεν έλιποθύμησε από άγανάκτηση.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΤΕΡΩΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

Όμιλεί ο διάσημος Γάλλος συγγραφεύς ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Όταν λέτε, ότι αγαπάτε μ'α γυναίκα, πρέπει να την
αγαπάτε με τό ελαττώματά της.

Ένας άνδρας μπορεί να μιλά για τον έρωτα. Μ'α
γυναίκα όμως που νομίζει ότι μιλά για τον έρωτα, δεν
μιλά παρ'α για έναν άνδρα, τον άνδρα που αγαπά.

Μ'α άπιστη γυναίκα κρατά πάντα ζωηρό τό ενδιαφέ-
ρον του άνδρος, που την αγαπά.

Νά είσθε εύγενείς και πρόθυμοι στις ήλικιωμένες κυ-
ρίες, γιατί αυτές μόνον ξέρουν να εξυμνούν τό προτε-
ρήματά σας.

Νά μη λέτε ποτέ στις γυναίκες για τις επιτυχίες του
παρελθόντος σας. Άφήστε τις να τις μάθουν μόνες τους.

Νά μην είσθε ζηλιάρηδες, γιατί θα υποφέρετε πολύ
και τό αποτέλεσμα θα είναι να μη γλυτώσετε την προδο-
σία του έρωτός σας.

Όταν ή γυναίκα σας ή ή φίλη σας σ'ας υποδέχεται
άτημέλητη, άκτένιστη, άπεριποίητη, θα πη ότι έχετε πά-
ψει πιά να της άρσσετε.

Πιστεύετε στον έρωτα, αλλά μην τρέφεσθε με έλπίδες,
γιατί τότε θα κοιμώσαστε νηστικοί.

Νά μη φέρεσθε άγενώς στις άσχημες. Πολύ συχνά ή
καρδιά μ'ας άσχημης κρύβει όμορφες άπροσδόκητες.

Μη λέτε ποτέ μπροστά σ'ε μ'α
γυναίκα: «Στον καιρό μου», για-
τί θα σ'ας κάνει κατά δέκα χρόνια
μεγαλύτερον.

Κυρίες μου, μην πιστεύετε εκεί-
νους που κάθε φορά που θα σ'ας
συναντήσουν στο δρόμο ή σ' ένα
σαλόνι σ'ας λένε: «Ξανανείωσα-
τε!».

Κυρίες μου, έσεις που μ'ηκάτε
στο φθινόπωρο της ζωής σας, προ-
σέχετε όταν σ'ας καλούν σ' ένα
τραπέζι ή σ'ε μ'α κοσμική συγκέν-
τρωση, να τοποθετήσθε πάντα έ-
χοντας τις πλάτες σας προς τό
φως.

Εγίναντε άρκετά ισχυρή για να
έκδικηθ'ε; Μην πάτε μακρύτερα.
Η έκδική σας έχει γίνει.

Ο άρχοντας και ο έραστής δεν
δέχονται συνεταίρους.

Ο έρωτας στα έβδομηντα είναι όπως ή άρθρίτις: Δεν
έχει γιατρεία.

Όταν θέλετε να εκμυστηρευθ'ε τον έρωτά σας σ'ε
μ'α γυναίκα, μιλήστε της προηγουμένως για τά χαρί-
σματα και για την ώμορφιά μ'ας άλλης γυναίκας που
θαυμάζετε. Έτσι δημιουργείτε κατάλληλο έδαφος για
την έξομολόγησί σας.

Άρχίζετε πάντοτε από τό νόστιμο κομπλιμέντο, στη
γυναίκα στην όποιαν πρόκειται να έξομολογήθ'ε τον
έρωτά σας, για να καταλήξετε στην εκμυστήρευση.

Άφήστε την έξομολόγησι να έλθη μόνη της και με
έναν τρόπο φυσικό. Ο κεραυνοβόλος έρωτας δεν φέρνει
πάντοτε σίγουρα άποτελέσματα.

Προσπαθήτε για κάμποσον καιρό να δείχνετε ότι δε
καταλαβαίνετε πως μ'α γυναίκα σ'ας συμπαθεί και ότι
ευχαρίστητα θα γινόταν φίλη σας. Έτσι κερδίζετε εύ-
κολότερα την καρδιά της.

Συγκρανηθείτε, μπροστά σ'ε μ'α φίλη σας ή μπροστά
στη γυναίκα σας, τη γυναίκα με την όποιαν την προδι-
δετε. Έτσι δεν θα καταλάβουν ούτε θα ύποπτευθουν
κάν την άπιστία!

Τά σεμνά έρωτικά ροντεβού σκοτώνουν γρηγοράτε-
ρα τον έρωτα!

Όταν έρχεται στο σπίτι σας ή στην έρωτική φωλιά
σας ή γυναίκα με την όποιαν προδίδετε τη φίλη σας ή
την γυναίκα σας, άποφεύγετε να έμφανίζεσθε, γιατί έ-

να παραμικρό μπορεί να σ'ας προδώσει.

Διηγείσθε σ' εκείνην, προς την όποιαν άποκλίνουν οι
συμπάθειές σας, την ύπόθεσι έρωτικών φίλων, που δεν έ-
χει ιδ'η ή μυθιστορημάτων, που δεν έδιάβαζε. Μ'α τρυ-
φερή ή πονεμένη έρωτική ιστορία, όταν ξέρετε και την
διηγείσθε ωραία, και να τονίζετε τά σημεία, που πρέ-
πει να τονισθούν, συγκινεί πάντοτε μ'α γυναίκα και την
προδιαθέτει εύμενώς για σ'ας.

Ένα ταιριαστό κομπλιμέντο είναι τό πρώτο βήμα προς
τον έρωτα.

Μη δείχνεσθε ποτέ άπογοητευμένος μπροστά σ'ε μ'α
γυναίκα που σκέπτεσθε να κατακτήσετε. Αυτό την προ-
διαθέτει άσχημα για σ'ας.

Όταν άπιστήτε προς την φίλη σας ή προς την σύζυ-
γό σας, μη φέρεσθε σ' αυτήν τρυφερότερα άπ' ό,τι έφέ-
ρεσθε πριν από την άπιστίαν σας, γιατί μπορεί εκείνη
να ύποπτευθ'η ότι την προδίδετε.

Όταν συλλαμβάνεσθε άπιστούντες, προσπαθείστε να
γελοιοποιήσετε τό πρόσωπο με τό όποιο προδίδετε την
φίλη σας ή την γυναίκα σας. Εί-
νε τό καλύτερο μέσον για να κα-
τευνάσετε τό θυμό τους και να
διαλύσετε έν μέρει τις ύπομψεις
τους.

Μη λέτε ποτέ ούτε και να π'ε
σκέπτεσθε ακόμα: «Αν θα προ-
δώσω την γυναίκα μου ή τη φί-
λη μου θα την προδώσω με μ'α
καλύτερή της!» Η τύχη σ'ας έκα-
δικείτε για τόις ύπολογισμούς
σας αυτούς.

Μη είσθε πολύ τρυφερός σ'ε μ'α
νην με την όποιαν προδίδετε την
φίλη σας ή την γυναίκα σας. Φυ-
λάξετε ένα μέρος από την τρυφε-
ρότητά σας και για τό πρόσωπο
που άγαπήσατε πριν άπ' αυτήν.

Μη λέτε ποτέ: «Δεν είμαι έρω-
τευμένος, αλλά πάω για πάσα-
τέμπο!» γιατί θα πληρώσετε πο-
λύ άκριβά την άφέλειά σας ή τον έγωισμό σας.

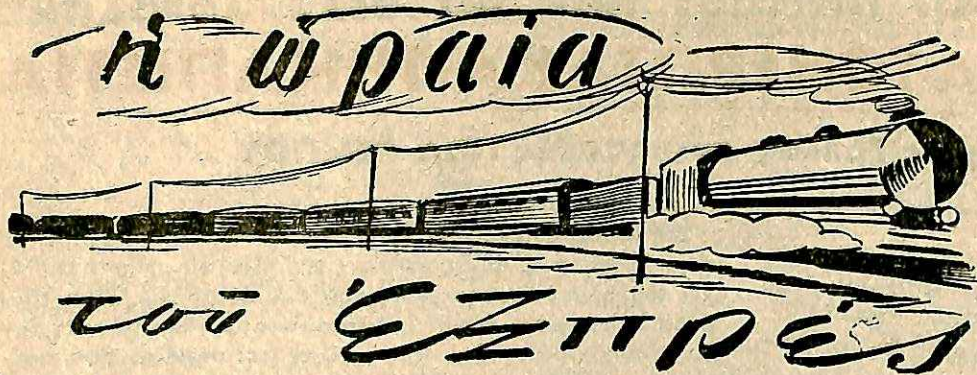
ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Ένας πρωτότυπος ληστής

Μ'α πολύ περίεργη ύ-
πόθεσις δικάστηκεν
περασμένην έβδομά-
δα εις ένα πλημμελειοδι-
κείο του Σικάγου. Κατη-
γορούμενος ήταν ένας κω-
φάλαος, εις τον όποιον
οι έφημερίδες έδωσαν την
προσωπικήν του «ληστο-
τών φιλημάτων». Τό πρα-
γματικό του όμως όνομα
είναι «Έντγκαρντ Βόλους
και είναι ήλικίας 23 έτών.

Παρά την άναπηρίαν
του αυτήν ο Βόλους είχε
εις βάρος του σαράντα μη-
νύσεις διαφόρων γυναι-
κών που τον κατηγορού-
σαν ότι τις έφίλησε διά
της βίας. Ο κωφάλαος
αυτός, υιός ενός πλούσιου
κτηματίου, στεκόταν σ'ε

ναν έρημικό δρόμο σιμά
στά κτήματά του και ο-
ταν έβλεπε να περνάει καμ
μ'α όμορφη γυναίκα την
άρπαζε και την φιλούσε.
Ο δικηγόρος του έ-
προσπάθησε να τον υπερα-
σπίση με την δικαιολογία
ότι ο πελάτης του δεν
μπορούσε παρ'α μόνάχα
έμπράκτως να έκφράση
τον θαυμασμό του σ'ε μ'αν
όμορφη γυναίκα, ένθ' ο-
λος ο κόσμος έκφράζεται
με τά λόγια, και ότι τά
φιλιά που έδινε ήταν ά-
πλές έκδηλώσεις λατρεί-
ας. Τό επιχειρήμα όμως
αυτό δεν έπεισε τους δικα-
στές, που τον κατεδίκα-
σαν σ'ε φυλάκιση τριών μη-
νών.

Ένα κοσμοπολιτικό διήγημα της ΦΡΑΝΣ ΝΤ'ΟΡ

Ο Τζαίμς Λεγκράντζ, ο μεγαλύτερος κοσμηματοπώλης της Ρυ-ντέ-λά-Παί, ξαπλώθηκε στο διαμέρισμά του Βαγκόν - λί, και περίμενε την αναχώρησι του τρένου. Σ' ένα λίγο θ' άφηνε την Νίκαια και αύριο πρωί θα βρισκόταν πάλι στο αγαπημένο του Παρίσι.

Είχε φανή πολύ τυχερός αυτή τη φορά: Η αγορά που έκανε ήταν εξαιρετική. Η Νίκαια και το Μόντε Κάρλο ήταν τα καταλληλότερα μέρη για το κυνήγι του. Αυτή τη φορά η λεία ήταν μια ωραία 'Ιταλίδα που αφού έχασε τεράστια ποσά στην ρουλέττα, ήλπιζε ή θεά Τύχη να την ευνουόσει στο τέλος, και για να ξανακάμει κεφάλαια πούλησε τα μεγάλης αξίας κοσμήματά της.

Ο Λεγκράντζ είχε τώρα τα ωραία αυτά κοσμήματα στην πέτινη τσάντα, στο δίκτυ του διαμερισμάτος του. Έρριξε μια ματιά για να θεβαιωθεί ότι όλα ήταν εν τάξει.

Με την αναχώρησι του τρένου ήρθε ο υπάλληλος να έτοιμάσει τον καναπέ για πόν θραυνό ύπνο και ο Τζαίμς βγήκε στον εξώστη να καπνίσει ένα τσιγάρο. Την ίδια στιγμή έμπαινε σ' ένα γειτονικό κουπέ, μια κυρία πολύ κομψά ντυμένη, στο πρόσωπο της οποίας ο Τζαίμς ανεγνώρισε την ωραία 'Ιταλίδα του ξενοδοχείου Ρίτε.

«Επί τέλους, έσκέφθηκε ο Λεγκράντζ, θα λογικεύθηκε αυτή η γυναίκα και εγκατέλειψε την ρουλέττα. Δεν θα ξαναδοκίμασε την τύχη της αφού ασφαλώς θα έχη ακόμα στην τσάντα της, το σεβαστό ποσό που επιλήρωνα για τα κοσμήματά της».

Ο Τζαίμς Λεγκράντζ περίμενε τον εξώστη. Σ' ένα τέταρτο της ώ-

ρας και αφού το τρένο έτρεχε στο πυκνό σκοτάδι, βγήκε και η κυρία. Μόλις αντίκρυσε τον Λεγκράντζ, στενοχωρήθηκε κάπως, αλλά σαν κυρία του κόσμου που ήταν, πήγε γελαστή προς αυτόν και του έτεινε το χέρι της.

Ο Λεγκράντζ ήταν συμπαθητικός τύπος και κατακτητής γυναικών. Η 'Ιταλίδα αυτή του είχε κάμει εντύπωση απ' την πρώτη στιγμή που την είδε στο ξενοδοχείο. Γι' αυτό εφφρόντισε να φανή ευχάριστος μαζί της, και να δείξη πνεύμα στην ομιλία του, πράγμα που έλκυε κάθε έξυπνη γυναίκα.

«Ως που να φτάση το τρένο στάς άναυγος είχον γίνει πιά καλός φίλος και μιλούσαν μάλιστα και για τα κοσμήματα της κυρίας που θρίσκονταν τώρα στην κατοχή του».

Ο Λεγκράντζ την παρεκάλεσε να του πη τ' όνομά της. Φυσικά στην Νίκαια ήθελε να κρατήσει Ινκόγνιτο, αλλά τώρα; Μιλούσαν ήδη σε τόσο τόσο εγκάρδιο! Γιατί να κρύβεται;

Σχεδόν ως την Μασσαλία επέμενε να μάθη τ' όνομά της, και είχε νευριάζει αρκετά για την επίμονη άρνησί της. «Ως που της είπτε:

— «Επιτρέψατέ μου, αγαπητή κυρία, να σας συστηθώ: Μαρινώ, άδελφάντο-πώλης, όπως θα σας έχη πη και ο θυρωρός του ξενοδοχείου σας στην Νίκαια».

Γιατί τώρα ο Τζαίμς μεταχειρίστηκε το όνομα του καλού και αγαθού Μαρινώ, γνωστό κοσμηματοπώλου των Παρισίων επίσης κι' αυτός δεν ήξερε. «Αλλά, νά, του φάνηκε καλύτερο να μην φανερώνη την ταυτότητά του αφού και η κυρία έκανε το ίδιο. «Ετσι άλλως τε κι' η περιπέτειά του θα είχε πιο πολύ θέλητρο».

Το τρένο είχε μόλις φθάσει στην Μασσαλία και ο θυμός του είχε ήδη εξασμισθί, αφού εκάθονταν παρέα κι' οι δύο τους στο διαμέρισμα Νο 5 και έπιναν σαμπάνια και γελοούσαν ξέ-

Στο σταθμό του Μασόν έκλεισε η πόρτα του Νο 5, ενώ στο Νο 7 έκαιγε το φως ως το Παρίσι, γιατί δεν ήταν κανείς μέσα να το σβύση.

«Όταν το τρένο έμπαινε πιά στο σταθμό του Παρισιού, η ωραία άευνενικό και συμπαθέστατο συνταξι-πώτης απ' το θάνατό, ενώ ο Τζαίμς Λεγκράντζ έμεινε στο παράθυρο και την παρακολούθησε με το βλέμμα ως μόνον έσκέφθηκε να κατέβη κι' αυτός, και μηχανικά άπλωσε το χέρι

του στο δίκτυ για να πάρη το βαλί-τσάκι με τα κοσμήματά.

Μιά τρομερή θρυσία βγήκε απ' το στόμα του γιατί η δερμάτινη τσάντα δεν υπήρχε πιά. * * *

Σπατώνς το προσωπικό του καταστήματος «Τζαίμς Λεγκράντζ» είχε δη τον διευθυντή του σε τέτοια νευρική υπερδιέγερσι. Είχε κλειστή στο γραφείο του χωρίς να μporή να έρ-γασθί. Το μεσημέρι λίγο πρίν κλεί-ση το κατάστημα παρουσιάστηκε ένας πελάτης και ζητούσε πόν ίδιο κύριο Λεγκράντζ. Πρίν προλάβη ο Τζαί-ιμς ν' άνοιξη την πόρτα, γνώρισε την «φωνή της:» που έλεγε: «Έρχομαι άκριβώς στον κύριο Τζαίμς Λεγκράντζ διότι μου τόν συνέστησαν ως τον με-γαλύτερο άδελφάντοπώλη των Παρι-σιών και έχω έδω πολύτιμα πράγμα-τα, που ασφαλώς θα τόν ενδιαφέρουν».

Σιγά - σιγά άνοιξε ο Τζαίμς την πόρτα που τούς χώριζε και υπεκλήθη χαμογελώντας έμπρός στην λεία του. Μόλις όμως η ωραία 'Ιταλίδα αντί-κρυσε τόν Τζαίμς, το βαλτισάκι έπε-σε απ' τα χέρια της. Μόνο την λέξι: «Μαρινώ!» μπόρεσε να προφέρη, και έσπευσε να εξαφανισθί.

Το βαλτισάκι, με την πτώσι του, άνοιξε και χύθηκαν κατά γης μερικά κοσμήματα.

Ο Λεγκράντζ πιά σήκωσε και καθώς τακτοποιούσε τόν θησαυρό του πού ξαναβρήκε με τέτοιον άπροσδόκητο τρόπο, έκανε το συλλογισμό ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις θα έπρεπε να μεταχειρίζεται πάντα τ' όνομα: Μα-ρινώ, γιατί του έφερνε γούρι.

Ενώ ασφαλώς τ' όνομα: Τζαίμς Λεγκράντζ θα ήταν για την ωραία άγνωστο ή μεγαλύτερή της γρουσου-ζιά.

ΦΡΑΝΣ ΝΤ' ΟΡ

Μογγολικά αποφθέγματα

★ Οι άνεργοι παρατηρούν τα έλαττώματά τους. Οι κακοί ζητούν να θρούν ελαττώματα στους άλλους.

★ Το χόρτο φοβάται τόν παγετό κι' ο παγετός τόν ήλιο. «Ετσι κι' ο κακός άνθρωπος βρίσκει πάντοτε άλλον χειρότερον που του άποδίδει τ' ίσα».

★ «Αν και εξέγντλησε την έπιστήμη, ο άνθρωπος δεν ξέρει τίποτε άκόμη».

★ Το στόμα της γυναίκας είναι φωληά κακολογιών.

Άρμενικές παροιμίες

★ Λέγε λίγα, ν' άκούς πολλά.

★ Γνωστικός λόγος βγάνει και το φίλι από την τρύπα του.

★ Άπρο φίλι και μαύρο φίλι, και τ' ά δυο φίδια είνε.

★ Μόνο ο φτωχός νοιώθει τόν πόνο της φτώχειας.

★ Όρνιθα που πάχυνε, δεν γεννάει ποτέ.

★ Ο κόσμος είναι σκάλα. Άλλοι ανεβαίνουν κι' άλλοι κατεβαίνουν.

★ Το δέντρο λέει στο τσεκούρι: «Δε θα μπορούσες να με κόψεις, αν δεν ήταν από μένα καιωμένο το στυλιάρι σου».

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΡΕ-ΚΟΡ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΚΑΤΕΧΕΙ;

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ;

Το σημερινό ρεκόρ απόλυτου τα-χύτητας αεροπλάνου είνε 746.660 χλμ. την ώρα και το κατέχει ο Γερμανός αεροπόρος Ντιέτερλ, ο ό-ποιος το κατέρριψε πρό τινος επί αε-ροπλάνου Χένκελ έφωδισμένου με κινητήρα δυνάμεως 1175 ίππων. Προ-ηγούμενος το ρεκόρ ήτο 709.209 χλμ. την ώρα και το κατείχε ο 'Ιταλός αε-ροπόρος 'Αντζελλο από του 'Οκτω-βρίου του 1934.

ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ;

Περί τα 100 εκατομμύρια, και κα-τανέμονται ως εξής: Βραζιλία, 43 εκατομμύρια. Αργεντινή 13 εκατομμύρια. Κολομβία 8 εκατ., Πε-ρού 7 εκατ., Βολιβία 3 εκατ., Χιλή 4.600.000. 'Ισημερινός 2 εκατ. 700.000. Άγγλική Γουιάνα 325.000. Όλλανδι-κή Γουιάνα 170.000. Γαλλική Γουιάνα 28.000 κάτοικοι.

ΠΟΣΕΣ ΒΕΛΟΝΙΕΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝ-ΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΡΑΦΤΗ ΕΝΑ ΑΝ-ΔΡΙΚΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ;

Ποιός μπορούσε να υπολογίση πο-τέ, πόσες βελονίες χρειάζονται για να ραφτí ένα άνδρικό που-κάμισο; Κάποιοι στατιστικός ώστόσο είχε την περιέργεια αυτή κι' άφου ζή-τησε πληροφορίες από διάφορες ρά-φτρες, κατάρθωσε να καταρτίση έναν άκριβη, καθώς λυχυρίζεται, στατιστι-κό πίνακα.

Γιά ένα πουκάμισο, λοιπόν, άπαι-τούνται 19.909 βελονίες. Άπ' αυτές 3.550 χρειάζονται για τ' άρσιμο των μανικετιών, 3.000 για τ' ά περιλαίμιο κ.λ.π.

Ο ΣΠΟΓΓΟΣ ΕΙΝΕ ΖΩΟ Ή ΦΥΤΟ;

Το ζήτημα αυτό άπασχόλησε τόν έπιστημονικό κόσμο από την έπο-χή του Άριστοτέλους. Τέλος, οι σπόγγοι, άφου για μια έποχή κατε-τάχθησαν στ' άζωα και μιά άλλη στ' ά φυτά, πήραν τελικώς τ' όνομα του πρωτογόνου ζώου που βρίσκεται στην κατωτάτη βαθμίδα του ζωικού βασι-λείου. Ο σπόγγος ζή προσκολλημέ-νος στους θράχους, στο βάθος της θαλάσσης και παρ' όλο ότι δεν έχει ρίζες, στερεώνεται θαυμάσια στο μέ-ρος που βρίσκεται. Αποτελείται από μια ζωντανή ύλη που μοιάζει με ζε-λατίνα και καλύπτει τόν σκελετό. Ο σπόγγος ζή με τ' ά θαλάσσιο νερό που κυκλοφορεί μέσα στο σώμα του από τούς πόρους του.

Κατά μίαν τελευταίαν άνακοίνω-σιν της ύδρογραφικής υπηρεσί-ας του 'Υπουργείου Ναυτικών της Άμερικης το καταδρομικόν «Μιλ-γούσικ» ανέκάλυψε τ' ά βαθύτερο ση-μείο του Άτλαντικού Ωκεανού σ' ά-πόστασι 96 χιλιομέτρων από τού ά-κρωτηρίου 'Εντιάνο (άνατολικώς της νήσου 'Ισπανία), όπου τ' ά βάθος του Ωκεανού φθάνει τ' ά 8.740 μέτρα.

ΓΙΑΤΙ Η ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ ΚΑΙΕΙ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ;

Η μουστάρδα, ως γνωστόν, μόλις άκουμπήση στην γλώσσα καιεί. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό και πώς εξηγείται έπιστημονικώς; Η μου-στάρδα έπάνω στη γλώσσα έχει την ιδιότητα λόγω της χημικής κατασκευ-ής της να έρεθίζει τ' άίμοφόρα άγ-γεία. Τότε προκαλείται ένα φούσκω-μα, που πιέζει τ' ά νεύρα και προκα-λεί έναν έρεθισμό τών άκρων τους, ά-ποτέλεσμα τού οποίου είνε η αίσθη-σις ότι κάτι μάς καιεί.

Με λίγα λόγια

✱ Τ' ά Γιβραλτάρ κατελήφθη από τούς Άγγλους τ' ά 1704. Ως τότε τ' ά κατείχαν οι 'Ισπανοί.

✱ Ο πύργος της Βαθέλ, που ά-ναφέρει η Γραφή, είχε ύψ' ά πατώ-ματα και ύψος 67 μέτρα.

✱ Τ' ά βαρόμετρο έφευρέθηκε τόν 17ον αιώνα από τόν Τορικήλι.

✱ Τ' ά ύψηλότερο δένδρο τού κό-σμου είνε «τ' ά άειθαλής» της Καλ-λιφορνίας με ύψος 86 μέτρα. 'Ε-πίσης και μιά δρύς στις 'Ην. Πο-λιτείες έχει ύψος 80 μέτρα.

✱ Η πρώτη θανατική εκτέλεσις δι' ήλεκτρισμό στην Άμερική έ-γινε στις 9 'Ιανουαρίου 1839.

✱ Ο κομήτης τού Βιέλα άνεκα-λύφθη τ' ά 1826 από τόν Αυστριακό άξιωματικό Βιέλα.

✱ Οι πρώτοι διεθνείς άθλητικοί γυναικείοι άγώνες έγιναν τ' ά 1921.

✱ Την καλύτερη όρασι από τ' ά πουλιά την έχει τ' ά γεράκι κι' έπει-τα απ' αυτό ο άετός.

✱ Τ' ά πρώτο Ωδείο στην 'Ελλά-δα ιδρύθηκε τ' ά 1871.

✱ Τ' ά Χαυτεία άνωμάθησαν έ-τσι από κάποιον καταστηματούχο που λεγόταν Χάφτας.

ΓΙΑΤΙ Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΓΕΝΝΑ Τ' ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΣΕ ΞΕΝΗ ΦΩΛΗΑ;

Διότι τ' ά αυγά της κουκουβάγιας έκκολάπτονται σε μεγάλο διά-στημα κι' αυτή θαρρείται να τ' ά κλωσσήση. Έτσι τ' ά γενν' ά σε ξένες φωλές, αφήνοντας την φροντίδα σε άλλα πουλιά να της τ' ά κλωσσήσουν.

ΠΟΤΕ ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡ-ΤΗΣΙΑ ΤΗΣ Η ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ;

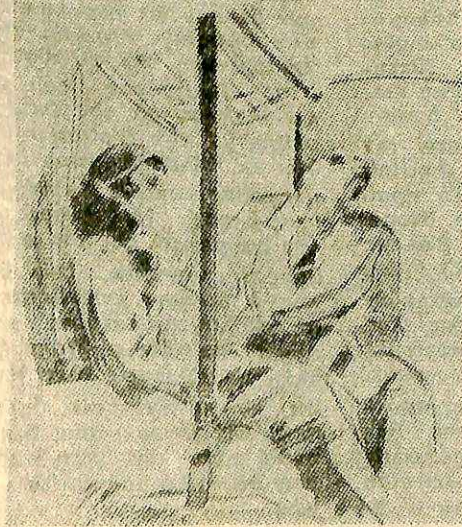
Οι κάτοικοι της χώρας αυτής, η ό-ποια έκηρύχθη ανεξάρτητος στις 15 Μαΐου τού 1920 και άνεγνώ-ρίσθη ως δημοκρατία στις 20 Δεκεμ-βρίου τού 1922, μετά σχετικήν προσ-φυγήν της στην Κοινωνία τών Έθνών, προέρχονται από ένα κλάδον της 'Ιν-δο-Ευρωπαϊκής οικογενείας και η πα-ριοχή που κατέχουν σήμερα είνε η Ι-δια όπου, σε παλαιότερη έποχή εί-χαν εγκατασταθί οι άρχαίοι των πρό-γονοι.

ΣΕ ΤΙ ΟΦΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ Ο ΜΗΝΑΣ ΜΑΪΟΣ;

Μάιος οφείλει την ονομασία του στην Μαία, την μητέρα τού Έρ-μού, στην όποια οι άρχαίοι Ρω-μαίοι προσέφεραν την πρώτη του μη-νός Μαΐου διάφορες θυσίες. Επίσης οι Ρωμαίοι τόν μήνα αυτόν αφιέρωναν άφθονα λουλούδια στους νεκρούς τους και δεν τελούσαν ποτέ γάμους.

ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ Ο... ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΤΟΝ ΜΑΪΟ;

Οι σοι γεννήθηκαν τόν Μαΐο έχουν χαρακτήρα σταθερό και ανεξάρ-τητο. Είνε πολύ λυχυρογνώμο-νες και άσθάδεις. Είνε μ' άν ελκρινείς αλλά και δειθροί και ψεύτες. Έ-χουν μεγάλη δύναμη κυριαρχία και πολλές φορές κάνουν κατήχησις αύ-της. Οι γυναίκες είνε έξυπνες και... τεμπέλες! Είνε πολύ ρομαντικές, εθ-αίσθητες και αίσθηματικές, ως επίσης και φιλόφρονες και προκλητικές, γι' αυτό εύκολα παρασύρονται στο κακό.

Αυτοτελής αισθηματική νουβέλλα
της Γαλλίδος συγγραφέως Μαγκάλι

Ένας πρόωρος
χωρισμός

ΠΟΣΕΣ φορές καταράστηκα εκείνη τη Νοτιοαμερικάνικη φίρμα που πρότεινε στον άνδρα μου μια τόσο μεγάλη δουλειά, με τη συμφωνία να πάει επί τόπου ο ίδιος να βάλει μπροστά την επιχείρησι, και να την διευθύνει ένα χρόνο! Μα ωστόσο, είναι πραγματικά λάθος της φίρμας, αν ήλθαν έτσι τα πράγματα; Είναι λάθος της φίρμας, αν έχασα είκοσι χρόνια

από τα νειάτα μου;

Είμασταν δυο χρόνια παντρεμένοι με τον Έρρικο. Έρωτευμένοι, ευχαριστημένοι, εύθυμοι, κοσμικοί. Ένα ζευγαράκι πολύ μοντέρνο.

Είχαμε ένα σαλονάκι επιπλωμένο με όλες τις απαιτήσεις της μόδας, ένα αυτοκίνητο από τα τελευταία μοντέλλα, ένα μικρό μπάρ μέσα στο σπίτι, με δυο λόγια, ό,τι χρειάζεται για να μπορεί κανείς να δεχθή φίλους εκλεκτούς.

Είμασταν και οι δυο όμορφοι, κομψοί, θαυμαστοί, ζηλευτοί, περιζήτητοι.

Ξένοιαστοι απ' όλα! Η μόνη μας έγνοια ήταν: Πώς θα διασκεδάσαμε καλύτερα!

Για πρώτη φορά, από την ημέρα του γάμου μας, ένα σύννεφο σκίαζε τον ορίζοντά μας. Δεν είχαμε καμμία όρεξη να χωρισθούμε για ένα χρόνο!

Και όμως, έπρεπε, γιατί ο Έρρικος δεν μπορούσε να με σέρνει σε μια χώρα, όπου θα έπρεπε να ταξιδεύει διαρκώς και να εργάζεται αδιάκοπα. Και πάλι, να άρνηθώ μια τόσο λαμπρή εργασία που θα διπλασίαζε τα εισοδήματά μας, δεν ήταν λογικό, μα την αλήθεια.

Μια μέρα, όταν ο Έρρικος επέστρεψε από το γραφείο του, στην ώρα του φαγητού, με πήρε στην αγκαλιά του όπως πάντα και μου ψιθύρισε:

—Μικρή μου Λεώνη, ή ημέρα πλησιάζει!

—Αρχισα να τρέμω.

—Πότε; τόν ρώτησα.

—Σε όχτω ημέρες.

Τραβήχτηκα, ζύγωσα ζωγρά στο γραμμόφωνο, και έβαλα ένα δίσκο του γούστου μου. Καταπίνοντας τα δάκρυά μου, είπα:

—Μπάρ! Δεν βαρύνεσαι, τί είναι ένας χρόνος! Θα περάση γρήγορα!

Ο Έρρικος, προσπάθησε κι' αυτός να χαμογελάσει.

—Τί θα κάνης μονάχη σου, Λεώνη; Πρώ πάντων όχι πολύ φλέρτ, ή;

—Απεναντίας, όσο μπορώ περισσότερο!, είπα ξαναπαίροντας το πειραχτικό μου ύφος. Δεν πιστεύω να θέλγης να κλεισθώ σ' ένα μοναστήρι; Είναι δίκαιο να αποζημιωθώ για την απουσία σου ξελογιάζοντας μερικά ανδρικά κεφάλια!

—Δεν μιλάς σοβαρά, Λεώνη, ή;

—Εσύ, Έρρικο, σοβαρολογείς, νομίζοντας πως θα σου μείνω πιστή; Στο λέω, αυτή ή αναχώρησις είναι ή καταστροφή σου, παιδί μου!

Ο Έρρικος με κύτταξε προσεκτικά δαγκώνοντας τα χείλη. Φαινόταν πως ήθελε να πη κάτι σοβαρό, μα δίσταζε. Δεν ήξερε κι' αυτός ο ίδιος τί να κάμη. Να το πη, ή να εξακολουθήση να μιλά με το ελαφρό και επιπόλαιο ύφος που συνηθίζαμε; Στο τέλος ή συνήθεια ένιχσε.

Κούνησε το κεφάλι, και με ένα γέλιο που ήχούσε κάπως ασχημα, είπε:

—Αν είναι έτσι, τότε και εγώ θα θρώ ικανοποίησι στα δμορφα μάτια των Βραζιλιανών!

Πιστήκαμε από το χέρι, κι' άρχισαμε να χορεύουμε στους ήχους του γραμμοφώνου.

Με τον ίδιο τρόπο περάσαμε όχτω μέρες.

★

Όταν επέστρεψα μονάχη στο σπίτι, αφού συνώδεψα τον άνδρα μου ως το πλοίο, ένιωσα μέσα μου ένα τέτοιο κενό, έναν τέτοιο πόνο, που άπότησα. Τον αγαπούσα λοιπόν σε τέτοι βαθμό;

Ο έρωτας ποίηταν πάντοτε για μένα, ένα πράγμα εύκολο, εύθυμο, ευχάριστο, τώρα γινόταν ανυπόφορος. Θα περνούσα λοιπόν έναν ολόκληρο χρόνο κλαίγοντας, αναστενάζοντας, περιμένοντας γράμματα, θα σκεπτόμουν διαρκώς τον Έρρικο με άησυχία και ανυπομονησία; Ω, όχι! Το καλύτερο που είχα να κάνω, ήταν να διασκεδάσω τη λύπη μου.

Έτρεξα, λοιπόν, και άρπαξα το τηλέφωνο:

—Άλλό; Τζάν, είμαι εύθυμη χήρα τώρα! Έλατε γρήγορα να με παρηγορήσετε!

Χόρεψα με τον Τζάν ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα.

Την επομένη, το απόγευμα, ο Λιζόν γιόρταζε τα γενέθλια του σπιτιού του, την μεθεπομένη, ο Μιρέϊγ και ο Άνδρέας είχαν διοργανώσει ένα γλέντι, και μ' αυτό τον τρόπο, δεν είχα ούτε ένα δευτερόλεπτο καιρό για να κλάψω.

Κρατούσα την ύπνεσσι που είχα δώσει στον άνδρα μου: Να ξελογιάζω τα ανδρικά κεφάλια, για να αποζημιωθώ για την απουσία του.

Έκτος από τον Τζάν, που ήταν έκτακτος νέος, και μου έκανε κόρτε πριν από πέντε χρόνια τώρα, είχα στο ενεργητικό μου δυο καινούργια θύματα: Τόν Μπερλίτι, έναν διάσημο πιανίστα που κατωρθώσαμε να τραβήξωμε στη συντροφιά μας, και τόν Γκοντράν, που δεν είχε καμμία άσχοлия. Ήταν ένας παιδικός

φίλος του Έρρικου.

Ο Γκοντράν επέμενε να με δαΐξη έξω τις σπάνιες φορές που ήθελα να μείνω στο σπίτι, και να μου προσφέρει όσα μπορούσε περισσότερα κοκτέιλ. Με πλησίαζε όλο και περισσότερο, τηλεφωνώντας μου κάθε στιγμή, γεμίζοντας με λουλούδια και μπομπόνια, και παίρνοντάς με σε κομψά κέντρα.

Περνούσα την ώρα μου ευχάριστα μαζί του, και έσθυνα την μεγάλη δίψα που είχα για τις διασκεδάσεις, μα στο βάθος, δεν υπήρχε τίποτε το σοβαρό, όπως ακριβώς συνέβαινε με τόν Τζάν και τόν Μπερλίτι.

Και νά, τώρα, που οι διαχύσεις του άρχιζαν να παίρνουν μια όψη κάπως πολύ παθητική που δεν μ' άρεσε. Όσο ήταν παίζε- γέλασε, δεν είχαν καμμία σπουδαιότητα μερικά φιλιάρικά έδώ κι' εκεί. Μα αν ο Γκοντράν άρχιζε τα αισθήματα, τότε θα του έ- λεγα:

—Άλτ, φίλε μου. "Ως έδώ και μη παρέκει!

Καταλάβαινα πως έπρεπε να παύσω να τόν βλέπω τόσο συχνά. Μα πάλι, ήμουνά τόσο μόνη! Έφθανε που επέστρεφα τη νύχτα μέσα σε μια ξορη κρεββατοκάμαρα ολομόναχη! Δεν ήθελα να στερηθώ τόσο γρήγορα και τις μικροαπολαύσεις που μου χάριζε το ενδιαφέρον του Γκοντράν.

—Μπάρ, δεν βαρύνεσαι! αἰριο, μεθαύριο, θα παύαμε το φλέρτ, ο καθένας θα τραβούσε το δρόμο του, και όλα θα διορθώνονταν. σκεπτόμουν.

Μια Πέμπτη, είχαμε ραντεβού σε ένα απόκεντρο εστιατόριο με τόν Μιρέϊγ, τόν Άνδρέα, τόν Μπερλίτι και με μερικούς άλλους φίλους ακόμα.

Ο Γκοντράν ήταν εκείνος που ήλθε φυσικά να με πάρη με το άμάξι του.

Βρισκόμαστε μέσα στο δάσος, όταν ο σύρανός άρχισε να σκοτεινιάζει. Σε λίγο σκεπάστηκε ολότελα με μαύρα σύννεφα. Βουδές θροντές ακούγονταν από μακριά. Άνήσυχος ο Γκοντράν, αύξησε την ταχύτητα.

Στο βάθος, ανάμεσα από τις πρασινάδες, ξεχωρίσαμε μια μικρή κωνηγητική έπαυλη.

Ο φύλακας στην άρχή, άρνήθηκε να μās στεγάσῃ, λέγοντας πως ήταν ξένη ιδιοκτησία, μα όταν ο Γκοντράν του έβαλε στο χέρι ένα καλό πουρμπουάρ, τότε μās άνοιξε ευχαρίστως.

Μπήκαμε γελώντας σε ένα μεγάλο σαλόνι Λουδοβίκου 15ου όπου κανείς, δέβαια, δεν είχε πατήσει από μήνες. Τα παληά του έπιπλτ ήταν βουτηγμένα στη σκόνη. Τα δήματά μας χάνον-

Κάθε φορά που μου τηλεφωνούσε ήταν αδύνατο να συγκρα-
τήσω την ταραχή μου.

ταν μέσα στο χονδρό βελούδινο χαλί που σκέπαζε όλο το δωμάτιο.

Η περιπέτεια αυτή, με διασκέδαζε τρομερά. Γελούσα σαν τρελλοκόριτσι, και μπροστά σε κάθε καθρέφτη έκανα κι' από μια μεγάλη υπόκρισι!

Δεν είχαν περάσει καλά-καλά πέντε λεπτά της ώρας, και ή θύελλα ξέσπασε. Σάν χειμαρρός ή βροχή χτυπούσε επάνω στα τζάμια. Ού! Τί καλά που είχαμε βρή καταφύγιο!

Όταν μια άστρατη φωτίσε τον χώρο με την κίτρινη λάμψη της, έβριξα χωρίς να το θέλω μια φωνή τρόμου!

Ο Γκοντράν πέρασε το χέρι του προστατευτικά γύρω από τους ώμους μου. Μου φάνηκε πολύ φυσικό να άκουμπήση επάνω μου. Με το άριστο του χέρι έχυσε σε ένα ποτήρι ένα παλιό κρασί, που ο φύλακας, που είχε γίνει πολύ περιποιητικός, μās είχε φέρει, και με βίωσε να το πιώ.

Σάν έσπασα για δεύτερη φορά το ποτήρι μου, έκανε μια τέτοια βροντή, που τάφησα από το χέρι μου, και έγινε κομμάτια.

Ο Γκοντράν τότε, με πήρε δικαιωματικά στην άγκυαλιά του. Ήταν σκοτάδι μέσα στο μεγάλο και πλούσιο δωμάτιο. Έξω βροντούσε, έβρεχε, φοβόμουν, ήμουν νευρισμένη. Για να συνέλθω, έπινα ό,τι κι' αν μου έβαζε ο Γκοντράν. Μου ψιθύριζε λόγια έρωτικά, που βροντούσαν στ' αυτιά μου σαν νάταν ή ήχώ της θύελλας που με φοβόριζε. Είχα ζαλιστή, παραπατούσα, έτρεμα, δεν ήξερα τί να πώ, ήθελα να κλάψω, να, να κλάψω, γιατί ο Έρρικος θάκανε δεκάμιση μήνες ακόμα να έπιστρέψη!

—Έρρικο! Έρρικο!, ψιθύρισα κλεινόντας τα μάτια.

Μια «ώριτσα» στην έπαυλη του κυνηγιού

Ο ΤΑΝ τα ξανάνοιξα, είδα ότι ο άνδρας που ήταν ξαπλωμένος δίπλα μου επάνω στο χαλί, δεν ήταν ο Έρρικος, αλλά ο Γκοντράν.

Ή θύελλα είχε περάσει. Ο ούρανός έλαμπε καταγάλανος μέσα απ' το τζάμι του παραθυριού. ηλ. 'ωραηαη ηλ ηγρηη ηωηη ηωηη, να μην δώ το φως της ημέρας.

Γλιστρώντας ανάμεσα από την άγκυαλιά του Γκοντράν, φόρεσα διαστικά το έπαινοφόρι μου για να κρύψω το ξεσχισμένο μου φουστάνι, και με τρεμάμενα χέρια χτένισα τα μαλλιά μου και πουδραρίστηκα.

Ε, λοιπόν ναί! Είχα παρακούσει την έβδομη έντολή. Και τί μ' αυτό; Ήταν ή πρώτη φορά, και δεν είχα σκοπό να το ξανακάνω. Τί πείραζε λοιπόν; Μήπως ο Έρρικος από την μεριά του, θα μου έμενε ολότετα πιστός έναν ολόκληρο χρόνο; Ή μήπως δεν θα ξεχνούσαμε αυτές τις άσημαντες περιπέτειες, και δεν θα έθανόμαστε σε ένα χρόνο πάλι μαζί και εύτυχημένοι, όσο και πριν; Μπάρ, όλα αυτά, ήσαν περαστικά! Πήρα ένα ποτήρι, όπου είχε μείνει μια σταλιά ακόμα κρασί, και το σήκωσα με όση πιο πολλή ευθυμία μπόρεσα.

—Στην ύγεια των αμαρτωλών!

Μα ο Γκοντράν δεν θέλησε να τσουγκρήση. Κυττάζοντάς με με μάτια φλογερά, είπε με θουδή φωνή:

—Για σένα ίσως νάσαι άμαρτία, για μένα είναι μεγάλο πάθος!

—Ω, Γκοντράν! Σας παρακαλώ, αγαπητέ μου! Φθάνει πια ως εδώ, έ; Έλατε, ως βγούμε! Είναι τόσο όμορφα έξω! Ο καθαρός άερας θα μās αναζωογονήση!...

Μα ο Γκοντράν, με μια άπτομη κίνηση, με αλχημάτωσε στην άγκυαλιά του. Του κάκου προσπαθούσα να τον σπρώξω. Ήταν δένια φοφρες πιο δυνατός από μένα. Να φωνάξω; Ντρεπόμουν, τον φύλακα. Έξέ άλλου ήταν πιο πολύ άγιά!

Άποχαννωμένη, συντετριμμένη, δάγκωνα τα χείλη μου για να μην ξεσπάσω σε λυγμούς, μέσα στ' άμάξι ενφ' έπιστρέφαμε. Είχα άποφασίσει να κλείσω την πόρτα μου και να μην ξαναδεχθώ τον Γκοντράν. Μα άλλο συνέβη.

—Δεν θα καταλάβατε φαίνεται. Κάνετε λάθος' έχω ραντεβού με την κυρία!, τον άκουσα να λήη την άλληη ήμέρα στην ύπη-ρέτρια.

Κατάπληκτη από την τόσο άναίδεια, τον είδα να μπαίνει στο γραφείο.

—Αν δεν θέλετε να σας φιλήσω μπροστά στην ύπηρέτρια σας, μην μιλήσετε! είπε ήσυχα.

Δεν έμιλησα... γιατί κατάλαβα με τρόμο, πως αν ο Έρρικος το μάθαινε, θα την είχα άσχημα! Άλλο ήταν τ' άστεία, και άλλο οι πράξεις! Μπορεί νάλεγε μεγάλα λόγια, μα άσφαλώς δεν τα πίστευε.

Θυμήθηκα ξαφνικά την άνησυχη φωνή του όταν μου είχε ζητήση να μην κάνω πολύ φλέετ. Και την επιθυμία του να μου μιλήσει σοβαρά, και την άρνησί μου να τον άκούσω, πειράζοντάς τον...

Είχα όλες αυτές τις εικόνες μπροστά στα μάτια μου, ενφ' ο

Γκοντράν κολλούσε το στόμα του επάνω στο δικό μου.

Για μια ακόμα φορά του δώθηκα. Είχα μάθει να μην του φέρνω πια την παραμικρή αντίσταση. Στο κάτω-κάτω της γραφής, καταλαβαίνετε, πώς, ο Γκοντράν δεν είχε λιανοποιηθή αρκετά με μια ώριτσα μόνο στην έπαυλη του κυνηγιού. Έξέ άλλου, πόσον καιρό μπορούσε να κρατήση ένας σύνδεσμος; Είχα δει γύρω μου αρκετά παραδείγματα, από τέτοιες περαστικές μικροπεριπέτειες. Μα άλλοίμονοι!, δεν φανταζόμουν ποτέ τί θα μπορούσε να συμβή!

Όταν ύστερα από λίγον καιρό κατάλαβα πως θα γινόμουν α μητέρα, κόντευα να πεθάνω από το φόβο μου!

—Τό έκανες επίτηδες!, φώναξα άγρια στον Γκοντράν.

—Νοί!, ώμολόγησε ψυχρά. Ήθελα να μου φέρης στον κόσμο ένα παιδί. Ήθελα να σε συνδέσω μαζί μου. Σε λατρεύω, Λεώνη. Πάρε διαζύγιο, και παντρεύου με!

★

Να πάρω διαζύγιο; Να άφησω τον Έρρικο; Μα ολόένα και περισσότερο ένοιωθα πως αυτόν μονάχα αγαπούσα!

—Ω! Γιατί να παρασυρθώ απ' αυτή την άνειπωτη άδυναμία; Γιατί είχα ριχτή μέσα σ' αυτή την άνεμοζάλη που με είχε κυλήσει στη λάσπη και γκρεμίζει στο θάραθρο;

Η συζήτησίς μας κράτησε τρεις ώρες.

Όταν επί τέλους, έπεισθήκα πως ο σκοπός μου ήταν σταθερός, πως θάμενα γυναίκα του Έρρικου, ο Γκοντράν κατακί-τρηνος έδήλωσε:

—Δεν μπορώ να σε άναγκάσω να με παντρευθής. Μα αν δεν θέλεις να τα μάθη όλα ο Έρρικος, θα μου δώσης το παιδί.

Κατάπληκτη τον έθαύμαζα!

Με την ίδια άγρια φωνή, πρόσθεσε:

—Θέλω ένα παιδί, το παιδί σου! Θα μου φύγης, και θα μείνω μόνος. Θέλω τουλάχιστον να έχω ένα κομματάκι από την σάρκα σου και το αίμα σου. Ένα μικρό σύντροφο, για να ζήσω γι' αυτό. Δώστο μου, και θάσαι έλεύθερη! Θα το υιοθετήσω, θα φύγω μαζί του, και κανένας δεν θα μάθη τίποτε, ποτέ!

Στο κάτω-κάτω της γραφής, ήταν κι' αυτή μια λύσις! Δεν αισθανόμουν καμιά στοργή για το μεθυσμένο αυτό παιδί που έρχόταν να άναστατώση όλη μου τη ζωή, και ήμουν α κατενθουσιασμένη να το ξεφορτωθώ τόσο εύκολα!

Έγραφα στον Έρρικο πως θάφηνγα σε μια λουτρόπολη, για να ξεκουραστώ, πως ή κοσμική ζωή δεν είχε κανένα θέλητρο χωρίς αυτόν, και ότι ο γιατρός μου σύστησε άνάπαυσι.

Τό ίδιο πράγμα διέδωσα σ' όλο μας τον κύκλο.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, ο Γκοντράν με συνάντησε στην έρημική γωνιά που είχε διαλέξει ο ίδιος.

Επληττα τόσο πολύ, που μπορώ να σας πώ ότι χάρηκα όταν τον είδα να έρχεται. Έκείνο που μου φαινόταν έκπληκτικό, ήταν ο ένθουσιασμός με τον όποιον μιλούσε για το παιδί του.

Έκανε χίλια σχέδια. Ό,τι κι' αν θάταν, άγόρι ή κορίτσι, ήταν άποφασισμένος να το πάρη στην ιδιοκτησία του, και να τό κάνει κληρονόμο του.

Επί τέλους, μια θροχερή και κρύαμέρα του Φλεβάρη, ο γιοιός του Γκοντράν ήρθε στον κόσμο!

Η χαρά του πατέρα ήταν σχεδόν άγρια.

Επί τέλους! δήλωσε με ένθουσιασμό. Επί τέλους, γεννήθηκε! Μερικές μέρες ακόμα, και θα μπορούσα να το πάρω!

Έβριξα μια δυνατή φωνή, και γαντζώθηκα με τα άδύνατα ακόμα χέρια μου στην κονίτσα που ήταν δίπλα στο κρεβάτι μου.

Μου συνέβαινε κάτι άπροσδόκητο, παράξενο, και έκπληκτικό μαζί: Άγαπούσα το παιδί μου!

—Να μου πάρης το παιδί μου; έπανελάμβανα. Τό παιδί μου; Ο Γκοντράν έγινε κατακίτρινος και μου έβριξε ένα βλέμμα τρομερό, μα έκανε μια μεγάλη και φανερή προσπάθεια για να μη μιλήση, και με βήμα άργό βγήκε από το δωμάτιο. Με περιποιώ-ταν γιατί ήμουν πολύ άδύνατη ακόμα, ήταν φανερό.

Για πολλές μέρες δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό. Μα τό μυαλό μου δούλευε διαρκώς. Η άγάπη που νουιωθα για το παιδί, ήταν τόσο δυνατή, τόσο μεγάλη, όσο κι' εκείνη που είχα για τον πραγματικό μου άνδρα, τον Έρρικο.

Σε μερικές έβδομάδες θα επέστρεφε! Έπρεπε να βρεθή τρόπος να τον κάμω να πιστέψη πως ο μικρός Άρνόλδος ήταν δικός του.

Όταν δυνάμωσα αρκετά και μπόρεσα να σηκωθώ, ζήτησα, από την νοσοκόμο να μου φωνάξη τον Γκοντράν.

—Άκουσε, Γκοντράν, δεν... δεν μπορώ να κρατήσω την ύπό-σχεσι που σου έδωσα για το παιδί! Δεν μπορώ!

Ορθος, μπροστά στο παράθυρο, μου είχε γυρίσει την πλάτη. Ή σιωπή του με φόβιζε τόσο πολύ, που κρατούσα την άναπνοή μου. Τέλος, γύρισε προς το μέρος μου. Τα μάτια του έβγαζαν φωτιές. Μιλούσε βαρεία και άργά:

—Δεν έβρεις τί λές, Λεώνη. Άναιρείς την συμφωνία μας! Θα σε κάμω όμως να κρατήσεις τον λόγο σου!

Ένοιωσα σαν νάσπασε κάτι μέσα μου. Τό αίμα μου έβραζε στις φλέβες μου. Ή φωνή μου ήταν βραχνή:

—Θα σκοτώσω εκείνον που θα δοκιμάση να μου πάρη το παιδί! Θα τον σκοτώσω, τ' άκούεις;

Έσφιγγα το παιδί μου επάνω στο στήθος μου, όπως θάκανε μια άρωτόγονη γυναίκα μέσα στη σπηλιά της, όταν θα αντίκρυ-ζε κάποιο άγριο θηρίο έτοιμο να ξεσχίση το μικρό της.

Δεν ύπήρχε ούτε μια σταγόνα αίμα στο πρόσωπο του Γκον-τράν, μα ή φωνή του ήταν πάντα ή ίδια, άργή και βαρεία:

—Α! Α! Να που παίρνεις επί τέλους και κάτι στα σο-βαρά, Λεώνη! Όταν έσύ άγαπās κανέναν, τον άνδρα σου, το παιδί σου, παραδείγματος χάριν, άρνείσαι να τον άποχωρι-στής! Μα όταν κάποιος άλλος αγαπάει, δεν θέλεις να τον κατα-λάβης. Δεν είναι μόνο παιδί σου, είναι και δικό μου.

Ταραγμένη, ντροπιασμένη, έτραύλισα:

—Τό ξέρω, μά... τί θέλεις να κάμω; Έσύ, θα παντρευθής μια μέρα, Γκοντράν, θα άποκτήσης παιδιά... Άφησέ μου αυτό έδώ. Άντλήσου με!

—Να σε λυπηθώ! Α! βέβαια! Πάντα πρέπει να λυπώνται έσένα! Γιατί έσύ δεν λυπάσαι τους άλλους; Νομίζεις πως όλος ο κόσμος είναι Μπερλίτι, που γυρεύει μια περιπέτεια απ' εδώ, ένα φιλή απ' εκεί, και κοροϊδεύει; Όχι, μικρούλα μου, έγώ δεν άστειεύομαι! Δεν θα μείνω μόνος και έρημος. Δεν θα παν-τρευτώ όποια-όποια, μια που γένηκα τώρα τα φιλά μου, για να έχω ως μόνη άνάμνησι τα σχέδια που έκαμα για το μικρό αυτό πλασματάκι που βγήκε από τη σάρκα σου και από την δι-κή μου... Ή γίνει γυναίκα μου, ή δώσε μου τουλάχιστον το παιδί μου!

Δεν άπήντησα παρά με λυγμούς. Πλησίασα και άπλωσα τα χέρια μου στο παιδί. Έβριξα μια τέτοια κραυγή, που ή νοσο-κόμος έτρεξε κατατρομαγμένη.

Ο Γκοντράν άτάραχος, της έλεπε:

—Η κυρία είναι λίγο άδιάθετη, περιποιηθήτε την, γιατί έγώ πρέπει να φύγω.

Διευθύνθηκε προς την πόρτα, και ρίχνοντάς μου ένα πολύ περιέργο βλέμμα, μου φώναξε:

—Ορεβουάρ, Λεώνη!

Ύστερα από δυό ώρες, ή νοσοκόμος μου έλεπε πως είχε πάρει το τραίνο.

Ύστερα από έξη μήνες

ΤΗΝ άλλη μέρα, έφυγα κι' έγώ από το νοσοκομείο. Έπέ-στρεψα στο σπίτι, και τότε έστειλα προσλήψεις σε όλους τους φίλους μας, για μια μεγάλη δεξίωσι, άναγγέλλοντάς τους ότι τους περιμενε μια έκπληξις!

Τό γραμμάριον, τα κοντέιλ, οι μεζέδες, τ' άστεία, ύπήρχαν όλα όπως πάντα, και άνάμεσα απ' όλα αυτά, βρισκόταν μιά κονίτσα καταστολισμένη με φιόγκους.

—Ω! Τα γέλια που έγιναν! Μας έκαναν μια ολόκληρη διαδή-λωση στον Άρνόλδο και σε μένα. Ήταν τόσο άνεπνυμένο παιδί, που δεν έδισταζα να πώ πως ήταν δυό μήνες πιο μεγάλος από την πραγματικότητα.

Η έκπληξις και ή χαρά του Έρρικου, όταν έφθασε, δεν περι-γράφεται.

Άπορώσε πως δεν του έγραφα τίποτα γι' αυτό το γεγο-νός! Μα είχα έτοιμάσει πολύ καλά την άπολογία μου, και του έξήγησα πως δεν ήθελα να τον βάλω άδικα σε άνησυχία, και που ήταν τόσο μακριά.

Με μάλλωσε με τόσο στοργή, που με ντροπίασε. Πως θάθελα να ήταν δικό του, το παιδάκι αυτό!

Από την άπερίγραπτη ύπερηφάνεια με την όποια μιλούσε για το γιοί του κατάλαβα πως δεν θα άντεχε να μάθη την αλή-θεια.

Τό τελευταίο ορεβουάρ που μου πέταξε ο Γκοντράν φεύγον-τας, που έρχόταν τότε-τότε στο νού και με τρόμαζε.

Μα πέρασαν έβδομάδες, πέρασαν μήνες, και δεν έφάνηκε. Άρχισα να άναπνέω έλεύθερα. Ο Έρρικος ήταν άξιολάτρευ-τος σύζυγος. Ένοιωθα πως από δώ κι' έμπρός, σε όλη μου τη ζωή, δεν θ' άναπαύσα παρά αυτόν. Ξέχασα τόσο πολύ την θλι-βερή περιπέτεια μου, που πίστευα σχεδόν, ότι ο μικρός Άρ-νόλδος ήταν των δυονών μας. Πόση άγάπη ένοιωθα μέσα μου γι' αυτό το παιδί! Από τόσο κοσμική που ήμουν, που δεν έ-μενα στο σπίτι παρά πόσο σπάνια, είχα γίνει μια έξαιρετική μητέρα. Ο Έρρικος ήταν κατενθουσιασμένος! Μ' αγαπούσε περισσότερο από πριν.

Ο Άρνόλδος ήταν έξη μηνών άκριβώς, την ήμέρα που θγαί-νοντας από το σπίτι, συνήντησα τον Γκοντράν.

Τα γόνατά μου κόπηκαν σταμάτησα. Ζύγωσε με την ήσυχία του, έπιασε το άμαξιό μου και τό τσούλησε.

—Άκολουθήσέ με, έλεπε, μην καθόμαστε έδώ.

Σάν ύπνωτισμένη, ύπήκουσα. Προχωρήσαμε σιωπηλά έως ένα γειτονικό δημόσιο κηπάκι, όπου έτεσα επάνω σ' έναν πάγκο.

Ο Γκοντράν, σαν έκύτταζε άχόρταγα πολλή ώρα το μπέμπη, ρίλησε το χεράκι του.

—Τό παιδί μας είναι έξη μηνών σήμερα, Λεώνη. Και έπρεπε να τό είχα έγώ, στο σπίτι μου. Μου χρωστάς μια άποξημείωσι!

Τρομοκρατημένη, πρόσθεσε:

—Μά... μά... τί θέλεις;

—Έσένα!

Έξηκολούθησα να τον κυττάζω σαν χαζή.

—Έσένα, Λεώνη! Σε θέλω, και θα σε έχω όποτε θελήσω, και όπου θελήσω!

Άνεπήδησα άναστατωμένη.

—Αυτό είναι άτιμία! Είναι άναξιοπρέπεια!

—Ω! Ω! Από ποτέ άρχισες να λές μεγάλα λόγια, Λεώνη;

—Από τότε που έμαθα ότι ή ζωή δεν είναι παιχνίδι!, άπτή-νησα με τρεμμένη φωνή. Τό ξέρω πως έφταιξα άπέναντί σου, όπως έφταιξα και στον Έρρικο, μα συγχώρησέ με, Γκον-τράν! Ήμουνα πολύ νέα, άπειρη...

—Να σε συγχώρησω! Έτσι, έ; Πρέπει να σε συγχώρησω! Πάντα πρέπει να σε συγχωρούν έσένα! Έσύ δεν φταίς ποτέ!

Όλος ο κόσμος πρέπει να σε συγχωρή την καύμενούλα αυτή τη Λεώνη, που άδικείται τόσο πολύ για να άνακατεύεται με τους άνδρες! Είσαι πάντα ή ίδια, έννοια σου! Δεν άλλαξες κα-θόλου! Άν είχες τόσο δά φιλότιμο, θα τάλεγες όλα στον άν-δρα σου!

—Δεν μπορώ. Ω! Γκοντράν, φοβάμαι τόσο πολύ μην μ' ά-φήση! Δεν μπορώ, δεν μπορώ!

—Τότε λοιπόν, αν προτιμάς να ζής μέσα στην ψευτιά, δεν πρέπει να κάνης τη δύσκολη. Τούδες που τούδες ψέματα μια φορά. Πές του και πάλι! Ή μήπως θέλεις να του τα φανερώ-σω έγώ, όλα;

Κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια, έλεπα:

—Δεν θα σε πιστέψη! Θα τα διαψεύσω όλα!... Θα πώ πως είσαι τρελλός...

—Μπάρ; Και τό προσωπικό του ξενοδοχείου όπου μείναμε έ-κει κάτω στην έπαρχία; Και ο διευθυντής της κλινικής; Και οι νοσοκόμες; Και οι γιατροί; Δεν υπάρχουν για να δεβαιώ-σουν πως ήμουνα μαζί σου ωςπου έλευθερώθηκες, και πως περνούσες για γυναίκα μου;

Ήτημένη, έσκυφα τό κεφάλι.

—Άδριο στις τρεις, σ' αυτή έδώ τη σύστασι!, έλεπε με πολλή χαμηλή φωνή, ο Γκοντράν.

Έβαλε δίπλα μου ένα χαρτί με την διεύθυνσι, σηκώθηκε και έφυγε.

★

Με καρδιά μύση, πήγα την άλληη ήμέρα με το μικρό άμα-ξάκι, που μου είχε χάρισει ο Έρρικος, στην ίδια εκείνη έξο-χική έπαυλη που μās είχε στεγάσει για πρώτη φορά την ώρα της θύελλας!

Ο άκαρδος Γκοντράν, την είχε αγοράσει!

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, ύστερα από τρεις ώρες που πέ-ρασα μαζί του, ή κατάσταση μου ήταν έλκεσινή, άπερίγραπτη!

Είχα τέτοια χάλια, που ο Έρρικος με παρακάλεσε να ξαπλώ-σω στο κρεβάτι. Μου έξεδήλωνε την άγάπη του, με τόσο τρυ-φερά λόγια, που δεν τάξιζα, μα την αλήθεια, και έφθαναν σαν μαχαίρες στ' αυτιά μου!

Όστόσο, εκεί που ήμουνα ήσυχη κάμποσες μέρες, ξαφνικά, να ένα τηλεφώνημα του Γκοντράν! Ω! αυτά τα τρομερά τη-λεφωνήματα, πως τα έτερεμα! Έκτος του κινδύνου που διέτρε-χα πηγαίνοντας στην κυνηγετική έπαυλη, με κρατούσε πάντοτε σε μια διαρκή νευρικότητα.

Ένα βράδυ, κοιμήθηκα μ' αυτή την σκέψη:

—Αχ! τί εύτύχημα που θα ήταν αν εύρισκαν τον Γκοντράν πεθαμένο μέσα στην έπαυλη!

Άντειρεύθηκα πως τον σκότωσα, έύτηνησα, και πετάχθηκα από τον ύπνο μου καταϊδρωμένη!

—Καύμένο μου παιδί, τί έπαθες; άκούστηκε στο σκοτάδι ή γλυκεία φωνή του Έρρικου. Μου έδινες χροθιές!

Ξέσπασα σε νευρικούς λυγμούς. Με πήρε στην άγκυαλιά του και με καθυσέχασε.

—Ω! θάπρεπε να του τα πώ όλα! Θάπρεπε να του τα είχα πη-κίλους από την ήμέρα που ήλθε. Ναί, θάπρεπε να είχα βρή αυ-τό το θάρος. Στο κάτω-κάτω της γραφής, για ό,τι έκαμα, δεν έφταιγα μόνο έγώ. Μήπως στα δυό χρόνια που είχαμε παντε-μένει; μου είχε μάθει ποτέ να είμαι είλικρινής, νάμαι πιστή, να παίρνω τίποτε στα σοβαρά; Δεν έκφραζόταν κι' αυτός με τό ίδιο επιπόλαιο και άδιάντροπο ύφος, που είχε καταστρέψει την ευτυχία μας; Κι' όμως, δεν έμιλησα.

Η μόνη μου επιθυμία, ήταν τώρα, ν' άποκτήσω κι' άλλα παι-διά. Ένοιωθα πως θα μπορούσε ν' άλλαξη ή κατάσταση. Μα ο Θεός δεν μου έδωσε. Ο Άρνόλδος έμεινε τό μονακριβό μου.

Ο Έρρικος είχε άφρασθή άπίστευτα σ' αυτόν. Τό δημοφο αυτό άγοράκι, ήταν όλη του ή ύπερηφάνεια, όλη του ή έλπίδα!

—Ω! αν έδελέπατε τό βλέμμα του Γκοντράν, όταν ο Έρρικος

χαίδευε το γυιό του! Κάθε φορά έτρεμε ή ψυχή μου. αισθανόμουν πως ζύγωνε ό χαμός μου!

Η διπλή μου ζωή

Ο Γκοντράν δεν ήξερε πιά τί έκανε. Έπινε, έπινε όλοένα. Μου φερόταν τόσο θάνατος, που άφηνε επάνω στο κορμί μου κόκκινα σημάδια. Τά έτριβα με πάγο μόλις επέστρεφα στο σπίτι. Ένοιωθα τόν έαυτό μου τόσο ταπεινωμένο, τόσο πεσμένο στο βούρκο, που ήταν φορές που δεν τολμούσα να πιάσω με τα μολυσμένα μου δάχτυλα το μαρμό μου.

Πολύ σπανίως, ό Γκοντράν ξαναποκτούσε τόν άνθρωπισμό του. Τότε, στην έξοχική έπαυλη, δεν με άγγιζε, ούτε καν με κολάκευε. Μά καθισμένος δίπλα μου, μπροστά στο παράθυρο, με παρακαλούσε να του μιλήσω για τόν 'Αρνόλδο.

Μιά μέρα, έπιφωτέθηκα για να τόν ικετεύσω:

—Γκοντράν, και οι δύο μας αγαπάμε τόν 'Αρνόλδο. Για την δική του την αγάπη, πάψε να μου ζητάς άναξιοπρέπειες. Μείνε φίλος μας' σου υπόσχομαι να κάμω το παιδί να άφοσιωθεί σέ σένα. Παντρέψου, και χάρισε μου την έλευθερία μου!

Τό πρόσωπό του έγινε πάλι σκυθρωπό. Ακούμπησε βαρειά τó χέρι του επάνω στόν ώμο μου, και... κατάλαβα πως ό ρόλος μου θα κρατούσε άκόμα.

Άλλη φορά πάλι, επαναστάτησε τόσο πολύ ή ψυχή μου, που έσταξα να πηγαίνω στο ραντεβού.

—'Ας γίνει ότι θέλει! σκέφθηκα.

Τό βράδυ, να σου τον κι' έρχεται!

Δεν μπόρεσα να τόν έμποδίσω να μπη στο δωμάτιο τού παιδιού. Ο 'Αρνόλδος έπαιζε εκείνη την ώρα μ' ένα μπαλόνι.

Ο Γκοντράν γύρισε και τού είπε:

—Πέταξε μου τó μπαλόνι, μικρέ! Πέταξε τó μπαλόνι στόν...

Έβριξα μιά φωνή.

Με έκóτταξε. Τά μάτια του ήταν γεμάτα μοχθηρία, τά χείλη του άρθρωσαν σιγά-σιγά τή λέξη «μπαμπάς».

Τόν άρπαξα από τó χέρι. Τά νύχια μου χώθηκαν στο κρέας του. Σιώπησε.

Μά την άλλην ήμέρα πήγα στην έπαυλη.

Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε. Για μένα όμως ήταν είκοσι. Δεν έκανα διπλή ζωή;

Η μεγάλη περιουσία τού Γκοντράν λιγότευε όλοένα. Στο τέλος, δεν τού έμεινε παρά ή έξοχική έπαυλη. 'Αχ! αυτή ή έπαυλη! Πώς θάθελα να της βάλω φωτιά!

—Λεώνη, μου είπε μιά μέρα, άπόψε θα ζητήσω από τόν 'Ερρίκο ένα δάνειο από είκοσι χιλιάδες φράγκα. Κάνε μου πλάτες.

Αδικά μίλησα στόν άνδρα μου. Άρνήθηκε.

—Τό ξέρω, Λεώνη, πως ό Γκοντράν είναι παληός φίλος. μά ή κρασομανία του με εηδιάζει. 'Αν είχε καταστραφή από όποιαδήποτε άλλη αίτία, θα τού δάνειζα πολύ περισσότερα. Μά γιατί να δώσω λεπτά σέ έναν άνθρωπο που πίνει και παίζει στόν ιππόδρομο; Αυτόδες τούς τελευταίους μήνες έγινε άνυπόφορος! Μυρίσει κρασίλες μιά λεύγα μακριά! Δεν μ' άρέσει διόλου ή φιλία του με τόν 'Αρνόλδο. Τό παράδειγμά του είναι καταστραφή για ένα παιδί δεκαπέντε χρονών. Πρόσχε, Λεώνη! Μην παρασύρεσαι από την καλή σου καρδιά. Απομάκρυνέ τον σιγά-σιγά.

Νά απομακρύνω τόν Γκοντράν από τó ίδιο τó παιδί του! 'Ηταν έξωφρενικό!

Υστερα από μερικές μέρες, παρενρισκόμουν σ' ένα μάτς, από δύο ομάδες τού γυμνασίου. Οι νέοι σπόρτμαν είχαν καλέσει τις μητέρες τους.

Για λίγα λεπτά της ώρας, είχα ξεχάσει όλες μου τις έννοιες και παρακολουθούσα με τó βλέμμα τó γυιό μου, που ψηλός, σβέλτος, με κορμί γερό και λυγρό, με τó πρόσωπο χαρούμενο και τά ξανθά του μαλλιά που ανέμιζαν στόν άνεμο, έπαιζε.

Ξαφνικά, ένιωσα μιά ζεστή άναντοή στο σβέρκο μου. 'Ανατρίχιασα και γύρισα.

Ο Γκοντράν, ήταν πίσω μου. Μου ψιθύρισε σι' αυτή:

—Λεώνη, έχω ανάγκη έπó δέκα χιλιάδες φράγκα άμέσως. Φέρτα μου στην έπαυλη πριν σουρουπώσει. 'Αν δεν μου τά δώσης σήμερα, θα πώ στόν Αρνόλδο πως εγώ είμαι ό πατέρας του...

—Θά στα φέρω, μουρμούρισα μέσ' από τά δόντια μου.

Δέν είχα παρά λίγα λεπτά δικά μου, μά μαζεύοντας όλες μου τις οικονομίες, κατόρθωσα να πάω στόν Γκοντράν τó ποσόν που περίμενε. Αυτό ήταν τó πρώτο δημα.

Τό δεύτερο τού φάνηκε πιά εύκολο άκόμα. Μά διάφορες δικαιολογίες, τραβούσα από τόν άνδρα μου ποσά σημαντικά. 'Η-

ταν τόσο γενναιοδωρος! Πάνω από πενήντα χιλιάδες φράγκα πήγαν έτοι στην έξοχική έπαυλη.

Μιά πέμπτη, θρισκόμουν πάλι αιχμάλωτη σ' αυτό τó μέρος, που για μένα, ήταν σωστή κόλασις! Είχε βραδυάσει και έτοι μαζόμουν να φύγω.

Μά τή στιγμή που άνοιγα την πόρτα, άκουσα φωνές άπ' έξω. Χώθηκα μέσα γρήγορα, και ρίχτηκα στόν καναπέ. Φοβόμουν τόσο μη με δουν!

Γέλια νεανικά άντηχούσαν έξω. Ο Γκοντράν, στή στιγμή με ξαναπήρε στην άγκαλιά του, με τή συνηθισμένη του θαναυσότητα, μου κóλλησε μερικά φιλιá στο σβέρκο.

Ήμουν άποκαμωμένη. Έξέ άλλου, ύστερα από τόσα χρόνια, τί θα με ώφελοüsse τώρα να άντισταθώ στα χάδια του;

Αρέθηκα...

Μά, να! πού κάποιος κρότος άκούστηκε κάτω από τó παράθυρο. Άμέσως τραβήχτηκα. Κάποιος ήταν μπροστά στην έπαυλη. Μέσα στο σκοτάδι που άπλωνε γύρω του τó σουρούπο, είδα τó σουλούπι κάποιου νέου, που άπομακρυνότανε. Κάποιο προαίσθημα μου πάγωνε τó αίμα.

—Όχι, όχι! 'Ηταν ποτέ δυνατόν; Ο Γκοντράν που τόν είχε δει κι' αυτός, ψιθύρισε:

—Ο 'Αρνόλδος!

Τό πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο. Με άφησε να φύγω χωρίς να πη λέξι.

Στό δρόμο προσπαθούσα να πείσω τόν έαυτό μου πως είχα πείσει θύμα κάποιας αυταπάτης.

Έκείνο τó βράδυ, στο τραπέζι, τó ώχρò και στεγνό πρόσωπό τού γυιού μου, που μου θύμισε μονομιάς —περίεργο πράγμα!— τó πρόσωπο τού πατέρα του, μου τά μαρτυρούσε όλα! Με είχε δει, με έκρινε με την άπονη άσπρητότητα της νεανικής του ήλι-κίας. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό τó δείπνο.

Προσπαθούσα ν' άκούσω τόν άνδρα μου που μου μιλούσε για τις δουλειές του, και έδλεπα τόν πόνο, την φρίκη, την καταφρόνια, την χαμένη έμπιστοσύνη, μέσα στα μάτια τού γυιού μου.

Σάν άποφάγαμε και περνούσα στο διάδρομο για να πάω στην κάμαρά μου, ό Έρρίκος μιλούσε με κάποιον που τόν είχε ζητήσει στο τηλέφωνο, άκουσα πίσω μου τά βήματα τού 'Αρνόλδου. Χωρίς να με πλησιάσει, μου έλεπε με σιγανή φωνή:

—Τό απόγευμα, είχαμε πάει όλη ή ομάδα στο δάσος. Περάσαμε μπροστά από μιά μικρή κυνηγετική έπαυλη. Θέλησα να ζητήσω σπóρτα από τόν φύλακα και πήγα εκεί. Σέ είδα. Δεν θά πώ τίποτα, χάρις στόν μπαμπά.

Από τότε ζούσε μαζί μου σάν ξένος. Όλα του τά σγέδια, όλους του τούς σκοπούς, τις έλπίδες, τις έπιτυχίες του όλες, τις έλεγε στόν Έρρίκο. Μπροστά σ' αυτόν, έπαιζε τó ρόλο τού σάν παιδι ύποτακτικού, περιποιητικό, ως και άφωσιωμένο. Μά όταν μέναμε μόνοι, μεταμορφωνόταν σέ πέτρα.

—Ό! που να βρώ λόγια ίκανά να περιγράψουν ως πούδ βαθμό μάτωνα ή καρδιά μου; Άλλες μάνες μιλούσαν για τά παιδιά τους, διηγόνταν λεπτομέρειες της ζωής τους, έφηβικές έκμυστη-ρεύσεις, μιλούσαν για αισθήματα που γεννιόντουσαν άνάμεσα σέ νέους και νέες.

Μόνον εγώ σιωπούσα. Δεν ήξερα τίποτα για τó παιδί μου. Με κύτταξαν με άπορία, με έπειραν για μιά μητέρα άδιόφορη.

Σιγά-σιγά έπαινα να βγαίνω, προφασίστηκα την άρρωστη.

Έξέ άλλου, ή πρόφασις αυτή, σέ λίγο έγινε αληθινή. Η τρομερή υπερέντασις τών νευρών μου, τόσα χρόνια τώρα, είχε έξασθενήσει τόν οργανισμό μου. Μιά έξάντλησις, μιά φσ-

Ο Έρρίκος άνήσυχος, έφερε τó γιατρό που διέταξε άπόλυτη ήσυχία.

Όταν ό Γκοντράν μου τηλεφώνησε, τού είπα:

—Δέν μπορώ να έλθω. Είμαι άρρωστη, στο κρεβάτι. Κάνε ό,τι θέλεις, τó ίδιο μου κάνει! 'Ετσι κι' έτσι, εγώ πεθαίνω.

Ήταν τέτοια ή κατάστασηίς μου, που ούτε καν φοβόμουν πιά.

Σέ μερικές ήμέρες, ό Έρρίκος μου είπε:

—Έλαβα δύο λόγια από τόν Γκοντράν. Έφυγε στις έπαρ-χίες. Αυτό ήταν τó καλύτερο πράγμα που μπορούσε να κάμη!

Δέν μ' ένοιωζε διόλου. Αυτή ή άναχώρησις που πριν από λί-γον καιρό, θάταν ή άπολύτρωσίς μου, έχανε τώρα την αξία της.

Ήταν άργά πιά. Τό κακό είχε γίνει!

Στιγματισμένη μητέρα

ΣΤΕΡΑ από έξη μήνες που έμεινα κρεβατωμένη, ση-κώθηκα.

Μά ήμουν άγνώριστη. Είχα γεράσει σέ βαθμό άπίστευ-ω. Κι' όμως, δεν ήμουν άκόμα σαράντα χρονών. Ο Έρρίκος

επέμενε να με στείλη σέ ένα σανατόριο επάνω στο βουνό, όπου έμεινα πάνω από ένα χρόνο.

Μά μιά άκράτητη επιθυμία να δώ τόν γυιό μου με έτρωγε. Μόλις είχε τελειώσει τó γυμνάσιο. Ο Έρρίκος στα γραμματά του μου μιλούσε γι' αυτόν, για τις χάρες του, τις έπιτυχίες του, τó μέλλον του.

Οι συμμαθηταί του, τώρα, και οι φίλοι του, διωργάνωναν μιά γιορτή θά έπαιζαν κάποιο έργο, και πριν άπ' αυτό, θα μιλούσε ό 'Αρνόλδος.

Ανίκανη να βάλω φρένο στή νοσταλγία μου, επέστρεψα στο σπίτι την ίδια ήμέρα της γιορτής, που θα γινόταν στα σαλόνια μας.

Ο Έρρίκος με δέχθηκε μεγάτος χαρά.

—Θά είναι μιά ώραία έκπληξις για τόν 'Αρνόλδο!, εφώνασε.

Όταν έμπήκα στο σαλόνι κρατώντας τó μπράτσο του, είδα τó γυιό μου στο μπράτσο μιάς χαριτωμένης κοπέλλας. Ήταν έ-κτακτος! ύπεροχος!

Όταν με είδε, μιά σκιά άπλώθηκε στο πρόσωπό του. Τά μά-τια του έγιναν μικρά και άπονα, όπως... όπως τά μάτια τού πατέρα του. Άφησε την νέα, και ήλθε σέ μένα. Δεν μου την έσύστησε. Κατάλαβα γιατί. Δεν ήθελε ή μικρούλα αυτή να συ-ναντηθώ με τή μητέρα του.

Στά μάτια τού γυιού μου, ήμουν μιά στιγματισμένη γυναι-κα. Ο Έρρίκος ήταν τόσο εύτυχισμένος, που ούτε καν πρό-σεξε ότι στήριχτήκα ξεφνικά με όλο μου τó βάρος επάνω στο μπράτσο του.

Τό μεγάλο μας σαλόνι ήταν γεμάτο από άκροατάς. Γεμάτο από νέους και γονείς. Σέ λίγο θα άρχιζε ή παράστασις.

Άκουγες τά πνιχτά γέλια πίσω από τις κουρτίνες. Ό! πως διασκεδάσε όλη αυτή ή νεολαία! Ο 'Αρνόλδος έπρεπε να κάμη μιά μικρή διάλεξι στην άρχή, που θάταν ή εισήγησις τού έργου.

Παρουσιάσθηκε λοιπόν άνάμεσα από χειροκροτήματα τού κό-σμου, μπροστά στην κουρτίνα. Τό ώραίο του πρόσωπο χαμογε-λούσε. Δεν έχόρταινα να τόν βλέπω.

Μονομιάς τόν είδα να χάνη τó χρώμα του. Οι γρόνθοι του έσφίχτηκαν. Τά μάτια του καρφώθηκαν σέ κάποιον πέρα εκεί στο βάθος της σάλας.

Καταρομαγμένη, έγύρισα.

Ένας άνδρας είχε μπη εκείνη τή στιγμή. Ένας άνδρας ψη-λός, αδύνατος, κυρτός, με πρόσωπο άγριο. Μέσα στην αίσθηση

όλος ό κόσμος περίμενε ν' άρχισή ό όμιλητής, μά ό 'Αρνόλδος είχε μαρμαρώσει. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Είχε ξεχάσει τί ή-θελε να πη.

Η μόνη που ήξερε τί είχε, ήμουν εγώ. Ο άνδρας που είχε μπη, ήταν ό ερωμένος της μητέρας του!

Ο 'Αρνόλδος κατέβασε τά μάτια του και κατέβηκε από τó βάθος παραπατώντας. Ένας ψίθυρος άπλώθηκε.

—Αδιαθέτησε!

Ο Έρρίκος, άφήνοντας τó μπράτσο μου, έτρεξε πρòς αυτόν. Σάν κακό όνειρο θυμάμαι τά κατάπληκτα βλέμματα, τούς πνι-χτούς ψιθυρισμούς, τó ρεύμα τού κόσμου που έφευγε από τó σπίτι άθόρυβα. Ο Γκοντράν, είχε γίνει κι' αυτός άφαντος σάν φάντασμα.

Έμεινα μόνη με τόν Έρρίκο και τόν 'Αρνόλδο.

Ο άνδρας μου με άγωνία ρωτούσε:

—Μά τί έχεις, Αρνόλδος; τί έχεις; Είσαι άρρωστος;

Και καθώς ό γυιός μου δεν άπαντούσε, πρόσθεσε με πόνο:

—'Αν δεν είναι παρά συγκίνησις, θά έπρεπε να έπιβληθής στόν έαυτό σου για τή μητέρα σου!

Ο 'Αρνόλδος σήκωσε επάνω μου τά μάτια του, και με κύτ-ταξε με ένα βλέμμα άγριο και φλογερό. Η φωνή του ήταν κοφτή σάν ξυραφιά:

—Ναι, πατέρα, έπρεπε να έπιβληθώ στόν έαυτό μου, για την μητέρα μου...

Μαμά τά ξέρω όλα

ΚΕΙΝΟ τó βράδυ ό 'Αρνόλδος βγήκε, και δεν ξαναγύρισε.

Ό! τί άγωνία εκείνη τή νύχτα! Τί νάχε κάνει άρά γε; Μήπως...

Ο άνδρας μου, τά χαράματα, τρελλά από την άνησυχία, έ-τρεξε στην άστυνομία. Δεν βαστούσα πιά! Μου φαινόταν πως ήξερα πού ήτανε. Έκαμα κουράγιο, πήρα τó άμάξι μου και δι-ευθύνθηκα πρòς τά περιχώρα.

Ενόσφ άκολουθούσα τó δρόμο τού δάσους, τó δρόμο αυτό, που γνώριζα τόσο καλά, που θά μπορούσα να περπατήσω με κλειστά τά μάτια, ένα προαίσθημα άπερίγραπτο με κυρίευε.

Έτρεχα όλοένα και περισσότερα.

Όταν κατέβηκα επί τέλους, μπροστά στην έπαυλη, χτύπησα την πόρτα. Καμιά άπάντησις. Τήν έσπρωξα, άνοιξε. Τό χαλί τού σαλονιού ήταν λεκιασμένο με αίμα. Δίπλα στο άναίσθητο κορμί τού Γκοντράν, θρισκόταν ένα ρεβόλβερ.

Τότε είναι θαρρώ που τά μαλλιά μου άσπρισαν όλότελα. Όχι

Καθόταν ήσυχος δίπλα μου και...

γιατί ό Γκοντράν ήταν σκοτωμένος, μά γιατί μου φάνηκε πως γνώριζα τó δολοφόνο του.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, ό Έρρίκος μόνος του μου άνοι-ξε την πόρτα.

—Λεώνη, Λεώνη, που ήσουν; Ο γυιός μας είναι εδώ!

Αποκαμωμένη, ρίχτηκα επάνω στο κρεβάτι. Θεέ μου, τί θά γινότανε τώρα; Κάθε φορά που χτυπούσε τó κουδούνι, πετιώ-μουν κατατρομαγμένη. Ποιός ήταν; Η άστυνομία;

Όταν ό Έρρίκος έφυγε για τó γραφείο του, τότε μόνο τόλ-μησα να χτυπήσω την πόρτα τού 'Αρνόλδου.

—Μαμά!, εφώνασε.

Είχα δύο χρόνια ν' άκούσω από τó στόμα του αυτή τή λέξι.

—Αρνόλδο, τόν σκότωσες;

—Όχιότις.

—Πέθανε, λοιπόν;

Και κρατώντας την ταραχή του, είπε με γλυκειά φωνή:

—Δέν μπορούσε να κάμη άλλοτίς... Δεν τόν σκότωσα εγώ, μαμά. Κύτταξε με στα μάτια και θά με πιστέψης. 'Ηθελα να τó κάμω. 'Ηπια όλη τή νύχτα σέ κακόφημα κέντρα. Υστερα, πήγα εκεί, στην έπαυλη. Τό ξύπνησα. Κρατούσα στο χέρι μου ένα ρεβόλβερ γεμάτο. Μου φώναξε:

—Στάσου! Είμαι ό πατέρας σου!

—Τά ξέρω όλα, καυμένη μου, φτώχή μου μανούλα! μου είπε.

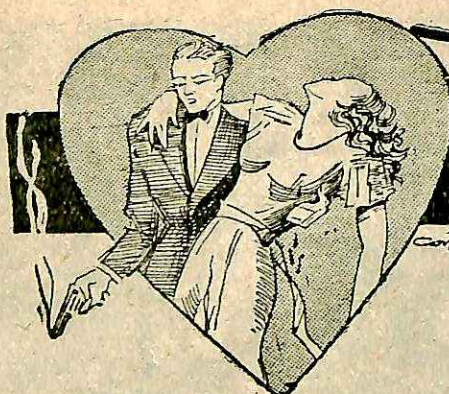
Η ζωή και τών δυσωνών σας ήταν κόλασις! Βλέπεις; Καταδικά-στηκε μόνος του. Πήρε τó ρεβόλβερ που είχα πετάξει από τó χέρι μου... Τώρα τελειώσαν όλα! Συγχώρησε τον! 'Ας συγχω-ρήσωμε ό ένας τόν άλλον. Αφού δεν τά είπατε στόν... στόν άν-δρα σας δεκαοχτώ χρόνια τώρα, θάταν άνώφελο, και πολύ σκλη-ρό, να τού τά πούμε τώρα. Για μένα, είναι, και θά είναι πάντο-τε, ό μπαμπάς!

Σιγά-σιγά ανέλαβα. Κάνω ό,τι μπορώ για να γλυκάνω την ζωή τού Έρρίκου, που είναι άκόμα νέος και εύθυμος. Μά όσ-τόσο, χωρίς να τó θέλω, ή διπλή μου ζωή με κατατρέπει. Δεν γίνεται ποτέ την άνοιξι μιά θύελλα, χωρίς να μ' άφήση τρομο-κρατημένη για μέρες.

Δέν περνάω ποτέ μιά νύχτα, χωρίς να όνειρευθώ μιά έξο-χική έπαυλη, άπομονωμένη μέσα στο δάσος, λεκέδες από αίμα επάνω στο χαλί, έναν άνδρα ψηλό, κυρτό, με πρόσωπο άγρι-μένο.

Άλλοίμονο! κατέστρεψα δύο υπάργεις! Τή δική του. και τή δική μου

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΟΘΕΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΙΡΗ

Ηταν η δέν ήταν άπιστη η Μαίρη; Η νέα αυτή και ωραία γυναίκα άπατοσε τον άνδρα της, τον Σταύρο Μινακόπουλο; "Η όχι; Τό πρόβλημα αυτό έτέθη πολύ άργα. Ένα Σάββατο, του Σεπτεμβρίου του 1931, ο Μινακόπουλος έσήκωσε το περιστροφό του κι έσκότωσε την κομψή και χαριτωμένη γυναικούλα του, καθώς έγκυριζε στο σπίτι του. "Αλλά τά κίνητρα του έγκληματος έμεναν σκοτεινά...

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Και ο Σταύρος αγαπούσε θερμά την γυναίκα του Μαίρη, κι εκείνη όμοίως του έδειχνε πάντα την αγάπη της. Κι όμως εκείνος την έσκότωσε! Τό μυστήριο έπρεπε να διαλευκανθώ, έστω και άργα. Και διελευκάνθη.

Η ιστορία του ζεύγους Μινακοπούλου ήταν ρωμαντική και γεμάτη αίσημα.

Η ωραιότατη Μαίρη από μικρούλα ακόμη ήθελε ν' άρέσει. Η φιλαρέσκειά της δέν είχε όρια. Ένώ ήταν τιμιωτάτη και προσεκτική στις σχέσεις της, ήθελε ν' άποσπώ τον θαυμασμό. Νά την καμαρώνουν, να της λένε γλυκόλογα, να της κάνουν ελαφρό φλέρτ... "Ήταν γελαστή προς όλους. Ντυνόταν κομψά και με πολύ γούστο. Φωτογραφιζόταν συχνά σε διάφορες πόζες. "Επεδεικνύετο με όλους τους τρόπους. "Αλλάσε είνε τόσο λίγες οι γυναίκες που δέν έχουν φιλαρέσκειά...

Αυτή ή μαγία της επιδείξεως και ή φιλαρέσκειά της, έδιναν έλπίδες στη Μαίρη. Και γρήγορα ένας πλουσιώτατος και ώραιος νέος την έρωτεύθηκε. Μάλιστα άρχισε να της υποβάλει προτάσεις για να την κάνει γυναίκα του.

Καθένας θά ένόμιζε ότι ή Μαίρη θά άρπαζε την ευκαιρία. Και όμως όχι. Η ψυχή της δέν ήταν πεζή και τυχοδιωκτική. Η ωραία Μαίρη αγαπούσε. Αγαπούσε θερμά και ρωμαντικά έναν νέο με μικρά εισοδήματα. Ο νέος αυτός της έφάνηκε ότι είχε μεγάλη καρδιά. Κι εκείνη τον αγάπησε θερμά και παράφορα. Ο νέος αυτός ήταν ο Σταύρος Μινακόπουλος, που στο τέλος κατέληξε να την σκοτώσει.

ΠΩΣ ΑΦΗΣΕ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η οικογένεια όμως της Μαίρης ά

ποφάσισε να την παντρεύει με τον πλουσιώτατο νέο. Εκείνη δέν έλεγε ούτε ναί ούτε όχι. Η αλήθεια είνε ότι ο γαμβρός αυτός ούτε για μία στιγμή δέν της άρεσε. Αλλά είχε άμφιβολία αν την αγαπώ και ο Σταύρος.

Ετσι ή απόφασις για τό γάμο της με τον πλούσιο νέο έπροχώρησε και ώρίσθη και ή ημέρα του γάμου. Έγιναν και οι προετοιμασίες.

Μά δύο ημέρες πριν από εκείνην που ώρίσθηκε για τον γάμο, ή Μαίρη έλαβε ένα γράμμα. Τό άνοιξε. Ήταν από τό Σταύρο. Της έξωμολογείτο ζωηρά και θερμά τον έρωτά του γι' αυτήν. Τόσο πάθος και τόσην άφροσύνη είχε τό γράμμα αυτό, ώστε ή Μαίρη άποφάσισε πιά να άφήσει τον πλούσιο και να πάει με τον Μινακόπουλο.

Καθάρά και έάστερα τό έπεν άμέσως στους γονείς της:

— Αγαπώ τον Σταύρο Μινακόπουλο. Μόνο αυτόν και κανέναν άλλον. Θά πάω μαζί του. Έστω κι' αν πρόκειται να τρώμε ξερό ψωμί!

Ο άρραβωνιαστικός της όταν έμαθε πόσο ή Μαίρη αγαπούσε τό Σταύρο, διέλυσε άμέσως τους άρραβώνες και της έπτε:

— Είσαι ελεύθερη. Νά πάρης αυτόν, αφού πιστεύεις ότι μ' αυτόν θά ευτυχής.

Αυτό και έγινε. Η Μαίρη επέμεινε να πάρη τον Μινακόπουλο. Και γρήγορα έγιναν οι γάμοι της μαζί του.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ

Λίγον καιρό μετά τον γάμο, ο Μινακόπουλος άρχισε να βλέπει ύποπτα την συμπεριφορά της ώραιας του γυναικούλας. Γιατί εκείνη έξακολουθούσε να είνε φιλαρέσκη, να επιδεικνύεται, να θέλη ν' άρέσει σ' όλους.

Φαίνεται ότι ήταν τιμία. Μά με τους τρόπους της έξήπτε την ζηλοτυπία του Σταύρου. Εκείνος την έζηλευε τρομερά και την ύποπτευόταν.

Πολλές φορές της έλεγε ότι άντελήφθη πως τον άπατά, μά την συγχωρεί.

— Σε συγχωρώ, της έλεγε, γιατί σε αγαπώ πολύ. Μά να μην τό ξανακάμης.

Και όμως εκείνη φαίνεται ότι ποτέ δέν τον άπάτησε. Ήταν όμως φιλαρέσκη, ώμορφη, κομψή, πεταχτούλα.

Ετσι ή ζήλεια του Μινακόπουλου όλοένα άναβε. Έγινε ο δυστυχής σύζυγος, αληθινός Όθελλος!

Επάλαψε πολύ ο Μινακόπουλος με τον έαυτό του. Αγαπούσε θερμά και παράφορα τη γυναίκα του. Την έλάτρευε. Γιατί ήταν πολύ ώραία και καλή μαζί του. Μά έζήλευε, έζήλευε φρικτά.

Εσκέφθηκε να την χωρίσει. Μά δέν μπορούσε. Την αγαπούσε τόσο πολύ, που ένόμιζε ότι θά πεθάνη αν την άποχωριζόταν.

Τι να κάνει πιά;

Και τότε άποφάσισε να την χωρίσει για να ησυχάσει. Και της τό έπτε:

— Πρέπει να χωρίσωμε. Δέν μπορώ με πιά να ζήσωμε μ' αυτά που κάνεις.

— Τι κάνω, αγάπη μου; — Δέν μου είσαι πιστή. Κυττάξεις άλλους.

— Ζηλεύεις. Μόνο ή ζήλεια σε κάνει να τά λές αυτά.

Ο Σταύρος άρχισε τότε και τις ένέργειές του για τό διαζύγιο. Έρωτούσε δικηγόρους, έσχεδιάζε τά πράγματα. Κατόπιν όμως μετενόησε. Δέν μπορούσε ν' άποχωρισθώ αυτή τη γυναίκα. Τού ήταν μαρτύριο ή ζωή μαζί της. Μά την έλάτρευε. Έλυωνε από την αγάπη του γι' αυτήν. Είχε καταντήσει ή ζωή του μία τυραννία, γλυκειά όμως τυραννία.

ΠΩΣ ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η ζήλεια έσκότισε τό μυαλό του Σταύρου.

Αφού δέν μπορούσε να ζήσει μακριά από τη Μαίρη, αφού την αγαπούσε, αφού εκείνη έπρόσεχε άλλους, αφού τον έβασάνιζε τί να έκανε πιά αυτός, Άποφάσισε να γίνει Όθελλος.

Αν την έσκότωνε;

Η μαύρη σκέψις έγέμισε τό μυαλό του. Γρήγορα έγινε άπόφασις.

Είκοσι όλόκληρες μέρες ο Σταύρος έφερε στο μυαλό του και ξανάφερε τη σκέψι να την σκοτώσει. Μά όλο και συνεκρατείτο. Υπήρξαν και πληροφορίες μαρτύρων που έβεβαίωναν ότι είχε άποφασίσει τό έγκλημα τόσες ημέρες πριν. Βεβαίωναν ότι συχνά έβγαζε από την τσέπη του τό περιστροφό του. "Αλλοτε πάλι τό έδειχνε στη γυναίκα του. "Αλλοτε την άπειλούσε με άγρια και άπελπισμένα λόγια. Εκείνη έτρόμαζε. Και εκείνος φαινόταν άνθρωπος άποφασισμένος να έγκλημάτη.

Τέλος, την μοιραία ημέρα, κατέβηκε από τό σπίτι του, που ήταν στην όδον Άγίου Μελετίου και έκάθησε στο καφενείο Άντωνιάδη. Ήξερε ότι θά περάσει ή ώραία γυναίκα του απέξω από τό καφενείο. Είχε πεί εκείνο τό Σάββατο να κάνει μία φιλική έπίσκεψη στην οικογένεια Ζαχαριάδη, εκεί κοντά. Για να γυρίσει στο σπίτι τους, θά περνούσε απέξω από το Άντωνιάδη τό καφενείο.

Ενώ έπρόσμενε εκεί ο Μινακόπουλος, τον άκούσαν που μονολογούσε στενοχωρημένος.

— Είνε αδύνατον να γλυτώσω..., έλεγε. Σήμερα θά πεθάνη!..

Αυτά τά λόγια τίκουσαν μερικολ θαμώνες του καφενείου, που έκάθονταν κοντά του. Υπέθεσαν όμως ότι ο Μινακόπουλος θά είχε κάποιον συγγενή του, που έψυχομαχούσε. Δέν μπορούσαν να φαντασθούν ότι σκεπτόταν να έγκλημάτη...

Ήτα φανερό πιά ότι ο Σταύρος

είχε άπόφασί να ξεπαστρέψει την γυναίκα του.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Δέν έπέρασε πολλή ώρα. Και ίδου εμφανίζεται ή ώραία Μαίρη Μινακοπούλου. Ήταν κομψή όπως πάντα, ώραία, πεταχτή με ένα χαμόγελο στα χείλη της. Έπλησίασε με τό ελαφρό της θήμα και έφθασεν έμπρός στο καφενείο.

Ο Σταύρος σηκώθηκε. Έτρεξε να την φθάσει. Και την έφθασε στην όδον Άγίου Μελετίου.

Την έσταμάτησε κι' εκείνη τον έχαίρετ'ις χαρώπη.

Ο Σταύρος χωρίς άργοπορία έβγαλε τό πιστόλι. Δέν της έπτε τίποτε. Την έσκόπευσε και την έπουροβόλησε από πολύ κοντά. Εκείνη μόλις έπρόφθασε να πη:

— Γιατί με σκοτώνεις, Σταύρο;

Η σφαίρα την βρήκε στο στήθος. Και ή ώραία Μαίρη έκυλίσθηκε στο έδαφος! Τό αίμα έτρεχε άφθονο στο χόμα.

Έτρεξαν μερικοί διαβάτες, μερικοί γείτονες. Κατόπιν και άστυφύλακες.

Η Μαίρη ήταν πιά νεκρή! Και ο Σταύρος συνελήφθη επί τόπου και ώδηγήθηκε στην Άστυνομία.

Ο φονεύς σύζυγος, όταν τον άνέκρινε ο άνακριτής λαχυρίσθηκε ότι ή Μαίρη τον άπατούσε. Η ζήλεια του τον έκανε να τό πιστεύη, ενώ δέν είχε καθαρές άποδείξεις.

Κατόπιν όμως άποδείχθηκε ότι ή Μαίρη ήταν μόνο υπερβολικά φιλαρέσκη. Αλλά τελείως πιστή στον άνδρα της. Η ώραία και κομψή αυτή γυναίκα κατήγετο από την Κωνσταντινούπολη και από μικρή είχε συνηθίσει να νενε πολύ-πολύ φιλάρεσκη, να επιδεικνύεται και να άρέσκεται στους θαυμασμούς όλων.

Αυτή ή φιλαρέσκειά της λοιπόν την έφερε στον τάφο. Βρέθηκε ο τρομερός Όθελλος με τό μαύρο πάθος της ζηλοτυπίας, ο οποίος την έσκότωσε.

Επί πολλών καιρό ή Αθηναϊκή κοινωνία έσχολίαζε και συζητούσε αυτό τό φρικτό δράμα της ζηλοτυπίας.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Μερικοί όρισμοί του ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Ο Λομπρόζο με τό περίφημο βιβλίο του «Ο μεγαλοφυής» έχει άποδείξει ότι ή μεγαλοφυΐα από την τρέλλα δέν απέχει παρά ένα θήμα.

Ο ίδιος αναφέρει ένα σωρό παραδείγματα τρελλών με ταλέντο λογοτεχνικό, ποιητικό, χιουμοριστικό κλπ. Απ' αυτά διαλέγομε τά κατωτέρω:

Ένας εύγενής άνίκανος στην φυσιολογική του κατάστασι να κάνει έστω και άπλη πρόσθεσι, σε στιγμές έκρηξης της τρέλλας που, γινόταν ένας πρώτης τάξεως μαθηματικός.

Ένας μανιακός που νοσηλεύεταν σε κάποια κλινική, επάνω στην όξεία περίοδο της άρρώστειας του έφευρε ένα νέον είδος τηλεβόλου.

Ένας άλλος τρελλός, πολύ μανιακός αυτός, στις στιγμές της ησυχίας του έγραφε θαυμάσιες κωμωδίες.

Μία γυναίκα που είχε μέν καλλιερημένο ταλέντο, αλλά ήταν μετρίως διανοητικός της στις στιγμές της μανιακής τρέλλας της στις όποιες κυριεύεταν από φλογερή ζήλεια, έγραφε στον άντρα της έπιστολές, οι όποιες με την εύλογητία τους, τη φρασσεολογία τους και με τό παθητικό και ζωηρό τους ύφος, μπορούσαν μία χαρά να μπουν πλάι στις ώραιότερες έρωτικές έπιστολές που έχουν γραφή σ' όλους τους αιώνες. Μόλις όμως της περνούσε ή κρίσις, τά γράμματα που έγραφε τότε ήσαν άπλά και συνηθισμένα και κανείς ποτέ δέν θά μπορούσε να πει:

στήψη ότι τά είχε γράψει ο ίδιος άνθρωπος, που είχε γράψει και τά πρώτα.

Ένας άλλος νέος, στον όποιον ο παιδαγωγός του δέν μπορούσε να διδάξη τίποτε άπολύτως, και ο όποιος δέν μπορούσε να ένωση ένα έπιθετο με ένα ουσιαστικό, μιλούσε θαυμάσια τά λατινικά, ύπερα από μερικών ήμερών έγκεφαλικό πυρετό.

Μία γυναίκα κατά την διάρκεια της μανιακής κρίσεως, της τρέλλας της, συνέθετε στίχους με θαυμαστή εύκολία, αν και στη φυσική της κατάσταση δέν είχε δείξει ποτέ την παραμικρότερη ποιητική ιδιοφυΐα.

Μία άλλη κόρη του λαού δεκαεσσάρων έτών προσβληθείσα από παραφροσύνη, αφού έγινε καλογρηά, συζητούσε πάνω σε θρησκευτικά θέματα σαν να είχε κάνει σοβαρές θεολογικές σπουδές, μιλούσε σαν ιεροκήρυξ περί του Θεού και μπορούσε να άπαντά με ζωηρότατο πνεύμα σε κάθε αντίρρηση που θά της έπρόβαλλε κανείς.

Θά μπορούσε να αναφέρη κανείς σωρείαν τέτοιων περιστατικών. Αλλά κι' αυτά τά λίγα είναι αρκετά για να κάνουν πιστευτή την θεωρία του Λομπρόζο, ότι πολύ συχνά ή παραφροσύνη φέρνει στον άρραστο έκτακτη διανοητική δραστηριότητα, ή όποια σχεδόν πάνποτε διατηρείται και μετά την θεραπεία.

Η ΚΥΡΙΑ ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΔΟΥ

— Ώραιότατο είναι αυτό τό αρχαίο νόμισμα που έχετε καρφίτσα, κυρία Άγαθόπουλο. Τί όμορφη κεφαλή! Είναι Απόλλωνος; Και ή κυρία Νεοπλουτίδου, που προσεβλήθη:

— Όχι κύριε, είναι από μάλαμα!

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

— Πώς θες να της, Μαρία, πως δέν έκλεισε ακόμα τά τριάντα, αφού ή ίδια ή μητέρα σου μού τό έλεγε χθές;

— Η μητέρα! Μην άκούτε την μητέρα μου. Έχει μανία να με φορτώνη χρόνια.

— Και γιατί τάχα;

— Γιατί! Νά, για να φαίνεται αυτή νεώτερή μου.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Δέ μού λένε; Πρέπει νάρχωμαι κάθε μέρα γι' αυτά τά λεπτά που μού χρωστάτε;

— Θά σάς είναι εύκολο νάρθήτε την Παρασκευή;

— Μάλιστα.

— Τότε νάρχεστε κάθε... Παρασκευή!

Αλήθειες

- * Υπάρχουν κηλίδες στη ζωή, που όλα τά δάκρυά μας δέν φθάνουν να τις ξεπλύνουν.
- * Οι μικρές άρετές δέν έκθαμβώνουν, αλλά άρωματίζουν. Είνε τά ία της ψυχής.
- * Είνε ελάττωμα των λεπτών ανθρώπων να ζητούν και από άλλους την λεπτότητα που έχουν αυτοί.
- * Δέν πρέπει να μεταχειρίζεται κανείς λόγια, που είνε μεγαλύτερα από τά πράγματα.
- * Η ζηλοτυπία είνε τέχνη, οία της όποιος κάνει κανείς περισσότερο κακό στον έαυτό του παρά στους άλλους.
- * Πρέπει πάντοτε να σκέπτεται κανείς ό,τι λέει, δέν είνε όμως άνάγκη και να λέη ό,τι σκέπτεται.
- * Αληθινά εύτυχής είνε εκείνος που νομίζει πως είνε.
- * Εύκολότερα μυρίζεται ο κατεργάρης τον τίμιο άνθρωπο, παρά ο τίμιος τον κατεργάρη.
- * Στο γυναικείο στόμα τό "Ο χ ι είνε μεγαλύτερος άδελφός του Ν α ι.
- * Έθνη χωρίς παραδόσεις είνε δένδρα χωρίς ρίζες.
- * Η άδικία είνε γόνιμη μητέρα, που γεννά άντάξια της παιδιά.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Μία αὐτογραφία της. — Πῶς ἀνεδει-
χθή. — Οἱ πρῶτες της ταινίες καὶ οἱ
μεγαλύτερες ἐπιτυχίες της. — Ὁ μο-
ναδικὸς ἔρωσ της. — Τί λέει ἡ Ζαννέτ
γιὰ τὸν Τζένε Ράιμοντ.

ὁ κύριος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἡμπερσαάρι-
ος, ὁ ὁποῖος λογάριεζε καὶ σχηματίζετο ἕνα
θίσαο παιδιῶν. Ἡ φωνή μου τοῦ ἄρσετο
πολύ, ὥστε ἐπρότεινε στὴν μητέρα μου
νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ κἀνω μαζί του μιὰ κολλί-
τεχνικήν περιουσία. Στὸν θίσαο αὐτὸ θὰ ἔ-

“Αν υποθέσωμε δυνάμεις, πώς μπορούσε κάποιος να χωρίσει το ρεύμα που έρχεται συμπορεύοιτο από ένα τόσο στενό έναν μεγάλο αριθμό μικροτέρων φωτών; Τότε ο ήλεκτρισμός έπρεπε να χρησιμοποιήσει το φωταέριο που ήταν πολύ περιωρισμένο. Το κύριο εμπόδιο ενέκειτο στο λάμπα. Χρειάζοταν ένα καινούργιος τύπος γυαλίνης σφαιροειδούς λάμπα στην οποία το ηλεκτρικό ρεύμα θα εξέρμαινε συνεχώς μίαν ουσία. Για να γίνει δε πρακτικός, χρειαζόμην ποίησιμη. Έπρεπε να είναι απλή και αντοχής, μ’ ένα

ΡΟΜΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

σύρμα ποδ' θά καίγεται συ-
νεχώς, τ' ὀλιγώτερο ἐπὶ
1000 ὥρες.

Ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν
ιδέα στὴν Ἀγγλία ὁ Ντὲ
Μόλευνς κατέσκευσε τὸ
1841 ἕνα φλεγόμενο σύρμα
μέσα σὲ μιὰ γυάλινη σφαι-
ρά που τῆς εἶχε κενώσει
τὸν ἀέρα. Μὲ τὴν λύσι τοῦ
προβλήματος αὐτοῦ ἀγωνί-
σθηκαν ὑπερανθρώπως διά-
φοροι ἐπιστήμονες, στὰ ἐ-
πόμενα τριάντα πέντε χρό-
νια.

Τότε ἕνας Ὁλλανδο-Ἀμε-
ρικανὸς τηλεγραφητὴς ἐπε-
χείρησε νὰ γίνη κι' αὐτὸς
μεγάλος ἐφευρέτης. Ἦταν
πολὺ καλὰ κατηχημένος
καί, κοντὰ στὶς τεράστιες
γνώσεις του καὶ στὴν ἀπα-
ράμυλλη πείρα του, ἐπρόσ-
θετε καὶ μιὰ τεραστία φή-
μη ποὺ ὠφέλειτο στὴν ἐφεύ-
ρεσι τοῦ πρώτου «δμιλοῦν-
τος μηχανήματος», δηλαδὴ
τοῦ φωνογράφου, καὶ στὴν
τελειοποίησι τῶν τηλεφώ-
νων τοῦ Μπέλλ. Τὸ ὄνομά
του ἦταν Θωμὰς Ἐδισων.

Ὁ Ἐδισων ἐκίνησε τὸ
1875 ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς
γκρουπ 50 μηχανικῶν καὶ
μὲ κεφάλαιον 60.000 λι-
ρῶν, τὸ ὅποιον τοῦ διέ-
θεσε ἕνα συνδικάτο, γιὰ νὰ
κἀμὴ ἐμπορικὴν ἐπιχειρή-
σι τὸν δι' ἡλεκτρισμοῦ φω-
τισμόν. Προχωρώντας πρὸς
τὸν σκοπὸ τοῦ, ὁ Ἐδισων,
ἄλλοτε δοκιμάζοντας κι'
ἄλλοτε πέφτοντας σὲ λάθη,
ἔφτασε 3.000 διαφορετικὲς
θεωρίες, πλὴς δοκιμῆσε καὶ
τέλος τις ἀπέριψε ὅλες
ἐκτὸς ἀπὸ δύο. Ἐρευνών-
τας γιὰ νὰ βρῇ τὸ κατὰλλη-
λο σύρμα, γιὰ τὸν ἡλεκτρι-
κὸ λαμπτήρα, δοκίμασε ὅ-
λες τις γνωστὰς ὕλες τοῦ
κόσμου. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ
ἐργάζονταν 18 ὥρες τὸ εἰ-
κοσιτετράωρο καὶ συχνὰ ὁ
Ἰδισων κοιμόταν δυὸ ὥρες
μονάχα ἐπάνω στὸ τραπέζι
τοῦ ἐργαστηρίου του.

Τέλος, ὅποτε ἀπὸ τεσ-
σάρων ἑτῶν ὑπερπαραπο-
νιχθῶν, ὁ Ἐδισων δὲν βρῇ
κε μόνον τὸν λαμπτήρα ποὺ
χρειάζεσταν, ἀλλὰ εἶχε βρῇ
κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα συστή-
ματα.

Τὰ διπλώματα γιὰ τὴν ἐ-
ξασφάλισι τοῦ προνομίου
τῶν διαφορῶν ἐφευρέσεών
του, τοῦ ἀπονέμονται κατὰ
ἐκατοντάδες, τοῦ δὲ ἡλε-
κτρικοῦ λαμπτήρος τοῦ ἀπε-
νεμήθη τὸ 1880. Πολλὰς δι-
κας ἔγιναν γιὰ τὰ διπλώ-
ματα αὐτά, στὸ τέλος ὅμως
βγήκε νικητὴς.

Ὑστερα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
τοῦ γιὰ τὰ διπλώματα αὐ-
τά, ποὺ διήρκεσε δέκα ἐφτά
ὀλόκληρα χρόνια, δὲν τοῦ-
μειναν παρά 3 μόνον χρό-
νια ζωῆς. Ὁ Ἐδισων πέ-
θανε χωρὶς νὰ κἀμὴ τίποτε

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΟ- ΣΥΝΗ

ΜΙΑ λαϊκὴ παροιμία λέει
ὅτι ἡ τρέλλα δὲν πάει
στὰ δουνά. Καὶ εἶναι πο-
λὺ σωστὸ αὐτό, ὅπως θὰ κατα-
λάβετε ἀπὸ τὴν παρακά-
τω εἰδησι, ποὺ δημοσιεύει-
ται στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημε-
ριδες.

Ἐνας Ἰάπων, ποὺ φαίνεται
ὅτι εἶναι προικισμένος μὲ με-
γάλη δόσι φαντασίας, ἀπεφά-
σισε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κο-
λοσσαίῳ σπῆτι, ἱκανὸ νὰ πε-
ριλάβῃ ὅλους τοὺς κατοίκους
τῆς γῆς, ποὺ ἀνέρχονται, ὡς
γνωστόν, σὲ δύομισι δισεκα-
τομμύρια.

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ μεγαλο-
φυοῦς αὐτοῦ Ἰάπωνος τὸ κτί-
ριο αὐτὸ θὰ ἔχῃ ὕψος 312
μέτρων, θὰ περιλαμβάνῃ ἐν-
νὰμισι δισεκατομμύρια διαμε-
ρίσματα ποὺ θὰ φωτίζονται
ἀπὸ 2.300.000.000 παράθυρα.
Οἱ δὲ διαδρομὴ τοῦ θὰ ἔχουν
συνολικὸ μήκος 60 χιλιομέ-
τρων.

Τέλος, τὸ κτίσιμον τοῦ γι-
γαντιαίου αὐτοῦ σπιτιοῦ ποὺ
πρόκειται νὰ περιλάβῃ ὅλην
τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ στοιχί-
σῃ περὶ τὰ 1875 δισεκατομμύ-
ρια, τὰ ὁποῖα, ὁ ἀγαθὸς Ἰά-
πων, σκέπτεται νὰ βρῇ ἀπὸ
ἕνα παγκόσμιον λαεῖο ποὺ θὰ
πουληθῇ σὲ ὅλα τὰ κράτη. Γιὰ
τὸν σκοπὸν αὐτὸ πρόκειται νὰ
κἀμὴ μίαν περιοδεῖαν σὲ ὅ-
λον τὸν κόσμον. Εἴπαμε ὅμως:
ὅλ' αὐτὰ βρίσκονται μονάχα
στὴν φαντασία ἑνὸς Ἰάπω-
νος. Ἐκτὸς ἂν οἱ Ἀμερικα-
νοὶ.

Ἄλλο ἀπὸ τὸν λαμπτήρα
του.

Τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς τὴν ὥρα
εἶναι κοινὸ σ' ὅλο τὸν κό-
σμον. Εἶναι ὅμως ἀκόμη ἀ-
τελές. Στὸ μέλλον ἐναπό-
κεται νὰ βρεθῇ ὁ «ψυχρὸς»
φωτισμός, ποὺ θ' ἀντικατα-
στήσῃ τὸν σημερινὸν ὅπως
αὐτὸς ἀντικατέστησε τὸ φω-
ταερίο στὸν καθεδρικὸν νὰσ
τοῦ Λονδίνου, τὴν πρώτη
ἐκκλησίαν ποὺ εἰσέχθη ὁ ἡ-
λεκτρισμός τὸ 1882.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

νοὶ τὰ δημοσιεύουν αὐτὰ γιὰ
νὰ παρουσιάσουν ὡς τρελλοὺς
τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ Μικάδου!...

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΣΥΝΕΙ- ΔΗΣΙΑ

Ο ἱατροὶ ἔχουν δημι-
ουργήσει μιὰ κοινὴ φήμη
ποὺ δὲν τοὺς ἀξίζει βέ-
βαια: ὅτι στέλλουν μιὰ ὥρα
ἀρχίτερα τὴν πελατεία τους
στὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ ὅμως,
στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν ἀσυνει-
δησίαν ἑνὸς ἱατροῦ ἀπέθαναν
δύο γέροντες κατὰ τὸν τραγι-
κώτερον τρόπον.

Δυὸ ἀδελφία, ὁ Ἀλμπερτ
καὶ ὁ Κάλμπερτ Μὰν Ὁδρεϊκ,
ἡλικίας 60 περίπου ἐτῶν, ἀνέ-
ροι ἀπὸ καιρὸ, ἐξοῦσαν ἀπὸ ἐ-
λαιοσύνῃ. Τελευταίως ἀρρώ-
στασαν καὶ οἱ δύο, καὶ ὑπέ-
βαλαν στὸν Δῆμον τοὺς μίαν
αἰτησι, ζητώντας δωρεάν ἱα-
τρικὴν περίθαλψιν. Ὁ Δῆμος
εἰδοποίησε ἀμέσως ἕνα ἱατρό
νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ τοῦ ἐ-
στείλει τὴν ἀμοιβή του.

Ὁ ἱατρός ὅμως ἐπῆρε τὰ
λεφτά, ἔβαλε τὴν εἰδοποίησι
στὴν τσέπη του καὶ τὴν ἄλλη
μέρα ἐπῆγε... ταξίδι. Οἱ γεί-
τονες ἔκαμαν κάμποσες ἡμέ-
ρες νὰ ἰδοῦν τοὺς δύο ἀδελ-
φούς. Καὶ ὅταν κάποιος ἐπῆ-
γε στὸ σπιτάκι τους γιὰ νὰ
ἰδῇ τὴν συμβαίνει, τοὺς βρῆκε
καὶ τοὺς δύο νεκρούς. Οἱ δυ-
στυχεῖς εἶχαν πεθάνει ἀπὸ ἀ-
συνείδησι. Καὶ ὁ ἱατρός
πρόκειται τώρα νὰ πληρώσῃ
πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀσυνείδησίαν
του.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

ΣΕ ὅλα τοὺς πρωτότυποι οἱ
Ἀμερικανοί, εἶναι καὶ
τὰ ἀστεία τους. Καμμὴ
φορὰ ὅμως ἡ πρωτοτυπία αὐ-
τὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ τραγικὴς
συνέπειες, ὅπως συνέβη τε-
λευταίως μὲ κάποιον Μαίρη
Σίλβερ, τοῦ τὴν ἐσκότωσαν
κάτι φίλοι της, χωρὶς νὰ τὴν
θέλουν, ἀπλῶς καὶ μόνον ἐ-
πειδὴ ἤθελαν νὰ τῆς κάνουν
ἕνα πρωτότυπο ἀστεῖο.

Τὰ ῥοὰδύ τῆς περασμένης

Τετάρτης, ἡ Σίλβερ, ποὺ ἦταν
πολὺ πλούσια καὶ ἐξοῦσε ἐν-
τελῶς μόνη σ' ἕνα πολυτελέ-
στατο σπιτάκι λίγο ἔξω ἀπὸ
τὸ Σικάγο, εἶχε μείνει μόνη
γιατὶ ἡ ὑπέρβια καὶ τὸ ἄλ-
λο προσωπικὸ εἶχαν πάει στὸν
κινηματογράφο.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ
πλαγιάσῃ, ἡ Σίλβερ βλέπει
δύο ἄνδρες μὲ προσωπίδες νὰ
μπαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο
τοῦ ἱστανίου, κρατώντας ἕνα
πιστόλι ὁ καθένας. Ἡ Σίλβερ
ἐτρόμαξε καὶ ἔκανε νὰ καλέ-
σῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ δὲν ἐ-
πρόφρασε γιὰτὶ ὁ ἕνας ἐπυ-
ροβόλησε ἐναντίον της καὶ ἡ
Σίλβερ σωριαστῆκε νεκρή.

Ἡ λήσθη αὐτῆς ἀγόρασε
ἕνα λαϊκὸ ντάνσιγκ καὶ τὸ με-
τέπειτα σὲ ἀριστοκρατικὸ κέν-
τρο διασκεδάσεως. Ἡ ἀστυνο-
μία ἐξήτησε νέαν ἀδειαν, ἀλλὰ
ἐπειδὴ αὐτὸ ἀπαίτοῦσε μεγα-
λὴ διαδικασία, ἡ ἡθοποιὸς ἐ-
πρότιμωσε νὰ πληρώσῃ τὸ σχε-
τικὸ πρόστιμο. Τὴν ἄλλην ἡ-
μέρα ὅμως πάλι τὰ ἴδια: ἡ ἀ-
στυνομία ζήτησε τὴν ἀδεια
καὶ ἡ ἡθοποιὸς, ἀδιαμαρτυρή-
τα, ἐπλήρωσε τὸ πρόστιμό
της. Καὶ αὐτὸ ἐξηκολούθησε
κάμποσες ἐβδομάδες.

Τέλος, ἡ ὑπόθεσις ἐφθάσε
στὰ δικαστήρια. Ἀλλὰ τί μπο-
ροῦσε νὰ κἀμὴ ὁ δικαστὴς, ἀ-
φοῦ ἡ κατηγορουμένη ἐπλήρω-
νε τακτικὰ τὰ πρόστιμα ποὺ
τῆς ἐπέβαλλε ἡ ἀστυνομία; Καὶ
τὴν ἀπώθησε τὴν ἰδιοκτη-
την τοῦ κέντρου, ποὺ ἔξακο-
λουθεῖ νὰ πληρώνῃ τακτικὰ τὰ
πρόστιμα της, ἀγνωστὸ ἂν ἀ-
πὸ ἰδιοκτησία ἡ ἀπὸ ἀνάγκη.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο ἰστέρες τοῦ Χόλλυ-
γουντ διατρέχουν ἕνα
σοβαρῶτα κίνδυνον,
τουλάχιστον ἐκεῖνοι ποὺ πρό-
κειται νὰ παντρευτοῦν. Κινδύ-
νουν νὰ χάσουν τὴν δημοφι-
λία τους, ὅπως τὴν ἔχασαν ὅ-
σοι παντρεύτηκαν ὡς τώρα,
τόσο οἱ ἄνδρες, ὅσο καὶ οἱ
γυναῖκες.

Θέλετε νὰ σὰς ἀναφέρωμε
μερικὲς περιπτώσεις; Ἀκού-
στε: Ἡ Μαίρη Πίλφορντ ἔχα-
σε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς θαυμα-
στὰς καὶ τὶς θαυμαστρίδες της
ὅταν παντρεύτηκε τὸν Ντόυ-
γλας Φαίρμπαρνκ, τὸ ἴδιο δὲ
συνέβη μὲ τὴν Ἀλὴ Νταμιτὰ
ὅταν ἔγινε κυρία Ἐρὸλ ῥλάν.
Ὅταν ἡ Τζέδαν Κράσφελδ ἐ-
γινε σύζυγος τοῦ Ντρεϊκας
Φαίρμπαρνκ υἱοῦ, τὸ ἀστρο
της ἔδωσε γιὰ ν' ἀνατεῖλῃ πάλι
ὅταν ἐπῆρε διαζύγιον, καὶ
ἔχασε πάλι τὴν δημοφιλίαν της
ὅταν ξαναπαντρεύτηκε. Τώρα
πρόκειται νὰ πάρῃ γιὰ δευτέ-
ρη φορὰ διαζύγιον.

Τελευταίως, οἱ ἀμερικανικὲς
ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι πρό-
κειται νὰ γίνη ὁ γάμος τοῦ
Ρόμπερτ Ταϊλὸρ μὲ τὴν Ἀννα
μπέλλα, καὶ ἴσως αὐτὴ τὴ
στιγμὴ νὰ ἔχουν παντρευθῇ.
Ὅταν ὅμως μαθεύτηκε αὐτό,
ὁ Ταϊλὸρ ἀρνήθηκε νὰ λαβὼν
ἀπειρα γράμματα ἀπὸ τὶς θα-
μαστρίδες του, ποὺ τὸν ἐξώρ-
κισαν νὰ μὴ νυμφευθῇ, κα-
θὼς καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα. Ἀλλ'
αὐτοὶ φαίνεται πὺς ἀκούσαν
τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς των.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΕΙΣΜΑ

ΔΕΝ εἶναι σπάνιες οἱ πε-
ριπτώσεις κατὰ τίς ὁ-
ποῖες οἱ δικασταὶ δρι-
σμονταὶ σὲ πάρα πολλὰ δύσκο-
λὴ θέσι προκειμένου νὰ ἐκδώ-
σουν μίαν ἀπόφασι. Κάτι πα-
ρόμοιο συνέβη τελευταίως εἰς
τὸ Παρίσι, μὲ πρωταγωνίστρι
ἂν μίαν γνωστὴν ἡθοποιόν, τὸ
ὄνομα τῆς ὁποίας δὲν ἀναφέ-
ρεται ἀπὸ τίς ἐφημερίδες, ἴ-
σως γιὰ νὰ μὴν πάρῃ μεγαλυ-
τέραν ἐκτασι τὸ σκάνδαλον.

Ἡ ἡθοποιὸς αὐτῆς ἀγόρασε
ἕνα λαϊκὸ ντάνσιγκ καὶ τὸ με-
τέπειτα σὲ ἀριστοκρατικὸ κέν-
τρο διασκεδάσεως. Ἡ ἀστυνο-
μία ἐξήτησε νέαν ἀδειαν, ἀλλὰ
ἐπειδὴ αὐτὸ ἀπαίτοῦσε μεγα-
λὴ διαδικασία, ἡ ἡθοποιὸς ἐ-
πρότιμωσε νὰ πληρώσῃ τὸ σχε-
τικὸ πρόστιμο. Τὴν ἄλλην ἡ-
μέρα ὅμως πάλι τὰ ἴδια: ἡ ἀ-
στυνομία ζήτησε τὴν ἀδεια
καὶ ἡ ἡθοποιὸς, ἀδιαμαρτυρή-
τα, ἐπλήρωσε τὸ πρόστιμό
της. Καὶ αὐτὸ ἐξηκολούθησε
κάμποσες ἐβδομάδες.

Τέλος, ἡ ὑπόθεσις ἐφθάσε
στὰ δικαστήρια. Ἀλλὰ τί μπο-
ροῦσε νὰ κἀμὴ ὁ δικαστὴς, ἀ-
φοῦ ἡ κατηγορουμένη ἐπλήρω-
νε τακτικὰ τὰ πρόστιμα ποὺ
τῆς ἐπέβαλλε ἡ ἀστυνομία; Καὶ
τὴν ἀπώθησε τὴν ἰδιοκτη-
την τοῦ κέντρου, ποὺ ἔξακο-
λουθεῖ νὰ πληρώνῃ τακτικὰ τὰ
πρόστιμα της, ἀγνωστὸ ἂν ἀ-
πὸ ἰδιοκτησία ἡ ἀπὸ ἀνάγκη.

ΑΚΤΙΝΟΣΚΟΠΗΣΙΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ καμμίαν ἀμφιβο-
λίαν ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ
χώρα τοῦ κόσμου ὅπου
καταβάλλονται οἱ περισσότε-
ρες φροντίδες γιὰ τὴν δημο-
σίαν ὑγείαν. Ὅλα τὰ εἶδη
τῆς καταναλώσεως ἐλέγχονται
ἐπιμελῶστα καὶ ὅσα παρουν-

σιάζουν τὴν παραμικρὴν ὑπο-
ψία ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος
ἢ νοσηρότητας καταστρέφονται
ἀμέσως. Παρ' ὅλα αὐτὰ, με-
ρικὰ προϊόντα ὅπως τὰ πορ-
τοκάλια, μποροῦν νὰ ἐξαπα-
τήσουν τὸ πιδ προσεκτικὸ καὶ
εἰδικευμένο μάτι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ λοιπὸν θυ-
μήθηκαν ὅτι ἔχουν στὴν διά-
θεσί τους ἕνα μάτι πολὺ πιδ
προσεκτικὸ καὶ διαπεραστικὸ
ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο: τίς ἀκτί-
νες Ραίτγκεν. Ἐτσι, χωρὶς
καθόλου νὰ διστάσουν, ἀποφα-
σίσαν νὰ χρησιμοποιήσουν τίς
μαγικὲς αὐτὲς ἀκτίνες γιὰ νὰ
ἐξακριβώσουν τὴν ὑγιεινὴν κα-
τάστασι τῶν πορτοκαλλίων.

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ»

ΤΟΝ θυμόσατε τὸν «Μικρὸ
Τζόκευ» τοὺς ἀθλοῦς τοῦ
ὁποῦ ἐδημοσίευσεν σ' ἕ-
να ὁμόνομο μυθιστόρημα ἡ
«Διάπλασις τῶν Παίδων» ἐδῶ
καὶ κάμποσα χρόνια; Ξαναζο-
ντανε καὶ βρισκεται στὸ Πα-
ρίσι. Εἶναι ἕνας περίφημος
καβαλλάρης, τεσσάρων μόνον
χρονῶν, ποὺ κάνει θαύματα,
καὶ ἐργάζεται φυσικὰ εἰς ἕνα
τοῖσχο.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς καβαλλά-
ρης ἱππεύει ἕνα ζωηρότατο
πνεῦ, ὅπως λέγονται τὰ μι-
κρόσωμα ἀγγλικά ἀλογάκια,
καὶ ἐκτελεῖ τὰ πιδ ἐπικίνδυνα
γυμνάσματα ποὺ μπορεῖτε νὰ
φαντασθῆτε. Ἐπειτα ἀφήνει
τὸ ἄλογο καὶ κάνει μόνος του
ἐπικινδυνώδεστα ἀκροβατι-
κά γυμνάσια μὲ τὰ ὁποῖα προ-
καλεῖ τὸν γενικὸν θαυμασμό.
Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀστυνομία δὲν
θέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν μι-
κρὸν Ντιρό, ὅπως λέγεται ὁ
μικροσκοπικὸς ἱππέας, νὰ πα-
ρουσιαστῇ στὸ τοῖσχο. Ὅταν
ὅμως ἔδωσε δείγματα τῆς ἱ-
κανότητός του μπροστὰ σὲ μιὰ
ἐπιτροπὴ, κανεὶς δὲν ἔφερε

πιδ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση.
Καὶ ὁ μικρὸς Ντιρό ἔστρελ-
λαίνει τοὺς Παρισινούς.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΦΥΤΩΝ

ΕΧΟΥΜΕ νοσοκομεῖα γι'
ἀνθρώπους, νοσοκομεῖα
γιὰ ζῶα ἀλλὰ καὶ γιὰ πο-
λύτιμα ἀντικείμενα ἀκόμη, ὁ-
ποῦ ἐπιδιορθώνονται πρὸ παν-
τὸς πίναντες μεγάλων ἑωγρά-
φων. Τελευταίως ὅμως ἰδρύ-
θη καὶ ἕνα νοσοκομεῖο φυτῶν.

Ἀπὸ τίς γαλλικὰς ἐφημερί-
δες μαθαίνουμε ὅτι ἕνα τέ-
τοιο νοσοκομεῖο ἰδρύθηκε στὸ
δάσος τῆς Βουλώνης, λίγο ἔ-
ξω ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, σ'
ἕνα χρόνον περιτοχισμένο καὶ
καθαρώτατον μεκαφυτεύονται
ὅλα τὰ ἀρρωστιάρικα φυτὰ
τῶν δημοσίων κήπων καθὼς
καὶ δένδρα ποὺ ξεριζώνονται
προσωρινῶς γιὰ λόγους κοι-
νῆς ἀνάγκης, δηλαδὴ κατα-
σκευῆς ὑδραγωγείων καὶ ὑπο-
νόμων. Στὸ νοσοκομεῖο ὅμως
μποροῦν νὰ καταφύγουν καὶ
ἀδιώτα φυτὰ ἔχον ἀσθενικὰ
ἀνθὰ καὶ ποτὰ καὶ θέλουν νὰ
τὰ γιαιτρέψουν.

ΕΓΕΡΑΣΕ ΚΙ' ΕΜΑΥΡΙΣΕ

Η φύσις εἶναι τὸ μεγαλύ-
τερο καὶ περιεργότερο
χημικὸ ἐργαστήριον ποὺ
μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς.
Γιὰ νὰ πεισθῆτε, δὲν ἔχετε
παρὰ νὰ διαβάσετε τὸ ἐξῆς:
Ἐδῶ καὶ ἐβδομήντα χρόνια
γεννήθηκε στὴν Οὐασινγκτῶνα
ἕνα παιδίαν μὲ κάτασπρα μαλ-
λιά. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνηκε φυ-
σικὰ πολὺ περίεργο καὶ σ'
αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ
τὸ ἐξήτασαν χωρὶς ὅμως νὰ
μποροῦν νὰ βροῦν τὴ λύσι τοῦ
προβλήματος.

Ὁ παρᾶξενος αὐτὸς ἄνθρω-
πος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τζῶν

Βάσιν καὶ ποὺ πέθανε τὴν πε-
ρασμένην ἐβδομάδα, ἐμεγάλω-
σε ἀσπρομάλλης καὶ ὅλοι τὸν
εἶχαν συνειθίσει, ὥστε δὲν ἔ-
κανε πιδ καμμίαν ἐντύπωσι σὲ
κανέναν.

Ἀλλὰ ἐδῶ καὶ πέντε χρό-
νια, ὅταν δηλαδὴ ἔγινε 65
χρονῶν, τὰ μαλλιά καὶ τὰ
μουστάκια του ἐμαύρισαν ξα-
φνικὰ σὰν νὰ ἦταν νέος. Οἱ
ἐπιστήμονες καὶ πάλιν ἐνδια-
φέρθηκαν, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν
μπόρεσαν νὰ δώσουν μίαν ἱ-
κανοποιητικὴ λύσι σ' αὐτὸ τὸ
μυστήριον, ποὺ ἀποτελεῖ ἀσφα-
λῶς ἕνα μοναδικὸ φαινόμε-
νον.

ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑΤΙ ΚΛΑΙΤΕ

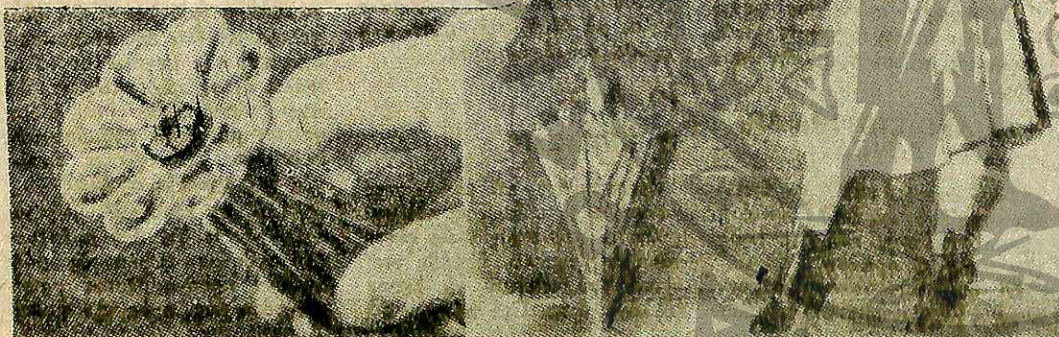
ΔΕΝ εἶναι βέβαια ἀνάγ-
κη νὰ σὰς ποιῶμε ὅτι κἀ-
θε φορὰ ποὺ κλαίτε ση-
μαίνει πὺς εἴσατε λυπημένοι
καὶ κἀθε φορὰ ποὺ γελάτε συμ-
βαίνει αὐτὸ ἐπειδὴ εἴσατε
εὐχαριστημένοι. Καὶ ὅμως,
δρῆθης ἄνθρωπος, καὶ μάλι-
στα σοβαρὸς ἐπιστήμων, ποὺ
ἀνέτρεψε αὐτὴν τὴν ἀπλούστα-
τη θεωρίαν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, δὲν
μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ
ἕναν νευροφυσιολόγον γιαι-
τόν μονάχα αὐτοὶ καταπνέονται
μὲ τέτοιου εἶδους προβλήμα-
τα. Ὑπεστήριξε λοιπὸν ὁ ἐπι-
στήμων αὐτός, ποὺ λέγεται
Οὐίλλιαμ Τζαίμς, ὅτι εἴμαι-
στε λυπημένοι ἀκριβῶς ἐπει-
δὴ κλαίμε καὶ εἴμαστε εὐχαρι-
στημένοι ἐπειδὴ γελάμε. Ἡ
θεωρίαν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν
ὑπεστήριξε μὲ ἀτράνταχτα ἐ-
πιχειρήματα, ἐπεκράτησε κάμ-
ποσον καιρὸ.

Τελευταίως, ὅμως, ἕνας
Γάλλος συνάδελφός του, ὁ
Ροῦε Πινωά, τὸν ἀνέτρεψε, με-
τὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα ἀκόμα
πιδ ἀτράνταχτα. Ὑπεστήριξε
δηλαδὴ τὴν παλαιὰ γνωστὴ
θεωρίαν. Ἀλλὰ οἱ νευρολόγοι
συνάδελφοί του δὲν φαίνονται
ὅλοι διατεθειμένοι νὰ τὸν τι-
στέψουν. Καὶ ἐχωρισθῆσαν σὲ
δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα.
Ἐτσι, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν
εἴμαστε ἐπιστήμονες καὶ δὲν
μὰς ἀπασχολοῦν τέτοιου εἶ-
δους προβλήματα, δὲν μπο-
ροῦμε νὰ ξέρωμε οὔτε γιὰτὶ
κλαίμε οὔτε γιὰτὶ γελάμε.

ΠΑΘΗΜΑ ΜΙΣΟΓΥΝΟΥ

ΣΕ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τῆς
Ν. Ὑόρκης συνέβη πρὸ με-
ρικῶν ἐβδομάδων τὸ ἐξῆς
χαριτωμένον ἐπεισόδιον: Ἐνας με-
σήλις, τύπος γλεντζεὺ καὶ γνω-
στός γιὰ τὸν μισογυνισμό του
ἐπῆνε μὲ μιὰ παρὰ σὲ κάποιο
εὐθύμιο κέντρο. Σὲ κάποια σι-
γὴ, ἦρθε σὲ τέτοια εὐθυμία,
ὥστε παντρεύτηκε μιὰ ἀπὸ τίς
χαριτωμένους μπαλαρίνες τοῦ
κέντρου.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ

Κουβεντούλες

Είχα ρωτήσει μια φορά μια μικρούλα δέκα οχτώ χρόνων ποιά ήταν το όνειρό της, τί αποδοüsse για το μέλλον της και έσπευσε να μου απαντήσει χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, πως ή μόνη της επιθυμία ήταν να παντρευθώ μ' έναν άνδρα ηλικιωμένο και πολύ πλούσιο για να έχω όρατο και μεγάλο σπίτι, πολλούς υπηρέτες, όμορφες τουαλέτες, ταξίδια, αυτοκίνητο κ.λπ. Την είχα ρωτήσει: «Καλά θα σάς ικανοποιή ένας ηλικιωμένος σύζυγος; Θα μπορούτε να τον αγαπάτε;» — «Αί, μου είχεν είπη, ή άγάπη στο γάμο περιτεύει. Καθένας θα κάνει το κέφι του και τη ζωή του. Δεν θα έχω δε καμιά αντίρρηση να έχω ο άνδρας μου όσες έρωμένες θέλει».

Αυτά όλα λέγονται και πραγματοποιούνται πολλές φορές, αυτή τη φορά όμως τα γεγονότα ακολουθήσαν διαφορετικό δρόμο.

Ξαναείδα τη μικρούλα όποτε από δυο χρόνια και δεν είχε παντρευθώ με ήλικιωμένο και πλούσιον, αλλά με νέον και φτωχόν. Δεν είχε υπηρέτες ούτε μέγαρο, είχε όμως τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει και μ' όλη της την ευχαρίστησι εργαζόταν μέσα στο σπίτι της με την ποδιά στη μέση και το χαμόγελο στα χείλη. Ήταν εύτυχισμένη κι όταν της θύμινα τί μούχε πη άλλοτε, ξέρετε ποιά ήταν ή απάντησής της:

—Τί άνόητη που ήμουνα ! Δεν ήξερα τότε πως ή μεγαλύτερη εύτυχία στον κόσμο δεν αποκτάται με τα χρήματα αλλά με τον άνθρωπο που θα μάς νοιώση και θα μάς κάνει να πιστέψουμε πως ο έρωας είναι το ωραιότερο πράγμα που υπάρχει στον κόσμο.

Δεν έχω τίποτ' άλλο να προσθέσω κι' αυτή είναι ή απάντησής μου στην άναγνώστριά που μου γράφει με το ψευδώνυμο «Πεσομίστρια».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα
ΛΑΙΝΑΖ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ
Η μόδα του μαλλίνου είναι

τόσο μεγάλη, ώστε άνδρική και κατά την άνοιξη θα φορεθούν τα μάλλινα με μόνη την διαφορά από τα χειμερινά ότι τα μάλλινα υφάσματα της εποχής θα είναι λεπτότερα, σχεδόν άραχνόφωνα.

Οι Παρισινοί μεγάλοι οικιοφύσας, που καθώς ξέρετε έχουν το βέτο στην μόδα των υφάνσεων, παρουσιάζουν καθώς μαθαίνουμε έφέτος μύριες όσες νέες υφάνσεις σε λεπτότητα μάλλινα υφάσματα, χάρμα πράγματι των οφθαλμών αλλά και της άφης.

Ο άριθμός «3» φαίνεται ότι παίξει τον πρωτεύοντα ρόλο στις διαφόρους έπινοήσεις, διότι τα περισσότερα εκ των μελανζέ αυτών υφασμάτων συνδυάζουν με εξαιρετική επιτυχία τρία διαφορετικά χρώματα.

Η ιδιοτροπία αυτή επεκτείνεται και στον συνδυασμό των ανσάμπλ, και ούτω έχομεν ένα σύνολον, του οποίου τόνον ή φούστα όσον και ή μπλούζα, αλλά και ή ζακέτα ή το τρουζ—καρ έπανωφοράκι, έχει καθένα τον ιδιόν του χρώμα έν άρμονική αντίθεση το ένα προς το άλλο.

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ... Η ΜΑΛΛΙΝΑ ;

Η μόδα που αναφέραμε πάρα πάνω επικρατεί τόσο πολύ, ώστε όταν έλθω πλέον ή εποχή που με όλην την καλή θέλησιν θα ήτο έντούτες αδύνατον να εφαρμόσωμεν το μάλλινο ύφασμα, θα φορέσωμε πλέον τότε υφάσματα βαμβακερά, αλλά... απομιμούμενα και αυτά τα μάλλινα υφάσματα.

Ούτω τα μοδάτα αυτά υφάσματα συνδυάζουν την απαλότητα του μάλλινου και την λεπτότητα και δροσερότητα του βαμβακερού.

Οι χρωματισμοί των φυσικών είναι άνοιχτόχρωμοι ανάλογοι και αυτοί προς την εποχήν.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Τα άνοιξιάτικα ανσάμπλ, παρουσιάζουν μεγάλην απλότητα και κλίνουν πάντοτε προς την σπορτίβ γραμμή.

Οι φούστες κατορθώνουν, παρὰ την φαινομενική εύθυ-

γραμμία των να έχουν το άπαιτούμενον φάρδος, ώστε να μη παρεμποδίζουν το βάδισμα πράγμα που επιτυγχάνεται με τις κουφόπιετες και έν γένει με κάθε άλλο είδος πιέτες, φθάνει να μη συντελούν στο να προσθέτουν μεγαλύτερας διαστάσεις του δέοντος στους γοφούς.

Οι μπλουζίτσες ποικιλόχρωμες ή μονόχρωμες φοριούνται συχνότατα έπάνω απ' την φούστα στην μέση, και αποτελούν ένα είδος καζάκας. Ένδεδειγμένα υφάσματα δι' αυτές είναι τα σχηματίζοντα μικρά καρδέ, έκοσσοί, νταμιέ και τα παρόμοια.

Πολύ της μόδας έξ άλλου, ο πικέ, είτε θαμβακερός είτε μεταξωτός, έξ άλλου δε λευκός όσον και χρωματιστός.

Οι ζακεττούλες στα άνοιξιάτικα αυτά ανσάμπλ γίνονται κατά το πλείστον ριχτές χωρίς δηλαδή να σχηματίζουν μέση ούτε να συμπληρώνονται με ζώνην, συχνότατα δε δεν έχουν ρεβέρ αλλά καταλήγουν σ' ένα στρογγυλό γιακαδάκι και κουμπώνουν ως την είσα του λαιμού.

ΤΑ ΑΖΟΥΡ ΣΤΑ ΛΕΥΚΑ

Τα άζουρ στα τραπεζομάνηλα και τις πετσέτες του φαγητού και του σαγιού είχαν έπ' άρκετον καιρό εκλείψει. Ήδη τα βλέπομε να εμφανίζονται και πάλι και να στολίζουν με την χάριν τους την μόδα των λευκών που πάλι επικρατούν.

Τα έφετεινά άζουρ δεν άρκουνται μόνον εις λεπτά μικρά άζουράκια, αλλά τούναντίον θα βλέπομε με πολυκόικιλες κατεργασίες και άφθονία σχεδίων.

Σχηματίζουν στα τραπεζομάνηλα, καρδέ γωνίες σε δυο και τρεις σειρές, μικρά μοτίφ σπαρμένα έδώ κι' εκεί.

Μολοντί έντούτες ή μόδα του λευκού επικρατεί και πάλιν, δεν αποκλείονται για το τσάι τα χρωματιστά, σε αποχρώσεις παστέλ, τραπεζομάνηλο, με άζουρ και αυτά στο χρώμα του υφάσματος.

Τό σπρί: Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Προσπαθήτε να επιπλώνετε με νόημα το σπίτι σας και κυριώτερό σας μέλημα άς είναι το κάθε δωμάτιο, ή κάθε γωνίτσα του σπιτιού να έχουν το λόγο τους. Πρὸ πάντων να

μην υπάρχουν δωμάτια που έχουν γίνει προς το θεάθηναι και δεν χρησιμοποιούνται.

Η τραπεζαρία θα είναι το δωμάτιο που συγκεντρώνεται μέλη της οικογενείας για την άπολαυστική ώρα του φαγητού και άς μην ύπαρχη ή λεγόμενη «καθημερινή τραπεζαρία». Είναι τόσο γελοίο το έθιμο αυτό μερικῶν σπιτιών και δείχνει πως δεν είμαστε άξιοι να ζούμε σαν άνθρωποι πολιτισμένοι.

Πολύ στραβή είναι επίσης ή ιδέα του κλεισμένου σαλονιού που άνοίγει σε έκτάκτους περιστάσεις όπως και των έπιτραπεζίων ειδῶν που χρησιμοποιούνται μόνον για τούς ξένους.

Τό σωστό είναι ν' άπολαμβάνωμε τα δωμάτια, τα έπιπλα και τα πράγματα που έχομε και να μη γινώμαστε δούλοι αυτών.

Τι ωφέλει να έχωμε ώραία πράγματα όταν δεν τα άπολαμβάνωμε; Είναι περιττό να τα έχωμε. Μοιάζομε με τούς φιλάργυρους που δεν ξοδεύουν χρήματα για να θησαυρίζουν. Τί διαφέρουν από τούς φτωχούς;

Ο καλλωπισμός ΤΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Είναι πολύ σπουδαίο αυτό το κεφάλαιο και δεν μπορούμε να πούμε ότι έχουν καταλάβει όλες οι γυναίκες πόσο άδικούν ένιοτε τον εαυτό τους με το να κτενίζονται όπως διατάσσει ή έκάστοτε μόδα άδιαφορώντας αν το κτένισμα αυτό πηγαίνει στη φυσιογνωμία τους, στο σχήμα του προσώπου τους, στον τύπο τους έν γένει.

Τό πρώτο που πρέπει να προσέξουν είναι το σχήμα του κεφαλιού, το μέγεθος του, το άνάστημα, την έκφρασι του προσώπου.

Μιά κοντή γυναίκα μικροκαμωμένη και λεπτή θα είναι γελοία με ένα όγκώδες κτένισμα που της μεγαλώνει το κεφάλι, όπως πάλι μια μεγάλωσση γυναίκα θα είναι επίσης γελοία με πολύ περιορισμένο κτένισμα. Χρειάζεται άναλογία και άρμονία σ' όλα.

Από τα λεγόμενά μας καταλαβαίνετε ότι δεν πρέπει ν' ακολουθούμε τυφλά τη μόδα αν δεν προσαρμόζεται προς τον τύπο μας, προς την φυσιο-

γνωμία μας, προς τις διαστάσεις μας.

Έτσι μιά γυναίκα μετρίου άναστήματος, με στενό μέτωπο και στρογγυλό πρόσωπο πρέπει να κάνει κτένισμα που να δείχνει το μέτωπό της και που θα την κολακεύη πολύ το ρέξιμο των μαλλιών πίσω.

Μιά μακροπρόσωπη κερδίζει πολύ με χωρίστρα στη μέση και με λίγες όντουλασιόν πλατειές στους κροτάφους. Η όντουλασιόν μπορεί να αντικατασταθώ με μπουκλίτσες.

Όσες έχουν πλακότο μέτωπο πρέπει να τοποθετούν μερικῶς μπουκλές εμπρός επάνω από το μέτωπο και λίγο πλάι.

Χρειάζεται επίσης μελέτη του προφίλ μας για ν' αντιληφθούμε ποιά κτένισμα μάς κολακεύει και ποιά μάς άδικεί.

Πάντως στις γενικές γραμμές ένα νεανικό και άνηγό πρόσωπο κερδίζει πάντοτε με το να δείχνει όλα του τα χαρακτηριστικά και μη λησμονούμε ότι τα απλούστερα κτενίσματα είναι τα πιο όμορφα και τα πιο εύγενικά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΑΧΑΙΝΕΤΕ

Έκτος από τα βίαια μέσα που πρέπει να τ' άποφεύγωμε, γιατί κάποτε έχουν δυσάρεστα αποτελέσματα, υπάρχουν και ήπιώτερα μέσα για να άπομακρύνωμε το περιττό πάχος.

Τα μέσα αυτά περιστρέφονται γύρω απ' αυτό: όλίγη εγκράτεια.

Τό άπογευματινό τσάι μάς κάνει να γεμίζωμε το στομάχι μας με ένα σωρό γλυκίσματα, μπριόσες, κέικ, άμυρα κ.λπ. ένφ θα μπορούσαμε κάλλιστο ν' άποφύγωμε το περιττό αυτό φαγητό.

Τό ίδιο και με διάφορους μεζέδες που παίρνωμε την ώρα της μαστίχας. Όλα αυτά τα διάμεσα μπορούμε να τα καταργήσωμε χωρίς κόπο, είναι περιττή λαμαργία. Θα καταργήσωμε επίσης τα πολλά άμυλάδη, τις σάλτσες, τα χοιρινά, τα λίπη και θα τρώμε πολλά ψητά, χόρτα, και φρούτα. Έπίσης θα προσέχωμε πολύ να άποφεύγωμε την δυσκοιλιότητα. Αυτό έχει μεγάλη σπουδαιότητα.

Γιά τα παιδιά σας

Μην επιτρέπετε ποτέ στα παιδιά σας να συνναστέφονται κατώτερα τους παιδιά, γιατί δεν έχουν τίποτε να όφεληθούν, ούτε πάλι άνώτερα τους, πού πλούσια, πλέον προνομίοντα, δίδει έτσι τα κάνουν να ζηλεύουν. Αν βλέπουν τα άλλα παιδιά ντυμένα πού καλά, να φθάνουν στο σχολείο με αυτοκίνητο, να έχουν τις τσέπες τους γεμάτες λεπτά, να ξοδεύουν άλύπητα αγοράζοντας ό,τι τους κάνει κέφι, θα λυπούνται που δεν μπορούν να κάνουν κι' αυτά το ίδιο. Δεν

Η μόδα κι' έφέτος δεν έξεχασε να ενδιαφερθώ και για την έφηβική ήλικία. Οι χαριτωμένες ντεμουαζέλλες μπορούν να έμφανισθούν γραφικώτατα ντυμένες, σαν ζωντανά λουλούδια τώρα την άνοιξη. Ίδου τρία μοντελλάκια για την ώραία ήλικία της πρώτης νεότητος: 1ον Φορεματάκι περιπότου από μπλε μεταξωτό σε στυλ κρινολίνου με μπροντούρα από μπροντερ—άγγλαϊζ, καθώς επίσης και μαικέτια και γιακαδάκι. 2ον Φορεματάκι από άσπρη—γαλάζια φανέλλα, συμπληρούμενο από μια μικρή κάπ με τρία βολάν, μπροντουραρισμένα με μπλε τρέσσα. 3ον Αυτό το ναριτωμένο φορεματάκι με την φούστα πολύ φαρδιά, φοριέται συνοδεία γαντιών και ένός ζυπών από ταφτά καντριγέ και πλισέ.

πρέπει δε να τα κάνουμε να λυπούνται, γιατί ή παιδική ψυχή είναι πολύ τρυφερή και πληγώνεται πολύ εύκολα. Αυτές όμως οι άπαγορεύσεις πρέπει να γίνονται χωρίς να τις αντιλαμβάνεται ή παιδί μας, γιατί δεν πρέπει ποτέ να του λέμε: «Μην πας με αυτά τα παιδιά, γιατί δεν έχουν άνατροφή». Θα βρούμε μια άλλη πρόφασι και αν θέλωμε να υποδείξωμε την κακή συμπεριφορά ενός συμπαθητού τους, θα πούμε με με καλωσύνη: «Είδες ό καυμένος ο Γιαννάκης, δεν είχε κανένα για να τον οδηγώ και να του λέη τί είναι κακό και τί είναι καλό».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΖΩΩΝΙΕΡΩΤΕΣ

Ο δάτραχος

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ανήκει στην κατηγορία των μεγάλων ερωτευμένων. Η ασχήμια του δεν τον εμποδίζει καθόλου να είναι ένας φλογερός και γεμάτος πάθος έρσστής, όπως δεν εμποδίζει όλους τους περιηγήμους κατακτητές γυναικείων καρδιών που αναφέρει η ιστορία: τον Δον Ζουάν, τον στρατάρχη Ρισελιέ, τον Λωζεν, τον Καζανόβα, που ήταν όλοι όχι μόνον άσχημοι, αλλά κάποτε και άποκροστικοί.

Εκτός από την περίοδο των έρωτών τους, οι βάτραχοι παραμένουν καθ' όλο το άλλο διάστημα ταύ έτους σε μία κατάστασι ημιανάρκης. Άλλ' όταν πλησιάζει ο Μάρτιος, ξυπνάει μέσα τους άκατανίκητη ή αγάπη που νερού και τρέχουν τότε στην πλησιέστερη λίμνη ή στον πλησιέστερο ποταμό.

Τρέχουν... Η αλήθεια είναι ότι, παρ' όλο το έρωτικό πάθος τους, προχωρούν πολύ άργά, γιατί ο βάτραχος είναι εξαιρετικά βραδυκίνητο ζώον. Η μέση του ταχύτητος μόλις φθάνη τα εκατό μέτρα από της σιγής μέχρι της σύλγης. Γιατί ο βάτραχος ταξιδεύει μόνο τη νύχτα. Την ημέρα κοιμάται.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, δεν κάνει άλλο τίποτε παρά να τραγουδά διαρκώς. Τό τραγούδι του αυτό είναι μια πρόσκλησις προς τη Βατραχίνα, που ξεκινάει και αυτή βραδυπορούσα, για να έλθη προς συνάντησιν του άρρενος.

Άλλ' ο βάτραχος δεν έχει καμμιάν ευγένεια, ούτε καμμιάν τρυφερότητα. Στην έκδήλωσι του έρωτικού ενστίκτου του είναι πολύ βόναυτος και χυδαίος. Όρμα σάν λυσσασμένος επάνω στη θηλυκή βατραχίνα και την παρασύρει μακριά από τους άλλους άρρενας.

Καθ' όλην την περίοδο των έρωτικών έκδηλώσεων, ούτε ο άρσενικός ούτε η θηλυκή τρώνε τίποτε. Άν

τους δώσετε ένα κόκκινο σκουληκάκι, που αποτελεί τόν ιδεώδες φαγητό για έναν βάτραχο, τόν πατούν με τά πόδια τους και τόν σκοτώνουν. Έπειτα τόν πετούν μακριά. Είναι ή περίπτωσις για να πη κανείς ότι μόνον ο έρως τρέφει τούς βατράχους.

Ο άρσενικός βάτραχος παραμένει κοντά στη θηλυκή, έως ότου γεννηθούν τά αυγά. Καί δεν παραμένει απλώς. Την πιέζει με όλο τόν βάρος του και της δίνει δυνατά χτυπήματα από τόν λαιμό έως την ουρά. Κάθε τόσο μάλιστα την άγκαλιάζει με τά πόδια του και τήν σφίγγει δυνατά, σάν να ήθελε να τήν στίψη. Φαίνεται, ότι οι περίεργες αυτές περιπτώσεις διευκολύνουν τήν γέννησι των αυγών.

Άλλά συνήθως δεν παραμένει μόνος στην προσπάθεια αυτή. Καί οι άλλοι άρρενες που βρίσκονται γύρω διεκδικούν με πείσμα τήν τιμή, να βοηθήσουν και να συνεργασθούν στην δικαίωσι του γένους των βατράχων.

Ο πρώτος βάτραχος, που θέλει για τόν εαυτό του τήν αποκλειστικότητα, άμύνεται τότε με όλη του τή δύναμι, χωρίς όμως να κινηθή καθόλου από τή θέσι του. Έτσι ο άλλος κερδίζει σιγά-σιγά έδαφος και στο τέλος ο ανταγωνιστής έγκαθίσταται και αυτός επάνω σ' ένα τμήμα του σώματος της βατραχίνας. Καί έπειτα έρχονται και άλλοι και άλλοι... Πέντε, δέκα, δεκαπέντε. Όλοι αυτοί οι βάτραχοι πιέζουν με τόν βάρος τους τήν βατραχίνα, που υπομένει άγογγύστως τόν μαρτύριό της. Γιατί τόν άποτέλεσμα είναι στο τέλος τόν αντίθετο.

Άντί να έπισπευσθ ή γέννησι των αυγών, πεθαίνει ή βατραχίνα. Άλλά και τότε οι βάτραχοι δεν εύνοουν να κινηθούν από τή θέσι τους. Παραμένουν επί ημέρες επάνω στο νεκρό σώμα της και δεν φεύγουν παρά μόνον όταν αυτό σαπίση έντελώς και άρχιση ν' αποσυντίθεται.

Άλλ' άς υποθέσωμε ότι ή γέννησι των αυγών γίνεται κανονικά. Ποιός να τά πάρη; Η θηλυκή; Καθόλου. Φεύγει άμέσως και, όπως λέμε, δεν γυρίζει ούτε μια στιγμή να κυττάξ η πίσω της. Τά αυγά αυτά τά παραλαμβάνει ο άρσενικός βάτραχος και τά έναποθηκεύει σε δυο μικρές σακκουλίτσες, που βρίσκονται στα πτερά του πόδια.

Στη θέσι αυτή τά κρατάει επί άρκετόν καιρό μαζί του. Κάθε τόσο όμως έρχεται στο νερό να τούς κάμη τόν λουτρό τους. Τά σπέρματα που βρίσκονται μέσα στα αυγά αναπτύσσονται κατά τόν διάστημα αυτό και σε μία στιγμή φεύγουν από τις σακκουλίτσες του βατράχου και κυλούν μέσα στο νερό. Από τά σπέρματα αυτά θά γεννηθούν άργότερα ένα πλήθος μικρά βατραχάκια.

Άλλ' ο βάτραχος έχει πολύ άνειτυγμένο τόν έρωτικό ένστικτο μέσα του. Καί, συχνά, όταν δεν υπάρχει καμμιά βατραχίνα κοντά του, έρωτεύεται με ό,τι τύχει. Έχουν παρατηρηθή περιπτώσεις κατά τις οποίες βάτραχοι έρωτεύσαν, διάφορα φυτά. Στις περιπτώσεις αυτές κουλουριάζονται επί ήμέρες και μήνες επάνω στα φυτά αυτά και έκτελούν τις ίδιες περιπτώσεις, όπως θά έκαναν και με μία θηλυκή βατραχίνα, που ο ήθελεν να τήν βοηθήσουν στη γέννησι των αυγών της.

Δεν είναι σπάνιο επίσης τόν φαινόμενο βατράχων, που έρωτεύονται μικρά ψαράκια των λιμνών ή των ποταμών! Έν έλλείψει όλων αυτών, ένας βάτραχος μπορεί να έρωτευθ ή και να κουλουριασθ επάνω σ' ένα μικρό κομμάτι ξύλου, που θά τόν βάλοιμε καταλήλως κοντά του, τήν εποχή κατά τήν όποια ξυπνάει μέσα του τόν έρωτικό ένστικτον.

Οι γκαμήλες

ΠΑΡΧΟΥΝ άνθρωποι πολύ ήρεμοι, που τά πάθη τους παραμορφώνουν κάποτε και τούς οδηγούν σε έκπληκτικές ά-

κρότητες. Τό ίδιο συμβαίνει και με τή γκαμήλα. Δέν υπάρχει ζώον πιδ πειθήνιο και πιδ υπομονητικό. Γονατίζει μόνη της όταν αντίληφθ ήτι πρόκειται να τήν φορτώσουν και περιμένει υπομονητικά έως ότου στερεωθ ή φορτίον επάνω της.

Άλλ' όταν ξυπνήσ η έρωτικό ένστικτο μέσα της, γίνεται πραγματικά επικίνδυνη και τότε μπορεί να σκοτώσ ή τόν άνθρωπο που τήν οδηγεί.

Ένα άλλο περίεργο φαινόμενο. Βόλτε πέντε γκαμήλες θηλυκές και ισάριθμες άρσενικές. Τό φυσικότερο θά ήταν να σχηματισθούν πέντε ζευγάρια. Καί όμως δεν συμβαίνει καθόλου αυτό. Η άρσενική γκαμήλα είναι άνικανοποίητη και διεκδικεί τά πάντα για τόν εαυτό της.

Θά συμβη τότε τόν εξής: Οι άρσενικές γκαμήλες θά αρχίσουν έναν άγώνα έξοντώσεως μεταξύ τους. Άγώνα μέχρι θανάτου. Δέν υπάρχει καμμιά άλλη λύσις. Στο τέλος θά παραμείνη μία μόνον άρσενική γκαμήλα. Αυτή θά είναι ο νικητής. Καί για να έξασφαλίσ η νίκη της, ποδοπατεί όλες τις άλλες, έως ότου τις μεταβάλ η σε έναν πολτό από σάρκες.

Οι θηλυκές βγάζουν τότε μία μεγάλη κραυγή, που αποτελεί προφανώς έκδήλωσι της χαρής τους για τόν θρίαμβο του νικητού. Ο τελευταίος προχωρεί άνάμεσά τους, όπως ένας πασάς μέσα στο χαρέμι του, και προσφέρει διαδοχικά τόν έρωτά του σε καθέμιά άπ' αυτές.

Τό ίδιο θά συμβη και αν οι άρσενικές γκαμήλες είναι είκοσι ή τριάντα ή και περισσότερες άκόμη. Άνάμεσά σ' αυτές δεν είναι δυνατόν να υπάρξ η παρά μία μόνον άρσενική γκαμήλα. Όλες οι άλλες θά έχουν έξοντωθ ή από τόν νικητή.

Αυτό όμως γίνεται μόνο σπάνια ήμερες τόν χρόνο, κατά τήν εποχή της άνοιξης. Όλο τόν υπόλοιπο καιρό, οι γκαμήλες ζούν άρμονικά και ποτέ δεν ένοχλούνται μεταξύ τους.

Γι' αυτό, τήν εποχή της άνοιξης, οι γκαμηλιέρηδες χωρίς τόν προσεκτικά τά πρόβατα από τά έρίφια και δεν αφήνουν σε κάθε καραβάνι παρά μία μόνον άρσενική γκαμήλα. Έτσι άποφεύγουν τις συγκρούσεις μεταξύ τους.

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΣΟΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 48

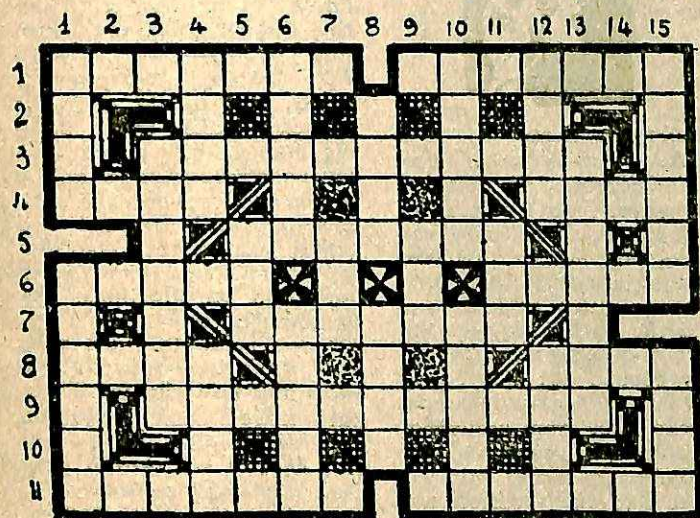
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Στέρησης, θλάβη, φθορά, ζημία και συνεκδοχικός: θάνατος. — Πάθησις όφειλομένη στην έπίδρασι της θερμότητος του ήλιου επί του σώματος του ανθρώπου.
- 3) Τό να έχ η τις πίστιν, ποιήσιν προς τινά.

παρ' αρχαίους, άφού, έφ' όσον. — Έντονος και ιδία παράλογος έπιμονή σε όρισμένη γνώμη ή ένέργεια.

3) Ζών άπουν, τόν μόνον που μπορεί να κλίνη συνεχώς τόν σήμα του 8 καθέτως.

4) Έργαλείον αλλά ως κύριον όνομα, πρστεύουσα μικρού κράτους της Ν. Αμερικής.

4) Η συνάντησις αυτής άποτελεί τόν όνειρο και τήν μεγαλύτερη πιθυμία του ναυαγού. — Είναι άπαραίτητο σε όλα τά φαγητά.

5) Άκλόνητος, σταθερός και μεταφορικά άνάθαστος, όρθός.

6) Ποσοτικόν έπίρρημα. — Δέν είναι λανθασμένος...

7) Η ήθική καθαρότης, άθωότης (γενική).

8) Σημείον της αριθμητικής. — Ποσοτικόν έπίρρημα.

9) Ο συνοδεύων ή διακομίζων τούς μεταφερομένους προς ταφην νεκρούς.

11) Ο εύρεστος, εύχαριστος, εύπρόσδεκτος. — Πρό όλίγου χρόνου (έπίρρημα).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Αριθμητικόν έπίρρημα

κής. — Ο πρό όλίγου χρόνου λαβών ύπαρξιν.

5) Πρόθεσις.

6) Περιφραστική Όμηρικόν έπος. — Κλίνω τι προς τά κάτω με τόν τόνο στην λήγουσα: γίνονται γερός.

7) Τιμητικός τίτλος παρ' Εύρωπαίους.

8) Ατυχής έκβασις ολουδήποτε άγώνος. — Προχωρώ σπρόμενος με τήν κούλιν επί του έδάφους.

9) Νομισματική μονάς της Ρουμανίας.

10) Κέντρον συναθροίσεως πολλών προσώπων του αυτού επαγγέλματος ή της ίδιης κοινωνικής τάξεως. — Χωρίς αυτόν, μία άτμομηχανή παραμένει άκίνητη.

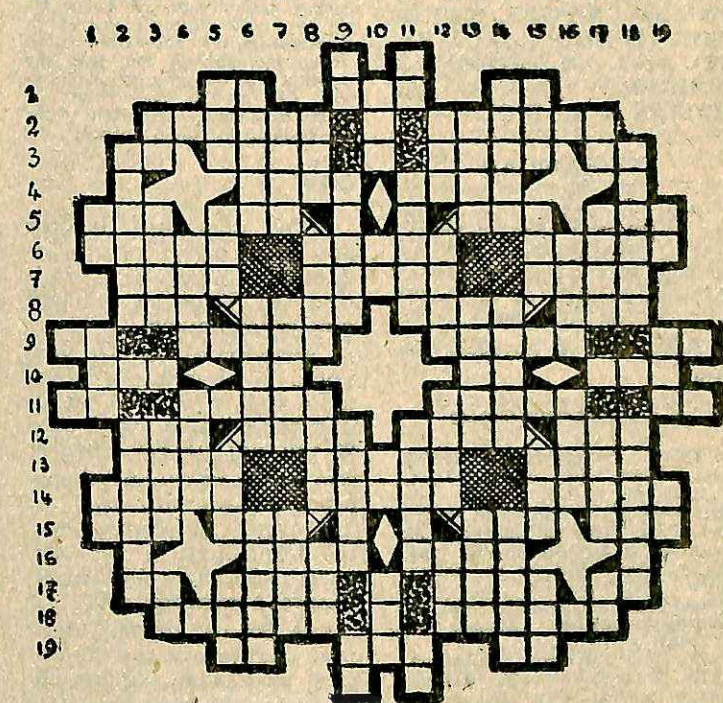
11) Διεθνές ραδιογραφικόν σήμα κινδύνου.

12) Γνωστό γυναικείον όνομα.

Νέος διαγωνισμός

συνδέσεως σταυρολέξου

Ίδου και ένας νέος διαγωνισμός, για τόν όποιον όμως δεν πρέπει να έδιαφερεθούν μόνον οι άναγνώσται μας που στέλλουν σταυρολέξα αλλά και όλοι οι άλλοι... Δέν παρουσιάζει καμμιή σχεδόν δυσκολία, δεδομένου ότι δεν ζητούμε διασαφίσεις, αλλά μόνον τήν τοποθέτησι των λέξεων εντός του σχεδίου.

Οι λέξεις που θά χρησιμοποιήσ ημεν είναι οι εξής:

1) Αποστολεύς: ΑΓΓΕΛ. ΣΥΡΙΓΟΥ 'Αθήναι

2) Αποστολεύς: ΑΓΓΕΛ. ΣΥΡΙΓΟΥ 'Αθήναι

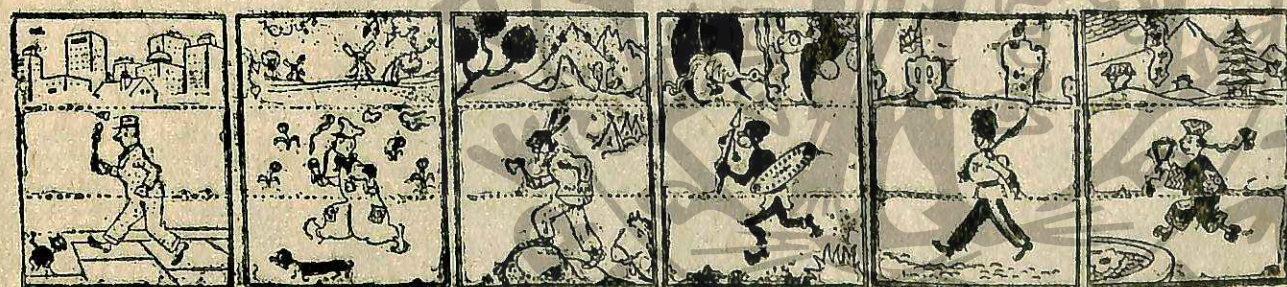
3) Αποστολεύς: ΑΓΓΕΛ. ΣΥΡΙΓΟΥ 'Αθήναι

μόνο λέξεις όρθες και λογι- κές.

Όσοι καταλαβαίνουν ότι τόν σταυρολέξο τους θά δημοσιευθ ή, και θά δημοσιευθ ή μόνον αν είναι όρθον) δε μάρ άποστέλλουν συγχρόνως και μία φωτογραφία τους, θά τήν δημοσιεύσωμε στην σελίδα αυτή μαζί με τόν σταυρολέξο τους.

Αί λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 47 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΑΔΑΜΑΣ — ΑΜΕΣΩΣ.

Η όρθή λύσις του γ' διαγωνισμού συναρμολογήσεως

2) ΣΥΝ. 3) ΑΝΟΥΣΙΑ — Η-ΔΙΘΙΟΣ. 4) ΦΩΣ. 5) ΙΑΣΙΣ — ΑΘΡΟΑ. 6) ΟΣΜΑΝ. 7) ΝΑΝΟΣ — ΗΡΑΙΑ. 8) ΣΥ-ΜΕΡΟΣ — ΜΙ. 9) ΝΤΑΜΑ — ΟΝΟΜΑ. 10) ΝΟΣΟΣ. 11) ΧΡΟΙΑ — ΠΕΙΝΑ. 12) Υ-ΠΟ. 13) ΣΤΕΙΡΟΝ — ΦΡΙ-ΚΙΑΙ. 14) ΗΛΗ. 15) ΑΡΑ-ΒΙΑ — ΚΑΠΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΦΑΣΙΑ — ΣΧΙΣΜΑ. 2) ΝΥΝ. 3) ΑΠΟΥΣΙΑ — ΤΡΟΜΕΡΑ. 4) ΝΕΑ. 5) ΑΛ-ΣΟΣ — ΑΓΡΟΙ. 6) ΟΣΜΑΝ. 7) ΣΑΦΗΣ — ΟΔΗΝΗ. 8) ΕΥ — ΜΕΡΙΣ — ΔΕ. 9) ΝΗΣΣΑ — ΟΡΟΦΗ. 10) ΝΗ-ΣΟΣ. 11) ΜΟΙΡΑ — ΠΕΙΡΑ. 12) ΑΠΟ. 13) ΣΚΙΕΡΟΙ — ΜΕΙΔΙΩΝ. 14) ΑΜΑ. 15) ΣΩΣΙΑΣ — ΠΑΓΙΟΣ.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Για να επιτύχετε το ζητού-μενον αποτέλεσμα, έπρεπε να κτυπήσετε 4 φορές το 17 (= 68) και 2 φορές το 16 (= 32) 68+32=100

Αυτή ήταν η μοναδική λύ-σις.

Αλληλογραφία

ΠΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ (Αθή-να). — Γιατί αυτό το ΟΡΙΖΟΝ ΤΙΩΣ και ΑΒΕΤΩΣ, αυτό γίνε-ται όταν το σχέδιο είναι μεγά-λο!... Έν τούτοις με μερικές θελτικές σου δημοσιεύσεις προ-σχω, παρ' όλον ότι το σχέδιον είναι φτιαγμένο με το... χέρι (χωρίς χάρακα εννοώ) και με άσχημη μέλανη (μακρόν του να είναι σικκή).

Κ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΝ (Φιλοθέα). — Το Σταυρόλεξό σας δόληντα θαυμάσιο γιατί όμως δεν το πε-ριποιηθήκατε περισσότερο, γιατί δεν έχοραζέστε το σχέδιο με σι-νικήν μελάνη; Με μερικές θελ-τικές θα δημοσιεύω προσέ-χως. Προσέχετε όμως περισσό-τερο την προσέχη σας άποστο-λή.

ΣΤΕΡΓΙΟΝ ΓΚΙΚΙΣΗΝ. — Το Σταυρόλεξό σας πολύ κα-λό αλλά το σχέδιο πολύλοκο. Στείλατέ μας ένα με σχέδιο συ-νυψισμένο. Θα το δημοσιεύσωμε ευχαρίστως με την άνα χείρας φωτογραφία σας. Όσο για το άποστολάν Σταυρόλεξον ίσως άργότερα.

ΣΤΥΛ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΝ (Κα-ρίς). — ΑΡΠ — ΜΑΡΜΑΡΟ κλπ. δεν είνε λέξεις κατάλληλες για την κατασκευήν ενός σταυρολέ-ξου. Έν τούτοις, το Σταυρόλέ-ξό σας θα δημοσιευθί με μερι-κές βελτιώσεις.

ΝΙΚΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ (Α-θήναι). — Το Σταυρόλεξό σας θα είναι άσφαλός Πρωτοπριού-τικο. Προσπαθώ ακόμη να μαν-τεύω γιατί μου το έστειλάτε. ΤΟ — ΡΑΟΝΑ — ΛΟΝ — ΙΘΩ Σ κλπ. Τι λέξεις ύπάρχουσιν! Και τί ύπεροχο σχέδιο! Εάν θέλετε να δημοσιευθί στην σελίδα αυτή Σταυρόλεξό σας πρέπει να μίς άποστείλατε ένα άσυγκρίτως άνώτερο από το πρώτο τότε θα δημοσιευθί ευχαρίστως.

ΓΕΩΡ. ΙΣΑΚΥΡΟΥΛΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥ. ΓΗΡ

Τέως Έπιμελήτης Μαιευτηρίου 68ος Σόλωνος 74 Τηλ. 27.287. αμ. Ηλιόδη, Δέχεται 3-6 μ.μ.

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΤΟΝ ΔΑΣΟΥΣ

ΤΟΝ ΜΟΝΖΑΙΟΝΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-ΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Άφου ο Ραϊνάλδ το παιδί του θαύματος άνεκάλω-ψε τις δύο αδελφές του, ξεκίνη-σε με την άπόφασι να θρή και την μικρότερη την Βέρθα που ήταν γυναίκα ενός μεγάλου ψα-ριού. Βαδίζοντας συνεχώς έφθασε σε μία λίμνη κι' εκεί με κάθε τρόπο προσπάθησε να προσελκύ-ση τα μικρά ψαράκια, για να τα παρακαλέση να πούν στην κυρία τους, την αδελφή του, πως την περίμενε ο αδελφός της στην ά-κμή. Δεν έπέτυχε όμως τίποτε γι' αυτό σκέφθηκε να δώλη μπρός τη δουλειά μ' άλλο τρόπο).

5ον

Σάν άθλητικός Ιππότης που ήταν, είχε έξασκηθί σε όλες τις σωματικές ασκή-σεις και ήξερε να κολυμπά σαν νεροποτόκος.

Άπεφάσισε λοιπόν γρή-γορα. Έβγαλε την πανο-πλία του, πήρε από τα δ-πλα του μόνο το γυνύδ σπα-θί του και με την κόκκινη από σατέν πολεμική του φο-ρεσιά πήδησε στο νερό, σ' αναζήτησι του γαμπρού του του ψαριού, γιατί δεν είδε κανένα θαρκάκι εκεί όπως άλλοτε ο πατέρας του.

«Δέ θα με καταπιή άμέ-σως, σκεπτόταν, και θα θε-λήση να άκούση μία λογική κουβέντα, όπως έκαμε τότε με τον πατέρα μου». Και πλατάγιζε επίτηδες στα κύματα για να προσελκύση το θαλάσσιο ξωτικό καθώς διευθυνόταν προς το κέντρο της λίμνης.

Όσο του έπείρεσαν οι δυνάμεις τους άκολουθούσε με θάρρος το ύγρό μονοπά-τι, χωρίς τίποτα να του πα-ρουνισατή. Όταν όμως άρ-χισε να κουράζεται κύτα-ξε γύρω του και είδε, όχι μακριά από εκεί να άνε-θαίνη μια όμιχλη. Η όμι-χλη αυτή φαινόταν πως έ-βγαινε από μία στήλη από πάγο που εξέιχε και στεκό-ταν όρθη.

Κολύπησε με δλές του τις δυνάμεις προς τα εκεί και είδε πως αυτό ήταν μία χαμηλή στήλη από όρυκτό κρύσταλλο, που πρόβαλλε από το νερό. Από μέσα της έβγαινε σε μικρά άτμοσύν-νεφα ένα άραλο άρωμα. Ά-πό αυτό συνεπαίρανε ο Ραϊ-νάλδ πως θα ήταν κούφια ή στήλη και ότι θα ήταν ή καμινάδα της υπόγειας κα-τοικίας της αδελφής του.

Τόλμησε λοιπόν, χώθηκε μέσα στην καμινάδα και

γλύστρωσε κάτω.

Δέν έπεσε έξω σ' αυτό που ύπθεσε. Το φουγάρο άδηγούσε κατ' ευθείαν σε ένα μικρό τζάκι στον κοι-τώνα της ώραιας Βέρθας, που τη στιγμή εκείνη ήταν άπασχολημένη στην έτοιμα-σία της σοκολάτας της. Κα-θώς ή όμορφη νέα άκούσε τον θόρυβο και είδε ξαφνι-κά δυο ανθρώπινα πόδια να προβάλλουν στην καμινάδα, ξαφνίστηκε, τόσο από την άναπάντεχη εκείνη επίσκεψι ώστε από την τρομάρα της έσπρωξε την κατασρόλα. Έ-χυσε τη σοκολάτα, στριφογύ-ρισε και έπεσε άναίσθητη σε μία εκεί κοντά πολυθρό-να.

Ο Ραϊνάλδ την τράνταξε ως που ήρθε στον έαυτό της.

Εκείνη μόλις συνήλθε κά-πως του είπε μ' αδύνατη φωνή:

— Δυστυχισμένο όποιος κι' άν είσαι, πως τόλμης και μανίνεις σ' αυτή την ύπο-γεια κατοικία; Δέν ξέρεις ότι αυτή ή παρατολμία σου θα σου φέρη χωρίς άμφιβο-λία το θάνατο;

— Μη φοβάσαι, αγαπημέ-νη μου, είπε το τολμηρός Ιπ-πότης. Είμαι ο αδελφός σου ο Ραϊνάλδ, το παιδί του θαύματος. Δέν δειλιάζω ού-τε μπρός στους κινδύνους, ούτε μπρός στο θάνατο γα να θρω τις αγαπημένες μου αδελφές και να τις λύσω ά-πό τα δυνάτα μάγια που τις κρατούν.

Η Βέρθα άγκάλισε τρυ-φερά τον αδελφό της αλλά έτρεμα άπ' το φόβο.

Ο Ούφο το δελφίνι, ο σύ-ζυγός της έπισκεπτόταν κα-τά διαστήματα κι' αυτός έ-πίσης ίνκόνιτο το παλάτι του πεθερού του και μάθα-νε τα νέα.

Πρό όλίγου είχε πληρο-φορηθί ότι ο Ραϊνάλδ είχε βγή σ' αναζήτησι των αδελ-φών του και πολλές φορές

είχε έκδηλώσει την άνησυ-χία του για το τόλμημα του νέου.

— Άν δέν τον φάη ο γαμ-πρός άρκούδα, έλεγε στη γυναίκα του, άν ο γαμπρός άητός δέν του θγάλη τα μά-τια, άσφαλώς θα τον κατα-πιή ο γαμπρός δελφίνι, έγώ δηλαδή. Φοβάμαι γυ-ναίκα, πως δέ θα μπορέσω να άντισταθώ στην όρμη της θηριώδικης μανίας, να τον καταπιώ. Άκόμα κι' άν τον κρατούσες σύ, αγαπη-μένη μου, στα τρυφερά σου χέρια, για να τον υπερασπι-στής, άκόμα και τότε δέ θα μπορούσα να κρατηθώ. Θα θριμμάτιζα την κρυστάλλε-νια σου κατοικία και τότε και σ' οθ πνιχθούν άπ' τα νερά που θα εισωρμούσαν, και κείνον θα τον έθαβα στην κοιλά μου. Γιατί, κα-θώς ξέρεις, τον καιρό που είμαι μεταμορφωμένος ή κατοικία μας είνε άπαγο-ρευμένη σε κάθε ξένο.

Όλα αυτά δέν τάκρυνε ή ώραια Βέρθα από τον ά-δελφό της. Αυτός όμως ά-πάντησε:

— Δέν μπορείς να με κρύ-ψεις από τα μάτια του θα-λάσσιου ξωτικού, όπως έκα-μαν οι αδελφές σου, ώστε να μείνω έδώ ως που να δια-λυθούν τα μάγια;

— Άχι! έκαμε αυτή. Πως θα μπορούσα να σε κρύψω; Δέ βλέπεις ότι όλη αυτή ή κατοικία είνε από κρυστάλ-λο και ότι οι τοίχοι είνε διά-φανοι;

— Δέν είνε δυνατόν, απήν-τησε ο Ραϊνάλδ. Θα θρίσκα-ται καμμία άδιαπέραστη ά-πό το φως γωνία στο σπίτι.

Η ώραια Βέρθα σκέφθη-κε, σκέφθηκε και τέλος ευ-τυχώς θυμήθηκε το ξύλινο κελλάρι. Εκεί θα μπορού-σε να κρύψη τον αδελφό της.

Εκείνος δέχτηκε άμέ-σως. Στούπωσε τις χαράμα-δες των σανιδιών και κρύ-φτηκε θαυμάσια σάν κάστο-ρας στο σπίτι του.

Ό γαμπρός, το πελώρι- ψάρι, άν και όπως φαίνεται δέν άπόβαλε κάθε ύποψια, γιατί δέν ξεχνούσε ποτέ κα-τά τις καθημερινές του έπι-σκέψεις να περιπλή τρεις φορές το σπίτι και να κατα-σκοπεύη κάθε γωνία, όμως δέν μόρφαιε τόσο θυμωμέ-να όπως την πρώτη μέρα.

μα που ήταν μεταμορφω-μενος σε κήτος δέν μπορούσε άλλοιως να άπολαύση την άξιολάτρευτη γυναίκα του παρά με τό να την έπισκέ-πεται κάθε μέρα να την κυττάξη άπ' έξω από το κρυστάλλεινο της σπίτι και να χορταίνη την όμορφία της μόνο με τα μάτια του.

Μόλις είχε πατήσει στο δωμάτιο των άκροάσεων ή ώραια Βέρθα και το νερό άρχισε από μακριά να πλα-παγίξη. Φουσκωθλασσία άρχισε να τριγυρίζη με κύ-κλους το κρυστάλλινο πα-λάτι.

Το ξωτικό της θάλασσας ήρθε και στάθηκε έξω από το δώμα.

Άνάσινε ρουφώντας χει-μάρρους νερό που τους ξέ-χυνε ξανά από τον πελώριο καταπίνα του μπρός του και έχασκε βλέποντας την ώραια γυναίκα με τα θα-λάσσοπνιχτά μάτια του γουρλωμένα.

Κι' όσο προσπαθούσε ή Βέρθα να φανή άτάραχη, τόσο δέν τα κατάφερνε. Κά-θε προσποίησι της ήταν ξένη. Την έπιασε φόβος. Η καρδιά της χτυπούσε δυνα-τά. Τα μάγουλά της και τα χείλη της άρχισαν να άλλα-ζουν χρώματα, πότε κοκκι-νίζαν, πότε ξαφνικά κιτρινι-ζαν.

Το κήτος πήρε ύφος που προμήνευε συμφορά. Έκαμε κάτι άπαίσιες γκριμάτσες και ρίχτηκε σάν βέλος προς τα έμπρός.

Περιτριγύρισε το παλάτι με άμέτρητες έλικοειδείς στροφές και έφερε τόσο ά-νακάτωμα στα κύματα ώ-στε το κρυστάλλινο σπίτι ταράχτηκε και ή τρομαγ-μένη Βέρθα πίστεψε πως θα γινόταν θρίψαλα στη στιγμή. Όσοσο όμως παρ' όλη την ύποψια και την αυ-στηρή έρευνα που έκαμε σάν κατάσκοπος το φοβερό δελφίνι, δέν άντελήφθη τίπο-τα. Γι' αυτό έγινε άμέσως πιό ήσυχο.

Ευτυχώς με τη φασαρία του θόλωσε τόσο τα νερά, ώστε δέν είδε σε τί κατά-στασι βρισκόταν ή καταφο-βισμένη Βέρθα.

Τέλος έφυγέ και ή γυναι-κα του συνήλθε από την τρο-μάρα της.

Ο Ραϊνάλδ έμεινε κρυμ-μένος μέσ' το ξύλινο κελλά-ρι όπου ήρθε ο καιρός και έβγαινε ή μεταμόρφωσις.

Ο γαμπρός, το πελώρι- ψάρι, άν και όπως φαίνεται δέν άπόβαλε κάθε ύποψια, γιατί δέν ξεχνούσε ποτέ κα-τά τις καθημερινές του έπι-σκέψεις να περιπλή τρεις φορές το σπίτι και να κατα-σκοπεύη κάθε γωνία, όμως δέν μόρφαιε τόσο θυμωμέ-να όπως την πρώτη μέρα.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΑΛΑΤΙ

Η ώρα της μεταμορφώ-σεως ήρθε και έλευθέρωσε τέλος τον ύπομονητικό φυ-λακισμένο από το άπομονω-μένο κελλάρι.

Εκεί που ξυπνούσε μία μέρα είδε πως βρισκόταν σε ένα βασιλικό παλάτι έ-πάνω σε ένα μικρό νησί.

Σπίτια, κήποι, διασκεδά-σεων, άγορές, όλα φαίνον-ταν σάν να κολυμπούσαν έ-πάνω στο νερό. Έκατοντά-δες γόνδολες σάλευαν με έ-λαφρές ταλαντεύσεις έπάνω κάτω στα κανάλια και όλα ζούσαν και κινούνταν στις άνοιχτές πλατείες με χαρού-μενες ένασχολήσεις. Με λί-γα λόγια το άνάκτορο του γαμπρού δελφίνι, ήταν μία μικρή Βενετία.

Η ύποδοχη του νεαρού Ιππότη ήταν και έδώ το ίδιο έγκάρδια και γεμάτη φιλία όπως στις άλλες και των άλλων δυο γαμπρών.

Ο Ούφο το δελφίνι, ή-ταν μαγεμένος με τέρμινα μήνες. Ο έβδομος ήταν ο μήνας που δέν ίσχυε το έόρ-κι και από τη μία πανσε-ληνο ως την άλλη άνθου-σαν και ευήμερούσαν όλα στη φυσική τους κατάστα-σι.

Η παραμονή του Ραϊ-νάλδ διήρκεσε έδώ περισσό-τερο, γι' αυτό και γνωρί-στηκε καλύτερα με το γαμ-πρό του τον Ούφο και έ-ζησε μαζί του πιό έμπι-στευτικά.

Η περιέργεια έπνιγε τώρα από καιρό το Ραϊ-νάλδ να μάθη ποιά μοίρα με τα μαγικά της, μεταμόρ-φωσε σ' αυτή την άφύσικη καταστασι τους τρεις πρί-γκιπες. Προσπάθησε με έπι-μονή να το έξακριβώση, άλ-

λά ή αδελφή του ή Βέρθα δέν μπορούσε να τον πληρο-φορήσει και ο Ούφο κρατού-σε έπάνω σ' αυτό το θέμα μία σιωπή γεμάτη μυστή-ριο.

Στο μεταξύ κυλούσαν γρή-γορα και έφευγαν οι μέρες της χαράς. Το φεγγάρι έ-χανε τ' άργυρά του κέρατα και στρογγύλευε τη μορφή του μέρα με την ήμέρα.

Σ' ένα ρωμαντικό θραυ-νό περίπατο ο Ούφο γνω-στοποίησε στον κουνιάδο του Ραϊνάλδ, ότι ο καιρός του χωρισμού έφθανε σε λί-γες ώρες και τον παρώτρυνε να γυρίση πίσω στους γονείς τους, που έξ αίτίας του ζούσαν σε μεγάλη στε-νοχώρια. Η μητέρα του ή-ταν άπαρηγόρητη από τότε που άκούστηκε στο παλάτι ότι δέν έξεστράτευσε κατά της Φλάνδρας, όπως είχε διαδώσει, αλλά πήγε κατά το μαγεμένο δάσος.

Ο Ραϊνάλδ ρώτησε άν το δάσος είχε κι' άλλα θαυμα-στά πράγματα μέσα του και από τα λόγια που του είπαν κατάλαβε ότι ένα μόνον έ-μενε άκόμα κι' αυτό το έ-να το ήξερε από πριν τί ή-ταν:

Για να συμπληρώση τον έθλο του και να πάρη το έπαθλο, έπρεπε να αναζητή-ση να βρή το κλειδί της μαγείας και να πατάξη το μαγικό. Έν όσω αυτό βρι-σκόταν σε δρσίσι δέν υπήρ-χε για τους πρίγκιπες κα-νένας λυτρωμός.

— Άλλά, πρόσθεσε φιλι-κά ο Ούφο το δελφίνι, άκο-λουθήστε μία καλή συμβου-λή, νέε μου. Άρκεσθήτε στη δόξα που άποκτήσατε. Γυρίστε στους γονείς σας και πληροφορήστε τους για ό,τι είδατε και άκούσατε.

Αυτός όμως δέν έπέτρεψε στον έαυτό του ν' άνοπαυθί πριν πάρη στα χέρια του το μαγικό κλειδί.

(Άκολουθεί)

Τραβήξτε με την έπιστρο-φή σας τη μητέρα σας από το χείλος του τάφου που την έφεραν ή λύπη και ή άπελπισία για σας.

Ο Ραϊνάλδ ύποσχέθηκε να κάμη ό,τι έπιθυμούσε ο γαμπρός του, έχοντας πάν-τοτε ύπ' όψη του να κάμη αυτό που ήθελε αυτός.

Ο Ούφο κατάλαβε την βαθύτερη σκέψη του νέου, γι' αυτό έβγαλε το πορτο-φόλι του, πήρε από μέσα τρία λέπια ψαριού, του τα πρόσφερε ως δώρο και έλ-πε:

— Άν ποτέ σας χρειαστή-βοθήσει τρίψτε αυτά άνάμε-σα στα χέρια σας όπου να ζεσταθούν και περιμένετε το άποτέλεσμα.

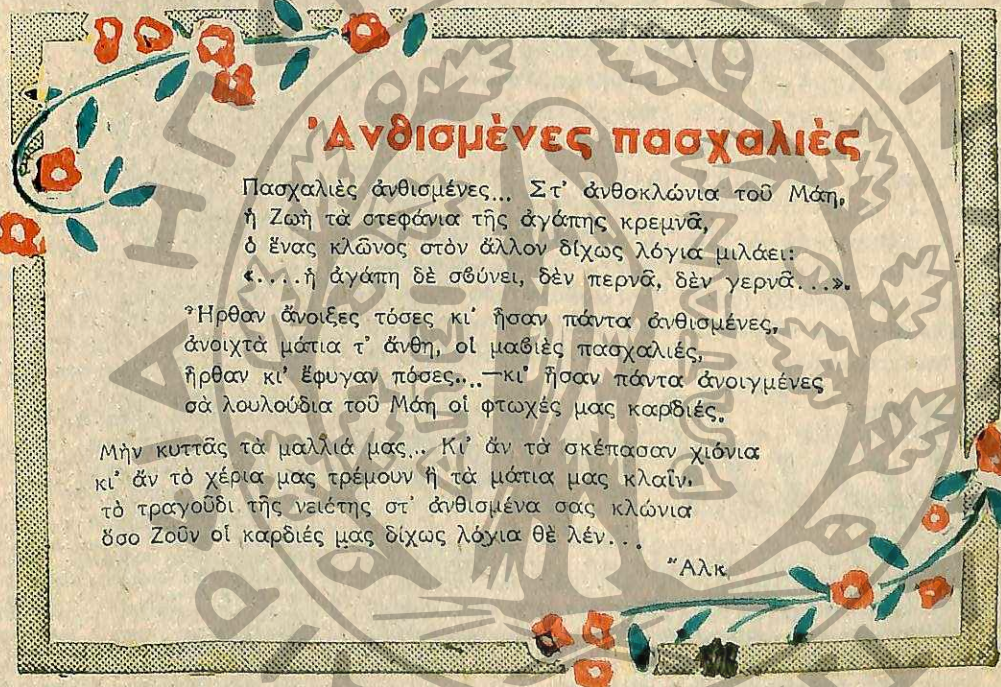
Ο Ραϊνάλδ μήκε σε μία ώραια έπίχρυση γόνδολα και κωπηλάτησε προς τη στεριά.

Μόλις είχε πατήσει το έ-δάφος και οι γόνδολες, το παλάτι, οι κήποι, οι άγορές έξαφανίστηκαν και άπ' όλη την όμορφη δέν έμεινε παρά ένα ψαρόλασκος πα-ριτριγυρισμένος με ψηλά βούρλα.

Ένα ύγρο πρωινό αερά-κι μουρμούριζε τώρα ανά-μεσα στα βούρλα. Ο Ιππό-της βρισκόταν εκεί από ο-που πρό τριών μηνών με τόση τόλμη πήδησε μέσ' το νερό. Η άσπίδα του, ο θώ-ρας βρισκόταν άκόμα στη θέσι τους, το βαρύ του σπα-θί στεκόταν άκόμα στημένο στη γή, όλα ήσαν όπως τά φησε.

Αυτός όμως δέν έπέτρεψε στον έαυτό του ν' άνοπαυθί πριν πάρη στα χέρια του το μαγικό κλειδί.

(Άκολουθεί)

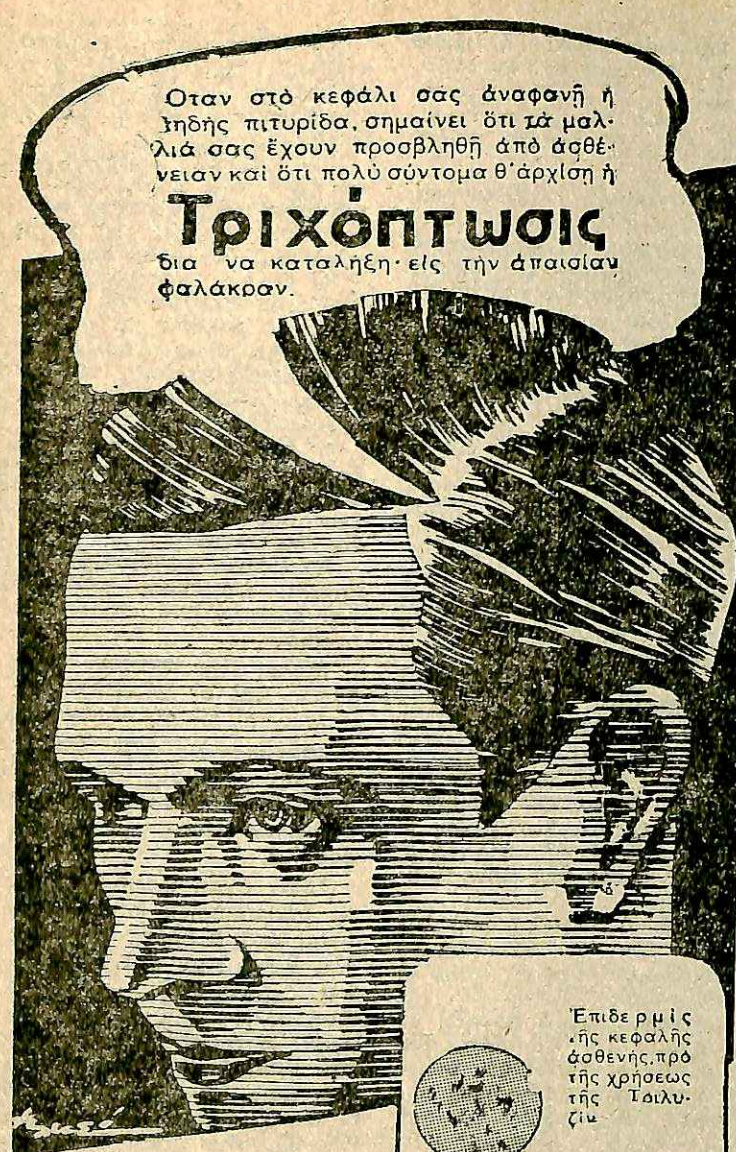
Ανθισμένες πασχαλιές

Πασχαλιές ανθισμένες... Στ' άνθοκλώνια του Μάη, ή Ζωή τα στεφάνια της άγάπης κρεμνά, ο ένας κλώνος στον άλλον δίχως λόγια μιλάει: «... ή άγάπη δέ σθώνει, δέν περνά, δέν γερνά...».

Ήρθαν άνοιξες τόσες κι' ήσαν πάντα ανθισμένες, άνοιχτά μάτια τ' άνθη, οι μαδιές πασχαλιές, ήρθαν κι' έφυγαν πόσες... — κι' ήσαν πάντα άνοιγμένες σα λουλούδια του Μάη οι φτωχές μας καρδιές.

Μην κυττάς τα μαλλιά μας... Κι' άν τα σκέπασαν χιόνια κι' άν το χέρια μας τρέμουν ή τα μάτια μας κλαίν, το τραγούδι της ναιέτης στ' ανθισμένα σας κλώνια όσο Ζούν οι καρδιές μας δίχως λόγια θε λέν...

“Αλκ

Όταν στο κεφάλι σας αναφανή η ζηδής πιτυρίδα, σημαίνει ότι τα μαλλιά σας έχουν προσβληθεί από ασθένειαν και ότι πολύ σύντομα θα αρχίση η

Τριχόπτωσης

δια να καταλήξη εις την άπαισιαν φαλάκραν.

Ενα μόνον μεσον υπάρχει διά να καταπολεμήσετε την ασθένειαν αυτήν: η Τριλυζίν. Ίδου η επιστημονική αποδείξις:

● Μην άμελήσετε την θεραπεία αυτήν, διότι αργότερον θα είνε ίσως άργά. Καί πρό παντός μη χρησιμοποιείτε έπιπολαιώς τό κάθε φάρμακον πού ρεκλαμάρεται πομπωδώς στας έφημερίδας, διότι όχι μόνον θα πελάξετε άδίκως τά λεπτά σας, αλλά μπορεί και μέ την πάροδον του χρόνου χωρίς αποτέλεσμα, να επιδεινώσετε την κατάσταση σας.

● Χρησιμοποιήσατε την «Τριλυζίν» εις την όποιαν μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνην άπόλυτον, διότι είνε παρασκευάσμα, άυστηρώς επιστημονικόν, διότι ένεργεί έπί της αίτιας της Τριχόπτωσης, και διότι τέλος παρασκευάζεται άπό ένα άπό τό μεγαλύτερα και σοβαρότερα Έργαστάσια Βιολογικών προϊόντων της Γερμανίας. Μέ την

Τριλυζίν

Θά εξαλείψετε άσφαλώς την πιτυρίδα, θα σταματήσετε την τριχόπτωσιν και θα πρόλάβετε την φαλάκραν. Ζητήσατέ την σάς Κεντρικά Φαρμακεία και Μυροπωλεία. Γράψατε εις την Γραμματοθυρίδα 195, Αθήνας ή τηλεφωνήσατε στον αριθμόν 70-401 και θα σας σταλή δωρεάν η εικονογραφημένη επιστημονική βιβλιογραφία της Τριλυζίνης

Το ψυροκόπιο του θησαυρού

ΟΙ απευθυνόμενοι διά πάσαν συμβουλήν προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραίτητως να γράφουν την άκριβή ήμεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δέ και την ώραν.

Αι επιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα άξίας πέντε δραχμών διά την απάντησιν.

Αι επιδράσεις αι άκούμεναι κατά την έβδομάδα, άπό της 5ης μέχρι και της 11ης Μαΐου, αντιθέτως προς την προηγηθείσαν, είνε άρκετά έντονοι και διά τούτο πρέπει ν' αποδοσώμεν μεγάλην σημασίαν εις αυτάς. Η έβδομάς αυτή, έκτος των άλλων, θα δώση μίαν σημαντικήν άνάπτυξιν εις την πρωτοβουλίαν μας, της όποιας πρέπει να έπωφεληθώμεν διά να καλύτερώσωμεν την θέσιν μας.

Καθ' ήμεραν και ώραν αι επιδράσεις αλλής της έβδομάδος έχουν ως άκολουθως:

Διά τας έπιχειρήσεις και τας υποθέσεις σας γενικώς θα προτιμήσετε τας ώρας:

4-10-5-10 μ. μ., του Σαββάτου (6) και 12-1 μ. μεσημ., της Τετάρτης (10). Θ' αποφύγετε πούνατιόν την ώραν 3-4.30 μ.μ. της Δευτέρας (8).

Διά τον χειρισμόν των χρηματικών υποθέσεών σας έχετε εις την διάθεσιν σας τας κάτωθι ώρας:

8-9.30 π. μ. της Παρασκευής (5), 4-5.15 μ. μ. της Κυριακής (7), 7.30-8.30 μ. μ. της Τρίτης (9) και 8.45-9.20 μ. μ. της Πέμπτης (11).

Διά την αγοράν λαχείων προτιμήσατε τας ώρας:

4-5.30 μ. μ. της Κυριακής (7) και 6.15-7.15 μ.μ. της Τρίτης (9).

Διά τας τυχερά παιχνίδια είνε κατάλληλοι αι ώραι:

4-5.30 μ. μ. της Κυριακής (7) και 6.15-7.15 μ. μ. της Τρίτης (9).

Αι αίσθηματικά υποθέσεις έννοούνται κατά τας ώρας:

6.15-7.30 μ. μ. της Παρασκευής (5), 2.15-3.15 μ. μ. της Τετάρτης (10) και 6-8 μ. μ. της Πέμπτης (11).

Διά την τέλεσιν γάμου ή άρραβώνος είνε κατάλληλοι αι ώραι:

4.45-6.15 μ. μ. της Κυριακής (7), 9.15-10.15 μ. μ. της Τρίτης (9) και 4.15-5.15 μ. μ. της Πέμπτης (11).

Μία πολύ κακή διά την ύγειαν ώρα είναι η 7.45-9 μ. μ. της Δευτέρας (8).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΓΙΣΤΕΣΕΑΝ.— Η ζωή σας θα είνε άρκετά ταρραμένη και θα παρουσιάσιν πλείστας διακυμάνσεις. Μην διάσχετε όμως δι' ότι θα έπιτύχετε. Αλλά θα χρειασθ' αυτό να δώσετε κάποιαν μεγαλύτεραν συνέχειαν εις τας προσπάθειάς σας και να καταπολεμήσετε την άπάθειαν πού σας διακρίνει. Έχετε πει-

σματα χωρίς λόγον. 'Αλλ' αυτά δεν ώφελούν. Η τύχη δεν σας δέν ώφελούσιν. Η τύχη δεν είνε εύνοια άπολύτως και δι' αυτό πρέπει να σπριχθήτε περισσότερον εις τας προσπάθειάς σας. Προτίστε έπίσης να δημιουργήσατε ένα καλύτερον περιβάλλον γύρω σας, διότι με τον χαρακτήρα σας προκαλείτε την άδιαφορίαν και κάποτε μάλιστα την εχθρότητα.

ΑΣΠΑΣΙΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ. Κάρον.— Η ζωή θα σας δώση μεγάλην εύτυχίαν αλλά και συγχρόνως περιπέτειαν και εχθρότητα. Θα παλαίετε πολύ έναντιόν ύποκλων έθρών. 'Αλλά και σεις θα κάμετε πολλάς ειασιότητας διά τας άσας θα μεταβληθήτε. Εις άλλα έξετάσεις θα έπιτύχετε μέτρια. Θα πανδρευθήτε σέ 24 ήρη ηλικία, πιθανόν πρό τού 24 έτους. Γάμος άρκετά εύτυχής και πλούσιος. Τό σημερινόν αίσθημα χωρίς συνέχειαν. Προσέχετε τας δηλητηριάσεις του αίματος. Χρώμα έρυθρόν (διά την ένδυμασίαν κτυπητάς άποχρώσεις). Πλατύναν ρουμπίν ή τσάκζιον. Αποφύγετε τας σμαρagdά και τας μαργαριτάρια.

ΕΥΧΛΑΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ. 'Ελεώνα.— Η τύχη δεν σας έννοει άπολύτως και γι' αυτό πρέπει να φροντίσετε ν' άναπτύξετε την δικήν σας πρωτοβουλίαν, πού την έλέπω άρκετά άσταθή. Περιττός σιν γάμος σύντομον δέν έλέπω. Η εύτυχία όμως αυτή θα έλθη άργότερα. 'Αν θέλετε με ρωτάει και πάλιν. Η οικονομική και κοινωνική σας θέσις θα βελτιωθή όμως αίσθητός. Εις τας προσπάθειάς σας παρακαλώσθε από τό μίσην ένδυσσιν άποφύγετε τας προσπάθους, τό όποιον τρέφει κανείς διαθήσεις άπέναντι σας. Την οικογενειακήν σας εφημερίαν έλέπω πολύ σαθράν αυτήν την στιγμήν. 'Αλλ' η κατάσταση αυτή θα διορθωθή. Πρέπει να γίνετε πιο προσεκτική διότι διατρέχετε τον κίνδυνον άπορροπών άτυχημάτων. Δεν κατορθώνετε να δημιουργήτε μίαν εύχαιστον ατμόσφαιραν γύρω σας και αυτό σας κάνει κακόν. Προτιμήσατε ως ήμεραν την Πέμπτην.

ΚΟΧ ΦΑΛΑΤΑ.— Σας άφήνει σα εις τό 44ον φύλλον. 'Εκείνο πού σας ένδιαφέρει αυτήν την στιγμήν είνε η ύγεια σας και μου περισσώτερον τας άπαντήσεις. 'Ο μόνον εις αυτό τό ζήτημα όργανισμός σας είνε δυστυχώς πολύ άδύνατος και είχατε νταράς ηλικίας προδιάθεσιν προς την φυματίωσιν. Η κατάσταση σας όμως δεν είνε τόσο άσχημή όσον την φαντάζεσθε. Για να έπιτύχετε όμως μίαν καλύτεραν σιν πρέπει να καταπολεμήσετε την νευρικότητα και την άνοσημονίαν άπό την όποιαν κατέχετε. Την καλύτερευσιν αυτήν δεν έλέπω πρό τού 1941. Μέχρι της εποχής εκείνης η θέσις σας θα ύποστη πολλὰς διακυμάνσεις. Τώρα εύρίσκεσθε εις ένα ίκανοποιητικόν έπίπεδον. Φροντίστε να τό διατηρήσετε. Βραδύτερον, η κατάσταση της ύγείας σας θα σας έπιτρέψη μίαν ζωήν καλύτεραν και λιγώτερον περλωριμένην. Πρέπει όμως να προφυλάττεσθε πάντοτε. Καί η οικονομική σας κατάσταση θα βελτιωθή έπίσης αίσθητός.

ΑΡΖΕΝΤΙΝΑΝ ΙΜΠΕΡΙΟ. Θεσσαλονίκη.— Πρέπει ν' άφήσετε την άπελπισίαν άπό την όποιαν κατέχετε. Η τύχη σας δεν είνε εξαιρετός. 'Αλλ' όχι και άπόφορος. Είσατε καμωμένη διά

μίαν ήμεραν οικογενειακήν ζωήν και την ζωήν αυτήν με όλας τας άνέσεις και τας άπολαύσεις της θα την έχετε, κάπως άργά όμως. Σας προσδιορίζω τον χρόνον με τας τού 30ου και τού 31ου Έτους της ήλικίας σας. Χρήματα όχι πολλά, αλλ' επαρκή. Θα άποκτήσετε παιδιά. Ταξίδια άνευ σημασίας. Εις την έργασίαν σας θα δοκιμάσετε μερικώς περιπατισμούς. Τελικώς θα την έγκαταλείψετε. Τακτοποιήσατε τας υποθέσεις και τας αίσθητάς σας. Τυχερώς σας έλέπω ένα επικίνδυνον χάος, πού σας μαρμαίνει και σας φθείρει την ζωήν. Εις τον σύζυγον σας θ' αποκαλύψετε τά πάντα. Θα σας άγαπήση άλλάσθαι άρκετά και θα σας συγχωρήση.

ΜΟΝΙΚΑΝ ΙΙΙ.— Σας συνιστώ μεγάλην σύνεσιν και προσοχήν. Πρωτίστως όπλισθήτε με περισσότερο θάρρος και άφήσατε την μικροψυχίαν πού δεν σας άφήνει να χαρήτε και ν' απολαύσετε την ζωήν. Η ζωή σας θα είνε πολύ ταρραχώδης. Θα προσδοήτε πολλές εφορές εις τας αίσθητάς σας και τό περιβάλλον σας θα έξεσκίη πάντοτε μίαν τυραννικήν έπιρροήν επάνω σας. Εις τον γάμον θα δυσκολεθήτε πολύ και θα συναντήσετε πλείστα έμπόδια. Τελικώς όμως θα έπιτύχετε και θα άποκτήσετε σύζυγον με καλήν κοινωνικήν θέσιν και χρήματα. Προσοχή εις την ύγειαν σας. Διατρέχετε ακόμη κίνδυνον άτυχημάτων. Εις τας έρωτικές σας σχέσεις θα ύποφέρετε και γι' αυτό πρέπει να είσθε πολύ έπιφυλακτική.

ΔΗΜΗΤΡΑΤΩ ΙΩΤΙΚΟ.— Μην παρασύρεσθε από τον κόσημον του μιστηρίου άλόγιστα. 'Υπάρχουν μερικά όρια πού δεν πρέπει κανείς να τά ξεπερνά, όταν δεν έέρη. Καί σεις δεν έξέρετε, καθώς καταλαβαίνω άπό την έπιστολήν σας. Είνε επικίνδυνον. Λυπούμαι γι'αυτό δέν μπορώ να σας πω περισσότερα. Η ιδιότης σας ως μέντορις με ένδιαφέρει. 'Εάν σαρ τό ζήτημα άργότερα θα είνε δυνατόν να σας είδω. Προσέχετε όμως εις τούτο. Η κακή διάθεσις ύπερισχύει μέσα σας της καλής και μπορεί να κάμει κακόν και πτόν εαυτό σας και στωις άλλους. Εις τας έρωτήματά σας θα άπαντήσω εις τό προσεχές φύλλον.

ΓΑΡΑΕΝΙΑ.— Ένισχύσατε την θέλησιν και την αυτοπεποίθησιν πού σας λείπει, διά να καλύτερώσετε την ζωήν σας πού προμηνύεται άρκετά ταρραχώδης. Η έλλειψις θάρρους θα σας οδηγήσιν πολλές φορές εις άδιέξοδα, από τό όποιον θα έξέλθετε με μειωμένην την ύπόληψιν σας. Η ύγεια σας δέν είνε πολύ σταθερά. Σας άπειλούν κίνδυνοι μακράν και ύποκλων άσθενειών και άτυχημάτων. 'Ισχυρά μίσση θα ταράξουν την ζωήν σας. Γάμος κατόπιν έμπόδιων και άναβολών. Θα

σας ίκανοποιήση όμως άπολύτως, ό δέ σύζυγός σας με την ισχυράν ίδιουσυγκρασίαν του θα γένησιν και τό κενόν της δικής σας ζωής. Οικονομική άνεσις κοινωνική ύπόληψις αλλ' άλλεπάλληλα πλήγματα της μοίρας, οικονομικά και όλικά.

ΠΕΡΙΕΡΙΓΟΝ ΝΕΟΝ.— Η ύγεια σας, χωρίς να είνε σταθερά, δέν παρουσιάζει όμως σοβαρούς κινδύνους. Προσέχετε τας χρόνιους άσθενείας καθώς και εκείνας του νευρικού συστήματος, προς τας όποιας έχετε προδιάθεσιν. Θείας και οικονομική κατάστασις άσταθής. Οικονομικήν άνεσιν θα άποκτήσετε μετά τό 44 έτος της ήλικίας σας. 'Ο γάμος σας θα είνε εύτυχής. Θα έχετε άπογόνους. 'Εάν πρόκειται να γινη κατά τό τρέχον έτος σας συμβουλευθ' ή την 1ην 'Ιανουαρίου ή την 3ην Σεπτεμβρίου. Θα έρθετε προθυμία άφοσιώσεως εις μέρους της συζύγου σας αλλ' ισχυρόν ένωμόν και πείσμα, κάτω από μίαν έπιφάνειν άδιαφορίας και ψυχρότητος. Η ζωή σας θα κυλήση πάντως πολύ άρμονικά. 'Οχι πρός τό παρόν. Θα έχετε νέας άναβολάς και στρεψοδικίας. Να έασιζέσθε, εάν και σεις μπορείτε να είσθε περισσότερο σταθερός εις τας φιλικάς σας. Διότι φοβούμαι ότι συμβαίνει τό έναντιον.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ.— Αι καλλιτεχνικά σας διαθέσεις έρίσκουν έμπόδιον την έλλειψιν πρωτοβουλίας και θάρρους εκ μέρους σας. 'Εάν δέν ισχυροποιήσετε την θέλησιν σας φοβούμαι ότι θα σταδιοδρομήσετε μέτρια και με μεγάλην δυσκολίαν. Σας λείπει τό παλμός. Ζωή ήμερος αλλ' όχι λαμπρά. Μία μεγάλη άναταραχή θα διακόψη την σταδιοδρομίαν σας περί τό μέσον της ζωής σας. Γάμος έξ έρωτός. 'Ηρεμος και χωρίς περιπετείας οικογενειακή ζωή. Θα άποκτήσετε άπογόνους. 'Υγεια σχετικώς καλή. Χρειάζεσθε περισσότερον θάρρος και έντιμότητα διά να προσέδυσετε.

ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ.— Θα δοκιμάσετε εις την ζωήν σας πολλάς θλίψεις και στενοχωρίας. Άλλεπάλληλοι κατατρεγμοί της τύχης. Τας αίσθηματά σας δέν εύδοκίμουν. 'Υγεια έπιφορμής. Πρέπει να την προσέχετε διαρκώς. 'Ο γάμος σας θα συναντήση πλείστα έμπόδια. Δέν θα γίνη πρό τού 27ου έτους της ήλικίας σας. Θα γνωρίσετε όμως την στοργήν και την εύτυχίαν. 'Αλλά την πρώτην δέν θα μπορέσετε να την συγκρατήσετε επί πολύ και αυτό θα όφείλεται σε σας.

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΝ. Κομνηνική.— Προτιμήσατε έλευθερόν επάγγελμα. Δύσκολα θα όποταχθή εις την πειθαρχίαν. Γάμος όχι πλούσιος. Αι πρόδοι σας δέν θα είνε σταθερά. 'Ο γαρκτήρι

σας θα σας κάμη παλλάκις να ανατρέψετε τά καλά άποτελέσματα πού έπιτυγχάνετε. Συγχάι έναλλάγαι της τύχης. Να έασιζέσθε περισσότερον εις τας ίδιόκας σας δυνάμεις. Θα άποκτήσετε έπειτα από καιρόν περιουσίαν αλλά κατόπιν σκληρών άγώνων και μόχθων. Η οικονομική σας καλύτερευσιν θα έπέλθη μετά τό 39ον έτος της ήλικίας σας.

ΜΠΟΕΜ.— 'Αδίκως παραπαυήσατε, διότι σας άπήνησα ήδη. 172.— Η ζωή σας θα κυλήσιν ήμερος και χωρίς σοβαράς περιπετείας. Δυστυχώς η έλλειψις πρωτοβουλίας εκ μέρους σας δέν θα σας έπιτρέψη να σηκείώσετε τας πρόσους τας όποιας όνειρεύεσθε. Πάντως θα καταλάβετε καλήν κοινωνικήν θέσιν και θα άποκτήσετε όλικήν άνεσιν και θα έμάρειαν. Γάμος έξ έρωτός εύτυχής. Οικονομική άρμονία και γαλήνη. Θα άποκτήσετε άπογόνους. Θα τύχετε σοβαρών ύποστηρίξεων, αι όποιαι θα σας βοηθήσουν εις δυσκόλους στιγμάς της ζωής σας. Προσέχετε τας φιλικάς σας αι όποιαι ύπάρχει κίνδυνος να σας οδηγήσουν εις άποτυχία.

ΞΑΝΘΗΝ ΓΟΗΣΙΑΝ. Θεσσαλονίκη.— Η κατοχύρια η όποια παρατηρείται σήμερα εις την ζωήν σας θα άλλαξη άλλα κάπως άργά. Εις τον γάμον σας θα συναντήσετε πολλά έμπόδια. Πάντως θα άποκατασταθήτε και θα ζήσετε εύτυχής. 'Ο γάμος σας θα είνε κατόπιν συνυποκειμένου. 'Από τό πρόσωπον πού περιμένετε δέν θα εύρετε σημαντικήν ύποστήριξιν. Πάντως όμως θα σας άνακουφίσουν άρκετά. Προσέχετε την ύγειαν σας πού σας έπιφυλάσσει ακόμη περιπετείας. Μία νευρική νόσος θα επιδεινώση την κατάστασιν σας. Η οικονομική σας ζωή θα είνε γεμάτη από διχονοίας και έρίδας. Εις την ασθηματικήν σας ζωήν δέν έννοει είσθε καθόλου.

ΠΙΣΚΑΡ. ΠΕΙΡΑΙΑ.— Η ύγεια σας δέν είνε άπολύτως άσφαλής. 'Απειλείσθε από νόσους των όστων και του στήθους. Εις την έργασίαν σας θα προσεδύεσθε αλλά θα χρειασθ' να καταβάλετε σκληρούς άγώνους. Θα συναντήσετε ισχυρά μίσση και μεγάλην διαρκείαν. Αι ύποστηρίξεις έπί των όστων ύπολογίζετε δέν θα είνε σσζοφαι. Θα διαψεύσθε εις πολλές έλπίδας σας. Κοινωνικώς και οικονομικώς θα γνωρίσετε άνοδον και πρόδους. Τό περιβάλλον σας δυσμενές και εχθρικόν.

ΝΕΛΣΩΝΑ, Θεσσαλονίκη.— Θα προτιμήσετε την Πέμπτην. Θα άποκτήσετε άρκετά χρήματα και πτωτικήν περιουσίαν. Μη διάζε

ΡÉTROLE HAHN

Σταματᾶ τήν πιῶ. διν τῶν μαλλιών.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΝΙΚΟΛΕΑ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ

Η μέθοδος της κυρίας Β. Νικολέα, διπλωματούχου της μεγαλύτερας σχολής των Παρισίων Pigier, είνε η μόνη εν'Ελλάδι, ήτις με μόνον 30 μαθήματα έπιτυγχάνει την τέλειαν εκμάθησιν της κοπτικής, με ειδικόν δέ σύστημα τελειοποιεί τας άρχαίους εις την ραπτικήν.

Πλήρες οικότροφειον υπό άσχηπράν οικογενειακήν έπίθελησιν.

Πολύονται ειδικά πατρόν. Δεχόμεθα όφάματα πρός ραφήν. Πληροφορία: 'Αγίου Μάρκου 18 2ος όροφος τηλ. 32-620

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Εωρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, HOUBOIGAN, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «KIOY-NOYK», τό «ETERNEL PRINTEMPS», τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Έπίσης η κολώνια «ATHENIA», η βασιλίσσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του

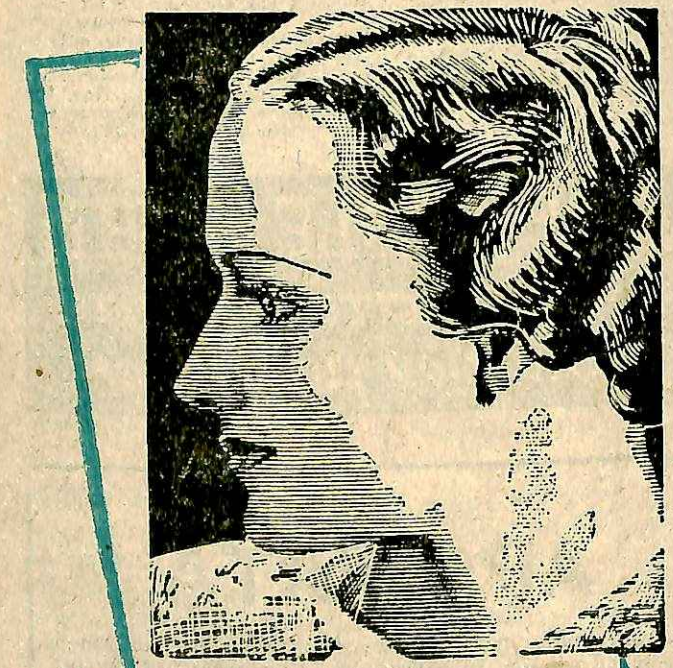
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τό Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγω άνοικοδομήσεως, μεταφέρθη προσωρινώς παραπλεύρως του, επί της πλατείας Όμονοίας.

σε όμως. Η περιουσία αυτή θα προέρχεται πιθανόν από προίκα. Η σταδιοδρομία σας καλή, αλλά η ζωή σας θα είναι τεταραγμένη και γεμάτη από πάθη και μιση. ΜΙΚΡΗΝ ΠΑΙΔΟΥΛΑΝ. Θεσσαλονίκη. — Τυχερή ημέρα της εβδομάδας η Τετάρτη. Θα γνωρίσετε μίαν ήμεραν και σταθεράν ευτυχίαν. Γάμος έξ έρωτος πολύ ευτυχής. Υγεία καλή. Θα αποκτήσετε απογόνους. Ύλική εύμηνος. Καλή κοινωνική θέσις και υπόληψις. Καταπολεμήστε την στενόχωρον και πάντοτε αδικαιολογητως μελαγχολικήν διάθεσιν σας. Η διάθεσις αυτή θα σας οδηγήσῃ πολλές φορές να τερματίσετε την ζωήν σας, χωρίς άλλωστε σοβαρούς λόγους. Πάντως, εν γενικαίς γραμμαίς, η ζωή σας θα εινε πολύ ικανοποιητική. ΕΝΦΟΡΤΥΝΕ. — Καταλαβαίνω όλην την λύτην και την απελπισίαν σας από την ζωήν. Δεν επιτρέχετε καθόλου ευτυχίαν ως επίμαρκα και θα υποστήτε πολλές ταλαιπωρίας ακόμη. Η υγεία σας επιφορμής. Κίνδυνος άτυχημάτων και βίαιου θανάτου. Η κοινωνική σας υπόληψις και η άπομνη θα δοκιμασθῇ πολλές φορές. Οικονομικῶς θα θρασύνετε να γνωρίσετε την άνεσιν και τὸν πλοῦτον. Σκληρά πένθη θα πικράνουν την ζωήν σας. Ο γάμος σας δύσκολος και όχι απολύτως ευτυχής. Ευχαρίστως θα σας βοηθήσω να καλύτερεύετε την τύχην σας. Ζήτηστε μου ὅτι άλλο θέλετε και θα σας ἀπαντήσω πρόθυμος. ΑΠΗΛΠΙ ΣΜΕΝΗΝ 1939. — Έάν σας εινε δυνατόν πληροφορησέτε με διά την ήμερομηνίαν γεννήσεως του φίλου σας. Έάν δεν μπορείτε δώστε μου πλήρη περιγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν του (πρόσωπον, ἀνάστημα, ὡς κλπ.) και θα σας ἀπαντήσω. ΒΕΡΝΑΡΔΟΝ. — Ξάνθη. — Είθε μικρόψυχος και άτολμος εις την ζωήν. Αυτό θα σας δυσχεράνῃ πολύ. Σας συγκινούν αἱ μυστηριώδεις υποθέσεις και οἱ επικίνδυνον συνδυασμοί. Η ζωή σας θα εινε τασοχώδης. Υγεία επιφορμής. Οικονομική άνεσις κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν. Μισθ και ἐχθρότητες πάντοτε εἶδους. Δεν προκαλείτε την συμπάθειαν. Η αίσθηματική σας ζωή όχι πολύ ευτυχής. Προσέχετε να διαφυλάξετε την υπόληψιν σας από πολλές περιπέτειας. Είς τὸ ὑπὸ ληλικόν στάδιον προσοδεύετε περισσότερον παρὰ εἰς τὸ ελεύθερον ἐπαγγέλμα. Δεν σας συνιστῶ γάμον. Τούλάχιστον προς τὸ παρόν.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ο Δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα ἀπαντήσῃ με την σειρά στα ὑποτάκτωρ κειμήλια γράμματα: "Αναγνώστης Ν. Γ., Θεμιστοκλής Α., Ἑλληνίδα, Μαρία-Αννα Γερμανίδα, Κυκλάμενο 13. Φρέκα Άρης Α. Μ. Μία απόκληρος της Μοίρας, Ρία-Ρία-Ρί Πειραιά, Λαέρτης Βάλ. Ίκαρος 13 Πειραιά, Α. Β. Γ. Ἀθήναι, Φάριλ Κέρκυρα, Ντόλλυ Ἀθηναι, Φ. Β. Κ. Δυστυχισμένη ὁ παρῶν.

Σας κυττάζει ποτέ ένας άνδρας δυο φορές;

Τὸ νὰ ἔλκη και νὰ συγκροτῇ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς δελκτικῆς ἐπιδερμίδος. Νεανικὸ δερμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκέδες, θελούδινο, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ. Αἱ ἐκφράσεις, θαυμασμοῦ και συχαρητηρίων ποῦ ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της καθὼς και ἡ πολυετής πείρα τῶν κατασκευαστῶν της, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ. ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΑΣ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θα ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολογὸν» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει να πενιέχουν σαφῆ και συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐάν ἡ συμβουλή ζητῆται δι' ὅλην πρόσωπον και όχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραίτητως να περιέχεται και ἓνα ἀπόκοιμα ἐπιστολῆς ἡ σημειώματός του. Προσέχετε όμως: Ὅταν καθήυετε να γράψετε, προσπαθήστε να εἰσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδεύετε να μιμηθῆτε αὐτὸν ἡ ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θα σας βλάψῃ χωρίς να σας ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημείον αὐτὸ εἶναι κεφαλαῖωδες. Ἀπαραίτητως ἐπίσης πρέπει να περιέχεται ἐπὶ ἐπιστολῇ σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε να σας ἀπαντήσωμε. Ἐκάστη ἐπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και ἀπὸ πέντα δραχ. εἰς γραμματοσήμα, δι' ἐκαστήν ἀπάντησιν.

Θ. Ν. Κ. — Δεν πρέπει να ἀπελπίσθε, διότι ἡ ζωή θα σας χαμογελάσῃ ἀργότερα. Δεν θα εἶνε ὅμως ἀπολύτως ἥμερος. Θα δοκιμάσετε πολλές περιπέτειας και ἐναντιότητες τῆς τύχης. Ὁ γάμος σας θα εἶνε δυσχερής. Πολλοὶ οικονομικοὶ ἐρῶδες και διχόνοιοι θα ταράξουν τὴν συζυγίαν σας. Ἡ οικονομική σας κατάσταση θα εἶνε ἀσταθής. Πάντως ὅμως δεν θα γνωρίσετε σοβαρὰς δυσχερείας. Η αίσθηματική σας ζωή όχι πολύ ευτυχής. Σας συνιστῶ να θέσετε ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν εὐκρινείαν τοῦ φίλου σας. Αἱ πράξεις του στεροῦνται αὐθοψιτισμοῦ και αὐτὸ εἶναι κακὸν σημεῖον. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δεν τολμοῦν ἄλλα ποὺ ζεῖουν να ἐπαφελοῦνται τῶν περιστάσεων.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ Α. — Η ζωή σας θα εἶνε ἀσταθής και ἀήσυχος ἀλλ' όχι δυστυχής. Αἱ σημερινὰ δυσχερείαι θα περάσουν. Εἰς τὴν αἰσθηματικήν σας ζωήν δεν θα εἰσθε πολύ ευτυχής. Θα δοκιμάσετε πολλὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ κάπως ἐπιπόλαια και χωρίς μεγάλην διάρκειαν. Βλέπω πιθανότητα και δευτέρου γάμου σὲ

σας, πάντως μετὰ τὸ 33ον ετος τῆς ἡλικίας σας. Θα ἐργασθῆτε ἀλλὰ όχι κατὰ τρόπον μόνιμον και όχι πολύ ἐπιφορμῶς. Ὁ μὴν Ἰούλιος σας ἐπιφορμάσει δυσχερείας ἐκπληξείας. Μὴν ἐκπληκτῆς εἰς τὰς υποσχέσεις ποὺ σας δίδουν. Τὰ αἰσθήματα τοῦ φίλου σας όχι σταθερά. Πάντως αἱ σχέσεις αὐταὶ δεν πρόκειται να καταλήξουν εἰς γάμον.

Ν. Σ. Β. Τρίλυρον. — 1) Εὐέξαστος, ἀλλ' ἀκατάστατος και ἐπιπόλαιος. Ἐχετε καλὰς διαθέσεις, ἀλλὰ δεν πραγματοποιεῖτε τὰς σκέψεις και τὰς ἀποφάσεις σας. 2) Όχι. 3) Δεν θα πραγματοποιηθῇ αὐτὸ ὁ γάμος. 4) Θα θρασύνῃ πολύ. Πρὸς τὸ παρόν δεν ὑπάρχει καμμία περίπτωση. 5) Η χρηματική εὐμηνία δεν θα στέψῃ πρὸς τὸ παρόν τὰς προσπαθείας. Βραδύτερον θα ἀποκτήσετε ὀλίγα χρήματα. 6) Τὸ περιβάλλον σας δεν εὐνοεῖ τὰς προσπάθειάς σας. 7) Προτιμήστε ἀπαληλικὴν θέσιν. Μὴν σκέπτεσθε πρὸς τὸ παρόν τὸν γάμον.

ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΚΟΡΙΚ. — Ὁ φίλος σας εἶνε καλὸς και συμπαιγνικός χαρακτήρ. Ἀλλὰ μελαγχολικός και χωρίς μεγάλην πρωτο-

Μ. Π. ΣΚΛΑΒΟΣ
ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, 16—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.067
ΑΘΗΝΑΙ
ΕΙΔΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΙ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ — ΚΟΜΨΟΤΕ-
ΧΗΝΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡΓΥΡΑ, ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ
ΣΕΡΒΙΣ ΤΖΙΓΟΥ, ΚΑΦΕ, ΦΑΓΗΤΟΥ
Τὰ ωραιότερα δῶρα διὰ γάμους

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
Παντός τύπου και εἰς τιμὰς ἐξαιρετικὰς θα εὑρετε εἰς τὸ κατάστημα Ἀδελφ. Π. Φίλη. Ἐπίσης ὅλα τὰ ὀρειχάλκινα εἶδη εἰς ποικιλίαν σχεδίων.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Πειραιῶς και Γερανίου 30.— Τηλέφωνον 55.283

δουλίαν. Θα ζήσετε πολὺ καλὰ και τὸν μολοντὸν σῆς θα τὸν πικράνετε πολλὰς φορές με τὸν δύστορον χαρακτήρα σας. Η ζωή σας μαζί του θα εἶνε ἀρκετὰ ἡρεμὴ. Θα ἔχετε ἐπίσης μίαν διαρκὴ ὀλίγην εὐμηνίαν. Ἐάν ζητήτε τὴν συμβουλήν μου, σας συνιστῶ να κάμετε αὐτὸν τὸν γάμον.

Ι. Φ. Α. — Ἀδίκως παραπονείσθε, διότι σας ἔχω ἀπαντήσῃ εἰς τὸ φύλλον 35.

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ. — Χαρακτήρ δύστορος και όχι πολὺ εὐκρινής. Ἄτολμος και στρεψόδικος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δεν μπορεί να ἐξῇ εὐγενικὰ αἰσθήματα. Δεν σας συνιστῶ να συνάψετε σχέσεις μαζί του. Σῆς εἰσθε φυσικὸς αἰσθηματικὸς, ἀλλὰ συγχρόνως μελαγχολικός και ἀνευρόστροφος. Τὰ αἰσθηματικά σας εἶνε ὅμως λιγὰ καὶ ἐπιπόλαια και ἀσταθῆ. Εἰς τὴν ζωήν σας εἰσθε ἀρκετὰ ἀκατάστατος. Στενοχωρεῖσθε και κλαίτε πολὺ ὀκλύα και ἡ ἐλλείψις στοργῆς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων σας κάνει να πικραίνεσθε. Σας λείπει ἡ ἀναγκαία φιλαρέσκεια— και αὐτὴ εἶναι κακὸν— ἐνῶ ἀντιθέτως εἰσθε ζηλότυπος και μεμψιμοίρος.

ΑΚΡΙΤΑΝ Σιδιρόκαστρον. — Εἰσθε χαρακτήρ ἥμερος και τακτικός χωρίς ἐξάρσεις και χωρίς μεγάλου θάρρους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς. Φιλόκενος, όχι πάντοτε ὁμῶς. Ἐρκετὰ ἐνῶσις. Ἀποκρίνετε τὰς πραγματικὰς σας σκέψεις ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αἰσθηματικῶς όχι θερμὸς. Δεν θα εὐτυχῆσθε εἰς τὸν ἔρωτα. Στὴ ζωή θα γνωρίσετε μίαν ἡρεμὴν εὐτυχίαν. Βλέπω όμως γιὰ σας πολλὰ ἐμπόδια τῆς ἀρχῇ ποὺ θα σας φέρουν σὲ ἀπογοήτευσι. Διαλέξετε ἓνα ἐπαγγέλμα με ἐξοφελισμένους ἀποδοχάς, γιατί δεν βλέπω σὲ σας οὕτε τὴν τάλην, οὕτε τὴν ἐπιχειρηματικότητά.

ΧΑΜΕΝΗΝ ΧΑΡΑΝ. — Χαρακτήρ δύστορος, μεμψιμοίρος και πολὺ ζηλότυπος. Ἐχετε τὸ πάθος ἀλλ' όχι και τὴν δύναμιν τῆς ἐκδικήσεως. Η θέλησις σας σας ἐγκαταλείπει συχνὰ και πεφτετε τότε σὲ μελαγχολία και λύπη. Ἐρωτικῶς θα δοκιμάσετε πικρίας. Ζητᾶτε περισσότερα ἀπὸ ὅσα μποροῦν να σας δώσουν και εἰς ἄλλον δεν ἔχετε τὴν ἀπαιτούμενην θερμὴν. Ὁ γάμος σας θα θρασύνῃ. Τὸ συμφέρον θα ὑπερισχύσῃ, ἀλλὰ δεν θα λείπῃ τελείως τὸ αἶσθημα. Οικονομικῶς άνεσις, ἀλλ' όχι πλοῦτος. Η ζωή σας ἀρκετὰ καλὴ, ἀλλὰ με τὸν χαρακτήρα σας θα τὴν διλητηριάξετε πολλὰς φορές. Προσέχετε τὰ νεῦρα σας.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΝ 13. — Σας ἀπῆλπισα ἦδη. ΘΕΛΜΗΝ. Πύργον. — Χαρακτήρ ἐνθουσιώδης, ἀρκετὰ ὀρμητικός με ἀρκετὴν δόσιν ρωμαντισμοῦ. Ἄλλ' εὐθὺς κατὰ βάθος. Ἀρκετὰ φιλαρέσκος και ἐπιδεικτικός. Αἰσθήματα θερμά, ἀλλ' όχι ἀπολύτως σταθερά. Γάμος ἐξ ἔρωτος σχετικῶς πλοῦσιος. Θα γνωρίσετε τὴν εὐτυχίαν και τὴν χαράν. Όχι πρὸς τὴν παρελθούσαν πενταετίαν ἀπὸ σήμερον. Εἰς τὰ αἰσθήματα σας ὁμῶς δεν θα ὀρῆτε πλήρη ἀνταπόκρισιν. Θα ἔχετε πολλὰς σχέσεις. Σημ. 1. Χαρακτήρ στενόχωρος και δύστορος. Πολὺ ζηλότυπος. Μεγάλος ἐγωκεντρισμός. Φύσις ψυχρὰ και ἀδιάφορος. Αἰσθήματα περιωρισμένα. Ἐλλείψις φαντασίας. Σημ. 2. Χαρακτήρ άτολμος διατακτικός, ὑποκριτικός. Αἰσθήματα ἐπιπόλαια και ἀσυνάρτητα. Ψυχική διάθεσις μεταβαλλομένη εἰς κάθε στιγμήν.

ΜΑΡΙΝΑΝ Κ. Μυτιλήνην. — Χαρακτήρ ἀρκετὰ ἥμερος και αἰσθηματικός, χωρίς ὅμως μεγάλην θερμὴν. Δυσκολεύεσθε και σῆς πολλὰς φορές να ξεχωρίσετε τὰ αἰσθήματά σας. Η διάθεσις σας ἀλλάζει συχνὰ και χωρίς λόγον. Θα ἀπατηθῆτε εἰς τὸν ἔρωτα ὅλῃα δεν θα υποφέρετε πολὺ. Ὁ γάμος σας θα εἶνε κατόπιν συν-οικεσίου, κάπως ἀργὰ ὁμῶς. Θα σας φέρῃ ἀρκετὴν εὐτυχίαν. Τὸ ταῖδι δεν πρόκειται να φέρῃ σι-μυτικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν σας. Μὴν βιάζεσθε να τὸ κάμετε.

ΕΛΛΗΝΙΔΑ. — Ἐχετε μόνον 8 νεῖρα και ὠραίες ἐξάρσεις, ἀλλ' όχι δύναμιν και ἀποφασιστικότητά. Χαρακτήρ πολὺ περιεργός. Διαθέσις μεταβλητομένη συχνὰ. Ἐλλείψις σταθερότητος και τάδεως. Στενοχωρὸς και συχνὰ μελαγχολική. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Ὁχι συντομος. Θα ἀγαπηθῆτε ἀρκετὰ. Τὸ σημερινὸν σας αἰσθηματὸν δεν θα καταλήξῃ εἰς τίποτε. Ταῖδια χωρίς σημασίαν. Οἰκονομικῶς εὐτυχία. Ἐνα αἰσθηματὸν πρὸ τοῦ γάμου σας θα σας φέρῃ εἰς μεγάλο ἀδιέξοδον. Κινεῖτε τὴν προσοχὴν με τὸν κάποιον ἀνιγματοῦν χαρακτήρα σας.

ΜΑΡΦΑΡΙΤΑΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ. — Χαρακτήρ δύστορος, σκληρός, ἐπιμονος. Ἐχετε μίαν περιεργὴν δίψαν κατακτήσεως και κυριαρχίας. Ψυχική διάθεσις σκοτεινὴ και χαώδης. Ὁ γάμος σας θα συναντήσῃ πολλὰς δυσχερείας ἀκόμη. Τελικῶς ὁμῶς θα νίῃ. Η ἀγάπη τοῦ φίλου σας εἶναι πολὺ μειωθῇ τελευταίως παρ' ὅλον ὅτι σας διαβεβαιώνει περὶ τὸ ἐναντίον. Συχνὰ σκληρὰ μαζί του. Θα περιπλανηθῆτε εἰς περιέργους υποθέσεις και θα κινδυνεύετε να χάσετε τὴν υπόληψιν σας. Σας ἀρέσει να ἐκδίδεσθε εἰς τὸν ἔρωτα. Σας ἐλκύει ἀκόμα κάθε τι ποὺ εἶναι σχεσίον με τὸν θάνατον. Πάντως βλέπω πολλὰς περιέργους και ἀνωμαλίας διαθέσεις σὲ σας. Αἱ ἱκανότητες σας ὡς μόνιμον προέρονται ἀπ' αὐτὴν τὴν διαθέσιν σας. Πάντως ἐν δίκυτερος εἶναι ὁ δόκτωρ Κάμα.

ΣΠΑΝΙΟΛΑΝ Μ. Π. — Γάμος εὐκόλος και σύντομος. Θα ἀποκτήσετε ἀπογόνους. Θα ζήσετε εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἡ οἰκονομικὴ σας ζωή θα ταράσσεται συχνὰ ἀπὸ ἐρίδας και διχονοίας. Μισθ και πάθη. Τὸ σημερινὸν αἶσθημα δεν θα καταλήξῃ εἰς γάμον. Θα δοκιμάσετε πολλὰ ὄλῃα. Η ὁικονομικὴ σας κατάσταση θα ἐλπιωθῇ όχι ὁμῶς σύντομα. Πρόδοι μέτρια. Θα συναντήσετε ἰσχυρὰς ὑποστηρίξεις. Η δύστορία τοῦ χαρακτήρος σας θα σας οδηγήσῃ εἰς ἀπογοητεύσεις και ἀποτυχίας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ. — Η ἀσθένειά σας θα λαθῇ χωρίς να σας ἀφήσῃ ἀξιοσημείωτα ἱχνη. Η ἱσσις ὁμῶς θα εἶνε πολὺ δύσκολη και θρασυία και πρέπει να ἔχετε ὑπομονήν. Δεν θα μπορέσετε να ἀποπερατώσετε τὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς σας, ἀλλὰ δεν πρέπει να στενοχωρησθε δι' αὐτὸ. Η χρηματική σας κατάσταση δεν παρουσιάζει καλὸν τέρμασιν. Μάλλον μίαν παροδικὴν ἐπιδείνωσιν. Θα πανδρευθῆτε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια. Μὴν τὸ σκεπτεσθε πρὸς τὸ παρόν. Ταῖδια όχι. Δεν βλέπω περιπτώσιν ἐργασίας. Θα δοκιμάσετε πολλὰ αἰσθήματα, γιατί δίνετε πολὺ ὀκλύα τὴν καρδίαν σας. Εἰσθε ὀρμητικὴ φύσις, ἀλλ' ἡ ἀσθένειά σας θα περιορίσῃ πολὺ τὴν ὀρμὴν σας. Διατρέχετε κινδύνους ἀτυχημάτων. Ἰδίως ἐκ πτώσεως. Δεν διατρέχετε κινδύνον να ἐκθέσετε τὴν υπόληψιν σας.

ΛΑΚΗΣΤΙΝ. — Προσέχετε πρὸ πάντοτε τὴν ὑγείαν σας ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιφορμῆς. Ὁ ὀργανισμός σας εἶναι λεπτός και ὑπόκεισθε εἰς πολλὰς προσβολὰς. ἱσσις σας εἶναι ζήτηρια χροῶν. Πάντως ἡ κατάσταση σας θα εἶναι νη βελτιωμένη συνεχῶς. Εἰσθε φύσις ὀνειροπόλος και ρωμαντική. Χωρὶς θάρρος και πρωτοβουλίαν. Πρὸς τὸ παρόν καμμία καλύτερεσις τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ἀργότερα θα ἀποκτήσετε χρήματα, ἀλλὰ ὀλίγα. Ὁ γάμος σας θα θρασύνῃ πολὺ. Μὴν βιάζεσθε. Θα ἀγαπηθῆτε ὁμῶς ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας και θα ζήσετε εὐτυχίαν.

ΡΟΖΕΤΑΝ Κ. — Εἰσθε χαρακτήρ ἀτόλμος και πολὺ συγκρατημένος. Δυσκολεύεσθε πολὺ να ἐκδηλωθῆτε και φθερετε τὸν ἑαυτὸν σας με λύπες και στενοχωρίας χωρίς λόγο. Η ἀτομικία σας αὐτὴ δεν προμηνηνέται τίποτε καλόν. Θα παραμένετε ἀναγκαστικῶς στὸ περιβάριον και θα γνωρίζετε διαρκῶς ἀποτυχίας.

κεῖ ποὺ ὄλῃοι ἐπιτυχάνουν με τόσην ἐκκολίαν. Φροντίστε να διαρθρώσετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σας. Η αἰσθηματική σας ζωή παρουσάζεται χωρίς ἐνδιαφέρον. Η καρδιά σας εἶναι πολὺ ψυχρὴ κατὰ βάθος. Θα δοκιμάσετε ὁμῶς πολλὰ ἐπιπόλαια και παροδικὰ αἰσθήματα. Θα πανδρευθῆτε ἀπὸ ζωή θα εἶναι πολὺ ευτυχής, μολοντὶ δεν θα μπορέσετε να ἀφωσιωθῆτε ἀπολύτως οὕτε στὸν ἔρωτα οὕτε στὰ παιδιὰ σας.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΝ. Ἀμφοχόστον Κύπρου. — Εἰσθε θερμὴ και ὀρμητική, ἀλλ' ἐπιλόαιος και ἀκατάστατος. Ποτὲ δεν ἀφωσιώνεσθε με ζέσιν εἰς ἓνα πράγμα. Σας λείπει ἡ ὑπομονὴ και ἡ σταθερά θέλησις πολὺ πραγματοποιεῖ πολλὰ σχέδια ὄλῃα μικρὰ δραστηριότητος. Ὁδύνη και ταχύτης ἀντιλήψεως. Ἰδέαι χωρίς εἰρμόν. Η ζωή σας γενικὰ εἶναι χωρίς ρυθμόν. Η τύχη σας παρέχει πολλὰς ἐυκαιρίας. Φροντήστε να ἐπωφεληθῆτε. Δημιουργεῖτε εὐχάριστον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δεν μπορεῖτε να καλύτερίσετε μονίμως και σταθερὰς σχέσεις. Εἰς τὰς σχέσεις σας αὐτὰς τὸ συμφέρον και ὁ ὑπολογισμός ὑπερβαίνουν τοῦ αἰσθηματὸς. Στερεῖσθε αὐτορρητισμοῦ και ἐλλεικρινείας και αὐτὸ γίνετα ἀντιλήπτων ἀπὸ τοὺς φίλους σας.

Αἰσθηματικὴ ζωὴ πτωχὴ και χωρίς μεγάλων σημασίαν. Θα προσδεσθε, ἀλλ' όχι κατὰ τρόπον σταθερόν.

ΝΥΚΤΕΡΙΔΑ 3. — Χαρακτήρ θερμὸς και τυροφόρος. Ἰκανότης στοργῆς και ἀφωσιώσεως. Ἐγώστικα διαθέσεις. Βιαιότης αἰσθημάτων. Θα πανδρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια. Ἐν τῷ μεταξύ θα γνωρίσετε πολλὰ αἰσθήματα, όχι ὁμῶς μεγάλων σημασίας. Εἰς τὸν γάμον σας θα εἰσθε ἀρκετὰ εὐτυχής. Χρήματα μέτρια. Ζωὴ μάλλον ἥμερος. Περιορίστε τὴν ζηλοτυπίαν σας. Δεν εἰσθε ἱκανὴ να διατηρήσετε τίς συμπάθειες ποὺ προκαλεῖτε.

ΑΙΖΑΝ, Καβάλλον. — Εἰσθε χαρακτήρ δύστορος, ζηλότυπος, και όχι πάντοτε εὐκρινής. Τὰ αἰσθήματά σας τὰ διακρίνει μία διαίτησις ἡ ὁποία ὁμῶς εἶναι παροδική. Κατὰ βάθος εἰσθε ἀτόλμος και δειλὸς χαρακτήρ. Πολὺ νευρική. Ἀργότερα θα υποφέρετε ἀπὸ τὴν νευρικότητά σας. Αἱ σχέσεις με τὰς φίλας σας δεν εἶναι ἀρμονικαί. Θα πανδρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα εἰς νεαράν ἡλικίαν. Δεν θα εἶναι ὁμῶς αὐτὸ τὸ μοναδικὸν σας αἶσθημα. Χρήματα ἀρκετὰ ἀλλ' όχι ἀμέσους. Συχνὰ μετακινήσεις. Η ζωή σας ἐπιφορμῶς.

**Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος
μπορεῖ νὰ σας κάμῃ νὰ φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλύτερα**

Ἐνῶ ἓνα χρώμα πούδρας μπορεῖ νὰ σας κάμῃ νὰ φαίνεσθε νεὰ και νὰ σὲ λῆξῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μετὰ ἀπερίγραπτον ἀραιότητά, μίαν ἄλλη μπορεῖ νὰ σας κάμῃ νὰ μοιάζετε σάνθηρά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαγχρόνῃ δεν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μίαν πούδραν διὰ μελαγχροινῆς ἡ ρασὲλ σκούρα ἔάν πάλι εἰσθε ξανθὰ τίποτε δεν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασὲλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρώμα ὅπου σας πηγαινέι καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε εἰς τὸ πρόσωπόν σας, ἔξ' διαφόρων χρωματισμῶν και νὰ δῆτε ποῖο εἶναι πηγαινέι καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ θρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πονδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδραν νὰ κρατᾷ ἀρκετὰ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί

ἓνα κουταλάκι τοῦ καφέ mousse de creme. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν f mousse de creme, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβὴς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀντοχὴν και με πούδρα ἐκτάνην. Δεν σχηματίζει οὕτε κηλίδας, οὕτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος και μίαν ἀπλή χρησιμοποίησιν θα σας δώσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλὸτερον και γοητευτικότερον χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδραν Τοκαλόν. Η ἀπόχρωσις ἐλέγχεται διὰ βοηθεῖα τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὁπερ ἀποκλείει οὐδὲν λάθος, κίως λεπτὴν, ἀεροποιημέ-

σει πολλές περιπέτειες. Δεν πεί-
ποτε εύχαριςτος.

ΚΑΙΤΗΝ. — Μπορείτε να έχε-
τε εμπιστοσύνην εις τον φίλον
σας. Είναι ειλικρινής εις τα αι-
σθήματά του και η αγάπη του
είναι βαθιά και πραγματική.
Βρίσκεται δίωκε ακόμη στα συν-
νεφα και είναι λιγάκι έξω από
την πραγματικότητα. Φύσις όνει-
ροπόλος και αισθηματική. Το
αίσθημά του θα διαρκέσει πολλόν
καιρό. Στη ζωή του θα σταδιο-
δρομήσει καλά δεν θα σημειώ-
ση όμως αρκετάς προόδους, γι-
ατί είναι φύσις ήρεμος και χω-
ρίς μεγάλην όρμη. Το αίσθημα
της τάξεως σε όλα είναι βαθιά
ριζωμένο μέσα του. Από τον
άνθρωπο αυτό μπορείτε να περι-
μένετε ωραίες εξάσεις, άλλ' ό-
χι σημαντικήν δράση. Χαρακτήρ
τρυφερός και γεμάτος σιγαλήν.

ΜΥΡΩΜΕΝΗΝ ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ. —
Χαρακτήρ επιπόλαιος και επιφα-
νειακός. Όχι μεγάλην σταθερό-
τητα αισθημάτων. Όρμητικός και
έλαστος, αλλά με έναλλαγές ά-
δρανεύσεως και νοσηρότητας. Προ-
σπάθειαι άσυνάρτητοι και χωρίς
συνέχειαν. Εύθυμος τύπος. Ζωή
άτακτος και γεμάτη από αντιθέ-
σεις. Ερωτική διάθεσις πρόθυ-
μος, άλλ' αίσθημα χωρίς βά-
θος. Θα προδεύση εις την ζωήν
και θα άποκτήση χρήματα. Εί-
ναι από τους ανθρώπους που κα-
ταφέρνουν να ζούν καλά χωρίς
να κάνουν τίποτε το αξιόλογο
και το σοβαρό.

ΧΡΥΣΗΝ ΕΛΠΙΔΑ. — Φύσις
αισθηματική και τρυφερά. Καλ-
λιτεχνικά διαθέσεις. Μεγάλη φι-
λαρέσκεια και φιλοκαλία. Έν-
θουσιασμοί που περνούν όμως
πολύ γρήγορα. Αισιόδοξος αντι-
μετώπιση της ζωής. Αισθήματα
πολλά αλλά παροδικά. Θα αγα-

πήσετε πολύ αργότερα και θα ά-
γαπήσετε. Η ζωή θα σας δώση
πολλές ευκαιρίες για να διακρι-
θήτε και να ικανοποιήσετε τα ό-
νειρα και τους πόθους σας. Γά-
μος εξ έρωτος εύτυχος. Μία έ-
ρωτική άπογοήτευσις θα σας έυ-
θισή εις μεγάλην άπελπισίαν, άλλ
λό για πολύ λίγο διάστημα.

ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΡΑΝ. — Χα-
ρακτήρ δύστροπος και χωρίς
τόλμην. Κρυψίνους. Διάθεσις ύ-
πολογιστική, ακόμη και εις τον
έρωτα. Φυσική άδελειότητα. Ήλιο-
τυπία μεμφίμοιρος διαθέσις.
Στενοχωρείσθε και πικραίνεσθε
πολύ εύκολα. Εις τα αισθήματά
σας θα έχετε πολλές προεπιθέ-
σεις και θα δυσκολευθήτε να πείσετε
τους άλλους εις την αγάπην σας.
Αυτό θα σας κάνει να υποφέρε-
τε. Θα δοκιμάσετε πολλές έρω-
τικές περιπέτειας, άρκεται από
τάς όποιους θα διακοπούν άποτο-
μώς, χωρίς όμως να σας προε-
βήσουν μεγάλην λύπην. Γάμος
εξ έρωτος, εις τον όποιον όμως
η συναισθησις του συμφέροντος
θα υπερισχύη. Προσεύξτε τα ά-
τοπία, εις τα όποια είναι
πολύ εύκολο να παραινηθήτε.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ. — Ό χα-
ρακτήρ σας έχει μερικώς όμοιότη-
τας με την καρδιοκλεφτράν, όχι
όμως πολλές. Δεν αντιδράτε κα-
θόλου εις την ζωήν, άλλ' αφήνε-
σθε να παρασυρθετε πάντοτε απ'
αυτήν. Θέλησις πολύ έξησθη-
μένη. Εύαισθησία και νευρικός-
της. Μελαγχολική και καώδης διάθε-
σις. Δεν πρέπει να έκπληγείτε
αν σας πώ ότι τα αισθήματά
σας είναι επιπόλαια και παροδι-
κά. Ζητάτε παντού την αγάπην,
άλλα δεν μπορείτε να ικανοποι-
ηθήτε με τίποτε. Θα πονέσετε
πολύ εις την ζωήν σας. Η άπο-
κατάστασις θα σας δώση την ή-

ρεμάν και την γαλήνην.
ΕΛΗΝ. — Φύσις στενοχώρος
και χωρίς τόλμην. Λεπτολογείτε
τα πάντα και χάνεσθε εις τις λε-
πτομέρειας. Γκρινιάζετε με όλους
και με όλα. Η σκέψις του συμ-
φέροντος δεν σας, έγκαταλείπει
ποτέ. Τα αισθήματά σας δειλά
και σαν φοβισμένα. Ήλιότυπος
και μνηστικός διαθέσις. Θα ά-
γαπήσετε, άλλ' η αγάπη η δι-
κή σας θα είναι πολύ συγκρατη-
μένη. Δεν έχετε πολλές στενοχω-
ρίας εις την ζωήν. Άποκατάστα-
σις δύσκολος.

ΔΡΙΣΝΑ. — Θα πρότιμους
να είχα μια έπιστολήν της γραμ-
μένην άγγλιστί. Όπωσδήποτε
σας άπαντώ. Μεγάλη έρωτική
διάθεσις, άλλα κάπως ιδιόρρυθ-
μος. Ό έρωτισμός και η φιλα-
τία δύσκολο θα όποταχθή στις
άπαιτήσεις της ζωής. Ήλιότυ-
πος και εκδικητική. Αισθήματα
θερμά, άλλ' όχι σταθερά. Δεν
βλέπω προς το παρόν περίπτω-
σιν γάμου. Μα τον δικό σας χα-
ρακτήρα βλέπω πολλές αντιθέ-
σεις. Άλλωστε και το δικό σας
αίσθημα δεν είναι πολύ βαθύ.
Δεν είναι αλήθεια αυτό; Αι σχέ-
σεις σας δεν είναι άπολύτως άρ-
μονικά, πάντως δε είμαι θεοαία
ότι δεν σας ικανοποιούν έντελώς
και πολλές φορές σας δίνουν ένα
αίσθημα κοπώσεως. Στελτε μου,
αν μπορείτε, μια έπιστολή της
γραιμμένη άγγλικά.

ΚΑΝΑΡΙΝΙ. — Πολύ φαντα-
σία και όνειρα άσυμβίβαστα προς
την πραγματικότητα. Τα αισθή-
ματά σας παρ' ό τι είσθε θε-
οαία περί του ένοπίου είναι
επιπόλαια και δεν έχουν μεγάλο
βάθος. Σας άρέσει περισσότερο
να φλερτάρετε και η ματαιόδο-
ξία σας ικανοποιείται όταν οι άλ-
λοι σας εκφράζουν τον θαυμα-
σμόν και την αγάπην των. Προ-
σεύξτε, διότι είναι πολύ πιθανόν
να έκτεθήτε εις έπικινδύνους πε-
ριπετίας. Προκαλείτε εύκολα την
συμπάθειαν με τον συνσταλμέ-
νον και ντροπαλόν χαρακτήρα
σας. Θα έχετε πολλές σχέσεις
εις την ζωήν σας όχι όμως πολύ
σοβαρές. Τελικώς θα συνάψτε
ένα από πάσης άπόψεως εύτυ-
χη γάμον. Ζωή χωρίς σοβαράς
και άξιοσημείωτους περιπέτειας.
Ήλικί, άνεσις. Ό γάμος σας
έρωδύνει προς το παρόν. Σας συ-
νιστώ να είσθε περισσότερο επι-
φυλακτική. Θα αγαπήσετε πολύ,
μην διάζεσθε λοιπόν, αφού άλλως
τε είσθε μικρή.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και
θα άπαντήση με την σειράν στα
ύπό τα κατωτέρω Ψευδώνυμα
υρώματα:

Κορίτσι του Μωρό. Μικρή
Τρελλή. Όύτε, 777. Ύδραία
Μαμουθ. Καλαμίτ. Μαρία Μα-
ρίνου Νο 8. Άησυχ. Ψη. Βε-
δουίνος Δ. Α. Αλεξάνδρεια. Κί-
τος Ε. Α. Λουλουδι του άγρου.
Σ. Π. Πληγωμένη Καρδιά. Β.
Γ. Ε. Πύργον. Αόη. Χωριστό-
πέυλο. Γκαζοχώρι. Άλησμένητη
νέα. Άμφισσα. Δημητράκης Θεο-
σαλονίκη. Τραμουντάνα. Νινέτα.
Γαλανομάτα. Πειραιά. Άλκης
Κέρκυρα. Γιό-Γιό, Ι. Ν. Ε. Ένα
Κουμπί. Καμπορτίνας. Μυρωμέ-
νο Ρόδο. Υβέτ. Ίσχυρογνώμων.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "Ε.Π.Ε.Κ.Τ.,

Η Έλληνική Παραγω-
γική Έταιρία Κινηματο-
γραφικών Ταινιών "Ε. Π.
Ε. Κ. Τ.", η όποία ήρχισεν
ήδη το γύρισμα του πρώ-
του δοκιμαστικού της φιλμ,
καλεί τους επιθυμούντας να
παίξουν εις τον κινηματο-
γράφον, όπως μέχρι της
20ης Μαΐου έ. έ. το βραδυ-
περον διέλθωσιν εκ των
γραφεύων της (όδός Νικη-
ταρά 12) από της 6 μέχρι
της 8 μ. μ. καθ' εκάστην
προς εξέτασιν των προσόν-
των των.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρχ. 250
Έξάμηνος " 125
Έτησία έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Έκδότης: Έταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΟ»

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρως 4

Γενικός αντιπρόσωπος του
«Θησαυρού»

διὰ την Γαλλικήν Αιτικήν

Άφοκην

Δ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ-

ΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

εύρίσκονται και πωλούνται
στα Γραφεία μας.

(Λεωφόρος 19 Β' όροφος)

Στάς έπαρχίας άποστέλ-
λονται έναυτι 5 δραχμών
γραμματοσήμου.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ

ΟΙΚΟΣ

Α. ΖΑΛΙΜΗ &
Σ. ΣΤΑΜΑΤΙΔΗ

Όδός Γερμανού Παλ.

Πατρών, αριθ. 3.

Πλατεία Κλαυθμόνος

ΑΘΗΝΑΙ

Έφαρμογή τελεία,
ύλικά άριστα. Τιμαί
λογικά. Παρέχονται
μεγάλοι εύκολια πλη-
ρωμής.

Ειδικότης και τελεία
έφαρμογή εις τα Τα-
γιάρ.

ΔΙΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Η εκλεκτή λογοτέχνης που
κρύπτεται κάτω από το Ψευδών-
υμο Ρέα Ρ. άπαντώ από της
παρούσης σελίδος σε όσες εκ
των άναγνωστριών μας της έπι-
στεύονται έναν Ψυχικό τους πόνο
ή μιαν αισθηματική τους περι-
πέτεια, για την όποια θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής

Μικρή Χαβανιέζα

Άγαπᾷς παράφορα κά-
ποιον, μου γράφεις, ό όποι-
ος σου έφέρθη μέχρι της
στιγμής ως εξής:

1ον) Υπεδύθη τον έρω-
τευμένο μαζί σου.

2ον) Σου έδωσε τέσσερα
ραντεβού και ήλθε μόνο στα
δύο.

3ον) Σου είπε ότι κάνει
κόρτε με μια συμφοιτήτριά
του, και δεν ξέρει που θα
καταλήξη.

4ον) Διαδίδει στους γνω-
στούς σου εις βάρος σου
πράγματα που... ντρέπεσαι
να μου γράφης.

5ον) Σου φέρεται ψυχρά,
έπειδή, όπως σου δικαιολο-
γείται, είσαι μικρή.

Παρ' όλ' αυτά, έν τούτοις,
έσύ δεν μπορείς να τον ξε-
χάσης. Και με παρακαλείς
να σε συμβουλευώ πώς θα
μπορέσης να τον κάνης να
έλθη κοντά σου.

Δέν είναι ανάγκη να είναι
κάνεις σοφός, καλή μου φί-
λη, για να μαντεύση ότι ό
νέος αυτός δεν σε αγαπά.
Και ακόμη ότι πρόκειται πε-
ρι ενός επιπολαίου ανθρω-
που που, άσφαλώς, δεν αξί-
ζει την αγάπη σου. Συνε-
πώς, θα σε συμβουλευα... να
μη προσπαθήσης να τον φέ-
ρης κοντά σου, γιατί μόνο
πικρίες θα σε έπότηζε ένας
σύνδεσμός σου μαζί του.

Α. Μ. Υ.

Φοβούμαι, αγαπητέ μου
φίλε, ότι η συμβουλή που
ζητάς από μένα δεν θα σε
ένθουσιάση και τόσο. Όφεί-
λω όμως, πρώτ' απ' όλα να
είμαι ειλικρινής, δεν είν' έ-

τοι; Μου γράφεις, λοιπόν,
ότι στο οικότροφείο όπου σε
έβαλαν οι γονείς σου, συνε-
δέθης, κατά την διάρκεια
κάποιας άρρώστιας σου,
με μια νοσοκόμο. Το αίσθη-
μά σας, με θεοαίωνει —
και το πιστεύω αυτό — ύπην
ξε πλατωνικό, άγνό και...

παράφορο. Άρκεσθήκατε σε
μερικά φιλά, σε άνταλλαγή
γραμμάτων κ.τ.λ. Η μάλ-
λον σε άποστολή εκ μέρους
σου γραμμάτων γιατί αυτή
δέν σου άπήντησε σε κανέ-
να, και σου δικαιολογήθηκε
ότι υπάρχει κάποια «αίτια»
πολύ μεγάλη που την έμπο-
δίζει να σου γράφη. Ήδη,
πρόκειται η αγαπημένη σου
να φύγη για να γυρίση
στην πατρίδα της, και... δεν
ξέρεις έσύ τί να κάνης. Θα
ήθελες να την ακολουθήσης,
άλλ' αυτή δεν στο έπιτρέπει.
Και ζητάς μια συμβουλή ά-
πό μένα.

Νομίζω, αγαπητέ μου, ό-
τι την περιπέτεια σου θα έ-
πρεπε να την αφήσης να
σταματήση ως εδώ, για να
άπομείνη από αυτήν μια
γλυκειά ανάμνησις τοδλάχι-
στον. Πώς είναι δυνατόν ν'
άκολουθήσης την αγαπημέ-
νη σου, έσύ, ένα παιδί 17
χρόνων, που δεν θα μπορού-
σες ούτε τη δική σου ζωή
καλά - καλά να εξασφαλί-
σης; Έπειτα, το μυστικό
αυτό που σου κρύβει, η «αί-
τια» που την έμποδίζει να
σου γράφη, δεν σε άησυχεί;
Ποιά νάνε, άρα γε, η αίτια
αυτή; Μήπως η νεαρά νο-
σοκόμος δεν είναι εις θέσιν
να έκφρασθί γραπτώς; Μή-
πως δεν σου έχη έμπιστο-
σύνη;

Όλοι αυτοί οι λόγοι με

κάνουν να πιστεύω ότι ό
σύνδεσμός σας δεν είναι «ται-
ριαστός», ότι άπλως σαν παι-
διά που είσαστε και οι δύο
παρασυρθήκατε στην γλύκα
της αγάπης, χωρίς να το
καλοσυλλογισθήτε... και χω-
ρίς να πρόκειται αυτό να έ-
χη συνέπειες. Ήδη, έσήμα-
νε το φυσικό τέλος του εί-
δυλλίου σας. Πρέπει να το
νοήσης αυτό, και να μην
αντιδράσης αν δεν θέλεις να
βθής να καταστρέφεται το Ι-
δανικό σου. Πρέπει να έχης
ύπ' όψει σου πώς είναι πολύ
πιο δύσκολο να ξέρη κανείς
να κλείση ώραιά και αισθη-
τικά ένα έρωτικό κεφάλαιο
της ζωής του, παρά να το
άρχιση.

Κρυφή αγάπη

«Είμαι μια κοπέλλα 25
χρόνων — μου γράφεις. Ό
πατέρας μου έχει ένα έργο-
στάσιο όπου εργάζονται 20
υπάλληλοι, μεταξύ των ό-
ποιων είναι και κάποιος, που
τον αγαπήσα τόσο πολύ, ώ-
στε νοιώθω ότι ποτέ μου δεν
θα μπορέσω να τον ξεχάσω.
Είνε τώρα δέκα χρόνια που
εργάζεται στο έργοστάσιό
μας. Η εργατικότητα του, η
τιμιότης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-

θυμίστης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-
θυμίστης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-

θυμίστης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-

θυμίστης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-

θυμίστης του και η ευφύια
του τον άνεδειξαν τόσο πο-
λύ ώστε προήχθη σε διευθυν-
τή. Είνε τώρα πέντε χρόνια
που τον αγαπώ, μα η αγά-
πη μου είναι κρυφή. Ποτέ δεν
του την έφανερώσα... Φαίνε-
ται όμως ότι κι αυτός έν-

ν' άνοίξης έσύ την καρδιά
σου στη μητέρα σου. Άφού
οι δικοί σου πόν έκτιμούν
τόσο πολύ, δεν θα τους στε-
νωχωρήση θέβαια το αίσθη-
μά σου. Και η μητέρα σου,
ξέρει τί θα κάνη... Θα ένερ-
γήση έτσι, ώστε κάποιο τρί-
τον πρόσωπο, σοβαρό, θα
του θάλη την ιδέα να σε ζη-
τήση, δίνοντάς του να κατα-
λάβη ότι δεν διατρέχει τον
κίνδυνο ν' άπακρουσθή. Κί
έάν αυτός σ' αγαπά — όπως
είμαι πεπεισμένη ύστερ' απ'
όσα μου είπες — όλα θα πάν
«στ' εύχην!

Νικολάκην Κ.

Είνε κάπως πραγματική η Ι-
στορία σου. Σχεδόν άπίστευ-
τη. Μου γράφεις επί λέξει:
«Πρό ήμερών, μια δευτέ-
ρα μου εξαδέλφη με κάλεσε
στο σπίτι της. Έπήγα και
την εύρηκα μόνη. Έπιάσαμ
κουβέντα για πολλά ζητή-
ματα, όταν έξαφνα την ά-
κούω να μου λέη:

«—Άκου, Νικολάκη... Σε
αγαπώ από πολλόν καιρό. Σε
αγαπώ τόσο παράφορα, ώ-
στε είναι αδύνατον να σε ξε-
χάσω! Ένωθώ να μου δώ-
σης μιάν άρραβώνα με το
καλό, αλλιώςτικά η θα σε
φαρμακώσω ή θα σε σκοτώ-
σω! Διάλεξε! Γι' αυτό σε
κάλεσα τώρα που δεν είναι
κανένας στο σπίτι. Για να
στα πώ αυτά, και να τα βά-
λης καλά στο μυαλό σου.»
Έγώ τάεχασα. Και για να
κερδίσω καιρό, έτραύλισα ό-
τι θα ήταν κάπως δύσκολα
να μάς δοθί η άδεια του
γάμου άφού είμαστε δεύτε-
ρα εξαδέλφια.

«Μά γι' αυτό άκριβώς
σ' έφερα εδώ μου έδήλωσε
αυτή. Πρέπει άπόψε κι' ό-
λας να γίνη το «άνεπανόρ-
θωτον»! Διαφορετικά, θα
σου τινάξω τα μυαλά στον
άέρα!»

Και συγχρόνως μου έπρό-
τεινε ένα πιστόλι!

Για να γλυτώσω της ύπο-
σχέθηκα ότι θα έσανατήγα-
να να την θρώ έκείνο το Ι-
διο θράδυ για να έκπληρω-
θί η έπιθυμία της. Έτσι,
κατώρθωσα να φύγω. Και,
φυσικά, δεν ξαναγύρισα. Αδ
τη όμως τώρα μάλιστα έ-

Δοκιμάσατε ένα πλήρες μακιγιάρισμα
μόνον με προϊόντα **GOTY**:
Πούδρα - Κρέμα - Κραγιόν - Φάρ,

των οποίων οι ωραίοι και ζωντανοί
χρωματισμοί έναρμονίζονται με άφθα-
στη τελειότητα. Θα αντιληφθήτε άμέ-
σως τη διαφορά του προσώπου σας
και την καταπληκτική εξύψωση της
ώμορφιάς σας.

Goty

ναντίον μου, και μου έμυνη-
σε πώς όπου με έρῃ θα με
πιστολιάσει...

Δέν ξέρω τί νά κάνω. 'Α-
πό σας περιμένω μιὰ συμ-
βουλή...

Νομίζω, αγαπητέ μου,
πώς ή περίπτωση σου θα έ-
πρεπε ν' απασχολήσῃ μάλ-
λον κανέναν... ψυχίατρο !
Γιατί ή εξαδέλφη σου εἶνε φα-
νερὸ πὼς δέν εἶνε στὰ καλά
της. Θα έπρεπε νά εἰδοποιή-
σης τοὺς γονεῖς της γιά νά
καλέσουν κανένα φρενολόγο
νά την εξέτάσῃ. 'Αλλοιῶτι-
κα διατρέχεις σοβαροὺς κιν-
δύνους, δέν στὸ κρύβω. Πρέ-
πει όμως νά φερθῇ με διπλω-
ματία, γιά νά μή την έξα-
γριώσης ἀκόμη περισσότε-
ρο...

Ἀγριοκόριτσο

Τὸ ὅτι ένας νέος σὲ παρα-
κολούθησε στὸν δρόμο, ἐπέ-

μεινε νά μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ
προϊσταμένου σου καὶ κατό-
πιν σὲ καληνύχτισε καὶ ἔφυ-
γε, δέν σημαίνει, βέβαια,
πὼς σὲ ἀγάπησε κιάλας...
Πρόσεξε, μικρή μου φίλη,
νά μήν εἶσαι τόσο ἀφελής...
Πολλοὶ κίνδυνοι παραμονεύ-
ουν τ' ἀθῶα κορίτσια ὑπό
τὴν μορφὴν νέων πὺ τὰ πα-
ρακολουθοῦν στὸ δρόμο...
ΡΕΑ Ρ.

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἑσωτερικὸς Νοσο-
κομείου Α. Συγγροῦ.
Δερματικά - Γυναικο-
λογικά.

Κουμουνδούρου 21
Ἀθήναι

(Ἐναντι Βασ. Θεά-
τρου) 10-1 1/2 π. μ.
5-8 μ. μ.
Τηλέφ. 52.623

Κυρίες μου,

Ἐφθασε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν σας.
στὰ μπάνια σας, στὰς συγκεντρώσεις σας, μόνον
ἡ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ σὰς ἐξυπηρε-
τεῖ, διότι κάνομε φαρδὲς ἰσκάλες καὶ χονδρὲς
μποῦκλες. Ἐπισκεφθῆτε μας νά πεισθῆτε ὅτι ἡ δι-
κή μας Περμανάντ διαφέρει ἀπ' ὅλες τίς ἄλ-
λες.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀγ. Κωνσταντίνου 11 καὶ 12

Τηλ. 53-100

Ονειρικός